ISBN 973 – 636 – 503 – 4
Editura Antet, 2013

PREFAŢĂ

MERITOCRAŢIA, O REVOLUŢIE PAŞNICĂ A DEMOCRAŢIEI

De *Radu Moraru*

După 21 de ani de presă postdecembristă încă mai am naivitatea să cred că oamenii liberi, fie ei şi ziarişti, pot schimba lumea pe cale paşnică. I-am avertizat deseori pe politicienii de astăzi, cam aceiaşi care au devalizat România şi care au prăbuşit nivelul de trai al propriilor cetăţeni, că Ceauşescu a avut nevoie de un singur elicopter ca să fugă, iar noi am plătit cu prea mult sânge

schimbarea de regim.

La halul în care a ajuns ţara mea, cu zecile de mii de politicieni trădători, nu vor fi suficiente elicoptere să-i încapă, dar presimt că vom plăti extrem de scump, cu mult mai mult sânge, o nouă schimbare de regim ticăloşit.

Guvernatorul Lumii, şeful Federal Reserve al Statelor Unite, susţine că americanii trăiesc deja în meritocraţie, de foarte mulţi ani, şi admite că încă nu e perfectă, dar rămâne cea mai bună variantă. Islanda a dat faliment în urmă cu nişte ani, a trecut la Meritocraţie şi iată că astăzi este cea mai relaxată ţară din lume, spune ultimul studiu din 2013.

Mărturisesc că dacă nu ar fi fost Laurenţiu Primo şi NAŞUL TV, în România s-ar fi vorbit despre Meritocraţie mult prea târziu sau ar fi ajuns să se vorbească doar în măsura în care ar fi fost confiscată de către nişte tovarăşi.

Dar mintea românului, cea de pe urmă, a făcut ca iată, în ceasul al doisprezecelea, să vorbim deschis despre o nouă orânduire socială, poate ultima speranţă pentru copiii noştri.

Am urmărit în ultimii ani perversitatea politicienilor români de a ne transforma în sclavii lor, spre MAREA LOR ÎMBOGĂŢIRE, folosind cu maximă „măiestrie” paravanele democratice. Rezultatele sunt dezastruoase pentru români! Pentru ei NU – priviţi declaraţiile lor de avere sau averile pe care le fac copiii şi nepoţii lor.

Vina e a noastră, nu a lor. Ei doar s-au perfecţionat în a ne păcăli de fiecare dată, în a ne face să luptăm pentru ei cu propriii noştri fraţi, părinţi sau prieteni. Românii au devenit duşmanii românilor, ne-am împărţit în tabere, ÎN TIMP CE EI AU PROSPERAT ÎN MODUL

CEL MAI NESIMŢIT!

Îmi pare rău, dar cred, cu experienţa mea de ziarist liber din ultimii 21 de ani, că trebuie să ne desprindem de EI şi să gândim pentru NOI ŞI COPIII NOŞTRI. Nu vedeţi că ei s-au gândit mereu la copiii lor?!

Cred că ULTIMA REVOLUŢIE PAŞNICĂ pe care o poate da România este instaurarea de urgenţă a Meritocraţiei. E imposibil să reformăm democraţia originală instaurată de Iliescu şi apoi, de parcă nu era de ajuns, mult prea mult pervertită de către clasa politică actuală.

E prima şi ultima şansă istorică a României să fie pragmatică. Îţi mulţumesc Laurenţiu Primo că ai avut „nebunia” să îi tragi pe români de mânecă, inclusiv pe mine! Dacă cu ştiu bine ce a pătimit NAŞUL TV fiindcă a avut curajul să găzduiască MERITOCRAŢIA, fiind singura televiziune naţională din Europa,

poate chiar din lume, cu o asemenea emisiune, îmi închipui şi chiar ştiu prin ce ai trecut! E nedrept câte atacuri ai suportat, dar mă bucur că ai rămas în picioare! Sunt convins că nimeni nu e profet în ţara lui, dar TU vei avea un loc şi un rol în Meritocraţiile Lumii. Lupta şi munca ta nu sunt în zadar!

În încheiere, vă strig, poate sunt auzit, să puneţi mâna pe carte, pe cărţi! Citiţi, comentaţi, contribuiţi, arătaţi că sunteţi mai buni! Tăiaţi şi cenzuraţi acolo unde greşim! Dar gândiţi mereu la ziua de mâine, când noi toţi nu vom mai fi.

Laurenţiu Primo şi NAŞUL TV atât au putut, nici mai mult, nici mai puţin!

Să fiţi iubiţi!

CUVÂNT ÎNAINTE

DRUMUL ANEVOIOS SPRE MERITOCRAŢIE

De *Grigore Cartianu*

Sunt un vechi cititor de Laurenţiu Primo. Nu ştiu dacă el m-a găsit sau eu l-am descoperit, cert este că ne-am găsit. Entuziasmul, hotărârea şi pasiunea tânărului braşovean m-au cucerit. Omul vrea să schimbe lumea, iar asta nu e la îndemâna oricui. Mai ales când lumea nu prea doreşte să fie schimbată.

Mai întâi i-am citit „Meritocraţia”, apoi „Constituţia merito-crată”. Am găsit idei fascinante, dar am avut şi obiecţii, unele majore. Senzaţia era că Primo ştie unde vrea să ajungă, dar nu prea ştie să-şi aleagă calea şi mijloacele de a ajunge la destinaţie. Un fel de vânător care-şi sperie vânatul.

Acum ne propune „Meritocratismul”. Bună treabă! Perseverenţa sa în a deschide ochii românilor asupra unui sistem ultracorupt, care trebuie schimbat cu *altceva,* merită aplauzele unei naţiuni amorţite. Mai ales când *altceva* se numeşte meritocraţie.

Dar… Şi vă avertizez, la fel ca pe distinsul autor al acestei cărţi, că nu e ultimul *„dar”* din textul de faţă. Îi stau alături lui Laurenţiu Primo, soldat credincios în slujba unei cauze nobile, atunci când militează pentru meritocraţie. Dar mă despart energic de el când vorbeşte despre „moartea democraţiei”.

Citez: *„Lumea autointitulată democratică, în care trăim şi din care mare parte dintre voi v-aţi făcut icoană, nu are prea multe în comun cu ceea ce însemnă, din punct de vedere teoretic, democraţia.*

Foarte multe principii democratice ale

actualului sistem sunt simple cuvinte goale, fără acoperire în fapte. Oameni buni, ei, «stăpânii», v-au băgat în cap că vi se serveşte democraţie, dar în realitate sunteţi manipulaţi – această «democraţie» este în realitate o pluto-craţie, o cleptocraţie, o mare mârşăvie!"

Sunt de acord cu Laurenţiu Primo: în loc să evolueze spre meritocraţie, democraţia a alunecat spre cleptocraţie – domnia hoţilor. România este, fără îndoială, unul dintre raiurile hoţilor-conducători. Tabloul nu arată însă la fel în toată lumea, iar democraţiile consolidate sunt afectate mult mai puţin de virusul administraţiei corupte. Asta explică, în bună măsură, şi imensa diferenţă de nivel de trai dintre România şi majoritatea democraţiilor occidentale.

Autorul acestei cărţi merge mai departe, înfigând ţăruşul în inima vampirului numit democraţie: *„Dreptul de a alege este doar o*

şmecherie. În realitate, nu există acest drept. Când ai de ales între cinci candidaţi, toţi cinci fiind propuşi de către un preşedinte de partid, asta nu înseamnă că «ai dreptul» de a alege! Dacă cu vă dau să alegeţi între fratele meu, cumnatul, socrul, secretara şi securistul care mă şantajează, iar dumneavoastră mergeţi la vot convins fiind că alegeţi pe cine vreţi, nu sunteţi decât un naiv de care se foloseşte şmecherul de politician ca să ajungă la ciolan! Atunci când vă întoarceţi acasă de la vot, dacă v-aţi uita în oglindă, aţi rămâne surpins să vedeţi doar un măgar mare şi prost. Prin votul dumneavoastră, nu aţi făcut decât să îmbogăţiţi un nou gangster sau mafiot. Sigur că da, în prostia domniei voastre, credeţi că aţi votat pe unul care n-o să fure şi care o să fie un mafiot mai mic... Sigur că da, aşa vă amăgiţi de zeci de ani fără să învăţaţi nimic".

Laurenţiu Primo face apel la virtuţile

omeniei atunci când, citându-l pe Confucius, visează la *„un stat guvernat de lege şi o societate care poate să-şi asigure o minimă dreptate şi o împărţire onestă a resurselor”*. Exasperarea sa vine din portretul pe care-l face sistemului politic actual: *„Politicienii, aceşti rechini ai lumii moderne, lucrează, în marea lor majoritate, în folos propriu şi în folosul grupurilor mafiote denumite partide, în cadrul cărora sunt organizaţi pe criterii de familie, prietenie şi interese economico-financiare comune”*.

Convingerile domnului Primo sunt înfiorător de ferme: democraţia occidentală e un cataclism. *„În cazul politicienilor din societatea capitalisto-democratică occidentală, corupţia nici nu trebuie dovedită – ea este principiu de funcţionare al statului democrat occidental! Trebuie să înlăturăm sistemul democrat şi să instaurăm Meritocraţia în cel*

mai scurt timp posibil!”

Dl. Primo ne arată şi calea de urmat: *„Ieşirea din actuala criză nu se poate face decât printr-o triplă revoluţie: socială, economică şi spirituală”.* Brrr… altă revoluţie, altă vărsare de sânge? Nici măcar n-am apucat să-i pedepsim pe ucigaşii din decembrie 1989 şi o luăm de la capăt? Dar mai la vale ne liniştim: *„Trecerea de la democraţie la meritocraţie nu se poate face decât prin revoluţie paşnică. O revoluţie violentă nu va putea instaura Meritocraţia, pentru că violenţa şi Meritocraţia sunt antagonice. Nu poţi promova toleranţa, nonviolenţa prin violenţă!”* Concret, cum se va face asta? *„Prin vot democratic”.* Aha, deci tot la nesuferita asta de democraţie ne întoarcem.

I-aş sugera domnului Primo, pe care-l ştiu înarmat cu cea mai profundă bună-credinţă, să nu asorteze promisa revoluţie nonviolentă cu

epitete violente. Nu e cuşer să-i faci *„cozi de topor”* pe cei care nu-ţi împărtăşesc convingerile ori, şi mai grav, îndrăznesc să te critice. Nu de alta, dar meritocraţia, aşa cum o înţeleg eu, nu suprimă libertăţile cetăţeneşti, ci le întăreşte şi le diversifică. De altfel, chiar promotorul meritocraţiei ne aminteşte virtuţile admirate cândva de Confucius*: „Înţelepciunea, curajul, iubirea şi loialitatea”. „Însă virtutea cea mai importantă este considerată bunăvoinţa, omenia; sau, dacă doriţi, umanismul creat pe bazele principiului iubirii umane”,* punctează Primo.

Deşi realizat pe toate planurile, Laurenţiu Primo este sincer exasperat de starea naţiunii române şi a planetei. Pledoaria sa este convingătoare: *„Cum să laşi un copil de 6 ani să moară de leucemie pentru că societatea nu găseşte 50.000 de euro pentru salvarea lui, în timp ce sunt cheltuite sume enorme pe fel de*

fel de bazaconii şi furtişaguri? Ce societate e asta care tolerează popi pedofili care ne batjocoresc copiii în numele lui Dumnezeu? Ce societate e asta în care homosexualii au dreptul de a se căsători şi de a înfia copii?"

Şirul întrebărilor retorice atinge şi partidele politice, în care Primo vede răul absolut: *„Ce sunt partidele? Organizaţii care vor binele poporului sau găşti de oameni mânaţi de aceleaşi interese de grup, puşi pe căpătuială fără muncă?"* Din demonstraţia autorului nu lipsesc afirmaţiile tranşante: *„Peste 90% (eu zic că merge spre 99%) dintre cei ce aleg să intre în politică o fac pentru a se căpătui, nu pentru a se jertfi pe altarul dragostei de ţară!"*

Chiar dacă multe urechi subţiri se vor simţi agresate, îi dau dreptate lui Laurenţiu Primo când spune: *„Drepturi pentru infractori? Da. Muncă în mine, căi ferate, şosele, 10 ore*

pe zi pentru o farfurie de mâncare şi un pat. Pentru cei ce nu vor să muncească – un colţ de pâine, o sticlă de apă şi o rogojină". Mă simt reprezentat şi de o altă formulare frustă: *„Să fie pedepsită cu închisoarea pe viaţă corupţia judecătorilor".* Corupţia în justiţie înseamnă nenorocirea unor oameni, de aceea trebuie descurajată prin măsuri extreme.

M-aş bucura ca Laurenţiu Primo să înţeleagă prin meritocraţie o perfecţionare a democraţiei, nu înmormântarea ei. Până una-alta, câteva milenii de civilizaţie nu ne-au oferit un sistem mai bun decât cel democratic. Experimente aberante ne-a dat cu duiumul.

Pentru a izbândi în greaua încercare pe care şi-a asumat-o, Laurenţiu Primo nu trebuie să se autoizoleze, ci să strângă în jurul său cât mai multe valori. Dar pentru asta ar face bine să renunţe la subiectivism, resentimente şi la riscul de a cădea în teoria conspiraţiei. Dacă va

reuşi acest salt *meritocratic,* generozitatea şi pasiunea îl vor propulsa departe. Atât de departe, încât orice schimbare – în bine! – poate deveni realizabilă.

INTRODUCERE

Meritocraţia nu este un termen inventat de mine…

Meritocraţia este un termen vechi de 2500 de ani pe care-l datorăm unuia dintre cei mai înţelepţi oameni pe care i-a dat omenirea vreodată – Confucius.

Confucius este primul om care a pus bazele unei concepţii filosofice, sistemice.

Gândirea sa este mai mult o doctrină etico-politică decât un sistem filosofic propriu-zis. Confucius consideră că natura ar fi pătrunsă de o esenţă divină, „celestă” pe care oamenii sunt obligaţi să o respecte.

Ipoteza de la care a plecat Confucius a fost modalitatea de guvernare care să asigure stabilitatea şi ordinea într-un stat guvernat de lege şi o societate care poate să-şi asigure o minimă dreptate şi o împărţire onestă a resurselor. Buna înţelegere între oameni şi ordinea în societate se obţin numai printr-un înalt nivel de educaţie şi conştiinţă a individului. Atingerea acestui ideal al cunoaşterii şi autocunoaşterii se face prin cunoaşterea trecutului istoric, prin respectarea tradiţiilor şi a obiceiurilor populare.

Virtuţile admirate de Confucius erau înţelepciunea, curajul, iubirea şi loialitatea, dar virtuţile cele mai importante în viziunea lui Confucius sunt bunăvoinţa, omenia, umanismul.

Din învăţătura lui Confucius s-au dezvoltat mai multe şcoli filosofice, politice şi religioase. În timpul celor două dinastii Han (206 î. Hr. –

220 d. Hr.), confucianismul a devenit ideologia oficială a monarhiei chineze răspândindu-se din Antichitate până în Evul Mediu în toată Asia.

Am fost impresionat vizitând China şi cunoscând familii simple de chinezi, cât de prezent este Confucius în viaţa de zi cu zi a chinezului de rând. Îl citisem pe Confucius în urmă cu 10 – 15 ani şi mă impresionase... mă pusese pe gânduri... dar China modernă m-a determinat să studiez posibilitatea aplicării confucianismului în societatea occidentală de azi. Pe măsură ce studiam mai mult, eram şi mai impresionat de cât de actuală este filosofia lui, cât de benefică ar putea fi adaptarea ei la societatea de azi.

Societatea de azi nu este fundamental diferită de cea din urmă cu 2.500 de ani. Omul este acelaşi, chiar dacă tehnologia a evoluat în mod incredibil. Omul este azi precum omul din

urmă cu 2.500 de ani – rău, violent, egoist, laş, dar în acelaşi timp, bun, raţional, generos.

Confucius a înţeles primul că SISTEMUL poate scoate din om una sau cealaltă dintre laturi… Problema e ca acest sistem să fie unul care să poată canaliza aceste calităţi astfel încât să poţi obţine o societate evoluată, umanistă. M-am întrebat: dacă a putut să o facă un om, Confucius, în urmă cu 2.500 de ani, fără laptop, fără internet, fără facebook, de ce nu aş putea să o fac şi eu acum, în secolul XXI, adaptând principiile fundamentale ale confucianismului?

Astfel am început să scriu MERITOCRAŢIA, iar acum, MERI-TOCRATISMUL – fiind „sfătuit” de Confucius şi vegheat de Kant care spunea: „Acţionează numai astfel încât principiul care stă la baza acţiunii tale să poată fi impus ca lege universală”. Sper că de acolo, de unde sunt ei

acum, să se uite cu mândrie la ceea ce face ucenicul lor.

Societatea de azi se află la o răscruce. Un drum duce spre ură, răutate, violenţă, haos şi sfârşitul civilizaţiei, iar celălalt duce spre confucianism, umanism, ordine şi bunăstare. Credeam că războiul va fi uşor de câştigat de către forţele binelui, dar iată, au trecut patru ani de la „MERITOCRAŢIA” şi chiar dacă lucrurile s-au mişcat, forţele răului se dovedesc a fi foarte puternice, laptopul, interne-tul, tehnologia, dovedindu-se a fi neputincioase în lupta cu firea umană. Societatea de azi este o societate bolnavă în profunzime. O boală gravă atât din punct de vedere spiritual cât şi economico-social. Trei crize profunde îşi dau mâna pentru a construi o furtună perfectă din care nu se mai poate ieşi decât printr-un şoc, o REVOLUŢIE GLOBALĂ de mare amploare care să cureţe putregaiul şi să pună bazele unei noi

lumi construite pe cu totul alte baze decât cele actuale.

Această carte, MERITOCRATISMUL, vine în mod firesc să completeze prima mea carte, MERITOCRAŢIA, scrisă în urmă cu 4 ani. Această a doua carte are rolul de a oferi soluţii pentru ieşirea din profunda criză în care se găseşte societatea, atât din punct de vedere social cât şi economic. Dacă în urmă cu 4 ani ofeream cu MERI-TOCRAŢIA o soluţie la criza socială, MERITOCRATISMUL vine şi oferă o soluţie la criza economică din care este tot mai evident pentru majoritatea specialiştilor că nu se mai poate ieşi fără o schimbare de paradigmă.

VREAU SĂ VĂ SPUN CLAR ŞI FĂRĂ NICIO EZITARE CĂ IEŞIREA DIN ACTUALA CRIZĂ NU SE POATE FACE DECÂT PRINTR-O TRIPLĂ REVOLUŢIE:

SOCIALĂ, ECONOMICĂ ŞI SPIRITUALĂ (în această ordine)!

Şi vreau să mai ştiţi că... NU MAI E TIMP!

LUMEA DE AZI

2013... ultimele zvâcniri ale democraţiei originale de tip occidental... Acestui mutant monstruos i-a sunat ceasul. În urmă cu 4 ani, când apărea MERITOCRAŢIA, mulţi se îndoiau de nevoia de schimbare a sistemului. Azi, cei ce îmi dau dreptate sunt mulţi, impresionant de mulţi... Pe zi ce trece tot mai mulţi, iar schimbarea nu-mi mai pare decât o chestiune de timp.

Oamenii au înţeles, în sfârşit, că acest sistem nu este altceva decât un super instrument de asuprire a omului de către om, cel mai pervers inventat vreodată de specia

noastră. Este diabolic felul în care o mână de oameni, pe numele lor politicieni, reuşesc de sute de ani să prostească miliarde de oameni făcându-i să creadă că prin acest sistem ticalos li se oferă raiul pe pământ. Democraţie – cuvânt tabu, sinonim cu raiul pe pământ, binefăcătorul speciei.

„Democraţia" asta originală pe care o trăim noi „live" e de fapt alta... Această democraţie pe care ne e dat să o trăim zi de zi, nu are nicio legătură cu democraţia din teorie. După prima mea carte „Meritocraţia – Sfârşitul Democraţiei", o sumedenie de atoateşţi-utori se arătau îngrijoraţi şi speriaţi de „Sfârşitul Democraţiei". Îi înţeleg. Aşa au fost îndoctrinaţi – că iadul vopsit în culori pastelate este raiul pe pământ.

Pentru o fiinţă extraterestră venită pe Pământ ar fi şocant să vadă cum o ciudăţenie de specie ca a noastră, trăieşte în mod sado-

masochist adulând şi preamărind sistemul mizerabil care o conduce, sistem care-i suge sângele, îi răpeşte libertatea şi fericirea. Medicii psihiatri numesc această boală în care victima îşi iubeşte agresorul, Sindromul Stockholm. O întreagă specie paralizată de un virus ciudat, Sindromul Stockholm, asta ar gândi un extrapământean…

Politicienii, aceşti rechini ai lumii moderne, lucrează în marea lor majoritate în folos propriu şi în folosul grupurilor mafiote denumite partide în cadrul cărora sunt organizaţi pe criterii de familie, prietenie şi interese economico-financiare comune. Dar ei, politicienii, slugile, nu culeg decât firimiturile de la marea masă la care alţii sunt invitaţii de onoare. Adevăraţii beneficiari ai sistemului, ai nemerniciei partidelor şi politicienilor, sunt o mâna de oameni, câţiva regi ai finanţei

mondiale, adevăraţii sforari, păpuşarii pe care îi voi numi în continuare „stăpâni”. Ei n-au nume cunoscute, nu sunt persoane publice. Sunt oameni discreţi care conduc din umbră. Scopul lor final este să pună mâna pe toate resursele planetei, să se împroprietărească cu planeta Pământ. În ziua de azi, majoritatea marilor companii sunt controlate în mod indirect de câteva sute, până în 1.000 de oameni. După părerea mea, peste 40% din avuţia mondială (exceptând ţările BRICS) este azi în mâinile acestor câteva sute de oameni. De ce vor să pună mâna pe întreaga planetă? A fost un mister şi pentru mine până de curând…

La începutul acestui an (2013) am fost invitat de un grup din sfera acestor oameni să vorbesc despre ideile mele „revoluţionare”. Aş putea spune că le-am povestit această carte cu câteva luni bune înainte de a o tipări. Planul global pe care îl pun ei în practică de mulţi ani

este o consecinţă a faptului că şi-au dat seama cu mult timp înainte de putreziciunea sistemului şi s-au hotărât să ia în mâinile lor soarta planetei, să preia conducerea planetei, privatizând-o şi încercând în acest fel să pună altceva în locul sistemului putrefact, să schimbe în această manieră sistemul! Ei, o mână de oameni „deştepţi” au vrut ca în acest fel să preia responsabilitatea administrării, a managementului planetei, pentru a instaura o nouă ordine mondială. Poate că nu sunt rău intenţionaţi… Greu de spus… Depinde din ce unghi priveşti lucrurile. Ei, „stăpânii”, îşi doresc puterea şi şi-o doresc dintr-un singur motiv – pentru că le place!

Totul a început ca o distracţie – o mână de genii în matematică racolaţi de la mari universităţi americane, aflaţi în slujba câtorva dintre cei mai potenţi oligarhi ai planetei, au proiectat un mecanism de acaparare a

întregului sistem financiar mondial. Şi astfel am ajuns să trăim azi vremuri foarte interesante.

PLANETA SE PRIVATIZEAZĂ ÎN TOTALITATE, ŢĂRILE INTRĂ ÎN PROPRIETATEA UNUI GRUP DE OAMENI FOARTE PUTERNICI, IAR NOI, CEI 7 MILIARDE DE OAMENI, VOM DEVENI SCLAVII MODERNI AI UNUI SISTEM DIABOLIC.

DIABOLIC DE „DEMOCRATIC”!

Cei ce deţin azi mare parte a finanţei mondiale se folosesc în mod strălucit de acest sistem aşa zis democratic pentru a-şi atinge scopul. Sigur că da, atunci când ei, câteva sute de oameni, vor fi stăpânii lumii, vor putea mult mai uşor să ia decizii. Vor putea mult mai uşor să facă o lume „mai bună” după principiile lor. Poate credeţi că vor să aibă puterea de a eradica sărăcia, să oprească secătuirea

resurselor, să oprească fenomenul corupţiei mafiei politice, să controleze creşterea demografică, să oprească poluarea, să construiască o lume mai bună. Poate... Poate că au un scop nobil, poate că au bune intenţii, poate că aceasta e calea prin care cred ei că se mai poate salva lumea. Poate. Dar eu mă îndoiesc că ei sunt cu adevărat nişte mari umanişti.

Prin această carte eu propun o altă cale. Nici a treia, nici a patra şi nici a cincea. O cale... una cu adevărat „democratică”, echitabilă, logică, naturală şi de bun simţ. O lume în care copiii noştri să nu se nască şi să nu trăiască în sclavie.

Lumea autointitulată democratică, în care trăim şi din care mare parte dintre voi v-aţi făcut icoană, nu are prea multe în comun cu ceea ce înseamnă din punct de vedere teoretic, democraţia. Foarte multe principii democratice

ale actualului sistem sunt simple cuvinte goale, fără acoperire în fapte. Oameni buni, ei, „stăpânii”, v-au băgat în cap că vi se serveşte democraţie, dar în realitate sunteţi manipulaţi. Această „democraţie” este în realitate o plutocraţie, o cleptocraţie, o mare mârşăvie! Acest sistem este lupul în blană de oaie, dar nu e o oaie!

O să dau câteva exemple pentru a mă justifica şi pentru a vă deschide ochii: dreptul de a alege este doar o şmecherie. În realitate, nu există acest drept. Când ai de ales între 5 candidaţi, care toţi cinci sunt propuşi de către un preşedinte de partid, asta nu înseamnă că ai „dreptul” de a alege! Dacă cu vă dau să alegeţi între fratele meu, cumnatul, socrul, secretara şi securistul care mă şantajează, iar dumneavoastră mergeţi la vot convins fiind că alegeţi pe cine vreţi, nu sunteţi decât un naiv de care se foloseşte şmecherul de politician ca

să ajungă la ciolan! Prin votul dumneavoastră nu aţi făcut decât să îmbogăţiţi un nou gangster sau mafiot. Sigur că da, în naivitatea domniei voastre, credeţi că aţi votat pe unul care n-o să fure şi care o să fie un mafiot mai mic… Sigur că da, aşa vă amăgiţi de zeci de ani fără să învăţaţi nimic. Ştiţi de ce? Pentru că SUNTEŢI UN PRĂPĂDIT DE NAIV! Eu nu vreau să vă jignesc, ci vreau doar să vă deschid ochii şi să vă pun oglinda în faţă în speranţa că vă veţi trezi.

Treziţi-vă! Sunteţi minţiţi, amăgiţi, păcăliţi şi câţiva şmecheri profită de naivitatea voastră! Ba mai mult – v-au băgat în cap că acest sistem e raiul pe pământ, ăsta e norocul vostru de a trăi într-un asemenea minunat sistem „democratic”. Doamne fereşte să spui ceva împotriva democraţiei – blasfemie! În realitate, ceea ce ne e dat să trăim NU E DEMOCRAŢIE sau dacă totuşi la porcăria asta

vreţi să-i spuneţi democraţie, atunci e o mare nenorocire, în niciun caz o binecuvântare!

Societatea modernă, lumea de azi se sprijină pe 3 piloni importanţi care susţin întreg eşafodajul:

a. **Pilonul spiritual** – constă în educaţie, cultură şi biserică.
b. **Pilonul social** – constă în această pseudodemocraţie de tip occidental.
c. **Pilonul economic** – constă în capitalismul liberal, sălbatic.

A. Pilonul spiritual

Le spuneam într-o seară prietenilor mei adunaţi la o şezatoare pe teme religioase că raiul şi iadul n-au nicio legătură cu împărăţia cerului. Au rămas pentru o secundă blocaţi aşteptând justificarea. Da oameni buni, aţi citit bine – Raiul şi Iadul n-au nicio legătură cu

împărăţia cerului. Raiul şi Iadul sunt aici pe Pământ. Pentru unii, pentru foarte puţini, trecerea prin această viaţă înseamnă Raiul, iar pentru alţii, pentru cei mai mulţi, trecerea prin această viaţă reprezintă Purgatoriul. Ce face diferenţa? Veţi fi tentaţi să spuneţi: banii. FALS! Adevăratele cauze sunt următoarele: bunătatea, generozitatea, iubirea, cinstea, toleranţa, ura, răutatea, invidia, egoismul, lăcomia, nedreptatea. Toate acestea la un loc construiesc SUFLETUL.

O să vă spun o poveste pe care am trăit-o eu în urmă cu mulţi ani. Aveam 35 de ani, o situaţie materială foarte bună, proprietar al unei firme prospere şi o viaţă relativ liniştită. Eram sănătos, aveam o familie, un copil de 5 – 6 ani, sănătos, deştept şi frumos. Şi totuşi… nu eram fericit. Ba chiar mă simţeam nefericit. Ciudat, nu? Ca de obicei, la ora 12 îmi luam băieţelul de la grădiniţă şi mă duceam cu el în

parc să se joace. Foarte des se întâmpla să întâlnesc în parc un ţigănuş cu un defect care îl făcea să şchioapete puternic, măturând aleile parcului. Părea o muncă de Sisif lupta sa cu frunzele moarte. Urmărindu-l, aveam senzaţia că fiecare pas pe care îl făcea îmi transmitea o durere adâncă până în suflet. Mă gândeam mereu ce ghinion trebuie să ai să te naşti cu un astfel de defect, cum se întâmplă să fii condamnat pe viaţă, din prima zi, la o luptă atât de nedreaptă, de inegală. Fără să ai nicio vină… Şi totuşi, mă frapa mereu un anume lucru la el urmărindu-l – mereu era zâmbitor (şi zâmbetul parcă îi era strâmb) şi vesel. Cânta şi măturа… Îl urmăream uimit şi timpul părea să se blocheze pentru mine. Împingeam leagănul din automatism şi rămâneam cu minutele blocat pe el, urmărindu-l, iubindu-l. Iubeam sufletul lui, strălucirea ochilor lui… Atunci când nu îl întâlneam, sufeream de dor.

Mi-era dor de sufletul lui senin.

Într-o bună zi nu m-am mai putut abţine, mi-am luat inima în dinţi şi l-am abordat:

— Auzi, te tot urmăresc de mult timp cum mături pe aici prin parc. Am o mare nedumerire – te rog, vrei să îmi răspunzi la o întrebare?

— Da, conaşule, şi eu v-am tot văzut pe aici prin parc, care e problema?

— Spune-mi te rog, care e secretul tău, că mereu, de câte ori te văd pe aici, eşti vesel şi… pari fericit?

Ţigănuşul a zâmbit stingherit, înclinând uşor din cap parcă a milă faţă de mine. Îmi simţea tristeţea şi frustrarea pentru că cu nu am ceea ce are el. Apoi scoţând pieptul mândru în faţă, se întoarse spre o alee şi îmi arătă în depărtare:

— U ite, o vezi pe fata aia care împinge la tomberonul acela? La vreo 100 de metri se

vedea o umbră ce-ar fi putut fi o femeie împingând la un coş de gunoi dotat cu 2 roţi uriaşe. Roţile păreau mai mari ca ea… Zice:

— No, ea e iubita mea.

ATÂT. În aceste cinci cuvinte spusese totul. El considera că spusese totul… Şi eu nu înţelegeam care e legătura.

— Bine, şi? Toţi au iubite şi totuşi n-am mai văzut om fericit ca tine. Povesteşte-mi!

—

Şi, sprijinit în mătură, a început să-mi povestească epopeea vieţii lui. Eu dădeam mecanic din mână împingând leagănul, iar el povestea… povestea… ca nimeni altul. Povestea poveştilor… Într-o bună zi poate o să vi-o povestesc şi eu vouă. Nici n-am simţit când a fugit timpul şi după vreo oră a apărut ţigăncuşa lângă noi. Nici ea nu avea mai mult de 30 kg şi 1,40 metri. A venit şi l-a luat în braţe sărutându-l de parcă nu l-ar fi văzut de

20 ani. Atâta iubire într-o îmbrăţişare nu mai văzusem până atunci şi nici de atunci până acum nu am mai văzut. L-a luat de braţ şi au plecat ca nişte umbre, dar după vreo cinci paşi el s-a întors pe jumate, schimonosindu-şi întregul corp, parcă ezitant şi m-a întrebat cu voce scăzută:

— Acum ai înţeles?

Da… înţelesesem… Înţelesesem că fericirea nu are nimic de-a face cu banii, cu casele, cu maşinile, cu obiectele şi, o să vă miraţi… poate nici cu sănătatea!

Din parc am plecat direct la librarie şi am cerut toate cărţile care tratau subiectul „fericirea”. M-am oprit la una din ele: „Arta de a fi fericit” a lui Schopenhauer. Nimic n-a mai fost la fel începând din acea zi. Atunci am ştiut ce am de făcut, am ştiut că trebuie să îmi împlinesc destinul, să rup lanţurile cu care singur mă înlănţuisem. În acea zi am aflat că

fericirea o găseşti în iubire, în generozitate, în toleranţă, în voinţa de a face bine, în moralitate, în curaj, în dăruire şi devotament. Mi-aş dori să vă dăruiesc şi vouă, tuturor, aceste secrete. Aşa s-a născut „Meritocraţia”, aşa s-a născut „Constituţia Meritocrată” şi acum… „Meritocratismul”. Numai şi numai din dorinţa de a face bine.

Sistemul actual a făcut ca anumite caracteristici ale firii umane să reprezinte adevărate puncte slabe, vulnerabilităţi. Acesta e probabil motivul pentru care sunt tot mai rar întâlnite azi generozitatea, toleranţa, compasiunea, voinţa de a face bine, cinstea, corectitudinea, umilinţa, modestia, bunul simţ. Un om generos şi cinstit e sortit pieirii în ziua de azi, iar descendenţii lui… chiar şi în cazul fericit în care au avut norocul să se nască, au un viitor foarte incert. De ce? Pentru că au o moştenire genetică ce îi face din naştere nişte

inadaptabili, nişte losers. Aşa că aceste gene se vor transmite cu greu, tot mai rar şi în final, aproape deloc.

Sute de generaţii au făcut ca sita ADN-ului să cearnă calităţile învingătoare şi iată, azi avem generaţii de oameni născuţi învingători ale căror principale trăsături de caracter sunt ura, răutatea, lăcomia, egoismul. Iar dragostea, generozitatea, toleranţa se găsesc în cantităţi foarte mici în ADN-ul acestor oameni. Ei devin de la un secol la altul mai mulţi, devin predominanţi.

Cauza profundă a actualei crize complexe prin care trece lumea occidentală este una de tip spiritual având originea în lăcomia, răutatea, viclenia şi egoismul oamenilor. Toate acestea vin dintr-o moştenire genetică de răpitori şi a unei educaţii bazate pe valori materialiste. „Stăpânii” nu sunt altceva decât nişte indivizi cu calităţi genetice extraordinare

de învingători, rezultat al selecţiei naturale. Generaţie după generaţie genele s-au transmis şi s-au perfecţionat făcând ca în ziua de azi copiii familiilor vechi de mari proprietari să reprezinte adevărate bănci genetice de superprădători dotaţi cu calităţi native excepţionale în ceea ce priveşte lăcomia, răutatea, egoismul, viclenia, şmecheria, lipsa de scrupule şi… chiar şi inteligenţa. Astfel avem de-a face cu adevărate genii ale răului. La asta se mai adaugă şi educaţia care este făcută în acelaşi sens – de a creşte un adevărat prădător fără suflet, un prădător care să se închine unui singur zeu – BANUL!

Ce se poate face pentru a construi o societate mai bună? Ce se poate face pentru a schimba cursul actualei evoluţii? Există o singură cale spre o lume mai bună: TRIPLA REVOLUŢIE, adică revoluţia socială, revoluţia economică şi revoluţia spirituală. Prin acestea

vom putea ca în mai puţin de o generaţie să inversăm balanţa binelui şi a răului din societate. Putem face ca pentru majoritatea oamenilor, acest pământ să fie Raiul.

Pilonul spiritual este perceput ca un tot unitar. Totuşi, el are trei componente principale:

A1. Sistemul Educaţional; a2. Cultura; a3. Religia.

A1. Sistemul educaţional

Un dezastru – una dintre rădăcinile răului în societatea occidentală. Cu siguranţă oamenii nu ar mai fi aşa de răi, nu ar mai fi aşa de şmecheri, vicleni şi hoţi dacă ar avea parte de o educaţie corespunzătoare, o educaţie bazată pe valori umaniste. Atât acasă cât şi la şcoală.

La ora actuală şcoala occidentală creează

monştri de egoism şi răutate, în mare parte nonvalori cu diplomă. În ziua de azi nu mai contează cât de inteligent eşti sau ce nivel de cunoştinţe ai – dacă tata are bani, poate să-ţi cumpere orice diplomă. În ziua de azi chiar şi câinele meu ar fi putut să ajungă medic chirurg – a murit săracul… n-a prins vremurile astea frumoase pentru câini… Nu-i bai – mă costă câteva mii de euro şi Ralph al meu se transformă în medic chirurg postmortem. Încă 2 – 3.000 de euro şi îi cumpăr şi doctoratul. Profesorii n-au vocaţie, n-au pasiune, nu-i interesează decât să-şi câştige pâinea cât mai uşor, fără să le pese de ceea ce iese din mâinile lor. Şcoala în ziua de astăzi nu este decât un loc în care îţi trimiţi copilul ca să scapi de el 6 ore pe zi. Şi dacă învaţă şi dacă nu, e totuna. Nu există o strategie de formare a valorilor, nu există competiţie, nu există selecţie şi diferenţiere între copii pe bază de valoare, nu

există un sistem de valori. În schimb, există fel de fel de materii inutile care le sunt băgate cu de-a sila pe gât, dar nu există nicio preocupare pentru şlefuirea caracterelor, pentru crearea unui sistem de valori, nu există nicio preocupare pentru MORALITATE.

Acasă, majoritatea părinţilor nu au timp să se ocupe de copii, iar atunci când au, confundă educaţia cu dresura. Atunci când vrei să faci educaţie, trebuie să-i explici copilului ce e bine şi ce e rău, trebuie să-l ajuţi să înveţe a discerne binele de rău, trebuie să-l faci să înţeleagă diferenţa dintre bine şi rău, astfel încât atunci când trebuie să aleagă binele, să aleagă nu din frică, ci din conştiinţă. Majoritatea părintilor fac dresură: aia nu e voie, aia nu e voie şi cum nu ascultă, pac o palmă. Vrei la joacă? Trebuie să-ţi faci tema. Nu eşti cuminte? Nu te uiţi la televizor. Eşti rău? Două palme. Educaţia înseamnă să-i

EXPLICI mereu şi mereu copilului ce e bine şi ce e rău, de ce e bine şi de ce nu e bine, folosindu-te de logică şi bunăvoinţă. Copiii ajung de cele mai multe ori la 20 de ani fără niciun bagaj de principii, fără un sistem de valori. Întrebaţi un tânăr de 20 de ani ce sistem de valori are – o să se uite la dumneavoastră ca la maşini străine! Copiii trebuie educaţi de la primele cuvinte să gândească înainte de a spune sau de a face ceva, trebuie să fie educaţi de la 3 ani să pună binele la baza oricărei acţiuni, trebuie educaţi să nu fie violenţi, să nu producă suferinţă celor din jur, trebuie educaţi să aibă încredere în ceea ce fac şi gândesc atunci când fac ceva cu dorinţa de a face bine, trebuie educaţi că nimic nu se poate obţine prin forţă şi violenţă, trebuie să aibă în reflex a gândi, înainte de a spune sau de a face ceva. Aceste principii trebuie cultivate în mintea copilului de la

primii paşi în viaţă astfel încât să devină deprinderi, reflexe mentale.

Îmi amintesc prima întâlnire cu învăţătoarea fiului meu, în clasa I... Am întrebat-o cum e fiul meu, cum i se pare, la care ea mi-a spus: „fiul dumneavoastră mi-a dat o lecţie de viaţă... nu credeam vreodată că aş avea ceva de învăţat de la un copil de 6 ani”. Am fost un pic intrigat – am rugat-o să-mi spună despre ce e vorba: „de câte ori îl întreb câte ceva pe fiul dumneavoastră, durează 2 – 3 secunde până începe să răspundă... aşa o dată, de două ori... până la urmă, intrigată, l-am întrebat de ce durează mereu un timp până răspunde şi nu dă răspunsul imediat la care răspunsul lui a fost următorul: pe mine, tata m-a învăţat să mă gândesc mereu înainte de a spune ceva. Pe dumneavoastră, tatăl dumneavoastră nu v-a învăţat la fel?”

În clasa fiului meu era un copil deosebit

de rău şi violent. Am întrebat-o pe învăţătoare ce se întâmplă, de ce îi permite acelui copil un astfel de comportament, de ce nu ia măsuri? Mi-a spus că a vorbit cu părinţii (tatăl, un potentat om de afaceri) şi că i s-a spus că aşa vor să-şi crească copilul, să fie rău, să domine, să-i supună pe ceilalţi, să ajungă un conducător care să poată duce mai departe tradiţia familiei, iar ea nu poate să se opună familiei... şi astfel, ajunşi la 20 de ani, se vor gândi ce şi pe cine ar putea fura ca să ajungă bogaţi, cum să-i trimită un glonţ în cap concurentului, să se înscrie în partid ca să ia şpăgi grase, iar inteligenţa lui va fi sclipitoare în şmecherii şi inginerii financiare care să-l ajute „să ducă mai departe tradiţia familiei”.

De ce să ne mai mirăm că e lumea plină de borfaşi, nedreptate, intoleranţă, ură şi răutate? În acest spirit sunt crescuţi copiii noştri! Aici este originea răului în societatea în

care trăim. Prin educaţie, aşa cum se face ea astăzi, se realizează îndobitocirea oamenilor. Oamenii sunt aduşi la stadiul de legume inerte, incapabile de a opune rezistenţă unui sistem opresiv şi agresiv.

De ce e astfel construit sistemul educaţional? Pentru că e în interesul „stăpânilor”. Cu cât omul este mai prost, mai needucat, mai incult, cu atât este mai uşor de manipulat, controlat, asuprit, subjugat. Cu cât există mai puţină valoare în societate, cu cât sunt mai puţini intelectuali adevăraţi, cu cât sistemul de valori e mai bulversat şi mai haotic, cu atât sunt mai uşor de manipulat masele populare cărora nu are cine să le deschidă ochii.

Sistemul de învăţământ produce azi intelectuali pe bandă rulantă şi în mod haotic. Armate de economişti, avocaţi şi manageri, intelectuali care nu ştiu să scrie şi nu cunosc

noţiuni elementare de matematică. Intelectuali fără cultură generală, lipsiţi de valoare, lipsiţi de caracter şi de bun simţ, au denaturat şi batjocorit, aducând în derizoriu noţiunea de intelectual. Astfel a fost distrusă elita, intelectualitatea.

Intelectualitatea înseamnă azi o hoardă de deţinători de diplome lipsite de valoare şi câteva diamante împrăştiate pe ici pe colo, dar greu identificabile în oceanul de mediocritate intelectuală. E mult mai uşor să domini un popor lipsit de elită intelectuală. Cu siguranţă „stăpânii” l-au studiat pe Mao Zedong, dar nu l-au citit pe Confucius.

A2. Cultura

Cultura a ajuns o bătaie de joc. Adesea doar o marfă, un instrument comercial, o investiţie de lux, o extravaganţă sau o simplă

fudulie pentru o mână de snobi.

Cultura a fost discreditată prin curente jegoase dirijate de către aceiaşi superbogătani care prin instrumente financiare au direcţionat arta spre vulgar, violenţă, sex şi absurd. Arta nu mai e un simbol al frumosului ci o expresie a şocantului şi a insolitului.

Din teatru nu mai înţelegi nimic – te uiţi ca prostul o oră la un spectacol şi nu înţelegi decât nişte urlete, interjecţii, scene de sex, violenţă, falsitate, obscen şi mizerie. Cică e abstract… Eu, în nerozia mea, credeam că ar trebui să fie frumos…

Filmele merg exact pe acelaşi tipar ca şi teatrul. Atât filmele cât şi teatrul au ajuns simboluri ale răului şi urâtului, au devenit respingătoare, TOCMAI PENTRU A COMPROMITE IDEEA DE CULTURĂ ŞI INTELECTUALITATE! Scopul este acela de a îndepărta masele de fenomenul cultural şi

astfel, de a le abrutiza.

La teatru i se poate destupa mintea omului, poate să vadă o satiră la adresa societăţii, poate să vadă un lucru înţelept, se poate deştepta… nu e bine… Să nu mai meargă oamenii la un teatru, ci să se uite numai la televizor, la ştiri, ştiri transmise în aşa fel încât să manipuleze minţile prostimii, să facă din mase nişte uriaşe instrumente de propagandă şi manevră. Să vadă prostimea din 10 în 10 minute reclame la fel de fel de obiecte care trebuie să se vândă, să aducă bani… bani pentru ei, pentru viitorii stăpâni ai lumii.

Muzica a devenit zgomot şi grotesc, ţigănie şi foarte rar melodie. Îmi amintesc cu groază un episod petrecut în urmă cu câţiva ani când concursul de muzică Eurovision a fost câştigat de nişte rockeri norvegieni care făceau o gălăgie imensă şi erau îmbrăcaţi în diavoli. Au făcut zgomot mare în concurs, au

urlat şi s-au zvârcolit ca nişte posedaţi, iar apoi, după ce au luat premiul şi trebuiau să mai facă odată gălăgie, nici măcar ei nu mai erau capabili să reproducă ceea ce făcuseră cu câteva minute mai înainte. Cum e posibil să participe, dar mai mult chiar de atât, cum e posibil să fie încoronate astfel de nonvalori?

Sistem de valori european… Veţi spune că nu s-or fi apucat oligarhii să compună şi muzică. Nu, nu e vina lor directă că muzica de azi e mai mult zgomot decât mesaj. Este de notorietate faptul că marea majoritate a artiştilor sunt narcomani. Azi e mult mai uşor să rupi lanţurile ce te leagă de vulgar şi de banalul cotidian luând droguri. Înainte genialitatea creaţiei se ascundea în suflete şi în minţi bolnave, total diferite de cele ordinare şi tocmai acest „diferit” le dădea nota de genialitate. Azi, orice neavenit poate simula genialitatea luând droguri şi reuşind astfel să

rupă barierele comunului. Da, de rupt e uşor să rupi lanţurile ce îţi leagă libertatea în acest fel, dar ce rămâne atunci când fundamentul e deşert, e pustiu? Ce poţi crea pe fondul eliberării când nu ai niciun fundament? Dezlănţuiri de zgomote, urlete, ciudăţenii, da, dar aceste ciudăţenii n-au nimic în comun din păcate cu binele, cu frumosul, cu arta, cu muzica, cu armonia.

Pentru a fi genial în artă e nevoie de două condiţii: să poţi rupe lanţurile ce te leagă de banal şi de realitatea înconjurătoare, să poţi evada din ordinarul vieţii de zi cu zi şi apoi, să ai ce pune în loc – ceva deosebit de frumos! Problema e că pentru a pune acel ceva deosebit de frumos, e nevoie de geniu, iar cu asta te naşti! Oameni buni, artiştii, geniile, nu pot fi creaţi – EI SE NASC! După ce se nasc, pot fi cultivaţi, pot fi îndrumaţi şi în cele din urmă, din când în când, ajung la maturitate şi

înfloresc, dar să fie clar: dintr-o rădăcină de buruiană nu poţi face o orhidee oricâtă apă şi îngrăşăminte i-ai pune! Artele plastice au devenit marea scenă a comediei şi prostiei. Nefericiţi care aruncă găleţi de vopsea pe pânze şi apoi se plimbă cu bicicleta pe ele sunt consideraţi mari pictori. Zbanghii care dau de trei ori cu toporul într-o scândură sunt sculptori geniali. Totul ar putea părea la prima vedere a fi, chipurile, „curent modernist”. În realitate, aceasta este direcţia dată de gangsterii cu gulere albe, cei care hotărăsc direcţia în care să meargă întreaga societate. Pseudopro-fesori mizerabili, cumpăraţi cu câţiva arginţi ne îndrumă copiii pe drumuri greşite, lipsite de spirit umanist, ne pun copiii pe drumuri pline de bălării, mizerie, promiscuitate, violenţă, sex, sălbăticie şi pericole.

Aproape că nu mai există aşa-zis artist

care să nu creeze sub infulenţa drogurilor. Drogurile au ajuns ceva trendy. Nu eşti cool dacă nu tragi un joint, o marijuana. Am avut surpriza să asist personal la o discuţie între o mamă şi fiul ei de 21 ani. Mama era nervoasă că fiul ei nu vrea să facă nimic, că trăieşte ca o ciupercă, la care, la un moment dat fiul, sătul de atâta cicăleală, îi spune-i maică-si: „ar fi bine să încerci şi tu un joint – te linişteşte, te face să fii mai fericită şi poate aşa o să ajungi să fii şi tu mulţumită de mine”. Drogurile au devenit ceva cotidian în societate şi chiar mai mult – în multe ţări occidentale sunt legalizate, permise prin lege. De ce? Pentru că le serveşte intereselor celor ce fac legile, desigur!

Rembrandt nu avea nevoie de droguri pentru a picta. Rafael nu avea nevoie de alcool ca să poată crea. Michelangelo şi Davinci, cu siguranţă nu aveau la dispoziţie un joint pentru a lăsa opere nemuritoare.

Dar ceea ce mi se pare mie cel mai interesant între toate cele, e factorul economic. Mă şochează sumele exorbitante la care se vând aşa-zisele opere pictate cu roţile bicicletei sau stropelile cu vopsea lavabilă. De ce se plătesc sume exorbitante pe tot felul de rahaturi? Pentru că nu mai există sistem de valori sau dacă există, el e total dat peste cap. Şi mai e o cauză – escrocheria. Există azi şi în domeniul artei similarul hedge funds-urilor din finanţe. Se dau tunuri prin crearea de valori artificiale, speculative. Se vor găsi fraieri care să ia ţeapă... Vă dau un exemplu povestit în avion de un amic de circumstanţă, specialist în „speculaţii artistice", când mă întorceam dintr-o vizită de la Seul. Există mari case de impresariat care joacă în artă rolul fondurilor de investiţii speculative din finanţe. După analize amănunţite făcute de profesionişti, se alege un artist, un „creator", unul de duzină

care n-ar însemna niciodată nimic în oceanul de artişti plastici dacă nu ar intra pe mâna „specialiştilor”. Artistul de duzină este reconstruit prin tehnici de marketing şi management, este îndrumat ce şi cum să picteze. În ziua de azi un pictor nu poate ajunge în vârf dacă nu are în spate mafia speculanţilor în artă. Acest pictoraş semnează un contract prin care e făcut mare, totuşi, el va lua puţini bani şi va fi un fel de sclav, dar ajunge un nume, e băgat în seamă şi trăieşte mai bine decât dacă nu ar fi acceptat compromisul. Apoi, „specialiştii” fac din el, în 5 – 10 ani, un mare pictor, dar atenţie, 90% din vânzari le aparţin lor, „creatorilor”. Cum îl fac mare? Vă dau un singur exemplu: Îl duc la megaexpoziţii, iar la aceste expoziţii, doar o mână de afacerişti (impresari), o mafie bine pusă la punct, are acces. Acolo vin oameni foarte bogaţi, mulţi dintre ei snobi şi diletanţi.

Ăştia sunt aburiţi să cumpere, bine sfătuiţi de specialişti care sunt mână în mână cu firmele de impresariat şi uneori se mai joacă şi la cacealma. Adică, un prieten de-al firmei de impresariat, cumpără o lucrare a unui neica nimeni cu 100.000 euro. Deja face senzaţie. Imediat se găsesc peşti să muşte. Bogătani care auzind că specialistul „X” a cumpărat un tablou al unui nou pictoraş, se aruncă să dea tunul şi se apucă să cumpere şi ei în speranţa că preţul lucrărilor lui neica nimeni va creşte. Şi uite aşa încep să-i construiască imagine, reputaţie, valoare unuia de care nimeni nu ar fi auzit niciodată. După 10 ani rămâi mut să vezi că tablourile lui neica nimeni se vând cu un milion de euro. Da, dar în spatele acestor valori nu e nimic! Este doar marketing şi management speculativ! Dacă m-aş apuca să deconspir aici nume de mari artişti făcuţi din pix (inclusiv scriitori români), după această

tehnică, aţi rămâne muţi de uimire, dar nu am de gând să ajung vedetă din astfel de scandaluri.

Şi totuşi… esenţa e alta. Unde am vrut să ajung? Acest lucru se întâmplă pentru că nişte nenorociţi care câştigă bani cu nemiluita nu ştiu cum să-i mai cheltuiască, în ce să-i mai investească. Şi astfel creează „artă”, creează valori… din plictiseală.

Literatura

Literatura este domeniul cel mai puţin atins de sistem. Este o inflaţie extraordinară de cărţi, dar nu cred că e ceva rău în asta. Cu cât este mai mare baza de selecţie cu atât mai multe sunt valorile ce pot rezulta de aici.

Faptul că o carte ca MERITOCRAŢIA a spart barierele cenzurii, faptul că o carte ca aceasta pe care o citiţi a reuşit să apară pe

piaţă, este cel mai bun exemplu pentru faptul că mafia politico-economică nu a reuşit să controleze acest domeniu. În fapt, probabil că nici nu îi interesează dat fiind că aproape nimeni nu mai citeşte…

Din păcate oamenii nu mai citesc. Astăzi oamenii preferă televizorul, iar literatura a rămas apanajul unui cerc foarte restrâns de intelectuali. Mi-e frică să nu ajungem curând în situaţia ca cititul să fie o *rara avis.* Este o experienţă pe care din păcate o trăiesc personal. Oamenii mă urmăresc pe viu în emisiunile săptămânale pe care le am la Naşul TV, mă urmăresc în număr de aproximativ 100.000 de persoane pe emisiune (nivelul audienţei în primăvara lui 2013) şi totuşi, din informaţiile şi evaluările mele, cei ce au citit MERITOCRAŢIA nu depăşesc cifra de 10.000. Dacă le povestesc cartea la televizor, le place, dar de citit… foarte puţini se încumetă să o

facă. Vorbeam şi cu alţi autori recenţi şi îmi spuneau că e sărbătoare atunci când reuşeşti să vinzi 2 – 3.000 de cărţi, iar la 10.000 de cărţi vândute… se consideră best-seller.

Sigur că e discutabilă calitatea multor opere literare moderne. Acelaşi curent întâlnit în artele plastice, şi anume „şocantul”, excentricul, ineditul, sunt la modă şi în literatură chiar dacă nu într-o la fel de mare măsură ca în artele plastice.

Există aşa-zişi oameni de cultură, scriitori români care îşi denigrează ţara şi poporul şi nu ştiu dacă o fac din naivitate sau o fac conştienţi fiind că e singurul mod de a intra în graţiile „stăpânilor”, a celor ce vor să vadă rasă de pe faţa pământului România şi poporul român! Cum de nu recunoaşte Europa valori româneşti decât în acei nemernici care înjură şi denigrează mai dihai poporul şi neamul românesc? Cum de tot ce e mai antiromânesc

devine mai pro-european şi cu cât înjuri mai tare România cu atât eşti mai apreciat şi valoros în faţa elitelor Europene?

Tot aici, la literatură, aş dori să vorbesc despre istorie, naţionalism şi patriotism. O simt pe propria-mi piele… teama de a scrie şi de a gândi aceste cuvinte… A ajuns ceva nelalocul lui să vorbeşti despre naţionalism şi patriotism. A devenit jenant să pronunţi cuvântul popor. E o ruşine să pomeneşti despre străbuni, despre daci care au fost terfeliţi, umiliţi, batjocoriţi şi în cele din urmă eliminaţi din cărţile de istorie pe motiv că… chipurile s-ar fi evaporat după 168 de ani de la colonizarea Daciei de către romani. De 23 de ani forţe obscure încearcă să ucidă spiritul naţionalist, patriotic al acestui popor.

Ce interes ar putea avea nişte istorici români să denigreze trecutul acestui popor?

Ce interes ar putea avea un istoric român să desfiinţeze istoria şi rădăcinile acestui popor?

Ce interes ar putea avea un istoric român să denatureze adevărul şi să falsifice dovezile istorice astfel încât noi să nu mai fim urmaşii unui mare popor ci nişte oi rătăcite, nişte pripăşiţi de aiurea, un popor al nimănui, venit de nicăieri, întrupaţi într-o ţară falsă, artificial creată?

M-am tot gândit, de ce atâta antiromânism? Ce se urmăreşte? Ce interes au istoricii români să arunce la gunoi istoria acestui popor? Mă gândesc că şi dacă ar fi justificat sau adevărat, dar… nu te apuci să-ţi denigrezi singur istoria…

Nu aş putea decât să speculez, dar mi-e teamă să nu nedreptăţesc pe cineva în lipsa probelor şi a adevărurilor ştiinţifice. Un lucru e sigur – ceea ce se întâmplă acuma în plan

cultural şi spiritual nu serveşte intereselor României şi nici poporului român.

Familia

Voi încheia acest capitol vorbindu-vă despre familie… despre liniştea sufletească…

Am lăsat familia la sfârşit pentru că este componenta esenţială a pilonului spiritual. Confucius, în urmă cu 2.500 de ani, a pus familia la baza societăţii considerând-o unul dintre cele patru elemente fundamentale ale filosofiei confucianiste.

Oare ce ar fi spus Confucius să vadă familia din ziua de azi? Tatăl plecat în Spania la cules de căpşuni, mama prin Italia spălând bătrâni la fund, iar copilaşii lor, stând pe la rude sau bunici şi plângând, suferind de dorul părinţilor…

Sigur că nu poţi avea o familie fericită

când nu ai ce să-i dai să mănânce copilului. Sigur că îţi iei lumea în cap şi pleci să fii sclav printre străini când nu ai hăinuţe şi pantofiori cu care să-ţi îmbraci copilaşul! Sigur că îţi vine să îţi iei zilele când copilaşul tău moare din cauza subnutriţiei şi a lipsurilor! Sigur că îţi vine să dai cu cuţitul în piatră când vezi că tu n-ai bani nici pentru un colţ de pâine, iar şmecherii şi bandiţii care sug sângele popoarelor te sfidează cu luxul exorbitant în care trăiesc. Sigur că nu putem fi toţi la fel, sigur că e normal ca unii să aibă mai mult şi alţii mai puţin, dar stăpânilor, ATENŢIUNE: NU LE LUAŢI DREPTUL LA VIAŢĂ CELOR MULŢI, NU ÎN-TINDEŢI COARDA MAI MULT DECÂT POT EI SĂ DUCĂ PENTRU CĂ SE VA RUPE ŞI ZIUA PLĂŢII VA VENI MAI CURÂND DECÂT VĂ AŞTEPTAŢI!

Oare ar fi putut fi admisibil în vremea regelui Han ca un copil de 10 ani să se

sinucidă de dorul părinţilor plecaţi prin lume ca să poată întreţine familia? Oare ce ar fi gândit Confucius despre o societate în care dezrădăcinarea, abandonul copiilor, homosexualitatea, pedofilia, traficul de carne vie sunt banalităţi cotidiene?

Din punct de vedere spiritual lumea a involuat în mod tragic. Cum să laşi un copil de 6 ani să moară de leucemie pentru că societatea nu găseşte 50.000 euro pentru tratarea lui, dar în schimb se cheltuie sume enorme pe fel de fel de bazaconii şi furtişaguri. Ce societate e asta care tolerează popi pedofili care ne batjocoresc copiii în numele lui Dumnezeu? Ce societate e asta în care homosexualii au dreptul de a se căsători şi de a înfia copii? Să spunem că e dusă la extrem libertatea şi poate că e dreptul lor, a homosexualilor, să se căsătorească dacă asta vor şi nu deranjează pe nimeni, dar cum să le

dai dreptul de a înfia copii? La dreptul acelui copil nu se gândeşte nimeni? La sufletul acelui copil, nu se gândeşte chiar nimeni? De ce? Doar pentru că nişte ticăloşi iubitori de putere, de „macht”, vor să se distreze cu noi aşa cum te-ai juca cu o maimuţă la grădina zoologică?

Familia de azi e superficială, e o convenţie temporară, fără forţă, de multe ori fără acoperire în sentimente sau când totuşi acestea există, ele sunt superficiale şi de conjunctură. Azi familiile se destramă mult mai uşor şi mai des decât în urmă cu 50 de ani. A devenit o raritate un cuplu ajuns la nunta de argint. De ce? Toate cuceririle ştiinţifice şi tehnologice din ultimii 50 de ani au dus către o viteză de viaţă mult mai mare decât în trecut. Practic, unei familii din ziua de azi i se întâmplă mult, mult mai multe decât i se întâmpla unei familii din urmă cu 50 ani. Maşina, avionul, internetul, telefonul, au făcut

ca distanţele să se scurteze, oamenii să interacţioneze mult mai des, mai mult şi totodată mai superficial. Înainte, mai de voie, mai de nevoie, îţi ocupai timpul liber împreună cu membrii familiei prin fel de fel de activităţi comune. Azi e fiecare cu televizorul lui, cu pasiunile lui care de cele mai multe ori sunt departe de casă – avionul, maşina, metroul, permit… Dacă înainte erai nevoit să petreci 75% din timpul liber acasă cu familia, azi nici 20% din timpul liber nu se mai petrece acasă, împreună cu familia. Familia a devenit un simplu dormitor comun şi cam atât…

Câte familii ar fi trăit fericite până la adânci bătrâneţi dacă nu ar fi fost internetul? Azi te-ai certat cu soţia, o ceartă minoră şi intri pe internet unde întâlneşti o cucoană care şi ea a avut o ceartă banală cu soţul. Din una în alta, mai mult de distracţie, îţi dai întâlnire cu ea şi din te miri ce, se naşte o relaţie

extraconjugală, o aventură care sfârşeşte prin distrugerea a doua familii care probabil ar fi rezistat veacurilor dacă nu ar fi fost internetul…

Familiile se amestecă, ajungi să ai copii cu femei diferite, copii ce cresc între două case, copii afectaţi emoţional, psihologic, iar pentru ei copilăria devine o dramă. Nimeni nu se mai gândeşte la copii, la drama prin care trec aceştia în urma unui divorţ. Aceasta este o problemă majoră a zilelor noastre pe care, din păcate, societatea o trece prea uşor cu vederea, o tratează foarte superficial, ca pe o problemă neimportantă.

Ce societate ciudată… asistăm impasibili la drama copiilor ai căror părinţi divorţează, fără ca societatea să ia vreo masură. Ni se rupe sufletul de homosexuali că nu se pot căsători între ei, dar nu dăm doi bani pe sufletele sutelor de milioane de copii

traumatizaţi psihic din cauza scandalurilor în familii şi a divorţului părinţilor. Odată cu ruptura familială are loc o traumă psihică, iar de cele mai multe ori aceasta afectează copilul în mod iremediabil imprimându-i comportamente antisociale, negarea şcolii şi a educaţiei, alcoolism, droguri sau anturaje dubioase. Distrugem o generaţie întreagă de copii fără să existe o cât de mică dezbatere în societate pe această temă. Noi, adulţii, suntem de un egoism incredibl – pur şi simplu părem a nu realiza, a nu băga de seamă ce se întâmplă cu copiii după divorţ. Vă vorbeşte un om care a trecut prin asta, un om care a fost martorul suferinţei a doi copilaşi care nu aveau nicio vină, dar care sufereau cumplit din cauza inconştienţei unor părinţi orbiţi de egoism şi a unei societăţi ignorante şi nepăsătorare.

O societate evoluată trebuie să pună mult mai mare preţ pe familie, pe tradiţie şi pe grija

pentru copii.

Tradiţie şi naţionalism

Poporul român era un popor tradiţionalist cu puternice legături familiale. Comuniştii au reuşit să dezbine familii prin teroarea indusă în societate de către Securitate. Ajunseseră să se teamă fraţii unii de alţii, să se toarne neamurile între ele, să se evite unii pe alţii de frica delaţiunilor. Apoi, după Revoluţie, amintirile şi resentimentele au rămas, iar la acestea s-au adăugat elemente noi de ură şi dezbinare: politica şi banii. Au ajuns să se urască neamurile între ele din cauza afinităţilor politice, să se urască şi să se pizmuiască din cauza averilor, a banilor şi a proprietăţilor.

Comuniştii ne-au luat tradiţia şi odată cu ea ne-au luat dreptul la trecut. Ne-au furat

istoria şi odată cu ea dreptul la conştiinţa naţională, la unitate, ne-au luat dreptul la rădăcini…

Ăştialalţi, democraţii, nu au făcut altceva decât să desăvârşească opera de demolare totală a spiritului românesc promovând nulităţi al căror unic scop este defăimarea poporului român şi a istoriei acestei ţări.

Nu va veni oare şi ea, ziua dreptăţii, când noi, cei mulţi şi tăcuţi ne vom ridica şi vom spune DESTUL?

Cât timp vom mai putea suporta atâta durere şi umilinţă în sufletele noastre?

A3. Religia

DESPRE RELIGIE VOI VORBI PE LARG ÎN **„REVOLUŢIA SPIRITUALĂ”.**

ACEASTĂ A TREAIA CARTE O VOI PUNE ÎN CIRCULAŢIE DOAR DUPĂ SCHIMBAREA

SISTEMULUI SOCIAL ŞI ECONOMIC DIN ROMÂNIA.

AZI, MAI MULT CA NICIODATĂ, E VREMEA UNEI MARI REVOLUŢII SPIRITUALE, PE CARE O VOM ÎNFĂPTUI, V-O PROMIT! TOATE LA TIMPUL LOR…

B. Pilonul social

Democraţia occidentală nu este altceva decât simbolul corupţiei şi nemerniciei. Democraţia de tip occidental este prin sine însăşi rădăcina corupţiei din societate. Democraţia de tip occidental nu este altceva decât corupţie ridicată la rang de lege supremă în stat, corupţie perfecţionată, corupţie generalizată, corupţie ridicată la rang de politică de stat.

Ca să ajungi la putere trebuie să corupi

poporul în toate felurile posibile. Promiţi că dacă eşti ales oferi salarii, pensii mai mari – corupţie pe faţă.

În campania electorală oferi pixuri, calendare, zahăr, făină, găleţi, lopeţi, fulare etc. Pentru ca prostimea să te aleagă – corupţie pe faţă.

Dar şi mai grav, ca să ajungi să fii ales, investeşti zeci, sute de milioane de euro sau dolari în campania electorală. Ce alt simbol mai evident al potenţialului corupţiei decât campania electorală? Păi, cine-i prost să investească sute de milioane de euro numai aşa, ca să facă bine poporului ce l-a votat? Poate că politicienii sunt cei mai mari sfinţi ai istoriei şi nu ne dăm noi seama? Ei, săracii, îşi cheltuiesc averile ca să ajungă să conducă ţara, să vă poată da vouă, poporului, salarii şi pensii mari? Da, poate sunt nişte oameni minunaţi, nişte suflete extraordinare… ar

trebui canonizaţi… toţi…

Nu e evident că după ce cheltuiesc averi imense ca să fie aleşi, ei îşi recuperează investiţia înzecit? Păi, cum ar putea să o recupereze? Din salarii? Ha, ha, ha! Ne mai mirăm de corupţia clasei politice… păi cum să nu fie corupţi? Nu trebuie să-şi recupereze investiţia? Nu e un business, nu trebuie să facă şi ei un profit? Nu sunt şi ei oameni de afaceri? Aud mereu ce sume imense se cheltuiesc în campaniile electorale, dar singurul lucru pe care nu l-am auzit niciodată a fost modul în care şi-au recuperat politicienii banii şi impozitele plătite pe veniturile realizate… Sau poate nu le recuperează, săracii… Interesant, să zicem că nu le recuperează, dar după 4 ani au iarăşi sume şi mai mari de investit în campania electorală de mituire a poporului. Frumoasă democraţie…

Iată rezultatele după 23 de ani de

democraţie în România, iată de ce anume vă acuz eu pe voi, dragi patrioţi politicieni:

— Aţi înşelat poporul spunând că vreţi să îi oferiţi o viaţă mai bună. În fapt aţi vrut o viaţă mai bună doar pentru voi şi pentru acoliţii voştri.

— Aţi furat miliarde de dolari din bugetul statului deturnând banii de la buget spre conturile firmelor voastre şi ale acoliţilor voştri.

— Aţi căpuşat vreme de 23 de ani toate firmele de stat, distrugând întreaga economie de stat.

— Aţi încălcat drepturile omului făcând legi strâmbe ce v-au protejat pe voi, pe interlopi şi gangsterii ce vă înconjoară şi tot prin aceleaşi legi strâmbe aţi înrobit poporul.

— Aţi privat poporul de dreptul la o viaţă decentă, aţi dus o adevărată politică de genocid împotriva acestui popor prin

distrugerea intenţionată a sistemului sanitar, prin privarea la asistenţă medicală, prin facilitarea migraţiei medicilor de valoare, prin lipsa de medicamente, prin desfiinţarea spitalelor.

— Aţi furat dreptul la o bătrâneţe decentă a pensionarilor ce au muncit o viaţă şi şi-au plătit asigurările în mod corect.

— Aţi distrus toată industria românească aducând ţara pe marginea prăpastiei, fără şansa de a se mai ridica.

— Aţi distrus industria chimică, industria constructoare de maşini, industria navală, industria electrotehnică, industria de utilaj minier, industria extractivă, industria alimentară, aţi distrus TOT.

— Aţi distrus toată agricultura, România ajungând dintr-un mare exportator, un mare importator.

— Aţi distrus tot sistemul de irigaţii şi

toate serele renumite ale României.

— Aţi distrus toate livezile şi fondul genetic de excepţie al pomiculturii româneşti.

— Aţi transformat România dintr-un mare exportator într-o societate de consum, într-un importator care nu mai produce mai nimic în ţară şi importă până şi cereale, legume şi fructe.

—

— Aţi distrus toată industria turistică a ţării aducând în ruină toate hotelurile şi staţiunile turistice înfloritoare în 1990, cu scopul de a vă autoîmproprietări voi cu ele la preţuri de nimic.

— Aţi distrus tot sistemul economic privat înrobindu-l cu taxe care să vă asigure vouă bani pe care să îi puteţi deturna prin bugetul de stat.

— Aţi sufocat sistemul economic privat cu o birocraţie nemaiîntâlnită nicăieri pe planetă

cu scopul de a da de lucru, salarii mari, nejustificate, unor funcţionari, unei caracatiţe clientelare imense.

— Aţi dat străinilor toate bogăţiile naturale ale ţării, bogăţii pe care străbunii noştri le-au apărat vreme de 2.000 de ani cu preţul vieţii.

— Aţi îndatorat această ţară cu peste 100 miliarde de euro fără să fi făcut absolut nimic pentru ţară cu aceşti bani.

— Aţi distrus învăţământul românesc care a ajuns în 23 de ani de pe primul loc în Europa, pe ultimul loc.

— Aţi favorizat înmulţirea clanurilor interlope care terorizează oraşele ţării prin violenţă, furt, înşelătorie, jafuri, cămătărie, trafic de persoane, promiscuitate şi taxe de protecţie.

— Aţi batjocorit istoria acestei ţări impunând în şcoli o istorie mincinoasă ce

murdăreşte trecutul acestui popor cu scopul de a-i fura sufletul, demnitatea, mândria, patriotismul.

— Aţi distrus cultura acestui popor prin subfinanţare şi dezinteres, încurajând proliferarea culturii de cârciumă şi de maidan, a manelelor şi a filmelor de proastă calitate.

— V-aţi făcut facultăţi private prin care stoarceţi de bani poporul ca să vindeţi aşa-zise diplome, în realitate hârtii fără valoare, unor tineri dezorientaţi care nu mai înţeleg nimic din principiile selecţiei pe bază de cunoştinţe şi valoare.

— Aţi făcut de ruşine numele ţării noastre, România fiind azi ruşinea Europei, iar românii cei mai dispreţuiţi cetăţeni din Europa.

— Aţi provocat cel mai mare exod din istoria acestei ţări, aţi transformat românii în ultimul popor migrator al istoriei. I-aţi răpit unei întregi generaţii de copii dreptul la mamă,

dreptul la tată, dreptul la familie prin plecarea părinţilor la muncă în străinătate.

— Aţi defrişat pădurile ţării ca să le daţi pe mai nimic străinilor, îmbogăţind doar câţiva politicieni.

— Aţi înstrăinat tot sistemul bancar al ţării făcând din români slugi la străini.

—

— Aţi distrus tot comerţul românesc aducând în ţară marile hipermarketuri care au transformat sute de mii de mici întreprinzători români în sclavi de hipermarket.

— Aţi distrus cercetarea românească, una dintre cele mai competitive din lume în urmă cu 23 de ani.

— Aţi distrus un întreg sistem organizaţional care fusese construit cu mari sacrificii sub comunişti.

— Aţi înstrăinat sistemul energetic naţional atentând în acest fel în mod grav la

suveranitatea ţării.

— Aţi făcut din România o ţară murdară şi poluată, după chipul şi asemănarea voastră.

În cazul politicienilor din societatea capitalist-democratică occidentală, CORUPŢIA NICI NU TREBUIE DOVEDITĂ – EA ESTE PRINCIPIU DE FUNCŢIONARE AL STATULUI DEMOCRAT OCCIDENTAL!

Corupţia este sfântă, este consfinţită prin legi constituţionale! Interesant este altceva... nu există politicieni corupţi în aceste societăţi... Instituţiile de control financiar nu descoperă niciun fel de venituri ilicite ale politicienilor... Nimeni nu-l întreabă pe vreun politician cum a făcut averi de milioane de euro din salarii de câteva mii de euro... Niciun tribunal n-a condamnat vreodată vreun politician pentru corupţie, în schimb sunt pline puşcăriile cu mame care au furat o pâine sau o

plasă de cartofi de pe câmp ca să-şi hrănească copiii. Păi, cum să trimită procurorii şi judecătorii vreun politician în puşcărie? Păi, şeful lor nu e numit de către politician? Judecătorul ăla nu e promovat şi susţinut de către şeful lui care e unealta, prietenul, complicele politicianului? Şi atunci, cum să dea în politician? Păi, îşi pierde slujba, îşi pierde pâinea dacă face exces de zel. Mai bine îl bagă în puşcărie pe amărâtul de votant – sunt destui, milioane… câteva mii în plus sau în minus nu mai contează, dar se respectă legea, statul de drept! Câtă ipocrizie, câtă nemernicie în acest sistem mişelesc… Uitaţi-vă cum cresc tentaculele acestei caracatiţe de la un an la altul – nu e an să nu apară noi agenţii, institute, organizaţii etc., ticsite cu oameni care iau salarii imense de la buget doar ca să taie frunze la câini. Sunt neamurile, prietenii, sponsorii politicienilor, paraziţi care trebuie

întreţinuţi ca să susţină edificiul minunat al democraţiei. Această caracatiţă mafiotă creşte de la an la an şi sufocă tot mai mult ţările, absorb resursele şi energiile împovărând până la epuizare sistemul economic care nu mai face faţă poverii cheltuielilor bugetare imense cu întreţinerea acestei mafii şi a sponsorilor ei politici.

Ce este parlamentul? Un dinozaur al istoriei care nu se mai potriveşte în niciun fel cu lumea în care trăim. O frână birocratică a dezvoltării ţării, o barieră în calea progresului, un izvor de intrigă, violenţă, dezbinare şi ură, imaginea perfectă a societăţii corupte de tip democrat occidental. Parlamentul este un organism lent, greoi, birocratic, rigid şi corupt până în măduva oaselor. Ce poate fi mai sugestiv şi relevant decât faptul că în toate ţările occidentale parlamentul este în topul celor mai dezavuate instituţii, iar parlamentarii

în topul celor mai nesuferiţi oameni?

Eu vă întreb: de ce trebuie să mâncăm rahat dacă nu ne place?

Sunt parlamentarii simbolul poporului, exprimă ei năzuinţele omului de rând, au ei calităţile morale şi valoarea care să justifice rolul important pe care îl joacă în societate? Cum poate fi parlamentarul cel mai bun reprezentant al poporului? Este el ales pe nişte criterii de valoare sau ne este dat să alegem între diverşi indivizi dubioşi a căror cea mai importantă calitate este aceea că au reuşit să fie propuşi să candideze de către prietenii din partid? Şi atunci, între ce au de ales oamenii? Între cinci indivizi care, fiecare, este deosebit de inteligent, vorbeşte cinci limbi străine, fiecare are o moralitate ireproşabilă, oameni care şi-au dovedit valoarea profesională? Sau avem de ales de cele mai multe ori între cinci oameni dintre care unul e un infractor notoriu,

dar a sponsorizat partidul ca să ajungă în parlament, ca să aibă imunitate parlamentară şi să nu mai dea socoteală în faţa legii, altul îl şantajează pe şeful local de partid cu cine ştie ce informaţie, altul e pila nu ştiu cui din vârful partidului, iar doamna candidat trebuie neapărat să fie vreo fostă miss care lucrează adesea până noaptea foarte târziu la „cabinet”, la şeful partidului?

Ce sunt partidele? Organizaţii care vor binele poporului sau găşti de oameni mânaţi de aceleaşi interese de grup, puşi pe căpătuială fără muncă?

De ce ar dori cineva să ajungă parlamentar? Pentru a-şi dedica viaţa în slujba poporului, din prea mult patriotism?

Care este, în general, profilul politicianului de succes? Un om lipsit de valoare, un om care a fost incapabil să-şi dovedească valoarea pe plan profesional, un

om incapabil de a face avere prin muncă şi inteligenţă, dar foarte ambiţios, dornic de parvenire, viclean, lipsit de scrupule şi caracter, lingău de profesie şi capabil de a-şi vinde şi mama pentru un pumn de bani. Şi ei trebuie să ne conducă spre o lume mai bună… În ei stă speranţa noastră într-un viitor mai bun… Nu înţelegeţi, nu vă e clar că rechinii aceştia, aceste fructe otrăvite ale democraţiei occidentale nu ne pot duce decât către groapa de gunoi a istoriei? Nici măcar nu-i poţi învinovăţi… de vină este sistemul, nu ei!

De ce am avea nevoie de politică şi politicieni în secolul XXI? Se mai pun astăzi probleme ideologice, se mai pune astăzi problema comunismului sau a capitalismului, a luptei de clasă? Mai există în ziua de azi partide de stânga sau partide de dreapta?

Cum poate fi un partid de stânga când are în componenţa sa o sumedenie de membri care

cu o legislatură mai înainte erau de dreapta şi odată cu pierderea puterii, au migrat la partidul de stânga pentru a rămâne la putere? Unde e stânga şi dreapta când stânga se „unifică” cu dreapta pentru a pune mâna pe guvernare, pe ciolan? Unde e stânga şi dreapta când cei mai mulţi dintre membrii partidelor au schimbat cel puţin 2 partide la viaţa lor, dar sunt o mulţime de politicieni care au schimbat 4,5,6 sau chiar 7 partide, iar campionul, recordmenul nu e un neica nimeni, ci fost ministru în mai multe guverne? Păi, deh… dacă are calitate, îl „cere” partidele pentru binele poporului.

Care este azi interesul omenirii?

O lume mai bună, mai curată, mai dreaptă, fără sărăcie şi războaie. Toate acestea sunt posibile doar prin conducere şi organizare de valoare, minţi luminate care să respecte omul şi aspiraţiile sale.

Ce rost are politica azi?

Teoretic, politicienii îşi doresc sau ar trebui să-şi dorească binele poporului… De ce zâmbiţi? Nu e aşa?

Păi, binele e unul singur şi se deduce prin logică şi inteligenţă. Binele poporului nu înseamnă să votăm pensii de un milion de euro pentru toată lumea! Binele poporului înseamnă o conducere înţeleaptă, corectă, eficientă.

Politicienii nu vor binele poporului atunci când se bat în promisiuni de măriri ale pensiilor şi salariilor – ei vor binele lor, ei vor să vă corupă ca apoi să profite de putere pentru a vă suge sângele.

Azi popoarele nu au nevoie de politică pentru a se conduce, nu au nevoie de ideologii, ci de VALOARE, ÎNŢELEPCIUNE ŞI PROFESIONALISM.

Nu e de condamnat politicianul… oricare

dintre voi ar fi în locul politicianului, ar proceda la fel. Cum să lucrezi cu mierea şi să nu te lingi pe degete?

PROBLEMA ESTE SISTEMUL!

Există vreo împrejurare în care un partid să susţină că vrea o viaţă mai bună, iar altul să afirme că nu e de acord?

Există un partid care să vrea libertate economică şi altul care să vrea socialism? Există conflicte ideologice astăzi în lumea occidentală? Nu. Păi, atunci de ce avem nevoie de politică pentru a conduce şi nu de profesionalism? Azi, partidele se diferenţiază prin faptul că unul vrea să se ducă banii de la buget mai mult spre înarmare pentru că sponsorii lui politici sunt fabricanţi de armament, iar alţii vor ca bugetul de sănătate să fie mai mare pentru că ei sunt sponsorizaţi de fabricile de medicamente… **Corupţie, corupţie, corupţie…** Aceste decizii nu trebuie

să fie luate de politicieni în funcţie de interese de grup ci trebuie să fie luate de specialişti. Aceste decizii trebuie să se bazeze pe eficienţă, cinste, dreptate, logică şi bun simţ în luarea deciziilor. Aceste decizii nu trebuie luate prin certuri şi scandaluri pătimaşe de-a lungul a zeci de zile în parlament ci prin logică, eficienţă, decizii raţionale, luate rapid de către oameni foarte capabili şi hotărâţi.

Sistemul juridic astăzi

Actualul sistem juridic este o catastrofă, o imagine fidelă a actualei societăţi. O alambicare jegoasă de corupţie, şmecherii, interese de clan, interese de breaslă şi mai ales, interese de tip mafiot. Cel mai grav aspect este că legile actuale din lumea occidentală sunt legi care încurajează fărădelegea şi descurajează cinstea şi

corectitudinea.

Trăim într-o lume în care sunt mai importante drepturile infractorului decât ale omului cinstit! Trăim într-o lume în care poţi comite crime dovedite fără să dai socoteală pe motive de vicii de procedură, o lume în care criminali periculoşi sunt condamnaţi pentru 10 – 20 de ani la puşcărie, dar ies după 5 ani pe diverse motive şi comit alte crime.

Oameni deosebit de periculoşi sunt lăsaţi să se lăfăie printre oameni oneşti, oameni care devin victimele unui sistem ce nu are drept scop binele şi protejarea omului bun ci a ticălosului. Adesea am senzaţia că justiţia are rolul de a proteja infractorii şi ticăloşii acestei lumi. Nimeni nu mai înţelege nimic… un criminal periculos e condamnat la puşcărie pe viaţă, dar iese după 12 ani şi comite alte crime. Păi, la ce l-ai mai condamnat pe viaţă dacă îi

dai drumul după 12 ani? Alte pedepse: 10 ani puşcărie pentru viol, dar iese după 3 pentru bună purtare… A dracului bună purtare… pe fata aia violată aţi întrebat-o cât de bună purtare a avut ticălosul? În schimb, o femeie văduvă cu 5 copii care ia o plasă de cartofi de pe câmp ca să le dea ceva de mâncare copilaşilor, face 5 ani de puşcărie… Ea n-are avocaţi care să dovedească buna purtare sau care să dea şpaga, ca să iasă mai repede.

Ce e puşcăria azi în occident? Hotel de lux… Mulţi nemernici nu trăiau în libertate aşa bine cum trăiesc în puşcărie. Nu produc nimic, n-au făcut nimic bun pentru societate şi totuşi, unui puşcăriaş i se alocă mai mulţi bani decât unui bolnav în spital, bolnav care a mai plătit şi asigurări.

Există legi pentru orice în ziua de azi… totul e legiferat, legi stufoase, complicate, îmbârligate şi toate au un punct comun: există

portiţe pentru băieţii deştepţi. Procedurile sunt atât de complicate şi întortocheate încât a devenit o banalitate să se câştige procesele pe bază de vicii de procedură – nu trebuie decât să ai o grămadă de bani pentru avocaţi.

Sistemul juridic este la fel de putred ca întreaga societate şi este aşa deoarece este rodul unei clase politice mafiote care a creat legile astfel încât să-i servească scopurile. Există nedreptăţi strigătoare la cer în legi, există o sumedenie de situaţii în care pentru aceeaşi faptă sunt date sentinţe total diferite. Legile sunt interpretabile şi viclene, astfel încât sentinţa să poată fi considerată bună indiferent care e ea. Absurdul legilor a ajuns până acolo încât ajungi la puşcărie dacă eşti atacat de un infractor la tine în casă şi îndrăzneşti să te aperi. Stai şi te întrebi dacă legea respectivă nu a dat-o vreunul din breasla jefuitorilor de case? Păi, adesea aşa se şi

întâmplă – ideile unor astfel de legi sunt rodul capilor mafiei, ale celor ce stau în spatele jefuitorilor, ale celor la care ajunge adesea cea mai mare parte a prăzii rezultate din jaf. Ei, capii mafiei, sunt adesea Parlamentarii care fac legile. Şi atunci te mai miri că legea favorizează infractorul…

Peste 50% dintre parlamentari, în special din zona Olteniei, a Regatului şi Dobrogei sunt trimişi în Parlament de către clanurile de interlopi şi cele ţigăneşti. Aceştia sunt cei ce manevrează masele de votanţi specializaţi şi autobuzele cu excursionişti din zilele alegerilor. Atunci, vă întreb, nu e normal ca parlamentarii să facă legi care să slujească interlopilor, care să le ofere portiţe de scăpare, pedepse minime şi un trai cât mai bun în puşcărie în caz de „forţă majoră”?

Te mai miri că guvernul alocă mai mulţi bani pentru un puşcăriaş decât pentru un

şcolar… Te mai miri că nu există politician în puşcărie, că nu există politician judecât sau condamnat pentru corupţie, că nu există niciun politician luat la întrebări cu privire la proveniența averii. Majoritatea politicienilor sunt foşti magistraţi sau avocaţi şi adesesea ei fac legea aşa cum le convine… Citeam în ziare că un judecător sau un avocat nu plăteşte niciodată nicio amendă de circulaţie. De ce? Pentru că ei au făcut legea şi ei ştiu portiţele prin care să fenteze legea. La fel în cazul corupţiei. Rar am auzit de un judecător corupt, dar toată lumea şi toate sondajele de opinie îi pun în fruntea corupţiei din societate, alături de politicieni.

Cum se face că aproape niciodată un om bogat nu face puşcărie şi adesea, pentru aceeaşi cauză, un om sărac face? Pentru că legile sunt astfel făcute încât pentru aceeaşi faptă să se poată da soluţii total opuse – asta

este dictatura mafiei justiţiei. Ai bani de avocat, scapi. Ai bani de mituit procuror sau judecător, scapi. N-ai… puşcărie. Cică în faţa legii suntem toţi egali… egali, dar pe cauţiune iese din puşcărie doar cel care are bani! Şi atunci cum suntem egali? Frumoasă şmecherie politicianistă, nu? Păi, suntem egali – oricine poate să iasă pe cauţiune numai că bogatul este mai egal decât săracul… Legile sunt atât de multe, atât de complexe, atât de duplicitare şi interpretabile încât pentru aceeaşi cauză se pot da sentinţe total contradictorii şi totuşi ambele complet acoperite din punct de vedere legal. Cică spiritul legii… Sau spiritul judecătorului… Sau poate spiritul banilor… Sau poate spiritul şantajului… Sau tentaţia unei funcţii înalte…

Justiţia – ce lume ciudată… Tocmai acolo unde ar trebui să descoperi o oază de cinste şi dreptate, găseşti cea mai murdară, cea mai

jegoasă formă de manifestare a firii omeneşti. Şi totul culminează atunci când bogatul îşi plăteşte nu doar propriul avocat, ci şi pe judecător şi pe avocatul celui cu care se judecă. De multe ori justiţia rezolvă probleme pe care politicienii nu pot sau nu vor să le rezolve aşa cum li se cere. Orice lege poate fi declarată neconstituţională de către justiţie şi gata; s-a rezolvat. Dictatura justiţiei mafiote!

De ce nu sunt legi puţine, simple şi clare, fără posibilitate de interpretare? De ce nu sunt proceduri simple şi neinterpretabile? Pentru că dacă ar fi aşa, am ajunge să fim toţi egali în faţa legii şi asta ar fi de neconceput pentru marii infractori, pentru marii gangsteri, politicieni, magistraţi, avocaţi şi oameni bogaţi.

Este de notorietate faptul că în România mulţi parlamentari sunt trimişi în Parlament de către lumea interlopă pentru protecţie şi pentru legi care să ofere portiţe infractorilor.

Sigur că da, e democraţie… interlopii trebuie să aibă şi ei reprezentanţii lor în Parlament – de ce nu, că doar e libertate, e democraţie…

Cum e posibil ca un psihopat care a ucis zeci de oameni să fie lăsat în viaţă şi, mai mult, să fie întreţinut de către societate pe viaţă, fără muncă? Adică, practic e recompensat – societatea îi spune: „Bravo, dacă ai făcut ceea ce ai făcut, de-acum încolo îţi oferim o viaţă tihnită şi liniştită, cazare, căldură, somnic, televizor, ziare, vizita familiei, concediu şi bufet suedez, sex… toate FREE… pe viaţă!” Un amărât care e cinstit şi-şi vede de treabă, ajunge la 65 de ani, obligat să se retragă după o viaţă de muncă şi sacrificii, şi abia dacă reuşeşte să-şi ducă bătrâneţea din pensie şi fără confortul ticălosului din puşcărie. Puşcăriaşul mai are şi concediu… e incredibil!

I-aş pune alături de infractori pe toţi cei ce au participat la legiferarea acestor aberaţii!

Totul sub sloganul protecţiei drepturilor omului… Dar de drepturile fetiţei de 6 ani care a fost violată de o bestie, cine se ocupă? Pe nemernici i-a interesat protejarea drepturilor bestiei, nu să facă în aşa fel încât bestia să nu mai poată repeta niciodată fapta. Bestia are drepturi, concedii, calorii, televizor şi iese pentru bună purtare după 3 ani ca să mai violeze o fetiţă. Sunt de notorietate cazurile în care criminali, violatori, oameni deosebit de periculoşi sunt eliberaţi „pentru bună purtare” şi la scurtă vreme de la eliberare comit noi fapte deosebit de grave, tâlhării, violuri crime. Oare judecătorul care i-a eliberat pentru bună purtare, nu este, cel puţin moral, complice la fărădelege?

Snobi şi ipocriţi aşa-zişi cu principii umaniste, europene, vin şi se luptă pentru drepturile infractorilor – cică trebuie şi ei să

aibă drepturi. Drepturi pentru infractori? Da! Muncă în mine, căi ferate, şosele, 10 ore pe zi, pentru o farfurie de mâncare şi un pat. Pentru cei ce nu vor să muncească, un colţ de pâine, o sticlă de apă şi o rogojină! Şi aia, dacă şi-o împletesc singuri!

Sigur că după citirea acestor rânduri se vor găsi zeci de ipocriţi care să sară în apărarea drepturilor condamnaţilor. Iar vor spune cozile de topor, falşii umanişti, că sunt nazist, ca după „Meritocraţia”. Bravo, suflete nobile – plângeţi-le de milă bestiilor… mare noroc are specia asta cu voi! Dar la părinţii fetiţei de 6 ani violată în mod bestial şi omorâtă în chinuri, v-aţi gândit? Aţi stors vreodată vreo lacrimă pentru toţi copiii ucişi de bestiile umane? Aţi plâns vreodată pentru mama gravidă în 8 luni violată şi ucisă? Dar vă întreb eu pe voi, ăştia îngrijoraţi de soarta ticăloşilor, aţi mai fi aşa binevoitori cu ei dacă

o astfel de bestie tocmai ieşită din puşcărie pentru „bună purtare” v-ar fi ucis vouă copilul? Voi ăştia, protectorii bestiilor, nu sunteţi altceva decât nişte alte potenţiale bestii… cu feţe umane!

Fiecare partid politic care vine la putere vine cu noi idei de legi… legi care mai de care mai interesante… legi pentru care primesc sponsorizări de la fel de fel de clanuri şi care n-au nimic în comun cu interesul general, ci în cel mai bun caz, doar cu interese obscure de grup, legi care să le protejeze activitatea infracţională, legi care să le faciliteze şederea la putere pentru cât mai mult timp, legi care să le ofere mai multe drepturi şi privilegii, legi care nu fac altceva decât să mărească de la un an la altul fractura din societate dintre băieţii deştepţi şi restul lumii, adică prostimea care-şi exercită drepturile cetăţeneşti, votul democratic.

Vreau să le spun acestor gangsteri un singur lucru: paharul s-a umplut – e vremea REVOLUŢIEI!

E vremea ca legea să asigure cu adevărat egalitatea în drepturi a tuturor oamenilor, accesul la o justiţie simplă, echitabilă şi unitară astfel încât orice om să-şi găsească dreptatea repede, simplu şi fără avocat.

Parlamentele au devenit adevărate concursuri de produs legi. Parlamentarii se întrec în produs legi pe bandă rulantă – cu cât ai mai multe iniţiative legislative cu atât eşti mai apreciat. Nimeni nu se gândeşte că fiecare lege nouă e de fapt o nouă îngrădire a libertăţii omului. Am ajuns să nu ne mai putem duce nici la WC fără să avem o lege. Tot felul de legi absurde, toate menite să ne complice viaţa şi să ne îndepărteze tot mai mult de libertate. Sunt de notorietate procesele câştigate de către unii avocaţi în faţa producătorilor de

ţigări… Cum poate un magistrat să decidă că producătorul ţigării este de vină pentru că John a făcut cancer? Păi, atunci producătorul respectiv trebuie să fie găsit vinovat de îmbolnăvirea a milioane de oameni. Dar atunci, la fel de vinovat este şi producătorul de vin, bere, whisky şi alte spirtoase care produc milioane de cazuri de ciroză… Trebuie găsit vinovat şi fabricantul de cuţite pentru că milioane de oameni se înjunghie sau îşi taie venele cu cuţitul… Numai fabricile de armament nu sunt vinovate de nimic… nu… ele aduc fericirea, pacea şi prosperitatea… Încă n-am auzit să fie condamnată vreo fabrică de armament, în schimb, am auzit de fabrici de jucării, pe motiv că vreun copil a înghiţit o piesă şi s-a asfixiat cu ea. Ca şi cum fabrica de ţigarete te-ar obliga să fumezi sau fabrica de jucării te-ar obliga să înghiţi jucăria etc. Pe aceeaşi logică, să fie judecate şi condamnate

toate fabricile de maşini şi avioane pentru că zilnic mor o sumedenie de oameni în accidente, să fie închise toate fabricile de medicamente pentru că o sumedenie de depresivi se sinucid luând fel de fel de pastile în supradoză, să fie amendate toate fabricile care au produs vreodată ceva care, în mod direct sau indirect, a dus la îmbolnăvirea sau moartea omului, dar în niciun caz să nu fie condamnat George Bush care a ucis mii de mame şi copii în Irak. E absurd şi dovedeşte fără tăgadă corupţia şi lipsa de dreptate şi de echitate a actualului sistem juridic.

Totul se poate interpreta în lege – cu aceeaşi lege, în aceeaşi speţă poţi da două sentinţe total opuse şi care să poată fi susţinute, ambele, ca fiind corecte: legi pentru şmecheri… Ca să fie şi mai absurd, acuma nu mai are valoare nicio sentinţă. Când crezi că ţi-ai câştigat în sfârşit dreptatea, afli că procesul

se rejudecă la altă curte, recurs, apel, înalta curte etc. Până la urmă ajunge să câştige nu cel care are dreptate, ci care are nervii mai tari sau care are timp şi bani mai mulţi de dat la avocaţi.

ÎN CONCLUZIE: POLITICA ÎMPREUNĂ CU JUSTIŢIA SUNT CANCERUL SOCIETĂŢII DEMOCRATICE OCCIDENTALE. Sub forma actuală ele trebuie să dispară de pe faţa pământului.

Vom fi de 10 ori mai fericiţi într-o lume fără politicieni. Credeţi că nu se poate? Adică nu ar supravieţui oceanele lumii fără rechini sau pădurile fără urşi şi lupi?

Cică e democraţie... păi să întrebăm poporul atunci: e de acord cu desfiinţarea politicii, a politicienilor şi a partidelor? Facem referendum şi vedem ce spune poporul!

ASTA E DEMOCRAŢIE, NU SĂ NE

PUNEŢI SĂ ALEGEM ÎNTRE DOI GANGSTERI DIN PATRU ÎN PATRU ANI!

E DEMOCRAŢIE? Atunci să facem referendum, să vedem, vrea poporul să fie pedepsită cu închisoarea pe viaţă corupţia judecătorilor? ASTA E DEMOCRAŢIE, SĂ DECIDĂ POPORUL!

E DEMOCRAŢIE? Atunci întrebaţi poporul dacă e de acord ca legile să fie aplicate unitar şi pentru aceeaşi faptă, aceeaşi răsplată şi pentru politician şi pentru judecător şi pentru milionar, dar şi pentru omul de rând.

În fapt, nu o să vă întrebe nimeni niciodată care vă e părerea în privinţa acestor lucruri? De ce? Pentru că în realitate, democraţia nu este decât o vorbă frumoasă cu care sunteţi păcăliţi de sute de ani, voi, ăştia mulţi şi fraieri.

Dar şi mai interesant e altceva. Ştiaţi că referendumul, adevăratul simbol al

democraţiei şi al respectării voinţei poporului nu valorează nici cât o ceapă degerată? Asta e democraţia pe care vi-o servesc politicienii – **REFERENDUMUL E FACULTATIV (înscris în Constituţie)!**

REFERENDUMUL ARE DOAR CARACTER CONSULTATIV, adică valorează exact cât un sondaj de opinie, aşa, să vadă ei politicienii ce părere are prostimea, dar conform Constituţiei, ei nu sunt obligaţi să ţină cont de rezultatele Referendumului!

Democraţie fraţilor… şi mai apare câte un ipocrit care mă pune la zid că vreau „sfârşitul democraţiei”.

DA, VREAU SFÂRŞITUL ACESTUI SISTEM TICĂLOS CĂRUIA GANGSTERII I-AU ZIS DEMOCRAŢIE, DAR CARE NU ARE MAI NIMIC ÎN COMUN CU DEMOCRAŢIA TEORETICĂ!

Democraţia asta de tip parlamentar pe

care o experimentăm noi, nu este altceva decât un mecanism perfecţionat de asuprire, un mecanism prin care noi, ăştia mulţi, decidem prin vot cine să ne asuprească. Democraţia ar fi trebuit să însemne ca noi ăştia mulţi să facem legea şi nu reprezentanţii noştri – chiar şi asta ar fi fost o prostie, dar măcar n-am fi fost ipocriţi. Democraţia ar fi trebuit să se facă în aşa fel încât legea să fie aceeaşi pentru toţi.

Da, sună bine – „în faţa legii suntem toţi egali” – dar în realitate este o mare minciună.

La firmele private este regulă – de câte ori vine vreun control şi nu sunt puţini cei ce vin la ciupeală, primul lucru pe care îl aud ca pe un leit motiv e „dacă vrem îţi găsim oricum ceva aşa că mai bine hai să o dăm la pace”. Eu ştiu că sunt corect, că nu am făcut nimic rău, dar şi ei ştiu că legea e făcută atât de alambicat, e atât de absurdă, de şmecheră, de interpretabilă, că ei oricum o să găsească ceva

de amendat.

De ce e făcută legea aşa? Păi, ca să găsească inspectorul motiv de şpagă! 50% din şpagă o ţin pentru ei şi restul o dau mai departe la cei ce i-au pus în posturi, şefii locali, care şi ei îşi ţin 50% din tot ce colectează, după care dau mai departe la politicianul local care-şi ţine şi el partea lui după care dă mai departe la politicianul mare de la Bucureşti. Ăsta mare de la Bucureşti, îşi ţine partea leului, iar restul îl cotizează la campania electorală a partidului şi uite aşa, naivul de privat plăteşte taxe, impozite, o sumedenie de acte birocratice, comisioane peste comisioane bancare şi când crede că i-au rămas şi lui nişte firimituri, află că trebuie să înceapă să plătească taxele de protecţie la mafia politică prin interpuşii lor, inspectorii.

E de notorietate cu ce sume imense se cumpără după alegeri (de la şefii politici)

posturile de „control”. Şi când te gândeşti că salariile inspectorilor sunt de puţin peste 1.000 euro…

Sistemul juridic actual este unul dintre cele mai perfecţionate instrumente de asuprire a omului. În ziua de azi **ORICARE DIN TRE NOI POATE FI BĂGAT LA PUŞCĂRIE** pentru lucruri la care nici nu te gândeşti. Chiar şi celui mai cinstit om i se poate găsi ceva, i se poate înscena ceva – oricare om incomod poate fi şantajat şi manipulat **PRIN LEGE.** Eu n-am avut niciodată conflicte cu nimeni, dar ştiu că această carte poate să-mi aducă o mulţime de probleme… Credeţi că mafia politică şi justiţia vor rămâne indiferente? Or să-mi găsească o mulţime de hibe… Nici nu trebuie să-şi pună oamenii să-mi tragă un glonte în cap… o să se mulţumească să mă judece pentru că n-am autorizaţie de respirat, n-am anunţat că mi-a crescut numărul la picior, n-am proces verbal

de aruncat coşul de gunoi etc.

Ce avocat mă va mai apăra pe mine după această carte? Dacă n-ai avocat în condiţiile actualului sistem juridic eşti ca şi mort! Ai soarta văduvei cu 5 copii care face 5 ani de puşcărie pentru 2 kg de cartofi.

C. Pilonul economic

Actualul sistem economic de tip liberal şi-a dovedit limitele şi este evident faptul că este un sistem putred, un sistem care nu numai că nu ne duce spre o lume mai bună, dar mai mult, duce spre autodistrugerea acestei civilizaţii. Actuala criză nu este decât apetitivul pentru ceea ce va însemna în final eşecul sistemului capitalist liberal. Actualul sistem nu duce şi nu poate duce către un viitor bun al societăţii.

Viitorul planetei stă sub semnul revoluţiei. Marea criză a scos în evidenţă toate marile anomalii ale sistemului economic mondial, un sistem economic neadaptat noilor realităţi, la fel ca şi sitemul politic, la fel ca şi cel educaţional.

Capitalism… interesant acest capitalism… Afară-i vopsit gardul şinăuntru-i leopardul!

Observăm că tendinţa clară a actualului sistem economic este corporatizarea. Firme mici sunt înghiţite de companii mari, companiile mari fuzionează sau sunt integrate în mega companii, corporaţii. Ce sunt aceste megacompanii? Sunt adevărate companii socialiste! Vă intrigă probabil această afirmaţie? Să o justific:

Ce înseamnă capitalism? Principala caracteristică, definitorie, definiţia capitalismului este proprietatea PRIVATĂ

asupra mijloacelor de producţie. Interesant... ce e proprietatea privată? Păi, după părerea mea, proprietate privată înseamnă ca o companie să aibă un acţionariat CLAR care să delimiteze strict gradul de proprietate al fiecărui acţionar, iar acest grad diferit de proprietate, bine conturat, să îi confere acţionarului drepturi şi obligaţii foarte clare şi mai ales COINTERESARE şi implicare în bunul mers al companiei. Spre deosebire de asta, în socialism companiile erau în proprietatea tuturor (teoretic, dar necuantificabil) oamenilor muncii. Adică erau ale tuturor şi de fapt, nimeni nu avea drepturi şi obligaţii conferite printr-un statut clar definit al acţionariatului şi al gradului de responsabilitate. Rezultă un grad de cointeresare redus sau aproape de zero. Mai rău – întreprinderea socialistă era condusă de activişti politici care prin definiţie erau hoţi,

şpăgari, ciubucari, căpuşe ale întreprinderii prin sumedenia de pile, cunoştinţe, relaţii, care parazitau întreprinderea cu salarii imense pentru tăiat frunze la câini.

Care ar mai fi diferenţa dintre o firmă capitalistă şi una socialistă? Firma capitalistă trebuie să se descurce – să-şi găsească singură pieţe de desfacere, să lupte pentru un profit cât mai bun într-un sistem concurenţial, să reducă cheltuielile şi să maximizeze încasările din vânzări. În socialism nu există aceste probleme – piaţa de desfacere e garantată – are grijă statul să îţi pună la dispoziţie piaţa şi banii. Nu se pune problema concurenţei sau a lipsei clienţilor.

Altă deosebire esenţială: într-o firmă privată, proprietarul are interesul să pună omul potrivit la locul potrivit, să asigure maximum de eficienţă, iar acest lucru se poate înfăptui doar printr-o conducere bazată pe

principii meritocratice. Adică, să aibă cel mai competent manager în funcţia de director, să aibă cel mai bun vânzător la serviciul vânzări, cel mai bun inginer la service-întreţinere, cel mai bun negociator la achiziţii. În socialism… posturile, funcţiile de conducere, sunt acordate pe principii clientelare rudelor, prietenilor, amantelor, piloşilor de la partidul unic. Unde duc aceste diferenţe între cele două sisteme economice? La o prăpastie din punct de vedere al eficienţei şi randamentului între cele două tipuri de companii. BUN!

Ia să vedem noi acuma ce avem în actualul sistem aşa-zis „capitalist” pe care îl trăim cu mare dragoste şi pasiune în lumea occidentală?

CORPORAŢII ŞI TENDINŢA CLARĂ DE CORPORATIZARE, DE COAGULARE A ECONOMIEI ÎN MARI CORPORAŢII. Ce sunt aceste mega companii, aceste corporaţii? Sunt

firme cu mii, sute de mii şi de cele mai multe ori milioane de acţionari. Adică o companie care e a tuturor şi de fapt a nimănui. Ce drepturi pot avea un milion de acţionari cu câte 0,00001% acţiuni? NICIUN DREPT! Păi, unde e proprietatea privată asupra mijloacelor de producţie, unde e diferenţa faţă de compania de stat din socialism? Nu prea e…

Nu-i bai – măcar la celelalte puncte poate stăm mai bine! Ia să vedem, cum stăm la pieţe, clienţi, concurenţă. Clienţi? În general unul şi acelaşi: BUGETUL DE STAT. Politicieni corupţi alocă bani de la buget pentru investiţii, investiţii care ajung în 99% din cazuri la cei ce îi sponsorizează, adică… la marile corporaţii, aţi ghicit! Dar numai comenzile vin prin bugetul de stat? NU… Mai vin şi subvenţii, ajutoare, certificate verzi, albastre, roşii, lila şi tot arsenalul imaginabil de mijloace prin care corporaţiile sunt sprijinite de către BUGETUL

DE STAT! Ce primeşte în schimb politicianul, acest instrument de legătură dintre banii statului şi „compania privată”? Finanţare pentru campania electorală, şpăgi, comisioane pentru familia de mafiot politician, posturi în consiliul de administraţie pentru rudele, prietenii, amantele politicianului-şef. Posturi de conducere prin diverse birouri şi servicii de tăiat iarbă la câini, din cadrul corporaţiei, pentru prietenii şi rudele politicienilor mai mici. Hopa… ce rezultă de aici? Ineficienţă managerială, incompetenţă managerială, conducere neprofesionistă, creşterea costurilor şi implicit micşorarea profitului şi a competitivităţii din cauza supradimensionării personalului TESA şi auxiliar!

Halal firmă capitalistă! Nu vi se pare că seamănă leit cu compania socialistă atât la tipul proprietăţii cât şi la pieţe, management, finanţare? Şi atunci, vă întreb – SPRE CE NE

ÎNDREPTĂM CU ACTUALUL SISTEM POLITICO-ECONOMIC? **Răspunsul e simplu: spre o frumoasă dictatură politico-mafiotă dublată de un sistem economic pseudocapitalist, în realitate, SOCIALISM CURAT!**

Singura diferenţă dintre sistemul socialist şi actuala democraţie capitalistă este faptul că în socialism nu prea făcea nimeni averi uriaşe pentru că nu exista posibilitatea căpuşării prin firme private în timp ce în capitalismul democratic se întâmplă un fenomen deosebit de periculos.

Explicaţie: Actualul sistem economic, aşa-zis capitalist, a fost gândit şi reglementat în secolul XX în slujba marilor capitalişti. Libertatea deşănţată a băncilor de a face regulile şi de a influenţa mersul economiei trebuie să ia sfârşit. Lumea a fost condusă în ultimii 100 de ani prin intermediul băncilor de

către mari escroci, mari derbedei internaţionali cu gulere albe. Aceştia au influenţat mersul economiei, deciziile politice, legile, au pus şi au dat jos preşedinţi pe care i-au manipulat ca pe nişte marionete. Marii bancheri nu au avut ca scop, ca filosofie de viaţă, crearea unei lumi mai bune, mai echitabile, mai drepte, o lume frumoasă pentru toţi. Scopul pentru care au construit acest sistem economic cu regulile lui a fost acela de a colecta ei, o mână de oameni, averi cât mai mari şi prin aceste averi, PUTERE.

Vorbeam în urmă cu câţiva ani cu unul dintre oamenii care au avut şi au un cuvânt greu de spus în evoluţia societăţii. Îl întrebam de ce au creat acest sistem şi dacă a fost astfel creat cu „rea-ştiinţă” sau a fost pur şi simplu o greşeală de proiectare, a ieşit altceva decât au vrut să facă. Mi-a explicat că lumea este ceea

ce este astăzi pentru că aşa a fost proiectată să fie, că nu e nimic în afara „Marelui Plan”. Am fost intrigat... nu înţelegeam de ce ar fi interesat cineva, un grup de oameni, să creeze o societate atât de urâtă, nedreaptă, de dezechilibrată. Discuţia a durat câteva ore într-o noapte de vară pe terasa unui mare hotel din Germania. Problemele sunt mult mai complexe decât par. Scopul suprem al celor ce au creat reglementările sau mai precis, lipsa de reglementare a acestui sistem capitalist, această societate capitalisto-democrată (pentru că sunt strâns legate între ele sistemul economic şi cel social) şi implicit al celor ce o conduc, nu este să creeze o lume mai bună. Ei nu sunt mânaţi în luptă de valori umaniste.

Tot ceea ce îi interesează pe ei este să aibă **„MACHT”** (cuvânt în limba germană). Nu există un cuvânt care să traducă exact acest termen în limba română... românii nu sunt atât

de inventivi şi preocupaţi (precum germanii) atunci când e vorba de a stăpâni, de a domina, dar o să încerc să vă explic ce înseamnă acest cuvânt de ordine printre cei ce deţin frâiele lumii de azi. Să ai „MACHT” înseamnă să deţii puterea, banii, dominaţia, să stăpâneşti destinul celorlalţi. ASTA E CEEA CE VOR EI, MARII STĂPÂNI AI LUMII DE AZI, cei ce fac legile, manipulează şi corup guverne, partide, ce asupresc popoare, confiscă ţări, fură resursele energetice şi minerale ale întregii planete. La competiţie cu China... Care pune mâna mai repede şi pe mai mult.

De ce se întâmplă toate acestea? Pentru că aşa a fost creat sistemul, să se poată face aşa ceva. La ce le foloseşte MACHT-ul? Când ai bani mulţi nu mai ai plăceri lumeşti: să-ţi cumperi o maşină, o casă, un avion, o insulă, o femeie... Tot ceea ce ţi-ai putea dori din punct de vedere material ai sau poţi avea în orice

clipă şi prin urmare nu îţi produce satisfacţie! Şi atunci cauţi alte plăceri decât cele materiale… Sentimentul de a fi stăpânul lumii, de a avea puteri aproape dumnezeieşti, să te simţi puternic ca un zeu devine un drog. **Se numeşte beţia puterii.**

Ei consideră că aşa trebuie să fie lumea – sub controlul câtorva oameni care să hotărască ei cum să fie organizată planeta, cum să fie viaţa pe pământ.

Acuma stau şi mă întreb, între două rele, care ar fi răul mai mare, politicienii sau „stăpânii” lor?

Eu vă spun drept că între aceste două rele i-aş prefera pe „stăpâni”. Cum e societatea condusă de politicieni, ştim.

Cum ar fi societatea în proprietatea a 100 de oameni? Să ne imaginăm:

Câţiva oameni să deţină pârghiile şi 7

miliarde de oameni să devină nişte rotiţe într-un angrenaj, nişte roboţei. Pardon, nu 7 miliarde… Vom fi mult mai puţini dacă ei îşi vor atinge scopul. Va fi un soi de globalizare, un unic Guvern Mondial, iar viaţa oamenilor, a popoarelor, va depinde de toanele lor. Poate să iasă bine sau poate să iasă rău. Eu nu doresc să comentez dacă e bine ceea ce vor ei să facă, ci vreau să vă arăt spre ce ne îndreptăm şi vreau să propun o altă direcţie, o altă „nouă ordine mondială” decât cea pe care şi-o doresc ei.

Dacă e bine sau rău ceea ce vor să facă ei, e greu de spus… depinde din ce unghi priveşti lucrurile. Pe mine personal, mă înspăimânta ideea de a avea un guvern mondial privat care să-mi hotărască mie destinul în nişte limite foarte strânse şi în interese numai de ei ştiute… prea multă putere în mâinile unui grup restrâns de oameni… Pe de altă parte poate fi

şi bine dacă această conducere ar fi o conducere luminată. Problema e că „pui toate ouăle într-un singur coş”... După acest raţionament mi-e greu să spun care rău e mai mare: politicienii sau „stăpânii” lor?

Cum au reuşit „stăpânii” să modeleze societatea după dorinţa lor? Prin democraţie, prin controlul foarte simplu, performant şi în totalitate asupra ţărilor. Prin democraţie stăpâneşti uşor ţările. Prin partide, prin clasa politică, dintr-un foc legislativul, executivul şi justiţia – controlezi ţara cu tot ceea ce are ea în cel mai simplu şi eficient mod.

Corupi sau manipulezi prin şantaj câţiva oameni şi ai în mână întreaga ţară. E de ajuns ca preşedintele şi prim-ministrul să fie extrem de vulnerabili şi implicit şantajabili ca să pui mâna pe ţară – nu-ţi trebuie decât „dosarele” lor şi... ai pus mâna pe ţară. Totul se poate face azi prin corupţie şi şantaj la nivel înalt... Rar o

să găsiţi în lumea democratică de azi conducători (preşedinte sau prim-ministru) invulnerabili, neşantajabili… Stăpânii nu au nevoie de oameni curaţi, oneşti, cinstiţi la conducerea ţărilor pentru că sunt „nemanevrabili”! Uitaţi-vă la ei – mai toţi sunt cunoscuţi ca având bube mari pe conştiinţă!

Sistemul financiar: băncile şi bursa

Merele otrăvite ale economiei mondiale a secolului XX au fost CREDITUL ŞI BURSA. Nu neapărat prin ceea ce reprezintă, ci prin modul în care au fost folosite. CREDITUL nu înseamnă altceva decât să mănânci astăzi pentru ceea ce vei munci, pentru ceea ce vei merita mâine. Tot ceea ce e nenatural, nefiresc, ieşit din sfera legilor Universului, este sortit eşecului. Este inacceptabil pentru Univers, pentru Creator, este împotriva legilor

firii să poţi mânca azi roadele pe care le vei culege peste 10 ani.

Acest sistem al creditelor şi al ratelor s-a născut mai întâi din lăcomia băncilor, iar mai târziu, spre mijlocul secolului XX a devenit un instrument fantastic de manipulare şi de putere. Când dai bani cuiva cu împrumut, când îi dai în nişte condiţii în care ştii că îi va fi foarte greu să returneze, înseamnă că profiţi de prostia lui şi îl înrobeşti, fie că e un simplu cetăţean, fie că e o ţară.

Sistemul bancar trebuie reglementat după interesele generale ale societăţii nu după interesele unor derbedei, fie ei şi cu gulere albe. Sistemul bancar trebuie reglementat astfel încât băncile să nu mai aibă posibilitatea de a distruge lumea sau de a o controla şi manipula. Băncile, prin ceea ce sunt astăzi, atentează la libertatea individului şi a popoarelor şi sunt în afara legilor drepturilor

omului. Aşa cum fabrica de ţigări e obligată să scrie pe pachetul de ţigări că ţigara dă dependenţă, îmbolnăveşte şi omoară, **tot aşa ar trebui să scrie pe geamul fiecărei bănci că creditul dă dependenţă, îţi distruge şi îţi răpeşte libertatea.**

Termenul de „criză mondială” este o şmecherie, o găselniţă americană pentru a-şi masca unii incompetenţa şi/sau alţii, nemernicia. Unii au fost într-adevăr incompetenţi şi de prostia acestora s-au folosit nişte genii ale răului.

DUPĂ PĂREREA MEA, TRĂIM AZI UN MOMENT ÎN CARE ŞI GENIILE RELE CARE AU CONSTRUIT ACEASTĂ STRATEGIE DIABOLICĂ SUNT PE CALE DE A PIERDE CONTROLUL ASUPRA SISTEMULUI!

Acestea nu sunt simple speculaţii. Veţi vedea în continuare că aduc argumente logice

şi probe incontestabile în sprijinul acestor afirmaţii.

Criza... vezi doamne, nu doar la noi ci toată lumea e în criză... Ca la şcoală atunci când iei nota 4 şi ţi se pare că e scuzabil dacă spui că toată clasa a luat 4.

FALS!

Criza este doar în lumea occidentală. Asia prosperă. China are de mulţi ani creştere economică de peste 7% anual. Coreea de Sud, Thailanda, Indonezia, Singapore, India nu ştiu ce e criza sau o resimt mult mai puţin şi dacă chiar o resimt, nu e din cauza lor ci din cauza globalizării. Polonia, care a avut o strategie economică înţeleaptă, restrictivă în domeniul creditelor, nu ştie ce e criza.

Cauzele principale ale actualei crize economice occidentale sunt următoarele:

— Sistemul social democrat occidental;

— Sistemul capitalist liberal (sălbatic);

— Sistemul bancar incorect reglementat;

— Secătuirea resurselor minerale, energetice şi de materii prime;

— Corupţia şi incompetenţa care sunt parte componentă inseparabilă a democraţiei;

— Fondurile de investiţii speculative şi bursa;

— Supraconsumul, lăcomia, egoismul şi răutatea umană.

În ultimii 20 de ani a avut loc o scurgere apocaliptică de bani, valori, resurse uriaşe, dinspre Occident spre Orient.

Valorile s-au scurs ca un fluviu imens spre China şi lumea arabă fie pentru importul de materii prime, fie pe importul de petrol şi gaze, fie pe jucării şi haine, fie sub formă de investiţii speculative în imobile, în China, Dubai, Indonezia, Singapore şi alte state asiatice. Ce bine stau blocate în zgârie norii asiatici pensiile americanilor…

Atât lumea arabă cât şi China au colectat valori imense scurse dinspre Occident, dar în timp ce China a folosit banii astfel obţinuţi pentru a acapara resurse de materii prime şi pentru a credita lumea occidentală făcând astfel din bani un extraordinar instrument de dominaţie, o armă mai puternică decât toate bombele americanilor, arabii au folosit banii ca să construiască insule în ocean, turnuri şi clădiri aurite sau pârtii de schi în deşert.

În vreme ce Occidentul a ales calea şmecheriei, a speculaţiilor financiare pentru creşterea PIB-ului, conducerea chineză a mizat pe producţie şi eficienţă economică. Astfel, Londra, New York, Frankfurt, au devenit mari centre bancare şi bursiere, raiul speculatorilor, dar fabricile occidentale au dispărut ori s-au mutat în Asia. De ce s-a întâmplat acest lucru? Ei vor spune că mâna de lucru ieftină e cauza. Fals – acesta e pretextul. În realitate cauza

este filosofia economică de tip capitalist neoliberal şi legislaţia ce a încurajat investiţiile speculative în loc să încurajeze producţia, munca cinstită. Sigur că da, e mult mai uşor să faci bani din speculaţii, din computer, decât din producţie, dar… construieşti pe fundaţii de nisip.

Băncile nu trebuie să mai aibă legătură cu fondurile de investiţii!

O altă rădăcină a actualei crize occidentale este „sponsorizarea” fondurilor de investiţii şi a marilor afacerişti, gangsteri, mafioţi cu gulere albe, cum doriţi să le spuneţi. Am vizitat China aproape anual în anii de dinaintea crizei şi am văzut cele mai mari oraşe ale Chinei… Mii de zgârie-nori construiţi de speculatori cu bani de la bănci, de la fondurile de investiţii şi fondurile de pensii

occidentale… Clădiri imense construite ieftin, cu mână de lucru chinezească, cu materiale chinezeşti şi cu bani occidentali. Adică scurgere imensă de valori dinspre Occident spre China… De ce? În speranţa că, în curând, şmecherii, speculatorii, firmele de investiţii şi băncile din spatele lor vor vinde aceste imobile cu preţ cel puţin dublu. Greşit! Aceste imobile nu se pot nici închiria, nici vinde şi în consecinţă băncile au rămas cu buza umflată şi cu pierderi. Nu numai că nu se poate face profitul scontat, dar nici în pierdere nu pot fi vândute. Banii nu se mai întorc deloc în sistemul bancar occidental! Lăcomia cea fără de margini a dus aici.

În ultimii ani a existat o frenezie nebună în domeniul speculei imobiliare. Ceea ce a început ca o bună afacere investind în imobiliare, s-a transformat în câţiva ani într-o adevărată psihoză mondială – toţi au investit

din ce în ce mai mult în imobiliare, iar aceste investiţii s-au rostogolit ca un bulgăre de zăpadă antrenând şi mai mari creşteri de preţuri în domeniul imobiliar, totul ducând în decurs de câţiva ani la o adevărată bombă cu ceas.

În 2008 s-a spart buba… Azi e evident că s-a construit prea mult, mult mai mult decât era nevoie şi putem folosi termenul de criză de supraproducţie mondială în domeniul construcţiilor. Cum se vor mai întoarce aceşti bani investiţi în construcţii înapoi în bănci? **NU SE VOR MAI ÎNToărCE!**

Tot sistemul capitalist de tip liberal (american) este la originea răului.

Există două tipuri de mari bancheri: „stăpânii” şi bancherii ordinari, prostănacii lacomi care au dat faliment pe capete în 20082009. Bancherii ordinari fac ceea ce fac

pentru că aşa îi îndeamnă sistemul lacom şi lipsit de reglementări – acestea sunt interesele celor ce manevrează pârghiile.

Sistemul le cere profit şi performanţe nerealiste, iar în schimb primesc bonusuri imense. Şi atunci, ce fac dragii de bancheri? Păi, ei sunt în stare să-şi vândă şi mamele pentru un pumn de gologani… Ce-i interesează pe ei că se duce economia de râpă? Ei vor fi multimilionari într-o lume săracă şi într-o economie distrusă de cangrenă. Acest sistem capitalisto-golănesc lipsit de reglementări şi bun-simţ, consideră că se pot crea valori şi profituri imense fără muncă, doar prin speculă, şmecherie şi înşelătorie. Asta mergea în 1900 şi din păcate a funcţionat şi în ultimii 10 – 20 de ani, dar efectul era normal să fie acelaşi ca în anii ’30 – oamenii n-au învăţat nimic din acea criză. Valorile şi profitul nu pot fi sustenabile, sănătoase, decât dacă se

realizează prin muncă, eficienţă, şi îmbunătăţirea organizării.

Natura nu poate fi păcălită, legile Universului nu pot fi păcălite prin speculă şi şmecherii. Ce câştigă prin speculă unii, pierd prin prostie cei mulţi. Lăcomia are un preţ care mai devreme sau mai târziu trebuie plătit.

„Stăpânii”… aici e altă mâncare de peşte… La ei nimic nu e întâmplător, iar această criză a fost planificată… Vorbim despre ei mai târziu.

Ce este creditul bancar azi? Calea cea mai sigură spre falimentul sistemului bancar.

În urmă cu 15 ani am vizitat pentru prima dată SUA şi atunci mi-am dat seama că ne îndreptăm spre o mare criză economică determinată de sistemul bancar american, de modul de funcţionare al economiei pe bază de credite.

Am fost uimit să văd că toată prosperitatea Americii se baza pe credit. O abundenţă fantastică de bunuri erau cumpărate, toate, pe credit. Fiecare familie americană avea casă, maşină, iaht şi tot ce îşi dorea… pe credit. Toţi trăiau fantastic fără să se omoare cu munca. Fabricile produceau în draci pentru a potoli foamea imensă a consumatorilor, afacerile prosperau pe baza supraconsumului şi a producţiei determinate de creditare, dar… totul era ilogic, era împotriva legilor naturii, ale Universului. Bunăstarea nu avea acoperire în muncă şi eficienţă! Era o şmecherie, o minciună, dar ştiam încă de pe atunci că minciuna are picioare scurte, şmecheria nu o să poată ţine la nesfârşit.

În lumea animală nu poţi mânca azi, căprioara pe care o vei vâna peste 10 ani. Dacă nu vânezi azi, mâine mori de foame. În natură

nu poţi locui azi în cuibul pe care o să ţi-l faci peste 10 ani. N-ai muncit, n-ai făcut cuib, nu poţi să-ţi întemeiezi familie, nu poţi procrea.

A… într-o societate evoluată, teoretic ar putea fi totuşi posibil în anumite limite, dar când? Atunci când există acumulări din anii anteriori, dar numai în limitele acumulărilor! Cei care au mai mult decât le trebuie, să-i împrumute pe cei care n-au suficient, pe termen scurt şi doar atât cât vor putea restitui din „prima recoltă”… adică, în cel mult un an!

La americani se putea chiar dacă acumulările erau doar pe hârtie. Nu mai vorbesc de faptul că mulţi beneficiari ai creditelor nici nu se gândeau să-şi plătească vreodată creditele. Ei se gândeau că se dau cu iahtul o vară, se distrează şi apoi vine banca şi le ia iahtul. Care-i problema? Ce aveau de pierdut? De ce făceau băncile asta? Păi, aveau „target”, plan de făcut. Dacă făceau planul,

angajaţii, directorii, luau prime imense şi atunci, ce făceau? Dădeau credite cu nemiluita fără să conteze dacă pot recupera, dacă e sănătos pentru bancă, dacă aceste credite sunt sustenabile.

Toată lumea era fericită: americanii trăiau pe picior mare, pe banii băncilor, bancherii luau bonusuri imense pentru depăşirea planului şi totul ducea la o exacerbare a consumului, a producţiei, a importurilor, implicit la o creştere economică foarte mare. Nimeni nu atrăgea atenţia că nu e o creştere economică sănătoasă. O creştere economică sănătoasă, realistă, trebuie să fie bazată pe creşterea randamentului, a eficienţei muncii, nu pe creditare şi supraconsum.

În secolul XXI nu este posibilă o creştere sănătoasă de la un an la altul cu mai mult de 3 – 5% într-o economie „aşezată”! O creştere economică anuală mai mare de 5% într-o ţară

dezvoltată ascunde lucruri necurate, nesănătoase şi trebuie să fie un semnal de pericol – trebuie luate măsuri urgente.

Veţi spune că de ce ar fi sănătos pentru China şi e nesănătos pentru lumea occidentală? Simplu – situaţia economică mondială, pentru a folosi o comparaţie cât mai bună, se aseamănă cu un experiment de fizică. Dacă pui unul lângă altul două vase, unul plin ochi şi unul pe sfert, iar cele două vase le faci să comunice printr-un racord, veţi vedea că apa din vasul plin ochi se scurge către celălalt plin pe sfert (principiul vaselor comunicante). Cu cât e mai gros racordul, cu atât va curge mai multă apă în unitatea de timp din vasul plin în cel gol. Racordul dintre China şi lumea occidentală e unul foarte gros în ultimii 20 ani şi mai ales în ultimii 10 ani, aşa că apa se scurge cu debite foarte mari. Rezultă creşteri normale de 5 – 10% până la echilibrarea

nivelului în cele două vase (20 – 30 ani). Acelaşi lucru ar fi trebuit să se întâmple şi cu România după intrarea în UE dacă ar fi avut o conducere competentă şi patrioată, ceea ce nu a fost cazul...

De ce doar 3 – 5% pentru lumea occidentală? Pentru că într-o economie aşezată şi corectă, creşterea economică este dată în special de creşterea productivităţii muncii. 2 – 3% e inflaţie, iar restul e creşterea productivităţii muncii.

Când o economie creşte sub nivelul inflaţiei în termeni reali, înseamnă că ea de fapt scade prin decapitalizare. Sigur că poţi provoca creşteri superioare, de exemplu prin credit, dar îţi furi singur căciula.

Revenind la criză...

Era evident pentru mine încă de atunci că în scurt timp buboiul se va sparge. Băncile vor termina banii pentru că banii nu se vor mai

întoarce în sistem sau, în cel mai bun caz, se vor întoarce cu pierderi mari, economia va avea de suferit pentru că supracererea nu va putea fi satisfăcută decât prin importuri masive ceea ce înseamnă scurgeri imense de capital, îndatorare şi, mai devreme sau mai târziu, scadenţa la plată. Mă îndoiesc că indivizii care conduceau America nu înţelegeau aceste lucruri, dar mergeau pe zicala „după noi potopul” sau... poate că gândeau „ordinul se execută, nu se discută”!

Dacă ei nu înţelegeau că sunt părtaşi la distrugerea Americii atunci se confirmă afirmaţia mea că suntem conduşi de idioţi, de nonvalori, de servitori. Dacă ştiau ce fac, sunt vinovaţi de înaltă trădare faţă de poporul american pe care l-au adus cu bună ştiinţă la sapă de lemn în folosul şi în beneficiul unei găşti de mari prădători. Credeţi că vor da vreodată socoteală? Nu! Vor spune că a fost

prostie, incompetenţă, dar atunci trebuie luate măsuri ca astfel de proşti să nu mai ajungă să hotărască soarta lumii. În astfel de posturi trebuie să fie doar oameni ce şi-au dovedit inteligenţa, nu slugărnicia faţă de diverse grupuri de interese! Ce făceau ei de fapt?

Ei vindeau vise: marele popor american trăia pe picior mare, ţara era în plin avânt economic şi ei, politicienii, artizanii acestei bună-stări, erau lăudaţi, votaţi şi făceau averi imense pentru ei şi pentru „stăpâni” deoarece ei controlau banii de la buget, bani care erau din belşug şi… cum să lucrezi cu miere fără să te lingi pe degete?

Acum a venit ziua plăţii pentru unii şi a culegerii roadelor pentru alţii! Dacă aţi crezut că puteţi păcăli pe toată lumea la nesfârşit, că puteţi păcăli legile Universului şi pe Dumnezeu, a venit vremea să coborâţi cu picioarele pe pământ. Azi a venit ziua plăţii

pentru fraieri şi… teama de anarhie pentru şmecheri!

Această criză trebuia să vină mai demult. Când m-am întors din SUA în 1997, credeam că mergând totul de la sine, în 3 – 4 ani, americanii vor da de greu, de o nouă criză ciclică caracteristică acestui capitalism de tip liberal. Aşa ar fi trebuit să se întâmple, dar conducătorii americani nu au vrut să accepte că a venit ziua scadenţei şi au crezut că pot păcăli în continuare viaţa, societatea, legile naturii.

Începutul sfârşitului a fost sfârşitul de eră Clinton când din neglijenţă, şantaj sau corupţie, o mână de gangsteri au reuşit să-i bage sub nas afemeiatului un set de legi financiare ce dereglementau complet sistemul financiar, deschideau Cutia Pandorei, dând liber la şmecherii, speculaţii, abuzuri.

Şi au început cu creşterea speculativă a

bursei pentru a mări intrările de capital, cu mărirea dobânzii şi deprecierea dolarului, cu fel de fel de strategii şi instrumente economice menite toate să amâne ziua scadenţei şi să îndrepte filosofia de creştere spre căi speculative.

Nişte bandiţi bătrâni cu gulere albe s-au hotărât să aplice matematica în finanţe şi economie pentru a crea bani, valori din nimic, din speculaţii. Au distrus, furat, deturnat tot ce se putea în economia americană. În anii 2000 – 2004 au ales să se îndatoreze şi să sacrifice sistemul de asigurări pentru a masca minusurile imense din sistem şi pentru a evita criza, apoi au ales să sacrifice băncile (nu şi pe ale lor) coborând dobânzile bancare până aproape de zero şi ruinând mare parte a sistemului bancar, partea naivă şi neafiliată la grupul iniţiator al strategiei. Dacă nu ar fi făcut totul cu intenţie, ci din greşeală, puteau

lăsa mecanismele economice să-şi urmeze cursul, s-ar fi confruntat în anii 2001 – 2004 cu o criză puternică şi ar fi putut lua atunci măsuri radicale, să sterilizeze buboiul, să adopte noi legi prin care să reglementeze creditul şi să stopeze supracon-sumul astfel încât în 5 – 10 ani să-şi revină. Ei însă şi-au urmat planul (unii dintre ei) sau au ales calea ascunderii mizeriei sub preş (incompetenţii) şi au tot băgat mizeria sub preş până a început să pută, iar acum toată casa e cuprinsă de cangrenă. America este astăzi o societate în metastază.

Veţi spune că o cam bălmăjesc cu ăia deştepţi şi ăia proşti… Nu o bălmăjesc, dar nu e treaba mea de a nominaliza… Treaba mea e să îmi ajut ţara, nu să atac interese ce nu mă privesc şi mai mult, ca să îmi pot ajuta ţara, trebuie să port un război înţelept.

Pentru cei ce vor să înţeleagă mai multe, îi

invit să se intereseze cu privire la evoluţia sistemului bancar american de după 2008 şi până în prezent. Veţi fi surprinşi văzând că o singură mare bancă „prietenă” a dat faliment şi sute de alte banci „naive” i-au urmat. Da, dar… cine a scăpat… a scăpat bine – a scăpat cine TREBUIA să scape!

Bursa… Ce este bursa azi?

Locul de joacă a unor derbedei cu gulere albe, şmecheri care prin fel de fel de speculaţii ridică în mod artificial preţul acţiunilor atrăgând în acest fel o mulţime de naivi şi aventurieri care cred că se pot îmbogăţi peste noapte fără muncă. Dacă luăm valoarea bursieră a oricărei firme, vom vedea că aceasta este mult supraevaluată faţă de valoarea reală de piaţă a respectivei firme. Este incredibil cum urca Dow Jones în 2009 ca şi cum ar fi existat prosperitate şi exces de bani de investit pe piaţă. După ce a ajuns la 7000 de puncte, a

început să crească ca şi cum toată planeta s-ar fi hotărât să cumpere la orice preţ acţiuni. Asta în condiţiile în care aparent nimeni n-avea bani, iar băncile nu acordau credit pentru nimic. Majoritatea companiilor de pe bursă au ajuns ca până la sfârşitul anului 2009 să recupereze valoarea de dinaintea începerii crizei şi totuşi… piaţa era blocată, nimeni nu avea bani să cumpere o casă…

Cineva însă avea bani, iar acel cineva a dat o mare lovitură cumpărând la greu în a doua jumătate a anului 2008 şi prima jumătate a anului 2009 active uriaşe la preţuri de nimic. Unii au devenit proprietarii unei mari părţi a activelor bursiere la preţuri de nimic. Proştii au pierdut, „stăpânii” şi-au triplat puterea peste noapte.

Nimic întâmplător – matematici superioare, geniu strategic şi… multă viclenie

şi şmecherie.

Bursa nu e ţinută sus doar de către şmecherii privaţi ci, cel puţin în ultimii ani, şi de politica de stat a SUA.

Păi, dacă marile companii americane ar fi lăsate la cheremul pieţii, ar putea fi achiziţionate de China sau de interpuşii ei, pe mai nimic. Aşa, nu le dăm nimic… să le ia şmecherii noştri. Dacă vor câte o echipă de fotbal, vreo mâzgăleală de-a bezmeticului ăla de Picasso, chiloţii lui Marilyn Monroe, chitara vreunui tâmpit care a dat cu ea de pământ sau câte o maşină de lux… Din păcate pentru ei, chinezii nu pun botul la aşa ceva. Arabii sunt singurii care mai pot fi păcăliţi cu mărgele colorate şi avioane de luptă la care dacă nu le dai piese de schimb sunt bune de pus în vitrină. Chinezii vor fabrici, tehnologii, resurse minerale şi energetice, materii prime. Nu le pot lua de la occidentali? Nu-i bai… până una

alta, le-au luat de la africani şi australieni. Nu mai e un secret pentru nimeni faptul că China deţine majoritatea resurselor Australiei şi Africii. Va veni în scurt timp, în următorii 5 – 10 ani şi vremea fabricilor, tehnologiei şi pământurilor occidentale.

E interesant de studiat modul în care marile puteri cred că au rezolvat criza din 2009.

Reţeta a fost „genială” – tiparniţa de bani electronici pentru şmecheri şi creditul de la **FMI** pentru proşti.

Cu tiparniţa e simplu – americanii au mai găsit o cale să fen-teze criza pentru un timp. Ei sunt atât de inventivi în şmecherii şi fărădelegi că nimeni nu-i poate nici măcar prevedea. Cu tiparniţa de bani s-au scufundat şi mai tare în datorii. Şi-au distrus definitiv şi moneda. De-acum niciun om deştept nu mai are încredere într-o monedă care în orice clipă poate fi

supusă unei inflaţii galopante, o monedă cu care în orice clipă poţi să nu mai faci nimic. Problema nu ar fi fost atât de gravă dacă măcar moneda Euro ar fi rămas curată, sterilă. Din păcate, în ultimii 3 – 4 ani, criza a obligat BEE la aceleaşi soluţii ca şi în cazul SUA – Federal Reserve: tiparniţa, emiterea de pseudomonedă, furtul, şmecheria, ascunderea mizeriei sub covor. Europa se găseşte într-o situaţie grea din cauza ţărilor latine în care conducerea statului este una de tip politico-mafiot, bazată pe furt, minciună, corupţie, şmecherie, înşelătorie. Combinat cu setea de putere şi ambiţia de expansiune a Germaniei, rezultatul poate fi o bombă cu efect întârziat.

Ce se va întâmpla?

Pentru americani, soluţia rapidă şi radicală ar fi fost un nou război mondial. Dacă republicanii ar fi câştigat alegerile

prezidenţiale, acest lucru s-ar fi întâmplat deja. Provocările din Orientul Mijlociu nu sunt altceva decât un mod de întreţinere a focului mocnit. Şi nu numai Orientul Mijlociu. Americanii provoacă China prin problema Taiwan şi prin problema Peninsulei Coreea. Oricând, oricare dintre aceste focare pot servi drept pretext pentru izbucnirea unui război care să implice China.

Cu siguranţă strategii americani iau în considerare ca şi soluţie probabilă declanşarea celui de al treilea război mondial ca unică posibilitate de ieşire din situaţia imposibilă în care se află. Astfel îşi folosesc asul militar, scapă de datorie şi îşi revigorează economia bazată pe industria de război. Păi, cum o să le mai plătească datoria chinezilor când ăştia nu recunosc independenţa Taiwanului, dreptul la autodeterminare, bla, bla, bla? Gata cu datoria! Cum să le mai dai banii înapoi dacă nu

respectă drepturile omului?

America şi-a epuizat resursele şi nu mai are decât o singură şansă de supravieţuire: o confruntare armată care să răstoarne actuala ordine mondială în care ei nu mai au rolul primadonei.

Au încercat să provoace un război în Irak – nu a ţinut, apoi au încercat în Afganistan – nu a mers, acum încearcă în Siria, în Iran. Dacă nici cu asta nu o să le meargă, următorul pretext este Taiwanul sau Coreea de Nord. Acolo sigur o să le meargă! Dacă americanii vor alege acest drum în locul falimentului de stat şi al ruşinii, vor plăti datoria Chinei cu sângele tinerilor americani. Merită acest preţ? Eu zic că nu… Eu zic că această cale propusă de mine e mai bună. Vor fi ani grei de muncă şi sacrificii, dar America va plăti preţul cu sudoarea tinerilor americani şi nu cu sângele lor.

Am văzut cum e cu americanii şi cu banii electronici, dar **cine e FMI şi ce vrea el?**

Păi, FMI este un organism internaţional, ceva de genul unei bănci, pe care americanii au inventat-o ca instrument de control, dominaţie şi asuprire a ţărilor din Lumea a Doua şi a Treia.

Între timp… nu a fost pentru cine s-a pregătit ci pentru cine s-a nimerit. FMI funcţionează cu bani de la cei care au în exces şi îi împrumută pe nevoiaşi, pe cei care n-au sau care cheltuie mai mult decât şi-ar putea permite. Păi cine mai are azi bani în exces?

Americanii au cel mai mare deficit dintre toate ţările lumii, au datorii imense pe care nu le vor putea plăti niciodată. Cum să-i mai împrumute ei pe alţii? Azi, SUA au o datorie externă ce depăşeşte deja 100% din PIB. La un PIB de aproximativ 15.000 de miliarde dolari în

2012, au un deficit de peste 1.200 de miliarde dolari. Deci, SUA pornesc anul 2013 cu un deficit bugetar de peste 8%. Deficit ce se menţine în jurul acestei cote de 4 ani! Cum să mai împrumuţi tu pe alţii? Păi tu nu ai pentru tine, d-apăi să mai dai şi la alţii!

SUA e nevoită ea să ia credit pentru a-şi acoperi propriile găuri bugetare – de unde să mai dea şi la alţii?

De unde ia Trezoreria SUA banii? De la ţările BRICS şi în principal de la China prin vânzarea de bonduri şi… DIN PROPRIA TIPARNIŢĂ, DESIGUR – FEDERAL RESERVE.

Ultima lor scorneală e genială.

Citeam pe undeva în urmă cu câteva luni că Trezoreria SUA şi-a rostogolit un „împrumut” de la Federal Reserve pe 100 de ani cu dobândă de 0… %! Am mai căutat ulterior să recitesc şi să salvez informaţia de pe internet, dar… dispăruse cu desăvârşire…

simplă coincidenţă…

E ca şi cum dumneavoastră, X-ulescu, dacă trebuie să vă plătiţi o datorie, să zicem de 1.000 de euro la bancă, vă tipăriţi la imprimantă 1.000 de euro, dar mergeţi la biserică şi juraţi că peste 100 de ani o să luaţi din economiile pe care le veţi face 1.000 de euro şi o să-i rupeţi harcea-parcea în faţa imprimantei. Până atunci o să plătiţi anual o dobândă de 1 euro pe care o să-l băgaţi în maşina de tocat a imprimantei. Genial, nu? Şi eu aş vrea un credit de 10 milioane de dolari de la Federal Reserve pe 100 ani cu dobândă 0,1%!

În condiţiile actuale, ţările BRICS se confundă cu FMI. Acestea sunt singurele state care au resurse şi disponibilitate de a da împrumut altora.

De ce se ascunde China în spatele FMI? Păi, una e să fii dator vândut FMI şi alta e să fii

dator vândut Chinei…

În realitate, China este marele creditor mondial, cel care i-a împrumutat pe toţi, iar majoritatea acestora nu vor putea da înapoi niciodată. Sau, chiar de vor putea, efortul de a returna creditele va face din China cea mai mare putere economică a lumii pentru că dinspre ţările îndatorate se vor scurge valori şi resurse imense către China. Cei ce nu returnează banii… normal, devin în mod natural servitorii creditorului, îşi pierd independenţa şi suveranitatea. Resursele şi bogăţiile planetei se scurg azi în cea mai mare parte înspre China.

Interesant e cine stăpâneşte cealaltă parte… Cine vor fi marii perdanţi în favoarea Chinei? câţiva mari capitalişti occidentali. Până în 1.000 de oameni (câţiva europeni, canadieni, mexicani, australieni, brazilieni şi americani) care deţin aproape în totalitate fră-iele lumii

occidentale.

Cine sunt capii celor până în 1.000 de stăpâni occidentali?

Vechi familii de capitalişti gen Rotschild, Rockefeller etc. La care se adaugă tigrii tineri apăruţi de pe urma boom-ului informatic şi speculativ. Îi găsiţi uşor în următoarele organizaţii: Grupul Bilderberg, Comisia Trilaterală, Consiliul pentru Relaţii Externe. Mai există şi un grup de mari capitalişti, proaspeţi, de sorginte rusă, al căror creier coordonator este unul dintre cei mai puternici şi influenţi oameni de pe planetă.

Azi, războiul se duce între aceşti trei poli de putere financiară: China, Grupul Occidental şi Grupul Rusesc.

În acest război, China foloseşte instrumentele „muncă”, „viclenie”, „răbdare”, „înţelepciune”.

Grupul occidental beneficiază de „USD”,

„TIPARNIŢĂ”, „NATO”, „şmecherie”, „hoţie”, „specula”.

Ruşii au de partea lor „gazul”, „petrolul”, în general „resursele”.

Acest război este azi foarte echilibrat, dar ATENŢIUNE – ACUM 10 – 20 DE ANI EXISTA O SINGURĂ PUTERE CARE STĂPÂNEA ÎNTREAGA LUME – GRUPUL OCCIDENTAL!

Trendul ultimilor ani îmi dă dreptate. Occidentul pierde tot mai mult teren şi China devine tot mai puternică de la un an la altul. Viitorul e al Chinei!

Mă întreabă adesea prieteni şi cunoscuţi cât o să mai dureze criza? În fiecare zi aud la televizor fel de fel de „specialişti” din ăştia cu diplome scoase peste noapte, vestind sfârşitul crizei. Terminaţi cu prostiile şi nu vă mai furaţi căciula singuri!

ACTUALA CRIZĂ NU POATE LUA SFÂRŞIT MERGÂND MAI DEPARTE CU

ACEST SISTEM OCCIDENTAL!

ACTUALA CRIZĂ A LUMII OCCIDENTALE POATE LUA SFÂRŞIT DOAR PRIN REVOLUŢIE, PRIN SCHIMBAREA SISTEMULUI, PRIN TRECEREA LA MERITOCRAŢIE ŞI MERITOCRATISM!

Cum ar putea lua sfârşit această criză când majoritatea statelor sunt supraîndatorate, datorii ce nu vor putea fi plătite niciodată? Cum să plăteşti datoriile când tu ca ţară pleci mereu cu deficit bugetar? Asta înseamnă mereu creşterea datoriilor. Majoritatea ţărilor se afundă de la an la an mai adânc în mlaştina datoriei externe. Cum vor plăti? Când vor plăti? În ce fel să plătească? E imposibil!

Pentru ca un stat să-şi plătească datoria ar trebui ca vreme de zeci de ani, an de an, să aibă excedent bugetar, iar cu excedentul respectiv să-şi plătească datoria. Adică, în

limbaj comun, conducătorii fiecărei ţări să fixeze taxe şi impozite înrobitoare, să scadă pensiile, să scadă salariile bugetarilor, să consume mai puţin decât produc şi astfel, cu sacrificii uriaşe, an după an, vreme de zeci de ani, să plătească puţin câte puţin uriaşele datorii acumulate până acuma.

Teoretic pare posibil, dar în realitate e imposibil.

Într-un sistem politic cum e cel actual, ce conducător ar mai fi reales după ce şi-a înfometat şi supus la privaţiuni poporul? E democraţie… poporul nu l-ar mai vota… asta dacă ar mai prinde votul şi nu ar fi linşat înainte de expirarea mandatului. Următorul ar mai avea curajul de a cere poporului sacrificii pentru plata datoriilor?

VISE! Şi atunci?

E limpede – sistemul politic democratic va aduce la putere mereu conducători care să

facă pe plac poporului, adică să facă deficit bugetar, să consume mai mult decât se produce, în consecinţă, să se împrumute an de an mai mult şi mai mult... până unde? Până acolo încât la scadenţa datoriilor, marele popor chinez va primi în schimbul banilor resurse, fabrici, pământuri, tehnologie, tot. Şi apoi? Vom deveni cu toţii angajaţii lor. Vom merge cu toţii la serviciu la marele patron chinez, iar cine va ieşi din regulile făcute de noul stăpân va fi eliminat... cu reguli, legi şi obiceiuri noi, aspre. Cu disciplină, ordine şi subjugare dusă până la perfecţiune. Cei care nu mă cred sunt ignoranţi şi lipsiţi de logică, cu mentalitate de sindicalişti, care îşi închipuie că e normal să muncească puţin, să câştige mult şi să trăiască bine. Cu mentalitatea asta vom ajunge sclavii chinezilor în mai puţin de 10 ani.

Trăim în al doisprezecelea ceas... încă mai putem salva lumea noastră, dar pentru asta

trebuie să luăm în cel mai scurt timp măsuri radicale, să naştem cea mai mare revoluţie din istoria omenirii.

Problema e că şi dacă scăpam de Dracul… dăm de maică-sa. Adică vom fi robii marilor oligarhi occidentali care ne vor transforma tot în sclavi moderni. Poate ceva mai puţin aspri decât ceilalţi şi poate că nu ne vom pierde cultura, sau nu imediat, pentru că după victorie, ei vor începe imediat să se manânce între ei pe teme de cultură şi religie. Şi aici am o bănuială cine se va impune, dar nu vreau să mai intru în amănunte pentru că nu asta e tema cărţii.

Dacă vrem să ne salvăm libertatea, dacă vrem să salvăm viitorul copiilor noştri, dacă vrem să le lăsăm o lume mai bună, dacă vrem o lume mai bună pentru majoritatea oamenilor şi nu doar pentru o elită de maxim 5% din populaţia lumii, atunci există o singură soluţie:

TREBUIE SĂ SCHIMBĂM RADICAL SISTEMUL ŞI REGULILE LUMII ÎN CARE TRĂIM, TREBUIE SĂ ÎNLĂTURĂM SISTEMUL DEMOCRAT ŞI SĂ INSTAURĂM MERITOCRAŢIA ÎN CEL MAI SCURT TIMP POSIBIL!

Occidentul poate economisi azi resurse enorme, poate plăti datoriile în câţiva ani doar din economiile făcute prin elimininarea sistemul birocratic actual, prin desfiinţarea caracatiţei politice.

Trebuie să înţelegem că nu putem păcăli legile Universului şi ale bunului simţ, să înţelegem că nu putem consuma mai mult decât producem, că nu putem trăi mai bine decât muncim. Mai mult, azi trebuie să înţelegem că în ultimii zeci de ani am trăit mult mai bine decât meritam conform muncii prestate şi acuma trebuie să dăm înapoi!

Păcăleala nu mai ţine – s-a terminat!

Se confruntă azi două mari orientări de abordare a crizei:

— Soluţia germană care cere sacrificii şi austeritate;

— Soluţia celorlalţi, care solicită o continuare a spiralei îndatorării la nesfârşit. Soluţia acestora este continuarea îndatorării până la un punct la care… vom vedea.

„Vom vedea” pentru că nimeni nu îşi poate imagina unde se va ajunge, nemaiexistând un astfel de precedent în istoria omenirii. Marii şmecheri se gândesc că o să se împrumute de la Federal Reserve şi BEE la nesfârşit urmând ca la un moment dat să spună STOP – se anulează datoriile către BEE ŞI Federal Reserve, se face o reformă valutară, se adoptă o nouă monedă pentru toată lumea occidentală şi… o luăm de la zero. Aparent ar fi o treabă, dar această soluţie face abstracţie de reacţia Rusiei şi Chinei care astfel ar deveni marii

păcăliţi. Şi Germania ar avea de pierdut dintr-o astfel de abordare a viitorului. În general, din aplicarea acestei strategii ar avea de câştigat puturoşii şi de pierdut cei harnici, performanţi şi care dispun de resurse minerale şi energetice.

Ca să mă fac mai uşor înţeles o să vă dau un exemplu.

E ca şi cum toţi cei ce nu au petrol şi-ar tipări bani cu care să îl cumpere de la cei care-l au! Cei ce-l au, l-ar da pe bani falşi, făcuţi la imprimantă, iar cei care nu-l au, nu-i niciun bai – ne tipărim alţi bani şi… e ca şi cum am avea.

SUBVENŢIILE sunt un alt virus, o altă anomalie a actualului sistem economic occidental.

Sistemul capitalist se bazează tocmai pe reglajul natural al preţurilor, pe echilibrul între cerere şi ofertă – este un principiu de bază al capitalismului. În momentul în care intervii

asupra preţurilor prin subvenţii, dezechilibrezi tot sistemul – e ca şi creşterea emanaţiilor de carbon – cu un mic dezechilibru creezi un dezechilibru care perturbă tot echilibrul planetar.

De exemplu, oferind subvenţii pentru lapte, dai peste cap tot echilibrul preţurilor din industria alimentară. Subvenţia acţionează ca un virus şi în timp distruge toată industria în care s-a intervenit asupra echilibrului natural cerere-ofertă. În fapt, ăsta nu mai e capitalism – e socialism mascat care încurajează corupţia şi lenea.

Păi, cum se dau subvenţiile astea?

Marii producători de lapte formează un cartel, pun bani mână de la mână, „sponsorizează” un partid care odată ajuns la putere are o revelaţie de tipul „ce bine ar fi pentru popor să subvenţionăm producătorii de lapte”! Nu e corupţie, nuuuu… e politică de

stat. Pentru binele poporului, să fie laptele mai ieftin! Da… da… că subvenţiile alea nu sunt de la buget şi bugetul nu e din impozitul mereu mai mare luat de la noi Nu. Subvenţiile sunt din bani aduşi de acasă de politicieni. Păi de ce să hotărâm noi dacă vrem lapte sau nu? Nu, las' să hotărască partidul ce trebuie să plătim… şi dacă vrem şi dacă nu vrem. Şi uite aşa, nu numai la lapte se întâmplă, ci la orice produs care are în spate un cartel suficient de puternic ca să „sponsorizeze" un „partid de succes".

De ce ar trebui subvenţionat laptele? Cică ar costa prea mult dacă nu ar fi subvenţionat, în loc de 50 cenţi litrul, 70 de cenţi, o dramă! Nu şi-ar mai putea permite poporul să bea lapte. De ce nu spune politicianul că pentru aceşti 20 cenţi în plus la litru, fiecare cetăţean e obligat să plătească probabil 10 euro în plus pe lună sub formă de impozit? Vor spune că

dacă nu subvenţionează preţul laptelui, dau faliment fermierii. E o minciună! Dar şi dacă ar fi adevărat, şi ce dacă? Să se apuce de altceva, de un produs vandabil, rentabil, de un produs care se caută – să facă iaurt, să se apuce de tâmplărie, de poker. Dacă de mâine nu se mai vând bine bomboanele, o să înceapă să subvenţioneze producătorii de bomboane? Da, dar numai dacă îşi fac un cartel puternic!

Totul e corupţie în acest sistem!

Şmecherii corup politicienii, iar politicienii corup poporul cu pensii şi salarii mari pentru bugetari şi uite aşa ţările se prăbuşesc sub povara deficitului bugetar mereu mai mare şi mai mare.

Acesta e sistemul.

Sistemul produce prin sine însuşi corupţie, hoţie, dezechilibre, inechităţi, birocraţie şi nedreptate.

Înseşi mecanismele de funcţionare ale

democraţiei de tip occidental sunt bazate pe principiul legiferat al corupţiei. Economia nu este altceva decât un instrument de corupţie şi şantaj în mâinile politicienilor.

În multe ţări occidentale partidele aflate la putere acumulează banii necesari campaniilor electorale şi bunăstării politicienilor prin instituţii de control economico-financiar. Legislaţia economică este atât de complexă, alambicată, greoaie, interpretabilă încât orice control financiar la o companie privată poate găsi nereguli birocratice în funcţionarea companiei. Şi atunci începe şantajul: plăteşti o amendă uriaşă sau preferi o contribuţie mai mult sau mai puţin oficială la partid?

De ce nu e simplă şi clară legislaţia economică? Păi, dacă ar fi aşa, cum ai mai putea şantaja companiile private?

De ce creşte mereu aparatul birocratic?

Păi, nu trebuie dată o pâine bună de mâncat tuturor neamurilor şi prietenilor celor aflaţi la putere? Şi ca să le asiguri privilegiile pe viaţă, nu trebuie să faci o legislaţie prin care să nu mai poată fi daţi afară niciodată? Apoi, partidul poate să piardă alegerile, nu-i nicio problemă, pentru că privilegiile rămân garantate prin lege. Pe viaţă! Vine alt partid la putere – noii politicieni nu au şi ei rudele şi prietenii lor? Altă armată de birocraţi angajaţi… tot pe viaţă!

Apoi mai inventăm nişte organizaţii, nişte asociaţii, nişte institute şi fundaţii… toate cu cheltuieli mari, toate cu nevoi: maşini, birouri, sedii impozante etc. Din ce bani? De la buget!

Cine vinde mobila, maşinile, aparatura, cine construieşte sediile? Firmele sponsorilor politici. La ce preţuri? Duble faţă de preţul pieţei – jumate la companie, jumate la partid şi politicieni (asta e regula generală).

Cine plăteşte toate astea? POPORUL SUVERAN!

Nu e suveran? Cum să nu fie? Păi, nu el votează la fiecare patru ani? Nu e democraţie?

La ora actuală resursele energetice ale lumii occidentale sunt în mâinile unui grup restrâns de gangsteri care deţin astfel puterea totală. Este incredibil modul în care au reuşit să pună mâna pe resursele energetice – pur şi simplu s-au autoîmproprietărit prin legi făcute de servitorii lor din parlamente şi guverne. Cine deţine resursele energetice, deţine puterea – îi cumpără pe parlamentari, pe guvernanţi, preşedinţi şi tot ce mai vor. Dacă prin absurd nu pot să cumpere, atunci şantajează. Eu sunt pur şi simplu revoltat – cum e posibil ca un stat să-şi vândă esenţa existenţei sale, resursele energetice şi minerale? Cum să ajungă un stat, un popor, la mâna unei companii private? Viitorul unui stat

depinde în primul rând de aceste resurse. De fapt, asta înseamnă statul: pământurile şi bogăţiile lui! Resursele energetice şi minerale nu pot fi ale cuiva – ele aparţin poporului, ele aparţin copiilor noştri, ele sunt garanţia viitorului unei naţiuni.

Este drept, statul este un prost manager, dar asta nu înseamnă că trebuie înstrăinate resursele ţării. Soluţia este să creezi premisele unui management sănătos. De ce poate fi acelaşi om un bun manager dacă e angajat la patron şi un prost manager dacă e angajat la stat? Pentru că sistemul de stat este condus de un politician care este incompetent, corupt, prost organizat şi bazat pe principii cel puţin neclare.

Atunci când ai un copil rău, soluţia nu este să-l vinzi, ci să-l educi! Eu vă garantez că se poate face management performant şi la stat dacă principiile de organizare sunt sănătoase,

managerii sunt profesionişti, independenţi şi dacă pedepsele pentru corupţie şi hoţie sunt draconice.

Problema proprietăţii resurselor este dublă: prima, că nu e în regulă să fie înstrăinate şi a doua, datorită crizei imense a societăţii occidentale, în foarte scurt timp toate aceste resurse vor ajunge în mâinile câtorva magnaţi.

Trecerea resurselor minerale şi energetice din proprietatea statelor în proprietatea câtorva mari oligarhi se face cu bună ştiinţă şi cu rea intenţie!

De ce se face acest transfer din proprietatea statului în proprietate privată şi de ce se face la preţuri total incorecte, subevaluate? Simplu – din 2 motive:

— Pentru a nu intra în mâinile Chinei prin mecanismele datoriilor de stat;

— Pentru ca puterea să treacă total şi definitiv din mâinile politicienilor în mâinile „stăpânilor”.

În ziua de azi independenţa statelor a devenit o vorbă în vânt. Cum poate fi o ţară independentă când tot sistemul energetic şi toate resursele minerale ale ţării sunt în mâinile altui stat sau mai rău, ale unei corporaţii sau chiar ale unei persoane sau grup de persoane?

Cel ce deţine energia şi bogăţiile unei ţări, deţine ţara. Să spunem că statul austriac este proprietarul a 51% din zăcămintele de gaze şi petrol ale României. Austria poate oricând să taie gazul şi să nu mai furnizeze benzină şi România va fi în paragină, se întoarce în Evul Mediu în 6 luni. Şi atunci… cât de independentă este România? Cum va putea România să se opună unei iniţiative austriece la ONU, de exemplu? Cum va putea România

să aibă vreodată un punct de vedere independent de Austria pe plan internaţional? Nu poate!

Viitorul spre care se îndreaptă azi societatea occidentală este următorul: ţările se privatizează în totalitate, adică pământurile, fabricile, resursele minerale şi energetice vor ajunge în următorii 2030 de ani în mâinile unui grup de corporaţii în spatele cărora se află nişte oligarhi care prin sistemul democratic, prin pârghiile democraţiei, partidelor, politicienilor corupţi, şantajabili şi astfel uşor mă-nipulabili, vor conduce lumea occidentală, vor face ca pârghiile puterii statelor să treacă din mâinile politicienilor în mâinile lor, ale proprietarilor. Se va crea astfel un nou tip de stat: statul oligarhic. Adio democraţie… nu numai în practică, dar şi în teorie.

Asta pun la cale cei 3 magnifici occidentali: Bilderberg, Trilaterala şi CRE.

Problema e cum vor face faţă Chinei şi viitorilor ei aliaţi asiatici – India, Indonezia, Iran şi, de ce nu, poate chiar Rusia, Coreea şi Japonia. Coreea de Sud şi Japonia sunt azi „protectorate” americane, dar… în niciun caz nu e vorba de dragoste, aşa că… eu n-aş băga mâna în foc pentru consecvenţa şi fidelitatea lor.

În anul 2013 nu mai există politică de stânga sau de dreapta, nu mai există partide care să aibă cu adevărat orientare de stânga sau de dreapta şi cel mai bun exemplu sunt socialiştii francezi. Aceştia câştigă alegerile cu un program de stânga şi apoi guvernează ca un veritabil partid de dreapta.

Acelaşi lucru se întâmplă şi în România unde nebunia e şi mai mare: partidul de stânga se aliază cu partidul de dreapta, câştigă alegerile cu un program de stânga şi apoi

guvernează ca un autentic partid de dreapta în condiţiile în care prim-ministrul e de stânga, iar aliaţii de dreapta îi reproşează că nu adoptă o poziţie mai stângistă! Noi, cei din interiorul fenomenului, nu realizăm, dar văzut din afară, asta arată a cascadorii râsului.

De ce s-a ajuns la această situaţie în care dreapta se confundă cu stânga şi noţiunile şi-au pierdut adevărata semnificaţie? Pentru că situaţia economică a lumii occidentale nu mai lasă prea multe opţiuni. Cărarea s-a îngustat foarte mult şi practic economia occidentală se află într-o situaţie identică cu a bobului pe o pistă de bob. Nu te duci unde vrei tu, ci pe unde te îndrumă pista. Tu mai poţi dirija direcţia în marje foarte, foarte strânse şi ţi-a mai rămas doar frâna, adică deficitul bugetar şi îndatorarea într-o oarecare măsură. O chestiune cu două tăişuri! Poţi lăsa bobul să ia viteză mare, dar rişti să fii aruncat de pe pistă

şi să-ţi rupi gâtul sau poţi să tragi frână, să micşorezi ritmul îndatorării, dar în final tot la incapacitate de plată ajungi. Şi mai poţi să opreşti bobul şi să îi laşi pe meritocraţi să vină, să ridice bobul şi să-l mute pe altă pistă. O pistă numită MERITOCRAŢIA, o pistă care să nu ducă la falimentul de stat ci către prosperitate şi o lume mai bună. Dar şi asta se mai poate face doar pentru scurt timp în România, cât încă mai e bobul tău. În curând nu va mai fi!

Capitalismul a suferit modificări majore în ultimii 15 ani. A devenit un capitalism eminamente speculativ. Dacă până în anii ’90 capitalismul crea plus-valoare prin producţie şi de multe ori chiar supraproducţie, anii ’90 au însemnat o repoziţionare a filosofiei de creare a plus-valorii deoarece ea se produce tot mai puţin prin muncă, prin producţie industrială şi tot mai mult prin speculă. Sistemul bancar a

devenit dintr-un simplu instrument financiar, un instrument de manipulare, un instrument de teroare, un instrument de dominaţie şi, mai mult, cea mai puternică armă a lumii moderne în mâinile unui grup restrâns de megaoligarhi. La sfârşitul anilor ’90, sistemul financiar mondial compus din sistemul bancar şi derivatele sale, fondurile de investiţii, bursa, s-au aliat cu clasa politică şi prin intermediul creditului privat şi de stat au purces la împlinirea planului de acaparare a lumii. **Planul este diabolic!**

Exprimarea „s-au aliat cu clasa politică” este una foarte relativă şi în parte, incorectă.

Alianţa presupune o conjugare a eforturilor în scopul obţinerii de avantaje comune. În fapt, marii beneficiari ai acestei alianţe sunt marii stăpâni financiari ai lumii. Clasa politică s-a ales cu firimiturile. În fapt, politicienii nu sunt decât nişte banale

marionete cărora li se aruncă nişte resturi de la masa marelui ospăţ al stăpânilor finanţei mondiale. Adevăraţii păpuşari ai lumii sunt câţiva mari magnaţi ai lumii occidentale.

Cum au reuşit aceştia să aducă lumea la stadiul de azi? Simplu. Cu bani, corupţie şi politicieni.

Exemplul cel mai bun şi reprezentativ este cel al Greciei. În această ţară, ca în mai toate ţările mediteraneene, o clică mafiotă de politicieni sugeau liniştiţi sângele poporului grec pe rând, prin faimoasa sintagmă democratică „alternanţa la putere”. Un timp furau unii după care, prin vot democratic, erau înlăturaţi şi veneau ceilalţi hoţi. Poporul are memorie scurtă… în 4 ani rănile se închid, oamenii uită. Chiar dacă nu de tot, dar rănile proaspăt deschise sunt mult mai dureroase decât cele vechi, deja închise. Aşa că, cu rândul, o vreme clanul Papandreu… o vreme

clanul Samaras. Oficial ei se urau şi aveau „ideologii” diferite, dar în realitate îi unea o singură ideologie, o ideologie comună tuturor tipurilor de formaţiuni politice democrate – HOŢIA! Şi mai mult, corb la corb nu-şi scoate ochii.

În toate ţările aşa-zis democrate funcţionează acest pact tacit, e o regulă nescrisă: „Nu ne băgăm în puşcării unul pe altul. Luptă politică, jigniri, ameninţări, circ pentru popor – că asta le place, DAR TOTUL PÂNĂ LA PUŞCĂRIE! Nu ne băgaţi voi pe noi în puşcării că apoi venim noi la putere şi vă băgăm şi noi pe voi în puşcării!”

Peste 90% (eu aş zice chiar mai mult) dintre cei ce aleg să intre în politică, o fac pentru a se căpătui nu pentru a se jertfi pe altarul dragostei de ţară!

Dar să revenim la Grecia.

Ce făceau cele două clanuri mafiote? Păi, promiteau în campania electorală „marea cu sarea”, amăgeau poporul cu fel de fel de promisiuni deşarte şi după ce luau puterea, uitau de promisiuni pentru că bineînţeles, promisiunile erau irealizabile din motive de logică economică. De unde să măreşti salariile şi pensiile dacă nu ai bani, dacă bugetul e ăla care e? Aveai o singură opţiune ca să te ţii de promisiuni – tipărirea de bani, dar asta era o sabie cu două tăişuri pentru că ducea la inflaţie şi practic, ce dădeai cu o mână, luai înapoi cu cealaltă. Poporul nu e chiar atât de imbecil încât să nu realizeze că de fapt e păcălit. Şi atunci, la următoarele alegeri, poporul îl pedepsea pe mincinos, pe cel ce nu s-a ţinut de promisiune şi îl vota pe celălalt. Care promitea la fel de frumos şi de care poporul încă nu uitase că fusese păcălit în

urmă cu ceva ani în acelaşi mod, dar… ce puteai face? Aveai de ales între două rele. Şi uite aşa, minunata democraţie oferea şansa tuturor politicienilor de a se îmbogăţi pe spinarea poporului. Şi poporul ce putea să facă?

Păi, nu e democraţie, nu el a ales?

ALEGERI LIBERE – VOTAŢI PE CINE SĂ VĂ FURE! EI SAU NOI?

Asta se întâmpla până în anii ’90, mai exact, 1998, când a apărut o schimbare.

Băncile (impropriu spus – în fapt, stăpânii băncilor) au venit la politicieni şi le-au spus:

(parodiez)

— Măi băieţi, măi Papandreule, ai promis poporului marea cu sarea, ai promis măriri de pensii şi de salarii. De unde o să le dai?

— Păi… nu o să le dau, de unde să le dau?

— Da’ ce-ai zice, măi Papandreule, să te ajutam noi să le dai şi să-ţi respecţi

promisiunea?

— Ar fi fantastic! Peste patru ani voi câştiga tot eu alegerile. Încă 4 ani de huzureală!

— Ei bine, cât ţi-ar trebui ca să dai poporului ce ai promis?

— Păi, vreo 20 de miliarde.

— Bine, uite cum facem: noi, băncile, îţi dăm 40 de miliarde!

— Nu se poate! Faceţi voi, asta, pentru mine?

— Da măi Papandreule, pentru că ne eşti simpatic… dar avem şi noi o rugăminte.

— Care?

—

— Uite, voi grecii aveţi o sumedenie de insule şi… dacă vine turcul într-o noapte şi îţi fură una din insule? Tu nu trebuie să-ţi aperi insulele?

— Păi, cum să vină să-mi ia insula? Şi

chiar de-ar vrea, nu suntem amândouă membre NATO?

— Băi grecule, fii atent la mine. Eu îţi spun că-ţi trebuie submarine şi crucişătoare ca să îţi aperi ţara că cu nu sunt nebun să bag banii într-o ţară care nu are puterea să se apere. Deci, cu 20 de miliarde îţi împlineşti promisiunea de a mări salariile şi pensiile la prostime, iar cu ceilalţi 20 de miliarde cumperi submarine.

— Bine…

— Dar avem şi noi doar o mică pretenţie: trebuie să cumperi submarine fabricate în Germania.

— Păi, da, dar costă triplu decât altele…

— Băi, vrei banii sau ne ducem şi îi propunem afacerea lui Samaras?

— Nu, nu! Nu plecaţi! Staţi aşa că dacă mă gândesc bine… submarinele germane costă triplu pentru că sunt mai frumos colorate şi au

aer mai condiţionat decât celelalte. OK.

Şi uite aşa, din 40 de miliarde, 20 de miliarde se întorc în mod indirect, în scurt timp, tot la cei ce au dat creditul. Apoi, în următorii 20 de ani, se întorc, de fapt, toţi cei 40 de miliarde sub formă de consumabile, piese de schimb, instructaje, modernizări, reparaţii, întreţinere etc. Da, dar mai trebuie plătit şi creditul şi dobânzile. Şi azi aşa cu un credit, peste patru ani cu alt credit pentru alte nevoi stringente… se ajunge în 2008 când Grecia are un credit imposibil de rambursat. Cum de ajunge Grecia la o astfel de îndatorare? E o fatalitate!

S-a întâmplat peste noapte printr-un groaznic accident? Băncile care au oferit creditul nu ştiau că nu există solvabilitate? Ba ştiau, dar ce au de pierdut? Cât au dat, le-au luat deja înapoi, prin „parandărăt”! Restul, ce mai reuşesc să stoarcă din credit, e plus, e

câştig.

Dobândă… ha, ha, ha.

Aici e alt mare „geschaeft”.

Păi, dobânda era mică la început, dar ia uite-te cum s-a triplat! Deh, nu mai e solvabilitate! Corect, dar de ce s-a ajuns aici, cine i-a adus în această situaţie?

Să nu mai vorbim de faptul că se dă de lucru industriei germane, creştere economică, salarii mari pentru germani, creşterea nivelului de trai, votanţi fericiţi!

Dar şi mai frumos e altceva – din toată această poveste se naşte o nouă invenţie:

DERIVATELE FINANCIARE!

Ce sunt derivatele financiare?

Păi, în clipa în care eu, banca, îi dau un credit Greciei, trebuie să îmi asigur creditul. Adică, dacă Grecia intră în incapacitate de plată, eu îmi recuperez banii din asigurare.

Să zicem că pentru 1 miliard de dolari credit, plătesc o primă de asigurare de 4 milioane de dolari la momentul încheierii contractului de creditare. Da, dar eu, stăpânul băncii, am un plan şi ştiu că în 10 ani voi îngropa Grecia în credite şi că ea va deveni insolvabilă aşa că ce fac? Păi, înfiinţez printr-o căsuţă poştală o companie nouă, un fond de investiţii – un „hedge funds”.

Ce va face acest fond de investiţii speculativ? Simplu – va specula creditul meu cu statul grec bazându-se pe informaţia pe care EU O CREEZ că statul grec va intra în incapacitate de plată în 10 ani, voi câştiga o sumă imensă pe derivate. Mecanismul e complex, dar logic şi relativ simplu pentru un matematician.

Pe scurt: eu cumpăr o asigurare a statului grec în 1999 la valoarea de 40 milioane USD (foarte jos pentru că ţara are un

rating foarte ridicat) şi o revând în 2009 la 4 miliarde de USD pentru că ţara e pe „junk”.

Profit? Aproape 4 miliarde fără ca să fi investit nimic! Nu intru în amănunte ce l-ar putea plictisi pe cititor care în marea lui majoritate nu este specialist. Ideea e că folosindu-mă de informaţia pe care eu o creez şi e 100% garantată fiind chiar creaţia mea, îmi asigur câştiguri speculative uriaşe.

Veţi spune, bine, bine, dar cineva trebuie să piardă!

Exact! Când unul câştigă, altul sau alţii, trebuie să piardă!

Aşa s-a creat acest cerc restrâns de magnaţi care controlează azi întreaga lume occidentală. O mână de oameni (eu zic că sunt până în 500) au câştigat, iar câteva zeci de milioane de persoane au pierdut din această megainginerie care s-a derulat începând cu anul 1998 şi care încă se mai derulează liniştit

sub ochii noştri.

Toată această poveste cu Grecia nu trebuie luată întocmai. Ea este o poveste „parodiată” ce conţine adevăr şi ficţiune, dar este o metaforă prin care am dorit să vă ajut să înţelegeţi mecanismele creditării, indiferent că este la nivel de stat, de companie sau de persoană privată.

Această poveste se multiplică de „n” ori la nivel global, la toate nivelele, de la simplul cetăţean care ia un credit pentru locuinţă, la firma care ia un credit ca să-şi cumpere un camion şi până la nivel de state.

CRIZA ACEASTA NU ESTE ÎNTÂMPLĂTOARE, EA ESTE CREATĂ!

Această criza este o MEGAINGINERIE prin care câţiva oameni, câţiva magnaţi, au devenit stăpânii lumii occidentale. Sigur că da, ei au o acoperire morală. Ei spun că din cauza sistemului acesta putred, aşa-zis democrat,

societatea, civilizaţia occidentală, s-ar fi năruit oricum, mai încet, e drept, dar dacă ei ar fi lăsat lucrurile să decurgă normal, în final China ar fi fost cea care ar fi pus mâna pe întreaga lume civilizată.

Aşa au spus ei! Răul cel mai mic… În realitate, el nu e „răul cel mai mic”… pentru că în final tot China va deveni stăpâna lumii.

Ceea ce s-a întâmplat în ultimii 10 ani nu a fost o reformă a lumii occidentale, o reformă care să pună bazele unei societăţi performante şi eficiente ci o trecere a ţărilor din proprietate a popoarelor lor, administrată discreţionar, ineficient şi corupt de clasa politică, în mâinile câtorva gangsteri cu gulere albe care au devenit proprietarii ţărilor în locul popoarelor.

Startul acestei megainginerii s-a dat în SUA în 1999 prin abolirea legii Glass-Steagall. Acest fapt a deschis Cutia Pandorei şi

începutul speculei financiare mondiale. În anul 2007 piaţa derivatelor de credit atinsese aproape 60 de mii de miliarde USD, comparabil cu de cinci ori PIB-ul SUA! În nici 10 ani piaţa derivatelor crescuse de câteva mii de ori!

Se estimează că profitul realizat de fondurile de investiţii speculative pe cadavrul crizei mondiale este de peste 50.000 de miliarde USD! Nu realizaţi ce înseamnă această cifră... Aceste „hedge funds" nu au făcut decât să amplifice criza, să-i dea profunzime şi să ruineze complet economia occidentală.

Cine sunt iniţiatorii acestei megainginerii? câţiva magnaţi fi-naciari (cărora nu o să le dau numele, dar îi puteţi găsi în cele trei organizaţii elitiste menţionate anterior) prin intermediul marionetelor lor pe nume: Allen Greenspan, Bill Clinton, George Bush tată şi

fiu.

Atenţie, să nu înţelegeţi greşit! Câţiva mari magnaţi au pus mâna pe tot, dar 90% dintre magnaţi, adică cei „mici”, au pierdut tot sau aproape tot! Ingineria nu a fost pentru toţi, ci doar pentru câţiva.

De fapt ăsta a fost şi scopul megaingineriei:

CONCENTRAREA PUTERII ÎN MÂINILE A CÂT MAI PUŢINI OAMENI PENTRU A PUTEA CONTRACARA ASCENSIUNEA CHINEI.

Explicaţia lor e logică. Lumea occidentală nu putea contrapune o forţă serioasă Chinei pentru că lumea occidentală era (este) dezbinată, lipsită de coeziune şi unitate fiind astfel o pradă uşoară în faţa unui colos (China) condus foarte eficient şi operativ de către o mână de oameni.

Cum a fost posibil ca aceşti oameni să

facă ceea ce au făcut? Capitalism sălbatic nereglementat, lipsit de moralitate şi valori umaniste. Simplu. Sistemul le-a permis. Sistemul care permite câtorva indivizi să ia măsuri în interes propriu sau de grup şi în paguba ţărilor lor. Sistemul democratic care face posibil ca un om sau un grup de oameni cu interese meschine să poată duce la ruină o ţară, un întreg popor sau chiar o întreagă civilizaţie. Un sistem murdar ale cărei valori esenţiale sunt banul, şmecheria, furtul, viclenia, puterea, răutatea, egoismul şi lăcomia.

Sigur că nu capitalismul este cel vinovat pentru toate relele lumii.

Vinovaţi sunt cei ce l-au reglementat în interes propriu, vinovaţi sunt oamenii care au acceptat ca politicienii (o gaşcă de bandiţi) să decidă în numele lor. Vinovaţi sunt oamenii care au acceptat o societate de consum, o

societate nemiloasă cu natura, o societate lipsită de valori umaniste.

De ce a fost astfel reglementat capitalismul? Pentru că cei ce au făcut regulile jocului nu au avut interesul ca regulile jocului să conducă spre o societate umanistă, nu au avut interesul ca toţi oamenii să trăiasca mai bine ci au fost interesaţi să creeze un sistem care să le asigure lor bani şi putere. Acest sistem a fost creat ca să răspundă aspiraţiilor unui număr redus de oameni lacomi, mânaţi de interese egoiste.

Modul în care au manipulat prostimea a fost genial şi se numeşte „DEMOCRAŢIA”.

Au creat din acest cuvânt o icoană sfântă şi v-au făcut să credeţi că acest cuvânt este garantul vieţii voastre libere şi fericite. În realitate, în spatele acestui cuvânt au ascuns un sistem diabolic. El este cel mai perfecţionat

sistem de asuprire a omului de către om. Un sistem prin care sunteţi făcuţi să credeţi că democraţia prin care ei vă răpesc libertatea şi dreptul la o viaţă decentă, este cea mai mare valoare din viaţa dumneavoastră.

Democraţia teoretică, adevărată, are însă foarte puţine în comun cu acest sistem pe care ei vi-l vând pe post de democraţie. Ştiţi, e ca şi cum v-aţi duce la carmangerie să cumpăraţi carne de vită, dar măcelarul vă păcăleşte şi fără să ştiţi vă dă carne de cal. Şi treaba asta se repetă de ani de zile. Dumneavoastră vă obişnuiţi cu carnea de cal, dar spuneţi peste tot că vă place carnea de vită. Ce bună e carnea de vită! Dar de fapt dumneavoastră mâncaţi carne de cal de ani de zile. Dacă cu vin acum şi vă spun: carnea de cal nu e bună, o să spuneti că nu vă priveşte, că dumneavoastră nu aţi mâncat niciodată carne de cal! Dar dacă vă spun: carnea de vită nu e bună, o să spuneţi

că bat câmpii pentru că toată lumea ştie că e bună carnea de vită, pentru că voi asta credeţi că mâncaţi dintotdeauna!

Şi atunci eu sunt într-o mare dilemă.

Să vă spun că nu e bună democraţia… ar fi oarecum greşit pentru că democraţia, aşa cum a fost ea imaginată teoretic poate fi bună. Problema e că noi nu avem parte de acea democraţie. Noi avem parte de o mizerie (pe care eu nu o pot numi democraţie), dar pe care cei ce ne asupresc ne-o vând sub frumosul nume de democraţie.

Ei bine, aici vine marea problemă:

— Să vă spun că vă ofer un nou sistem, Meritocraţia, care nu are nimic în comun cu actualul sistem în care trăim şi voi să credeţi că cu sunt un antidemocrat;

— Să vă spun că vă ofer o altă democraţie, iar voi să spuneţi „nu mersi, suntem deja sătui de democraţia care ne face viaţa un iad”;

— Să vă spun „oameni buni, vă propun un nou sistem economic, altceva decât capitalism sau socialism” şi să îmi săriţi în cap că vreţi capitalism, că e singurul sistem care garantează drepturi şi libertăţi, bla, bla, bla;

— Să vă spun, oameni buni, vă propun un capitalism evoluat şi atunci îmi vor sări în cap masele spunându-mi că le-a ajuns capitalismul care i-a adus la sapă de lemn şi i-a înrobit la bănci?

—

Oricum e rău şi oricum, cei rău intenţionaţi vor găsi o cale de a mă ataca.

Şi atunci, m-am gândit să vă spun aşa:

OAMENI BUNI, VĂ PROPUN UN ALT SISTEM SOCIAL – MERITOCRAŢIA

ŞI UN ALT SISTEM ECONOMIC – MERITOCRATISMUL.

Nu contează dacă aceste sisteme sunt sau

nu forme de democraţie şi capitalism. Important este că aceste sisteme deschid o nouă pagină în istoria omenirii, reprezintă germenii unei lumi noi mai bune pentru marea majoritate a oamenilor. Apoi, să analizeze şi să despice firul în patru profesorii şi analiştii dacă aceste sisteme sunt ceva diferit sau doar o formă de evoluţie a democraţiei şi a capitalismului.

Supraconsumul este o altă mare problemă a timpurilor noastre deoarece duce la epuizarea resurselor planetei.

Ultimii 50 de ani au însemnat o veritabilă cursă a înarmărilor în ceea ce priveşte consumul. Oamenii consumă şi aruncă enorm de multe lucruri. Specialiştii spun că 70 – 80% din tot ceea ce cumpărăm (în lumea occidentală) **nu** ne este absolut necesar.

Am ajuns o specie de supraconsumatori

pentru că aşa am fost educaţi de către cei ce au avut interesul ca noi să consumăm. Cu cât consumăm mai mult, cu atât vor fi mai mari profiturile magnaţilor, cu atât vor fi ei mai bogaţi. Nu aveau nevoie decât de clasa politică şi de mass-media ca să îşi asigure succesul. Prin politicieni au reuşit să creeze creşteri artificale ale consumului, bazate pe credit, iar prin mass-media, prin reclame, au reuşit să educe masele în acest spirit al consumului.

Sigur că nu erau interesaţi magnaţii să dea la televizor emisiuni despre generozitate, toleranţă etc.

Ei erau interesaţi să dea la televizor emisiuni despre ce frumoasă e viaţa când consumi în draci.

Ce rost are să repari un obiect stricat? La gunoi şi… altul nou.

Ce rost are să pui apă în sticle refolosibile? Pune în PET-uri şi… la gunoi.

Ce rost are să ai 2 – 3 perechi de pantofi pentru fiecare sezon? Mai bine 10. Să ai doar 2 paltoane? Mai bine 10.

Avem o sumedenie de lucruri, obiecte pe care le cumpărăm, dar odată ajunşi acasă le punem într-un colţ şi uităm de ele.

Avem cămările şi beciurile pline de munţi de obiecte inutile, nefolositoare şi nefolosite. De ce? Pentru ca unii să se îmbogăţească pe seama prostiei noastre.

Prin educaţia mass-media, prin reclame, am fost manipulaţi să credem că e o mare plăcere aceea de a cumpăra. De fapt e un drog. Ori de câte ori îţi cumperi ceva, la nivelul creierului se secretă o substanţă, endorfina, aceeaşi ca şi în cazul drogurilor sau alcoolului, care dă pentru scurt timp senzaţia de fericire. Şi apoi?

Oameni buni, adevărata fericire nu o veţi

găsi niciodată la magazin, nu o veţi experimenta făcând cumpărături, ci citind, creând, dăruind! Adevărata fericire sufletească se poate găsi în cultură, în creaţie, în generozitate, în familie, nu în hipermarketuri.

Capitalismul liberal se autodistruge prin lăcomia care ducea la crize din ce în ce mai mari până la ceea ce trăim acum, începutul unei megacrize ce nu se mai poate autosoluţiona. Capitalismul aşa cum a fost el în ultimii 100 de ani este un capitalism al crizelor ciclice. Veţi spune, bine, bine, dar de ce au loc aceste crize ciclice şi de ce nu se poate face ceva să le stopăm? Crizele ciclice ale capitalismului sunt datorate lăcomiei şi lipsei de reglementare.

Să mă explic.

Lăcomia este cea care îl îndeamnă pe capitalist să producă şi să vândă cât mai mult. Cu cât vinde mai mult, cu atât câştigă mai mult

şi atunci are loc următorul fenomen – el va pune presiune pe pieţe. Adică se produce mai mult decât e nevoie, se forţează vânzarea prin reclamă şi facilităţi gen discounturi sau rate şi atunci omul cumpără mai mult decât are nevoie. Da, dar dacă am cumpărat săptămâna asta 2 baxuri de apă (pentru că a fost superdiscount la un pachet de 2 baxuri) în loc de unul cât folosesc eu normal, apoi următoarea săptămâna nu mai cumpăr. Ce însemnă asta? Păi înseamnă că producătorul a vândut săptămâna asta dublu, dar săptămâna viitoare n-o să mai vândă nimic. Asta ar fi un exemplu prin reducere la absurd. În principiu, aşa funcţionează piaţa. Producătorul şi vânzătorul te fac să cumperi cât mai mult, tu cumperi, dar la un moment dat ai mai mult decât îţi trebuie şi nici bani nu mai ai şi atunci urmează o perioadă de timp în care nu mai cumperi. Asta dă ciclicitate – forţarea creşterii

producţiei şi a vânzării în anumite perioade folosind instrumente otrăvite gen reclamă agresivă, discounturi şi credite, pe un fond nenatural şi apoi… legile naturii şi ale firii readuc la echilibru situaţia printr-o cădere economică, prin reducerea consumului ceea ce duce la reducerea producţiei. Reducerea producţiei duce la şomaj, şomajul la scăderea veniturilor şi aşa mai departe, se intră într-o spirală a crizei.

Criza este cu atât mai mare, mai puternică, mai adâncă, cu cât ai forţat mai tare nota în perioada de creştere, de avânt. Asta nu vor să înţeleagă marii capitalişti – că nu poţi schimba legile Universului, că există un echilibru în toate cele. Poţi păcăli pe moment legile firii şi ale Universului forţând o creştere nesănătoasă, dar apoi vine plata pentru că legea entropiei şi legea dezordinii te obligă să te întorci la starea de echilibru.

Uitaţi-vă cum acţionează natura, apropo de legile Universului: construieşti o casă şi nici n-ai terminat bine de construit că natura, legile Universului, tind să reinstaureze starea de echilibru. Natura începe să îţi distrugă casa. Dacă nu mai acţionezi în contra naturii, în 20 de ani casa e o ruină şi în 100 de ani natura o readuce la starea de nisip şi piatră. Aşa şi cu economia, tu forţezi vânzarea în exces vreme de 3 – 4 ani, dar apoi vine scadenţa şi vreme de 1 – 2 ani vinzi mult mai puţin. Asta duce la ciclicitatea crizelor. Până în acest secol crizele erau de 3 – 4 ani, urmate de 1 – 2 ani de recesiune. Din cauza lăcomiei, perioada de creştere economică a fost mult lungită, de la 3 – 4 ani, la 6 – 7 ani, dar apoi a venit factura, una cu mult mai mare, iar recesiunea ce a urmat perioadei de creştere nu a mai fost o simplă recesiune, ci o mare criză… şi nu doar atât…

VINOVAŢII?

BĂNCILE CU MAGNAŢII LACOMI DIN SPATELE LOR ŞI CU POLITICIENII BANDIŢI ŞI HRĂPĂREŢI! ÎNTR-UN CUVÂNT, „SISTEMUL” CARE A PERMIS CA AŞA CEVA SĂ SE ÎNTÂMPLE!

Cine plăteşte nota? Masele – noi, cei mulţi.

O altă cauză importantă a crizelor este capitalismul sălbatic bazat pe profit neîngrădit.

Capitalismului actual îi spun „sălbatic” pentru că îţi dă dreptul să faci profit oricât de mare, dezechilibrând societetatea, făcând preţul cum vrei, fără să dai socoteală. Se vor găsi „specialişti” care să spună că aşa şi trebuie, să ai libertatea de a vinde la ce preţ vrei, că e o chestiune de libertate a individului şi a comerţului. Corect.

Dar eu ca stat am DATORIA de a veghea

la bunul mers al societăţii, la eliminarea dezechilibrelor.

Ce se întâmplă când o firmă privată face profituri foarte mari raportat la cifra de afaceri? În mod simplist vorbind înseamnă că aruncă pe piaţă produse cu preţ mare, dar creează piaţă cu putere mică de cumpărare prin faptul că salariile celor ce produc respectivele produse sunt mici.

De unde ştiu că sunt mici? Păi, nu pot fi mari salariile angajaţilor din moment ce profitul e foarte mare! E logic pe o piaţă puternic concurenţială.

PENTRU CA UN SISTEM ECONOMIC SĂ NU FORŢEZE CRIZA, E NEAPĂRAT NECESAR CA ECARTUL SALARII-PROFIT SĂ FIE MINIM POSIBIL, ADICĂ SĂ-I FIE LĂSATĂ PIEŢEI O PUTERE DE CUMPĂRARE CÂT MAI MARE.

Altfel produci pentru un timp cu profit foarte mare, dar pe o piaţă săracă (din cauza

salariilor mici) şi în curând nu ţi se mai cumpără produsul. Asta înseamnă că trebuie să concediezi, şomaj, scade şi mai mult puterea de cumpărare a pieţei, scade şi mai mult vânzarea şi uite aşa ai intrat pe o spirală de criză care se transformă într-o avalanşă.

După părerea mea, ca bun cunoscător al fenomenului economic, un profit mediu pe economie mai mare de 10% din cifra de afaceri este un profit toxic pentru societate şi te aruncă împreună cu creditul pe panta pierzaniei, a crizelor şi dezechilibrelor.

Sigur că nu vom putea crea un sistem economic care să impună profit de doar 10% raportat la cifra de afaceri.

Şi atunci ce va rămâne de făcut?

O legislaţie care să descurajeze dezechilibrele – vom vedea în următoarele capitole cum.

Azi, statul practic nu mai există în

majoritatea ţărilor occidentale. Statul, televiziuni, fabrici, resurse, pământuri, totul este subordonat oligarhiei. Societatea a ajuns azi, în 2013, la un grad de polarizare inimaginabil. Bandiţii cu gulere albe au acaparat aproape întreaga planetă. Suprafeţe de teren imense, adesea ţări întregi sunt în proprietatea unui om, familie sau corporaţie.

Vă dau un exemplu.

Toată suprafaţa agricolă a României este de 15 milioane de hectare. La un preţ mediu de 1.000 euro/ha, înseamnă că un singur miliardar dintre miile de miliardari occidentali, ar putea cumpăra cu doar 15 miliarde de euro toată suprafaţa agricolă a României!

De ce ar putea face asta? PENTRU CĂ POLITICIENII AU CREAT CADRUL LEGAL PROPICE PENTRU A SE PUTEA ÎNTÂMPLA AŞA CEVA!

Există azi corporaţii care realizează cifre

de afaceri mai mari decât multe bugete de stat.

Aproape toate mijloacele mass-media sunt în mâinile aceloraşi corporaţii şi oligarhi. Tot ei au pus mâna pe aproape toate resursele minerale ale planetei.

Cum au reuşit să facă acest lucru? Prin corupţia politicienilor. Păi, ce o fi greu să mitueşti vreo sută de politicieni ca să-ţi dea pe nimica toată tot petrolul, aurul, cuprul, gazul şi minereul ţării? Păi ce, politicianul dă de la el? Face şi el o mică avere, îşi asigură traiul liniştit lui şi pentru încă trei generaţii dând pe nimic bogăţiile ţării. Şi uite aşa, masele sărăcesc şi ajung sclavi pe plantaţie, câţiva politicieni fac mici averi, iar câţiva oligarhi iau în stăpânire toată planeta.

Aceeaşi oligarhi au pus stăpânire pe toate mijloacele massmedia şi reuşesc prin intermediul lor să înnăbuşe orice tentativă de schimbare, de eliberare, dar şi mai mult:

manipulează masele, le îndoctrinează, le îndobitocesc, le transformă în imense mase apatice de sclavi care nu mai sunt capabile să gândească singure, nu mai sunt în stare să opună rezistenţă.

Este inadmisibil ca în secolul XXI să aibă loc o Revoluţie în Europa (Islanda) şi niciun post de televiziune să nu transmită informaţia... cu atât mai puţin să o comenteze. De ce nu o fac? Pentru că stăpânii lumii nu au interes ca masele din Europa să se trezească. Islanda e un precedent periculos. Dacă învaţă de la islandezi şi restul europenilor? E ştiut din istorie că revoluţia este ca un virus, se întinde în toată Europa odată pornită într-o ţară. Şi atunci, ce fac stăpânii? Instaurează embargoul mediatic.

Când ai în proprietate terenurile, fabricile, resursele minerale şi energetice şi mai ales mass-media, se numeşte că stăpâneşti lumea,

iar treaba asta o fac azi o mână de oameni în Occident şi o mână de oameni în Orient. Azi, cele două tabere se tatonează şi se concentrează încă pe consolidarea puterii absolute, fiecare în zona sa de influenţă, dar în curând cele două mari forţe se vor ciocni.

De ce este o criză uriaşă azi în lumea occidentală? Şi pentru că stăpânii occidentului au probleme imense. Probleme de sistem…

Sistemul lor economic, social, spiritual, e un mecanism prost, inadaptat, care nu doar scârţâie ci e pe punctul de a se bloca. Noi, masele, suntem sclavii, soldaţii, cei sacrificaţi. Nouă, din cauza crizei ne mor copiii de foame, suntem daţi afară din case de către bănci, ne pierdem serviciul. Ei, cei ce ne-au supt sângele şi ne-au adus în această criză profundă, au o problemă: nu le mai ajung banii să-i cheltuie în desfrâu decât pentru un milion de generaţii şi

nu pentru un miliard de generaţii!

Cauza principală a crizei, ultima verigă, constă de fapt în lipsa banilor de pe pieţe. Nu mai sunt atâţia cât ar fi optim pentru o activitate economică sănătoasă şi mai rău, cei care sunt, sunt bani falşi sau împrumutaţi.

Veţi spune: bine, bine… dar unde sunt banii?

Banii pleacă permanent spre China şi ţările arabe, spre salarii imense şi fonduri speculative, profituri imense făcute de companii. Bani care nu se reîntorc în circuitul economic decât parţial, dar şi atunci când se reîntorc, cum pot fi readuşi banii pe pieţe?

Cum pot fi readuşi banii pe pieţe? Păi să vedem – dacă un director al unui hedge fund face un profit de un miliard de dolari şi scoate banii ăştia de pe pieţe… unde ajung banii ăştia? În bănci. Cum reintră banii ăştia pe piaţă? îi reintroduce banca, dar sub ce formă?

SUB FORMĂ DE CREDITE! ADICĂ, BANI OTRĂVIŢI!

China face excedente imense din balanţa de comerţ exterior. Ce face China cu cash-ul imens pe care îl colectează? îl reintroduce într-o mică măsura pe pieţe, dar în ce mod? Sub formă de credite acordate de FMI statelor! Adică, bani otrăviţi!

Aceste scurgeri văduvesc pieţele de lichidităţi din cauză că masele nu mai au putere de cumpărare, bogăţia nefiind distribuită în societate – foarte mult la puţini şi foarte puţin la cei mulţi. Totuşi, pentru a aduce banii înapoi pe pieţe s-a găsit o pseudosoluţie prin care se împacă şi capra şi varza. Banii blocaţi de oligarhi în bănci se reîntorc în piaţă prin creditarea populaţiei, dar în acest fel, oligarhii strâng de la an la an şi mai mulţi bani din pieţe, iar banii reali existenţi sunt mereu tot mai puţini. Mai mult – banii care se reîntorc

sunt credit, iar acest credit face ca îndatorarea populaţiei să fie mereu mai mare şi mai mare până când balonul se sparge şi se ajunge la situaţia că oligarhii vor să-şi trimită lichidităţile în piaţă ca să-şi înmulţească şi mai mult banii, dar creditaţii nu mai pot plăti creditele pentru că tot oligarhii le-au supt resursele până la epuizarea completă a celor creditaţi. Şi atunci, cei împrumutaţi nu mai pot plăti creditele, pieţele se prăbuşesc, creditarea se blochează (din lipsă de clienţi eligibili), apare criza subprime, dar mai apare o problemă – situaţia se repetă la fel la nivel de state. Azi nu mai avem doar o criză subprime (încă nesterilizată de bănci), mai avem şi o criză a datoriilor suverane. Statele nu vor mai putea plăti, nu au cum să o facă!

Exact ca în cazul creditului pentru populaţie şi creditul pentru state nu poate decât să crească de la an la an! Urmează

explozia balonului ca şi în cazul subprime numai că, de data asta, se schimbă actorii principali: creditorii nu mai sunt băncile, ci ţările BRICS, iar debitorii nu mai sunt persoane care-şi pierd casele ci state care-şi pierd suveranitatea, independenţa!

Veţi vedea… insule, bănci, resurse etc.

La modul cel mai simplist, criza actuală din lumea occidentală se datorează ieşirii masive a masei monetare de pe pieţe prin cele două mari conducte: deficitele comerciale uriaşe ale lumii occidentale cu restul lumii şi blocarea unor sume imense în bănci datorită concentrării averilor, a sărăcirii accentuate a maselor şi a blocajului creditării care opreşte reîntoarcerea banilor pe pieţe.

Ce se întâmplă la nivel global?

Grupul de oligarhi occidentali pierde

teren la greu în faţa oligarhilor asiatici.

Balanţa războiului se înclină spre est.

Criza economică se întrepătrunde cu criza spirituală şi cea mai elocventă dovadă în acest sens este tendinţa ca cele mai luminate minţi să nu se mai îndrepte către producţie, cercetare şi dezvoltare, ci către fonduri speculative.

E de notorietate faptul că în ultimii 10 ani absolvenţii de Har-ward care înainte se îndreptau spre domenii creative la terminarea facultăţii, acum, în proporţie de 70% (cei mai capabili) iau drumul fondurilor de investiţii speculative. De ce fac asta? Pentru că o fabrică sau un institut de cercetare oferă un salariu mediu lunar de 10.000 USD/lună în vreme ce companiile din domeniul financiar speculativ oferă unui absolvent de Harward în medie 30.000 USD/lună şi tendinţa e crescătoare!

Şi atunci, de ce să ne mai mirăm că

societatea merge din rău în mai rău?

Geniile acestei specii sunt atrase să-şi canalizeze energiile, inteligenţa, în scopuri murdare, speculative, în domenii în care banii sunt creaţi artificial, prin fraudă şi şmecherie. Putem concluziona că lumea este condusă tot mai mult de genii, dar... de genii ale răului! Există azi o complicitate monstruoasă între un sistem social nenorocit reprezentat de o clasă politică mafiotă, un sistem economic lacom şi pustiitor reprezentat de către oligarhi şi un sistem spiritual otrăvit de către banii oligarhilor care transformă crema speciei, cei mai inteligenţi şi talentaţi dintre tineri în genii ale răului, puşi în slujba sistemului economic şi social.

Deficite de cont curent, balanţă comercială, deficit bugetar.

Deficitul de cont curent reprezintă

diferenţa dintre intrările şi ieşirile de capital. Factorul esenţial în deficitul de cont curent este dat de diferenţa dintre exporturi şi importuri, adică balanţa comercială.

De ce este important deficitul de cont curent?

E puţin spus important – ESTE CEL MAI IMPORTANT FACTOR PENTRU O ŢARĂ, PENTRU NIVELUL DE TRAI ŞI BOGĂŢIE AL POPORULUI!

De ce? Pentru că dacă o ţară are excedent de cont curent, asta înseamnă că în ţară intră mai mulţi bani decât ies; că după fiecare an cu excedent de cont curent, în ţara respectivă sunt mai mulţi bani; pe piaţa acelei ţări sunt mai mulţi bani care se regăsesc în final în mai mulţi bani în bugetul fiecărei persoane.

Asta înseamnă CREŞTERE A NIVELULUI DE TRAI.

Când avem deficit de cont curent,

înseamnă că din ţară ies mai mulţi bani decât intră, înseamnă că în final pe piaţă există mai puţini bani şi teoretic nivelul de trai scade. Acest lucru nu se vede în ultimul timp pentru că deficitele de cont curent sunt compensate prin credite sau vânzări de active ale statului. Adică, de exemplu, banii pierduţi de piaţa românească prin deficite de cont curent au fost readuşi pe aceeaşi piaţă, pentru a nu deteriora nivelul de trai, prin credite sau vânzări de active de stat. Aceste credite însumează pentru România în 2013 aproximativ 100 de miliarde de euro. Asta înseamnă că fiecare român este practic dator cu 5.000 de euro. Adică, în ultimii 23 de ani statul a luat împrumut în total 100 de miliarde de euro ca să completeze la salariile românilor astfel încât românii să nu ajungă să trăiască foarte prost din cauza lipsei de eficienţă şi management catastrofal al ţării.

În realitate suma este mult mai mare pentru că în aceşti 23 de ani a fost vândută toată economia de stat a României, iar banii obţinuţi din vânzarea ei s-au evaporat şi ei. Practic, politicienii s-au împrumutat în numele poporului, au vândut toate activele de stat numai ca să-i dea poporului salarii mai mari decât ar fi fost ele justificate conform nivelului de performanţă al ţării.

De ce au făcut politicienii acest lucru? Ca să îşi acopere incompetenţa, ca să vă mituiască cu salarii şi pensii neacoperite în management eficient şi ca să nu le luaţi gâtul pentru că ruinează ţara. Este ca şi cum eu aş avea o companie cu sedii, birouri, hale, utilaje, maşini etc. Şi sunt un manager incompetent care nu ştie să conducă firma, dar dau salarii vreme de 23 ani vânzând din active şi luând credite. Azi, după 23 ani, am 100 miliarde datorie, toate utilajele sunt vândute, birourile sunt vândute,

maşinile sunt vândute, scule, unelte, aparatură, computere, totul vândut... Am vândut găina care făcea ouăle de aur şi acuma ce fac, din ce o să mai dau salarii?

V-AU PĂCĂLIT!

Dar atenţie: FIECARE ROMÂN ESTE ÎN MOD INDIRECT DATOR CU 5.000 DE EURO.

ŞI CHIAR VA PLĂTI FIECARE ROMÂN ACEŞTI BANI, INDIFERENT CĂ E COPIL SAU BĂTRÂN!

Practic, se poate spune că o familie de patru persoane, doi adulţi şi doi copii are în termeni reali o avere cu 20.000 de euro mai mică decât CREDE CĂ ARE. Ăsta este deficitul balanţei comerciale! Un indicator de performanţă al economiei.

De ce insist pe acest subiect... Pentru că există ţări conduse de oameni deştepţi, ţări care şi-au făcut o prioritate naţională din excedentul de cont curent şi implicit al

balanţei comerciale. Este iarăşi cazul Chinei şi al Germaniei care, nu întâmplător, sunt şi cele mai mari puteri economice azi.

Veţi spune, bine, dar de ce chinezii au doar 500 de euro salariu mediu pe cap de locuitor, iar nemţii au 3.000 de euro? Simplu – din mai multe motive – pentru că chinezii fac asta de doar 20 ani, iar nemţii o fac de 100 de ani. Pentru că la nemţi se împarte excedentul balanţei comerciale la 60 de milioane de locuitori, iar la chinezi, cam aceeaşi valoare de excedent se împarte la 1 miliard de locuitori. Asta ce înseamnă? Chiar dacă excedentele sunt apropiate ca valoare efectivă, în cazul Germaniei, valoarea pe cap de locuitor este de peste 15 ori mai mare. De aceea trăiesc nemţii foarte bine şi noi foarte prost! Pentru că au avut dintotdeauna nişte conducători vizionari, strategi luminaţi care au ştiut care este interesul poporului şi al ţării, nu numai

interesele proprii. Iar interesul primordial al unei ţări este azi, într-o economie globalizată şi dereglementată, să faci cât mai mare excedent, să iei cât mai mult de la ceilalţi pentru binele poporului tău şi bineînţeles în detrimentul altor popoare care au deficit al balanţei comerciale.

O să vă dau câteva date ca să vă puteţi face o idee mai completă:

Germania a avut în 2011 un excedent al balanţei comerciale de 158 miliarde euro, iar în 2012 a avut 188 miliarde euro. China a avut în 2011 un excedent comercial de 152 miliarde euro, iar în 2012 de 231 miliarde euro.

China are de 10 ani o creştere economică medie de 8%. Asta înseamnă o recuperare într-un ritm foarte rapid a decalajelor. Veţi spune, bine, dar pe ceilalţi cine îi opreşte să facă excedent al balanţei comerciale? Simplu: incompetenţa, neştiinţa, lipsa de viziune, de

strategie şi uneori, chiar trădarea de ţară a politicienilor care conduc acele ţări. Ce ar trebui să facă o ţară pentru a echilibra balanţa comercială? Să exporte produse cu valoare adăugată mare în loc să exporte materii prime şi să importe produse finite! Să producă cât mai mult în ţara lor, atâta cât este economic eficient şi posibil. Asta înseamnă să ai o economie industrializată, o economie capabilă să prelucreze materii prime, înseamnă să ai o populaţie educată, şcolarizată, capabilă să lucreze pe maşini unelte, computere, să folosească tehnologie modernă şi nu o populaţie neededucată, îndobitocită, capabilă doar să taie copacii cu drujba, să culeagă cartofii, să pască oile şi să trăiască din turism şi trafic de carne vie.

Aud câte un aşa-zis specialist român care decretează solemn că „a descoperit America”: viitorul României e agricultura! Mare deştept!

Sigur că e bine să ai o agricultură performantă, să scoţi eficienţă maximă din terenul agricol, să nu depinzi de importuri, dar România poate obţine din agricultură maxim 15 miliarde de euro/an şi asta doar în condiţii de eficientizare maxim posibilă. Asta înseamnă maxim 10% din PIB. Dacă o să ne axăm numai pe agricultură, chiar dacă o vom face cea mai performantă din lume, o să ne întoarcem în epoca de piatră!

Să fie clar pentru toţi pseudospecialiştii lui peşte: singura cale de creştere a nivelului de trai este reindustrializarea României.

România trebuie să producă din nou camioane, tractoare, combine, autoturisme, vapoare, televizoare, computere, avioane, elicoptere, trenuri etc. Măcar pentru consum propriu în prima fază, ca să reducem importurile, ca să dăm de lucru oamenilor, ca

să inversăm trendul balanţei comerciale şi să micşorăm deficitul bugetar.

România trebuie să-şi facă o regulă de aur din excedentul balanţei comerciale.

Veţi spune, cum să o faci în condiţiile de azi în care UE înseamnă Germania care impune regulile astfel încât să-i fie ei bine şi să aibă ea de câştigat? Prin inteligenţă şi tenacitate, dar dacă Germania nu ne va permite să facem acest lucru şi va continua să ne considere şi să ne trateze ca pe o colonie, atunci interesele prioritare ale României fiind încălcate, România va avea mai mult de câştigat ieşind din UE.

Mass-media este un alt instrument eficient în mâna oligarhiei mondiale.

Cum a fost posibil ca lumea occidentală să ajungă în această situaţie critică atât din punct de vedere social cât şi economic? Cu sprijinul mass-media. Impropriu spus… Sprijinul mass-

media nu a fost unul benevol, aleator şi nici măcar rău intenţionat. A fost unul premeditat prin faptul că mass-media este aproape integral în mâna oligarhilor. Mass-media a făcut parte ca şi componentă esenţială din planul de cucerire al grupurilor mafiote. Libertatea presei a devenit o simplă vorbă în vânt, o altă minciună cu care sunteţi amăgiţi zi de zi.

Ce frumos sună... democraţie, libertatea presei, libera circulaţie a informaţiei, să apărăm cuceririle democratice, ziarele şi televizi-unile! Da, da... să le apărăm pentru că sunt instrumente esenţiale de manipulare a maselor în scopul atingerii scopului final, ticălos, al marilor oligarhi care tocmai asta vor: democraţie în stilul lor, adică sclavagism modern vândut în ambalaj strălucitor de democraţie minunată.

Marile mijloace mass-media sunt

proprietate privată şi aparţin marilor grupuri de stăpâni ai lumii. Masele sunt manipulate în mod profesionist, informaţia la care au masele acces este strict cenzurată şi de cele mai multe ori realitatea vă este prezentată în mod trunchiat sau interpretat astfel încât să le servească interesele celor ce stăpânesc informaţia.

Ca să poţi fi stăpânul lumii e nevoie să fii stăpânul informaţiei.

O să vă dau câteva exemple.

În Islanda, o ţară membră UE, a avut loc în 2012 o adevărată revoluţie antisistem. Informaţia a fost cenzurată şi a ajuns la cunoştinţa maselor doar sub formă de zvonuri sau timid pe internet. Eu sunt un om bine ancorat în viaţa socială şi bine informat, dar cu toate acestea am aflat despre Islanda abia la aproape un an după ce s-au întâmplat evenimentele. De ce? Pentru că aşa au vrut cei

ce stăpânesc mass-media.

De ce au ascuns evenimentele din Islanda? Simplu: ca să nu se împrăştie seminţele revoluţiei şi în restul Europei, ca să nu devină Europa un butoi cu pulbere care să arunce în aer sistemul atât de bine construit de către ticăloşii cu gulere albe.

Acum, când scriu aceste rânduri, aflăm de la televizor şi din ziare că există tensiuni foarte mari în Peninsula Coreeană şi că nord-coreenii se pregătesc de război, dau declaraţii belicoase şi ce răi şi nemernici sunt nord-coreenii.

Prostimea spune: da, da, trebuie să-i liniştească americanii, să le dea bombele în cap (ca şi sârbilor). Dar lumea nu înţelege că este manipulată. Nimeni nu spune de ce se agită nord-coreenii. Nimeni nu se întreabă: stai măi, ce i-a apucat aşa brusc pe nord-coreeni, au visat urât şi au început să se pregătească de război cu americanii doar pentru că aşa li s-a

năzărit lor?

Aceeaşi situaţie în cazul Siriei şi al Libiei. Toată lumea occidentală a fost manipulată în sensul sprijinirii agresiunii împotriva conducătorilor acestor ţări, dar scopul real a fost sprijinul dat stăpânilor lumii occidentale pentru schimbarea conducerilor „necooperante” ale acestor ţări care nu voiau să-şi dea gratis petrolul! Vine rândul fiecărei ţări să accepte renunţarea la suveranitate în folosul găştii mafiote, cu binişorul în cazul conducerilor trădătoare sau cu armele şi „revoluţia” în cazul ţărilor cu conducere necooperantă.

Mai devreme sau mai târziu, mai cu frumuşelul sau mai cu de-a sila, EI PUN MÂNA PE TOT CE ŞI-AU PROPUS! Mass-media este astăzi, în marea ei majoritate, aservită intereselor unor anumite grupuri oligarhice şi are rolul de a dezinforma, manipula şi mai ales

de a îndobitoci oamenii, transformându-i în simple mase de manevră, apatici, confuzi, lipsiţi de voinţă şi iniţiativă. Masele trebuie să muncească şi să stea la televizor pentru a fi îndoctrinate.

Asta-i lumea de azi... Vă place?

Dacă nu, iată ce vă propun: ULTIMA SOLUŢIE – MAREA REVOLUŢIE!

LUMEA DE MÂINE

1. Un nou pilon spiritual – REVOLUŢIA SPIRITUALĂ – va fi tratată în viitoarea mea carte

2. REVOLUŢIA MERITOCRATĂ

Trecerea de la democraţie la MERITOCRAŢIE nu va fi simplă pentru că politicienii nu vor renunţa uşor la privilegii, la putere, la bani. Nu doar dragostea de putere şi

privilegii îi va face să se agaţe de putere, să lupte pentru menţinerea sistemului, ci şi FRICA! **Frică pentru că vor trebui să dea socoteală...** Frică pentru că vor trebui să dea socoteală pentru abuzuri, nedreptăţi, subminarea economiei naţionale, furt, corupţie, averi imense ce nu pot fi justificate şi în unele cazuri chiar trădarea intereselor naţionale în beneficiul unor grupuri oligarhice.

Probabil că vor fi state în care trecerea se va putea face pe cale paşnică. Va fi, cred eu, cazul statelor cu înalt grad de civilizaţie şi civism. Mă refer aici la statele scandinave şi statele germanice.

Vor fi probabil state în care trecerea se va face mai puţin paşnic, ţări în care politicienii vor ţine cu dinţii de ciolan şi vor lupta la propriu pentru păstrarea sistemului şi inclusiv a privilegiilor. E cazul ţărilor latine unde sistemul este unul pseudodemocratic de tip

politico-mafiot.

Şi cred că vor fi ţări ce nu vor putea face trecerea la Meritocra-ţie prea curând sau în niciun caz în viitorul apropiat şi în această categorie văd ţările puritane – SUA ŞI Marea Britanie.

Politicienilor demagogi care trâmbiţează toată ziua democraţia pe posturile TV vreau să le transmit un singur lucru: **să dovedească faptul că sunt democraţi – să-şi consulte poporul!**

Să organizeze un referendum pentru a afla cât de mult îi iubeşte poporul.

Să-şi întrebe poporul: vreţi să vă mai conducem noi, politicienii, sau preferaţi un nou sistem în care noi, politicienii, să nu mai jucăm niciun rol în conducerea ţării, iar managementul societăţii să fie făcut de profesionişti de înaltă moralitate?

Sondajele de opinie spun că în majoritatea statelor politicienii sunt cea mai dezavuată clasă, cei mai dispreţuiţi şi corupţi din societate. În general, sondajele de opinie îi creditează pe politicieni în toată Europa cu procente de 70 – 90% lipsă de încredere. Ce mic trebuie să fii ca după ce vezi un astfel de sondaj să te mai simţi mândru că eşti politician… Cum pot oare politicienii să iasă pe stradă, să dea ochii cu poporul când ştiu că 9 din 10 oameni îi dispreţuiesc? Pe mine mă depăşeşte această situaţie şi nu mă pot pune în locul lor…

Care este cauza dispreţului poporului faţă de ei, faţă de „aleşi”?

În primul rând marasmul economic, criza economică profundă în care au adus societatea.

Probabil că poporul ar trece cu vederea în continuare corupţia, inechitatea, ticăloşia şi

prostia politicienilor dacă ţara ar înflori, dacă viaţa ar fi mai bună, dacă nivelul de trai ar fi satisfăcător. Din păcate economia nu este decât o rezultantă a acestor mari lipsuri, economia este oglinda politicienilor.

Actualul sistem economic NU POATE FI SCHIMBAT DECÂT PRIN SCHIMBAREA ÎN PREALABIL A SISTEMULUI SOCIAL, PRIN ABANDONAREA SISTEMULUI PSEUDODEMOCRATIC.

Actualul sistem social nu este decât o cleptocraţie, un sistem politico-mafiot condus de oligarhi, de grupuri de interese care nu au decât un scop: să strângă averi imense pe spatele celor mulţi, al popoarelor pe care să le subjuge, să creeze un imens sistem sclavagist. Spre asta ne îndreptăm azi – SCLAVAGISM MONDIAL!

Cei ce conduc azi majoritatea aşa-ziselor sisteme democratice din lumea occidentală,

politicienii, nu sunt decât nişte marionete ticăloase ale păpuşarilor oligarhi, ale gangsterilor cu gulere albe. Aceşti mari tâlhari sunt foarte interesaţi ca sistemul economic capitalist sălbatic să continue pentru că acesta e cel ce le asigură succesul. Ei nu vor renunţa niciodată de bunăvoie la putere, la sistemul „democrat” care le oferă pârghiile cu care să vă subjuge pe voi, cei mulţi. Ei profită de inerţia, de apatia, de letargia, de laşitatea, de neputinţa voastră, a celor mulţi, ce nu sunteţi capabili să vă uniţi, să vă ridicaţi la luptă, la revoluţie pentru apărarea viitorului vostru şi al copiilor voştri.

E vremea ca popoarele lumii să se ridice la luptă, să înfăptuiască marea revoluţie care să schimbe sistemul, să pună în locul actualului putregai un nou sistem, un sistem bazat pe valori umaniste, pe cinste, valoare, profesionalism, moralitate, dreptate –

MERITOCRAŢIA.

Acest nou sistem va fi singurul capabil să creeze o nouă societate şi să salveze de la dispariţie această civilizaţie. O societate umanistă, un sistem economic care să-şi propună să eradicheze sărăcia, să ofere o viaţă decentă şi fericită tuturor oamenilor, să protejeze natura, să nu mai secătuiască resursele planetei, să garanteze un viitor frumos şi generaţiilor viitoare.

Un sistem economic la fundamentul căruia să stea proprietatea privată, dar statul să aibă rolul de garant al libertăţii, al echităţii şi să acţioneze în economie ca un factor de reglare a dezechilibrelor şi de evitare a crizelor. Paradoxal, faţă de azi, statul va beneficia de cei mai buni specialişti în toate domeniile, va fi garantul eficienţei economice şi a unui standard de viaţă ridicat.

Un sistem economic care să ofere tuturor

oamenilor, indiferent de inteligenţă şi valoare, un trai cel puţin decent, iar oamenilor foarte inteligenţi şi valoroşi să le permită a deveni bogaţi, dar nu obraznic de bogaţi. Oamenii bogaţi trebuie să fie atât de bogaţi încât prin bogăţia lor să nu poată pune în pericol drepturile şi libertăţile celorlalţi oameni, să nu poată deveni o clasă de oameni cu superdrepturi, oameni cu drepturi mai multe şi mai mari decât ale celorlalţi oameni.

NOUA SOCIETATE NU TREBUIE SĂ CREEZE O CASTĂ A SUPER-ELITELOR!

Acesta ar putea fi singurul punct sensibil al sistemului pe care îl propun – segregarea societăţii pe bază de inteligenţă, valoare, aptitudini. De aceea atrag atenţia celor ce vor fi responsabili de implementarea noului sistem – va trebui gândită o legislaţie care să garanteze ca acest lucru să nu se întâmple. Oamenii bogaţi, geniile, supervalorile vor lucra

în folosul societăţii, al comunităţii şi vor fi integraţi în comunitate, dar bogăţia şi valoarea lor nu va fi sfidătoare la adresa majorităţii.

Noul sistem economic nu trebuie construit în mod clasic, plecând de la fundaţie, ci paradoxal, pornind de la acoperiş! Pentru a construi noul sistem economic TREBUIE SĂ ŞTIM ÎNTÂI UNDE VREM SĂ AJUNGEM, CE FEL DE SOCIETATE VREM SĂ CONSTRUIM, CUM SĂ ARATE EA!

Păi, haide să vedem ce ne dorim noi de la o lume care să fie cât mai bună, cât mai aproape de ideal?

Ce ne dorim pentru viitorul copiilor noştri?

Care sunt năzuinţele speciei noastre?

E foarte simplu – totul poate fi redus la patru principii esenţiale:

— Fără sărăcie;

— Fără inechitate;

— O natură curată şi sănătoasă;

— O societate civilizată.

Le poate oferi actualul sistem?

NU.

Un nou sistem economic trebuie gândit, elaborat plecând de la final către început. Trebuie să vedem ce fel de societate, ce fel de lume dorim să obţinem şi plecând de la ceea ce vrem să obţinem, să venim spre origini şi să deducem ce fel de sistem socio-economic, cu ce fel de reguli, trebuie să creăm. E ca şi în cazul unui copac. Ştim ce fructe vrem să obţinem şi plecând de la acest lucru, ştim ce fel de rădăcină trebuie să plantăm.

Visul oricărui om este acela de a fi fericit. Ce îi trebuie pentru a fi fericit?

Schopenhauer spunea că un om inteligent nu poate fi cu adevărat fericit… Nu într-o societate ca cea prezentă.

Citind aceste afirmaţii am fost intrigat.

Imediat a venit explicaţia: un om cu un suflet evoluat nu poate fi fericit oricât de mulţi bani ar avea pentru că va suferi trăind în mijlocul unui ocean de sărăcie, durere, nedreptate, promiscuitate, văzând zilnic durerea şi nefericirea aproapelui său.

În actuala societate la fel ca şi în vremea lui Schopenhauer (1788 – 1860) există multă durere şi multă suferinţă.

Durerea sufletească şi suferinţa au diverse origini:

— Boala;
— Sărăcia;
— Lipsa demnităţii;
— Foamea;
— Nedreptatea;
— Lipsa unei locuinţe;
— Mizeria;
— Mediul poluat;

— Lipsa de educaţie;

— Lipsa unei ocupaţii şi a timpului liber;

— Lipsa iubirii;

— Lipsa unei familii;

— Lipsa motivaţiei.

Pot fi aceşti factori de nefericire eliminaţi din viaţa de zi cu zi în actuala societate? Nici vorbă! Dacă mi-aş propune aşa ceva ar înseamnă că nu sunt decât un biet nebun cu bune intenţii.

Ce pot însă să fac eu, ce pot să îmi propun eu?

Să ofer oamenilor un sistem care, prin aplicarea lui, să ducă la crearea unei societăţi din care toţi aceşti factori să fie eliminaţi în proporţie cât mai mare. Sigur că nu poţi elimina complet toţi factorii de nefericire pentru că asta ar înseamnă să-ţi propui idealul, perfecţiunea şi asta nu se poate, dar ceea ce PUTEM FACE este să optimizăm societatea la

maxim astfel încât să obţinem maximum posibil de la această viaţă.

Vă propun să creăm o societate care să fie cât mai aproape posibil de ceea ce numim RAIUL PE PĂMÂNT!

Da, acest lucru se poate face AZI şi această societate nu are nimic în comun cu comunismul care este o utopie ce nu ţine cont de firea umană şi prin urmare… nu e un sistem pentru specia omenească!

Deci, ce ar trebui să însemne o societate apropiată de ideal, o societate fericită raportat la natura umană?

Ar trebui să fie o societate care să îndeplinească următoarele cerinţe:

A. Pentru a limita la maxim boala sau nefericirea adusă de boală avem nevoie de o alimentaţie corectă, apă curată, un raport muncă – odihnă – recreere, optimizat, asistenţă medicală de calitate, cât mai puţin stres,

mişcare, sport şi aer curat.

B. Pentru a limita la maxim sărăcia, ar trebui creat un sistem economic care să asigure un grad de distribuire al bogăţiei societăţii într-un mod cât mai echilibrat. Mulţi vor spune şi protecţie socială… NU. Protecţia socială înseamnă în fapt sărăcie, lipsa demnităţii, pomană, umilinţă, lene, prostie, nesimţire. În niciun caz protecţie socială!

C. Pentru ca un om să fie mulţumit, fericit, împăcat cu sine, trebuie să aibă o viaţă demnă, să nu-i fie ruşine să se uite în oglindă, să nu-i fie ruşine să se uite în ochii copiilor săi, să nu-i fie ruşine să iasă pe stradă, să nu-i fie ruşine să dea ochii cu semenii săi. Adică TREBUIE SĂ AIBĂ SERVICI! Nu poţi fi fericit atunci când îţi este foame.

D. Una dintre cele mai mari surse de nefericire a omului este nedreptatea. Atunci când ţi se face o nedreptate, nu ai linişte

sufletească, nu mai poţi dormi, devii rău, răzbunător, crud şi toată viaţa devine un calvar. Deci e imperios necesară o JUSTIŢIE DREAPTĂ!

E. Pentru a-ţi întemeia o familie ai nevoie de o casă. Pentru a procrea ai nevoie de o casă. Pentru a-ţi creşte copiii ai nevoie de o casă. Dacă e casa ta cu atât mai bine…

F. Unii oameni pot fi fericiţi şi în mizerie, dar eu cred că azi, în secolul XXI cei mai mulţi oameni simt nevoia ca locul în care trăiesc să fie un loc curat. Un mediu poluat înseamnă boală, suferinţă, viaţă chinuită şi nefericită. În ziua de azi e valabilă vorba „ferice de cel sărac cu duhul”. Mâine nu va mai fi… Eu nu cred că poţi fi cu adevărat fericit în ignoranţă. Fericirea cunoaşterii, a revelaţiei, a descoperirii, a creaţiei nu sunt invenţia mea. Romain Rolland, un mare filosof francez, premiant Nobel, spunea într-una dintre cărţile

lui câteva lucruri care mi-au rămas întipărite în minte pentru vecie. Poate că în mare parte şi datorită lui, datorită următoarelor fraze, citiţi dumneavoastră această carte: „Fericire, clocotitoare fericire, soare care ilumineză tot ceea ce este şi va fi, dumnezeiască fericire de a crea! Nu există fericire decât în creaţie. Alte fiinţe decât acelea care creează nu există. Toţi ceilalţi sunt umbre care plutesc pe pământ, departe de viaţă. Toate fericirile vieţii sunt fericiri ale creaţiei: dragoste, geniu, acţiune – înflăcărate văpăi ale forţei tâş-nite din focarul unic. Chiar şi aceia care nu pot găsi loc în jurul marelui focar – ambiţioşi, egoişti, desfrânaţi, sterpi – încearcă să se încălzească la palidele lui reflexe”.

G. Lipsa unui serviciu, a unei ocupaţii poate duce la adevărate drame. Plictiseala, sentimentul inutilităţii, duc adesea la depresie şi drame. Dar nici prea multă ocupaţie nu e

bună. Omul are nevoie să-şi găsească echilibrul în toate cele, trebuie să trăiască echilibrat şi să combine în mod armonios munca, odihna şi distracţia. De aceea are nevoie şi de timp liber pe care să-l petreacă alături de familie, are nevoie şi de hobby-uri, pasiuni, sport, plimbări, excursii, lectură etc.

H. Iubirea... probabil cel mai mare izvor de fericire pentru specia umană... Tot pe Romain Rolland o să-l citez: „Să creezi în ale trupului sau în ale spiritului înseamnă să evadezi din carcera trupului, să te azvârli în uraganul vieţii, să fii Acela care Este. Să creezi înseamnă să ucizi moartea. Vai de fiinţa stearpă care rămâne singură şi pierdută pe pământ contemplâdu-şi vlăguitu-i trup şi noaptea care-l cutreieră şi din care nicicând vreo flacără de viaţă nu va ţâşni! Amar de sufletul care nu se simte roditor, doldora de viaţă şi de dragoste ca un arbore în floare

primăvara! Lumea poate să-l copleşească cu onoruri şi fericire: încoronează un hoit”. La acest punct mă îndoiesc că sistemul social sau economic poate avea o influenţă majoră. Eventual în mod indirect prin crearea premizelor, a stării sufleteşti, a timpului liber, a facilităţilor la mijloace de socializare, dar sufletul rămâne o mare taină şi mai ales, nu oricine e capabil de iubire. M-aş opri aici cu acest subiect, în această carte…

I. Familia e un factor foarte important în atingerea fericirii. Acest lucru vine probabil din instinctul de conservare a speciei. O familie fericită înseamnă dragoste, plăcerea petrecerii timpului liber, înseamnă sprijin, prietenie, compasiune, mângâiere şi bineînţeles prin simplă deducţie logică – fericire.

J. Motivaţia poate fi un factor important pentru mulţi oameni. Să ai un scop în viaţă poate fi un izvor de fericire pentru mulţi

oameni, dar... nu neapărat pentru toţi. Am întâlnit adesea ideea că nu a realiza ceva anume te face fericit, ci lupta pe care o duci pentru a-ţi realiza visul. În clipa în care ai realizat ceea ce ţi-ai propus, fericirea dispare şi locul ei e luat de zbuciumul dedicat unei alte aspiraţii, alt vis pentru care devine fascinantă obsesia de a o realiza. Nu e o regulă general valabilă...

Păi, dacă ştim ce vrem să obţinem de la viaţă, de la societate, dacă ştim ce rezultat dorim să obţinem, hai să vedem ce trebuie să facem ca să ajungem la acest rezultat!

Şi pentru aceasta trebuie să vedem ce ni se dă – DE LA CE PORNIM?

Pornim de la un sistem aşa-zis democratic, de la un sistem economic capitalist neoliberal sălbatic, nereglementat sau reglementat în folosul unui grup restrâns de oligarhi,

gangsteri mondiali cu gulere albe care ne oferă o viaţă nefericită, plină de privaţiuni, frustrări şi nedreptate.

Ce fel de lume vrem să fie lumea de mâine?

O lume cu câţiva superbogaţi şi restul chinuindu-se să trăiască de pe azi pe mâine cu permanenta frică în suflet a pierderii locului de muncă dacă iese din front şi crâcneşte împotriva stăpânului? Poate fi asta o lume frumoasă? Poate fi frumoasă o lume cu 7 miliarde de oameni care muncesc ca nişte sclavi moderni pentru o mână de 1.000 de oameni? Bun – vor fi aceşti 1.000 de „stăpâni" şi încă un milion de dobermani care să asigure mecanismele de asuprire, dar care şi ei vor fi sclavi. Ei vor fi însă nişte sclavi privilegiaţi cu salarii mari şi viaţă relativ frumoasă.

Iar restul oamenilor?

Sclavi moderni. Adică 5 zile pe săptămână

a câte 8 ore pe zi de muncă, 20 – 30 de zile concediu şi asigurarea nevoilor materiale pentru o viaţă de vierme trăită la limita revoltei. O permanentă teamă pentru ziua de mâine, manipulare informaţională, teroare, promiscuitate. Pentru unii va fi poate suficient să aibă un pat şi o masă, dar…

Eu cred că omenirea trebuie să meargă în altă direcţie. O direcţie în care bogăţia lumii, prosperitatea, să se distribuie la cât mai mulţi astfel încât un număr cât mai mare de oameni să ducă o viaţă fericită şi lipsită de griji. Cât mai mulţi oameni să lucreze în propriul beneficiu, iar munca lor să fie făcută din conştiinţă şi să fie răsplătită echitabil. O societate umanistă, civilizată în care educaţia, familia să fie pe primul plan, iar oamenii să se bucure cu adevărat de viaţă, de această trecere.

Eu nu îmi propun să descopăr America.

Meritocratismul este o inovaţie, nu o invenţie. Meritocratismul combină în mod logic, natural, moral mai multe principii din alte doctrine economice. Meri-tocratismul propus de mine este un sistem cu proprietate mixtă privată şi publică (tot privată, dacă îmi este permis), cu influenţe keynesiene. Popular vorbind – un pic de economie socialistă planificată amestecată cu economie concurenţială capitalistă şi mecanisme de control şi echilibrare aflate în mâinile unui stat meritocrat eficient.

Noul sistem economic nu va fi inventat de la zero, ci se va naşte prin remodelarea celui actual. Trecerea se va face simplu prin adoptarea unui set de legi economice ce vor dirija actuala economie pe o altă direcţie. E ca şi cum ai devia un râu pe o altă albie. Eu nu mi-am propus să inventez râul, ci să-i redirecţionez albia!

Legile vor fi simple, scurte,

neinterpretabile şi vor crea un nou sistem economic fundamental diferit de cel actual păstrând doar caracterul de proprietate privată asupra mijloacelor de producţie, dar cu o filosofie cu totul şi cu totul diferită.

Părerea mea este că societatea viitorului trebuie să se bazeze pe o altă filosofie decât cea de consum, materialistă, de azi. Eu cred că putem trăi şi în afara superconsumului. Putem trăi şi schimbând mai rar moda şi aruncând mai puţină mâncare la gunoi. Putem fi la fel de fericiţi schimbând la 10 ani maşina în loc de 5, putem fi la fel de fericiţi folosind sticle din sticlă în locul PET-urilor, putem fi fericiţi şi dacă nu ne schimbăm mobila din casă odată la 5 ani, ci la 15 ani. Şi mai cred ceva – cred că am putea face toate aceste sacrificii – scăderea consumului, a PIB-ului, a creşterii economice în folosul unei vieţi mai bune, mai frumoase, mai liniştite şi mai sigure în paralel cu acestea

COBORÂND SĂPTĂMÂNA DE LUCRU LA PATRU ZILE!

Se vor găsi imediat oameni care să îmi critice această afirmaţie. Dar nu vă pripiţi – gândiţi-vă la preţ: nu aţi prefera sacrificiul supraconsumului în schimbul săptămânii de lucru de doar 4 zile, iar 3 zile să le puteţi aloca familiei, plimbărilor, sportului, excursiilor, cititului şi de ce nu, distracţiei? Nu ar fi asta o viaţă mai frumoasă în loc de maşina schimbată din 5 în 5 ani şi mobila odată la 10 ani?

„Stăpânii” şi cozile lor de topor vor striga BLASFEMIE!

Puturosul de Primo vrea să vă îndemne spre cădere economică, limitarea consumului, sărăcie, austeritate!

Fals!

Primo vrea să vă îndrepte spre o viaţă mai fericită şi împlinită care într-adevăr nu este o fericire de tip materialist! Veţi înţelege mai

multe legat de această afirmaţie în viitoarea mea carte. Prin prezenta carte propun un nou sistem economic al cărui filosofie poate fi deja bănuită din articolele Constituţiei Meritocrate. Referitor la filosofia economică trebuie să recunosc că într-adevăr ideile capitalismului sălbatic nereglementat respectă legile naturii, legea entropiei, Legea Junglei şi Selecţia Naturală. Libertatea economică totală (sau puţin reglementată) înseamnă că cel mai tare, cel mai şmecher, cel mai hoţoman, cel mai pilos, tupeist, obraznic, îl mănâncă pe cel mai slab dotat din aceste puncte de vedere. Cel mai tare îl domină, îl asupreşte pe cel slab. Acesta este adevărul... CEL MAI TARE ÎNVINGE, SUPRAVIEŢUIEŞTE – CEL SLAB MOARE, DISPARE! Legea Junglei...

Dar... dar... societatea în întregul ei, civilizaţia omenească prin modul ei de a fi, prin construcţia ei este ANTINATURALĂ!

LEGEA ENTROPIEI, A HAOSULUI ŞI A DEZORDINII, cea care guvernează întregul Univers, este total antagonică ideii de organizare socială!

Societatea înseamnă ieşirea din sfera haosului, a dezordinii totale, ieşirea din sfera respectării legii entropiei, înseamnă organizare, ordine, disciplină, adică tocmai opusul haosului şi a dezordinii generalizate.

Şi atunci te întreb pe tine cititorule: noi ce ne dorim?

Să mergem către haos, anarhie, dezordine, către epoca de piatră sau dorim o intervenţie masivă a omului împotriva acestei legi fundamentale a Universului? Veţi spune că nu trebuie să luptăm împotriva legilor Universului. Bine – atunci trebuie să ne întoarcem în junglă, la vânătoare, cules, pescuit şi organizare tribală aşa cum ne-a lăsat Dumnezeu – naturali şi puri. Sau poate vrem

civilizaţie… Poate vrem valori, curăţenie, confort, moralitate, cinste, toleranţă, ordine. Păi, atunci trebuie să construim, trebuie să spargem barierele dezordinii şi ale haosului.

E ca şi în cazul unei case. În clipa în care construieşti o casă, ieşi din sfera armoniei cu natura, cu legile Universului, lupţi contra dezordinii şi a haosului. Ca să respecţi legile Universului ar trebui să foloseşti peştera intervenind cât mai puţin în schimbarea a ceea ce e dat de la Dumnezeu prin voia întâmplării şi a naturii. Când construieşti casă, cu fiecare etapă pe care o parcurgi eşti mai departe de legile Universului, intervii împotriva naturii. Dacă după ce e gata casa o laşi de izbelişte fără să mai intervii asupra ei întreţinând-o, zugrăvind, reparând etc., în 50 – 100 ani ea va redeveni praf şi pulbere pentru că asta face legea entropiei – face ca toate cele să tindă spre dezordine totală.

DECI – dacă vrem o societate evoluată şi nu anarhie şi haos, trebuie să intervenim radical împotriva legii entropiei şi să instaurăm legi, reguli care să ofere o viaţă, e adevărat, diferită de cea pe care ne-a dat-o Dumnezeu – în peşteri sau în copaci! Dacă vrem confort, moralitate, umanism, toleranţă în loc de peşteri, bâtă, topor, război, furt, tâlhărie, crimă atunci trebuie să luăm măsuri, iar aceste măsuri pe care le propun eu în Constituţia Meritocrată sunt cele care vor duce omenirea spre o lume mai bună, mai frumoasă, mai civilizată.

Eu nu-mi propun să duc omenirea spre comunism ci îmi propun să ofer un sistem care să permită o viaţă mai bună astfel încât trecerea prin această viaţă să fie pentru cei mai mulţi oameni cât mai apropiată de… raiul pe pământ… şi nu iadul… aşa cum e acum pentru majoritate!

De ce ideologii capitalismului neoliberal sălbatic vă manipulează, vă bagă în cap „nereglementarea”, creşterea entropiei sistemului? Pentru că le slujeşte perfect intereselor de a acapara PUTEREA TOTALĂ şi de a face din marea masă a oamenilor, sclavi moderni.

Dacă am reuşit să vă conving de ce trebuie schimbat sistemul actual, să mergem mai departe şi să vedem cum o putem face.

Această carte nu îşi propune doar să critice sistemul – toţi o fac.

Scopul acestei cărţi este: SĂ DEMONSTREZE DE CE TREBUIE DEMOLAT DIN TEMELII ACEST SISTEM ŞI MAI ALES CUM PUTEM RECONSTRUI O SOCIETATE EVOLUATĂ.

Nu sunt un mare naţionalist, dar îmi doresc o viaţă mai bună pentru poporul meu, îmi doresc ca ţara mea să fie o ţară frumoasă şi

prosperă. Ţin cu România aşa cum ţine orice român… Dacă cu mă zbat mai mult, o fac pentru că am posibilitatea şi mai ales pentru că am, probabil, un mai puternic simţ ai dreptăţii, al justiţei. Mă doare nedreptatea, mă doare să văd cum e furat şi batjocorit poporul meu, mă doare să văd cum nişte indivizi lipsiţi de scrupule şi caracter îşi vând ţara pe nimic, mă doare să văd cum bogăţiile acestei ţări pentru care de mii de ani strămunii îşi dau viaţa în războaie, sunt date gratis unor străini de către nişte politicieni trădători. Ţara asta a fost apărată vreme de mii de ani de nebuni ca mine care şi-au dat viaţa pentru o idee, pentru viitorul urmaşilor.

Nu pot să înţeleg cum e posibil ca 2 – 3 oameni să poată decide că tot ceea ce s-a reuşit a se transmite cu atâtea sacrificii peste generaţii să-l dea ei… ca şi cum ar fi

proprietatea lor. Printr-o simplă semnatură…

Cum e posibil ca 2 – 3 oameni să dea ceea ce aparţine unei ţări, unui popor ca şi cum ar fi al lor?

Doar pentru că au fost aleşi „democratic”?

Asta le dă dreptul să se şteargă la fund cu viaţa unui popor, cu istoria unei ţări?

Asta le dă dreptul să lichideze o ţară?

Totul le este permis în numele democraţiei…

Vă conjur, popor român: PENTRU VOI DEMOCRAŢIA VA ÎNSEMNA SFÂRŞITUL, DISPARIŢIA DE PE SCENA ISTORIEI DACĂ NU VĂ TREZIŢI MĂCAR ACUM, ÎN CEASUL AL 12-LEA!

Noul sistem va putea fi pus în practică printr-un Program care va trebui să respecte câteva principii inviolabile pentru ca procesul să fie un succes şi astfel să devină ireversibil.

La fundamentul MERITOCRAŢIEI stau următoarele principii:

1. O nouă constituţie – Constituţia Meritocrată. Meritocraţie participativă.
2. Alegerea preşedintelui şi a prim-ministrului prin selecţie valorică şi vot democratic.
3. Eliminarea totală şi definitivă din conducerea societăţii a partidelor politice, a politicii şi politicienilor.
4. Şmecheria nu va mai reprezenta o calitate definitorie a „omului de succes” în România.
5. Conducerea societăţii pe bază de management profesionist de către manageri profesionişti.
6. Alegerea conducătorilor ţării şi a tuturor instituţiilor de stat pe bază de valoare dovedită prin concurs.
7. Un nou sistem juridic bazat pe procese cu juraţi.

8. În faţa legii, oamenii vor fi cu adevărat egali indiferent de funcţie, sex, religie, culoare sau avere.

9. Un nou cod penal cu pedepse deosebit de aspre astfel încât răufăcătorii să fie descurajaţi, iar omul bun protejat.

10. Eliminarea corupţiei, a hoţiei şi a nedreptăţii din societate.

11. Eliminarea clanurilor mafiote şi interlope din societate. Eliminarea terorii răului din societate.

12. Reinstaurarea pedepsei cu moartea pentru fapte deosebit de grave (trădare de ţară, crime sadice, criminali în serie).

13. Autofinanţarea puşcăriilor. Toţi puşcăriaşii vor trebui să-şi câştige existenţa prin muncă.

14. O societate în care educaţia, protecţia mediului şi sănătatea vor deveni

priorităţi naţionale. Un nou sistem educaţional bazat pe un sistem de valori profund umanist la fundamentul căruia va sta competenţa, educaţia, toleranţa, nonviolenţa, protecţia naturii, voinţa de a face bine, familia.

15. Admiterea la facultate se va face numai prin examen, concurs. Facultăţile vor fi numai de stat.

16. Un nou sistem economic – MERITOCRATISMUL.

17. Interzicerea deţinerii de terenuri agricole şi forestiere de către cetăţeni străini.

18. Obligativitatea statului de a garanta un loc de muncă fiecărui cetăţean apt de muncă.

19. Legislaţie pentru reducerea abandonului copiilor şi planificare familială.

20. Reconsiderarea, reanalizarea, renegocierea acordurilor internaţionale prin prisma principiilor meritocrate.

Noul sistem, MERITOCRAŢIA, se va putea instaura prin simpla adoptare a Constituţiei Meritocrate, a unui nou Cod Penal şi a unui nou Cod Juridic în spirit meritocrat.

2.1. O nouă Constituţie – CONSTITUŢIA MERITOCRATĂ. Meritocraţie participativă.

Constituţia Meritocrată a venit ca o consecinţă firească a primei mele cărţi – MERITOCRAŢIA.

Această Constituţie a fost construită pe nişte principii logice, de bun simţ, respectând legile naturii şi ale Universului, având un singur interes – VOINŢA DE A FACE BINE OMULUI ŞI SOCIETĂŢII OMENEŞTI.

Spre deosebire de toate celelalte Constituţii de până acum care toate nu

urmăreau decât interese particulare sau de grup, principii bazate pe interese meschine, egoiste, Constituţia Merito-crată nu urmăreşte niciun interes de grup, niciun interes particular, ci doar bunul mers al societăţii, construirea unei noi societăţi care să asigure o civilizaţie evoluată. Această Constituţie a fost construită astfel încât să fie actuală atâta timp cât firea umană şi Legile Universului nu se vor schimba.

Trecerea de la democraţie la meritocraţie nu se poate face decât prin revoluţie paşnică. O revoluţie violentă nu va putea instaura Meritocraţia pentru că violenţa şi Meritocraţia sunt antagonice.

Nu poţi promova toleranţa, non-violenţa prin violenţă!

Modul de trecere paşnică prin revoluţie de catifea de la democraţie la meritocraţie se va putea face prin simplu vot „democratic”.

INSTAURAREA NOULUI SISTEM MERITOCRAT ÎN ROMÂNIA SE VA PUTEA FACE ASTFEL:

Mişcarea Meritocrată va desemna un candidat la alegerile prezidenţiale, candidat ce va susţine Programul Meritocraţia şi organizarea unui referendum pentru adoptarea Constituţiei Meritocrate.

Sondajele de opinie spun că aproximativ 85% din populaţia ţării doreşte eliminarea din viaţa socială a partidelor şi a clasei politice, iar dacă alegerile vor confirma sondajele de opinie, înseamnă că următorul preşedinte va fi cel desemnat de Mişcarea Meritocrată.

Conform Programului Meritocraţia VOTAT ÎN MOD IMPLICIT DE CĂTRE POPOR PRIN ALEGEREA CANDIDATULUI MERITOCRAT, noul preşedinte al ţării va avea legitimitatea conferită de popor pentru a dizolva Parlamentul (folosind un truc legal

„democratic”) şi de a organiza Referendum pentru adoptarea Constituţiei Meritocrate.

Tot el va numi un prim-ministru care îşi va forma un cabinet de tehnocraţi, specialişti recunoscuţi ca fiind cei mai valoroşi pe fiecare domeniu şi minister în parte. Acest guvern va conduce ţara vreme de 12 luni prin ordonanţe de urgenţă.

În acest răstimp, preşedintele împreună cu o echipă pe care şi-o va forma singur, vor pregăti şi organiza ALEGERI MERITOCRATE la cel mult 12 luni de la investire.

În urma ALEGERILOR MERITOCRATE, ultimul preşedinte democrat va preda ştafeta primului preşedinte meritocrat ALES, iar ultimul prim-ministru tehnocrat, va preda ştafeta primului prim-ministru meritocrat ALES.

Şi astfel va începe o nouă eră în istoria României şi a lumii.

Spre sfârşitul cărţii, înainte de „ÎNCHEIERE”, vă prezint textul integral al Constituţiei Meritocrate propusă de mine şi realizată împreună cu domnul Teodor Ghiţescu.

2.2. ALEGERILE MERITOCRATE vor avea loc astfel:

La nivel de judeţe se vor organiza concursuri tip grilă gen Olimpiade Şcolare la care va putea participa orice cetăţean român care nu a suferit condamnări. Alegerile vor fi organizate de către Organizaţiile Meritocrate Locale.

Din aceste organizaţii vor face parte oameni cunoscuţi ca fiind de mare probitate morală şi... la urma urmei ei nu au de făcut altceva decât să scoată 100 de teste pe masă, fiecare test cu 100 de întrebări şi să dea candidaţilor să tragă subiectul. Frauda nu prea are unde şi cum să apară.

Subiectele de examen pentru **PREŞEDINŢIE** vor fi următoarele:

— Test de inteligenţă: IQ+EQ – 100 teste a câte 100 întrebări

— Cultură generală: C.G. – 100 teste a câte 100 întrebări

— Limbă străină (engleza): L.S. – 100 teste a câte 100 întrebări Şeful comisiei scoate testele pe catedră şi fiecare candidat trage un subiect după care are trei ore să completeze testul tip grilă. Apoi, comisia, cu testul grilă calculează punctajul fiecărei lucrări **fără să ştie numele celui ce a scris lucrarea (nume sigilat şi secret ca la olimpiadele şcolare) până după corectarea tuturor lucrărilor.**

În acest fel rezultatul va fi 100% obiectiv. Se verifică punctajul fiecărei lucrări, iar candidaţii vor avea dreptul să asiste la corectare – totul va fi 100% transparent şi

primele 5 lucrări ca număr de puncte se desigilează şi se fac cunoscute cele 5 nume ale finaliştilor pe ţară. Simplu (100% corect) ca „bună ziua”.

Exact la fel se procedează la faza pe ţară, iar autorii primelor 10 lucrări se califică în faza finală.

Faza finală constă din următorul lucru:

Vreme de o lună de zile, din două în două zile, se organizează emisiuni de talk show cu câte cinci candidaţi la o oră de maximă audienţă pe postul naţional de televiziune. În această lună până la alegerile „merito-democrate”, mass-media poate să cerceteze şi să prezinte opiniei publice profilul moral al fiecărui candidat.

Românii vor reuşi prin vizionarea talk show-urilor şi informându-se din mass-media, să afle care e profilul moral al fiecăruia dintre

cei 10 candidaţi. Toţi 10 sunt super creiere – au dovedit-o prin teste şi examene.

Apoi poporul votează – pe bază de carismă, de moralitate etc. – fiecare după cum consideră.

Astfel am ales preşedintele. Mie mi se pare logic şi simplu.

Sigur că nu e un sistem perfect, dar nici nu ne propunem să atingem perfecţiunea, ci doar să înlocuim un sistem dezastruos cu unul mult mai bun, cu un nou sistem perfectibil în timp!

Pentru postul de prim-ministru – toţi cei 200 de finalişti pe ţară vor mai da un test – TEST DE MANAGEMENT.

Testul de management va fi scris şi oral, susţinut în faţa unei comisii de evaluare formată din specialişti recunoscuţi, de o probitate morală în afara oricărui dubiu. Ultimul preşedinte democrat va fi cel ce va

decide asupra probităţii morale a membrilor juriului şi asupra compatibilităţii lor de examinator. Comisia va fi formată din cinci persoane care vor evalua fiecare candidat în parte, vor da câte o notă, iar media celor cinci va deveni nota de la testul de management al candidatului. Nota de la testul de management împreună cu media notelor de la testul finalei pe ţară de IQ+EQ, C.G. Şi L.S. Vor da o medie care va desemna cei 10 finalişti ce vor intra în dezbatere pentru ALEGEREA PRIMULUI PRIM-MINISTRU MERITOCRAT AL ŢĂRII.

La fel ca şi în cazul alegerilor pentru preşedinte, poporul va decide care dintre cei 10 este cel mai potrivit pentru a forma PRIMUL GUVERN MERITOCRAT AL ŢĂRII. Poporul va vota moralitate şi/sau carismă. Eu sper că poporul a învăţat în aceşti ultimi 23 de ani că moralitatea e mult mai importantă decât carisma…

În acelaşi mod, prim-ministrul îşi va desemna miniştrii din componenţa cabinetului, adică media dintre testul general de IQ+EQ, C.G. Şi L.S. Şi nota obţinută la materia de specialitate (finanţe, agricultură, industrie etc).

Prim-ministrul va fi cel ce va decide cine dintre cei 10 finalişti este cel mai potrivit să ocupe fiecare post de ministru.

Preşedintele şi prim-ministrul vor avea un mandat de 4 (sau 5) ani – asta rămâne de stabilit după care vor avea loc noi alegeri şi o nouă echipă va veni la conducerea ţării.

Foştii preşedinţi şi prim-miniştri vor intra în SFATUL ÎNŢELEPŢILOR care va avea un rol consultativ pentru preşedintele şi prim-ministrul aflat în funcţie. Sfatul înţelepţilor, prin vot majoritar, va putea să decidă convocarea Referendumului pentru demiterea Preşedintelui sau a Prim-Ministrului în funcţie!

Aceşti noi conducători vor conduce ţara pe principii de cinste, valoare şi eficienţă. Corupţia, şmecheria, înşelătoria şi trădarea intereselor ţării şi a poporului vor fi excluse pentru că orice faptă de această natură va fi asimilată şi pedepsită conform noilor legi meritocrate – legi ce nu vor mai încuraja hoţia şi infracţionalitatea ca acum.

Salariile preşedintelui şi ale miniştrilor vor fi de aproximativ 100.000 euro pe lună astfel încât oamenii să-şi poată dedica întreaga energie şi capacitate slujirii intereselor ţării şi nu administrării propriilor averi. Chiar dacă aparent par nişte salarii mari, ele sunt nesemnficative comparativ cu ceea ce fură şi deturnează astăzi clasa politică conducătoare.

Întreaga societate se va organiza începând de la ministere în jos exact pe aceleaşi criterii de valoare dovedite prin teste-concurs.

Corupţia, hoţia şi abuzurile vor fi descurajate prin LEGI DRACONICE pentru astfel de fapte. Motivaţia acestor legi draconice nu este aceea de a crea o societate crudă, ci de a crea o societate dreaptă şi echitabilă în care cel ce are gânduri de a comite fărădelegi să se auto-cenzureze, să se abţină de la a mai comite fapte negative, conştient fiind că pedeapsa este foarte aspră. Să nu le plângem de milă viitorilor indivizi ce vor avea de ispăşit pedepse grele – NIMENI NU ÎI OBLIGĂ SĂ COMITĂ ACELE FAPTE, iar dacă totuşi, conştienţi fiind de riscuri, le comit, ATUNCI SĂ ÎŞI ASUME ŞI CONSECINŢELE!

Primarii vor fi aleşi la fel ca şi prim-ministrul numai că va fi totul organizat la nivel local. Exact la fel sunt aleşi directorii companiilor de stat cu menţiunea că nu mai votează tot poporul, ci doar angajaţii. Directorul îşi face echipa de conducere, ghidat

pe aceleaşi principii, până la ultimul birou.

Aceasta este doar o propunere ce poate fi perfecţionată, dar aceasta va fi treaba celor ce vor trebui să implementeze noul sistem. Aceasta e o propunere ce poate fi îmbunătăţită în timp sau schimbată DE CĂTRE VIITORII SPECIALIŞTI în funcţie de datele problemei.

Nu e deloc greu, credeţi-mă! Dacă vă gândiţi un pic, puteţi imagina (propune) şi dumneavoastră un algoritm de alegere al viitorilor conducători... PROBLEMA E DE VOINŢĂ! E mult mai uşor să spui „nu se poate" decât să te apuci de treabă, dar eu cred că pentru noi – poporul român – a venit vremea să conjugăm verbul „a face"... până nu e prea târziu!

PRIMUL PAS E SĂ RADEM DIN TEMELII SISTEMUL ACESTA PUTREFACT!

RESTUL VA VENI DE LA SINE.

ÎMPREUNĂ VOM DOVEDI CĂ SE POATE AVEA ŞI MERITOCRAŢIE PARTICIPATIVĂ!

Da, oameni buni, ţările pot fi administrate şi fără Parlament şi cel mai bun exemplu în acest sens este Elveţia.

Cum se va face acest lucru? Simplu – cum se făcea şi până acum… în proporţie de 90%!

Guvernul va conduce ţara prin ordonanţe de urgenţă CA ŞI PÂNĂ ACUM!

În cazul legilor de importanţă naţională (lucru decis de Sfatul înţelepţilor), poporul va fi chemat la vot. Votul poporului poate fi exprimat ca şi până acum – în mod tradiţional – mergând la vot (cu cabine de vot) sau… după părerea mea, mult mai bine ar fi prin internet. Veţi spune că unii nu au internet. Pentru ei se vor organiza în şcoli puncte de vot (computere) în care vor fi ajutaţi de către persoane specializate să voteze. Veţi spune că există posibilitatea fraudei de soft. Vă voi spune că

aceeaşi posibilitate a fraudei de soft există şi la votul tradiţional pentru că după votul exprimat pe hârtie, datele se introduc în computere şi tot la mâna computerului ajungi!

Dar. Proba elocventă a înşelătoriei la vot e dată de sondajele de opinie premergătoare votului! E imposibil ca diferenţa dintre vot şi sondajele de opinie să fie mai mare de 5%. Dacă s-ar întâmpla o astfel de anomalie (fraudă), în acest caz am putea decide refacerea votului (după prinderea şi pedepsirea exemplară a ticăloşilor)!

Astfel societatea va putea fi condusă mult mai eficient, mult mai flexibil, mult mai uşor (mai puţină birocraţie), decizii luate mult mai rapid şi nu mai vorbesc despre reducerea uriaşă a costurilor de administare a ţării. În final asta se va regăsi într-un nivel de viaţă mult mai ridicat al poporului!

După cum vă spuneam mai sus, este o problemă de voinţă a fiecăruia în parte şi ca să vă demonstrez acest lucru vă voi prezenta în continuare un sistem de vot gândit de către un cetăţean obişnuit.

2.3. VOTUL ELECTRONIC – versiune propusă de Boitan Mihai

M-am gândit la un sistem de vot care să atragă cetăţeanul oferindu-i economie de timp, dar şi simplitate la operaţiile pe care trebuie să le efectueze. Totodată acest vot trebuie să fie cât mai sigur pentru „sistem”.

În prima fază voi explica mai în amănunt cum văd eu că ar trebui creat acest sistem de vot electronic după care voi face o sinteză a ideilor pentru a mă face înţeles mai bine de cât mai multe persoane.

Precizez că introducerea „votului

electronic” nu implică renunţarea la „votul clasic” în schimb votul clasic va fi cu mult simplificat pentru cetăţean şi infinit mai sigur pentru „sistem”.

Regulă:

Votul electronic poate fi efectuat doar de către persoanele care în prealabil au cerut „Parola de Acces Personal în Sistem” – o putem numi prescurtat „PAPS”.

Acest lucru se va putea face foarte simplu intrând pe site-ul Ministerului de Interne, pe pagina care va fi special amenajată în acest scop. Hai să o numim „Pagina Votului Electronic”, iar la secţiunea „Cereţi Parola de Acces Personal în Sistem” puteţi face acest lucru.

Pe această secţiune vor trebui completate câteva date generale şi anume:

— Nume şi Prenume.

— Data de naştere.

— Locul naşterii.

— Adresa exactă din buletin.

— E-mail de contact.

— Repetă e-mail de contact (pentru siguranţă).

— Cetăţenia.

Pentru cine se întreabă de ce ar trebui trecută şi „cetăţenia”, vă spun că m-am gândit ca la alegerile locale să aibă drept de vot şi cetăţenii străini care au reşedinţa în localitatea respectivă.

ATENŢIE! Aici NU se cere CNP-ul. Se va vedea ceva mai jos care-i logica acestui lucru.

Aceste date introduse vor fi verificate în automat cu datele existente în baza de date a ministerului.

Aici putem întâlni două cazuri:

(a) Datele introduse corespund cu

datele oficiale. În acest caz se emite în automat „Parola de Acces Personal în Sistem” (PAPS-ul) care se va trimite prin e-mail către fiecare destinatar în parte. Se va observa un mesaj de confirmare venit din partea sistemului precum că datele au fost introduse corect şi că s-a trimis un e-mail la adresa indicată care conţine parola necesară exercitării votului electronic.

(a) **În datele introduse există erori faţă de datele oficiale.** În acest caz se va observa mesajul de eroare venit din partea sistemului cu explicaţia că datele care au fost introduse nu sunt corecte. Pentru a da o mână de ajutor persoanelor ca să vadă unde au greşit se pot vizualiza chiar şi câmpurile care nu corespund. În acest caz persoana trebuie să le mai introducă o dată prestând mai multă atenţie.

Deci, în ziua votului cetăţeanul care vrea

să voteze electronic trebuie să cunoască următoarele date: CNP-ul propriu şi PAPS-ul primit prin e-mail.

Pentru a vota, el va intra pe „Pagina Votului Electronic” la secţiunea „Aici Votezi Electronic” unde completează cele două date cerute după care îşi va exercita opţiunea de vot şi va da OK.

Persoana trebuie să aştepte confirmarea că votul lui a fost înregistrat cu succes. În acel moment cetăţeanul va primi o altă parolă pe care o pot numi „Parolă de Verificare Ulterioară a Votului” – pe scurt: PVUV. Această parolă dă cetăţeanului posibilitatea să observe după închiderea urnelor de vot dacă votul exprimat de el există în sistem.

Toate explicaţiile de mai sus au fost necesare pentru ca să înţelegeţi cum am gândit eu acest mecanism, iar în continuare voi explica cum am gândit că se poate apăra

sistemul de eventuale fraude.

Cineva o să se întrebe: bine, dar cum se poate împiedica o altă persoană care cunoaşte cele două coduri, adică CNP-ul şi PAPS-ul altei persoane, să voteze în locul ei?

Vă răspund: nimeni NU o poate împiedica să voteze.

Să zicem că cineva citeşte prin intermediul unui virus e-mail-urile altor persoane şi află acel PAPS. Acest lucru nu-i suficient pentru că el trebuie să ştie şi CNP-ul acelor persoane. De aceea am atenţionat mai sus că atunci când o persoană se înregistrează pe site-ul ministerului pentru a primi PAPS-ul, va scrie datele lui – mai puţin CNP-ul. Tocmai ca să se evite „citirea” acestuia de către un virus aflat în calculator.

Deci, să reiau raţionamentul.

Să presupunem că prin alte mijloace, acel

„hoţ” a aflat şi CNP-ul acelor persoane, iar în ziua votului imediat după deschiderea urnelor se pune pe treabă şi începe să voteze pentru alte – să zicem trei persoane. În acest caz sistemul are ce vrea adică CNP-ul şi PAPS-ul fiecărei persoane şi va înregistra voturile ca fiind valabile. După cum vă spuneam mai sus, nimeni nu o poate împiedica pe acea persoană (hoţ) să voteze.

Bucuria ticălosului va fi de scurtă durată deoarece atunci când cetăţenii căruia îi aparţin acele CNP-uri şi PAPS-uri vor intra şi ei în sistem ca să voteze, sistemul va sesiza duplicitatea votului, iar programul va face următoarea operaţie: votul înregistrat iniţial ca fiind valabil va fi suspendat şi va fi trecut într-o secţiune separată – deci el nu va mai face parte din baza de date cu voturi valabil exprimate. Acest lucru se face după controlul votului şi când trebuie să apară OK-ul

sistemului către cetăţean. În loc de acest OK, cetăţeanul va fi anunţat că datorită faptului că altcineva a avut acces la CNP-ul dânsului şi la PAPS-ul dânsului şi a votat înaintea lui, votul exprimat de acel cetăţean (hoţ) a fost trecut din stadiul de „vot valabil exprimat” în „vot în aşteptare”.

Pentru a putea să-şi exercite dreptul de vot, cetăţeanul este îndemnat să meargă cu buletinul la orice centru de votare clasică amenajat în ţară sau în străinătate. Acolo – cei din comisie când vor înregistra CNP-ul pentru a lăsa persoana să voteze vor vedea în sistem că pe acel CNP există un „vot în aşteptare” şi atunci vor verifica încă o dată dacă persoana care s-a prezentat corespunde cu cea de pe buletinul de identitate. În caz afirmativ, cetăţeanului i se va da un buletin de vot şi el va vota prin metoda clasică. În momentul înregistrării votului clasic, votul electronic

produs de acel CNP va fi anulat.

SIMPLU ŞI LOGIC.

Acum sigur vă întrebaţi, ce se întâmplă dacă ticălosul intră după ce ceilalţi cetăţeni au votat şi le anulează voturile prin trecerea lor în secţiunea de „vot în aşteptare”. Acum e şi mai simplu deoarece cetăţeanul onest nu mai trebuie să se deplaseze ca să voteze prin metoda clasică deoarece sunt două cazuri când voturile rămân în această secţiune:

— Până în momentul când cetăţeanul îşi exercită votul prin metoda clasică (versiune care a fost explicată iniţial – când hoţul a votat înaintea cetăţeanului onest);

— Până la încheierea votului – când voturile care nu au fost reconfirmate prin metoda clasică de vot, vor reintra în sistem ca voturi valabil exprimate (versiune actuală – când hoţul votează după cetăţeanul onest).

Vă daţi seama că ticălosul nu poate să meargă să voteze clasic pentru alte persoane deci voturile pe care le-ar suspenda prin acţiunea lui trebuie reintroduse în sistem.

Bineînţeles că – logic – mai poate exista o variantă şi anume: hoţul să voteze înaintea cetăţeanului, iar cetăţeanul din diverse motive personale să nu mai meargă să voteze prin metoda clasică pentru a-i anula votul ticălosului şi a-şi înregistra votul propriu. În acest caz, hoţul poate să rămână cu votul valabil? Nu!

Practic e foarte dificil să se realizeze aşa ceva. Dacă totuşi se întâmplă, vă spun că pot exista soluţii viabile şi pentru această problemă şi se poate gândi un sistem de siguranţă împotriva acestui tip de fraudă care să fie declanşat de cetăţeanul furat. De exemplu – el poate să acceseze o altă pagină a votului electronic unde poate scrie alte

informaţii personale suplimentare care să dovedească faptul că el este deţinătorul de drept al acelui CNP ŞI PAPS. În acest caz votul exprimat de hoţ va fi anulat, iar cetăţeanul, prin această acţiune de a scrie informaţii suplimentare, va primi o altă parolă cu care va putea imediat să voteze dacă va mai dori.

M-am gândit şi am explicat această ultimă variantă găsindu-i o soluţie de moment care nu e „bătută în cuie”, dar am făcut-o pentru persoanele care caută tot timpul „nod în papură” ca să-i asigur să nu-şi facă probleme pentru că soluţii întotdeauna există – important este să se dorească rezolvarea acestei situaţii tâmpite în care oamenii nu-şi pot exercita dreptul lor fundamental din cauza unor politruci şi penali trădători de neam.

După cum vedeţi, pentru cetăţean e simplu să poată vota electronic şi va fi mult

mai simplu decât până acum să voteze prin metoda clasică deoarece o poate face oriunde găseşte deschis un centru de vot – în ţară sau în străinătate. Detaliile despre acest lucru vor fi explicate un pic mai jos.

Aşa cum am promis iniţial, să concluzionez acum ceea ce trebuie să facă cetăţeanul pentru a-şi putea exercita votul electronic:

— Trebuie să intre pe pagina de înregistrare a ministeruluişi să-şi scrie datele cerute acolo (fără CNP).

— Ulterior trebuie să-şi controleze e-mail-ul şi să vadă ce parola (PAPS) a primit.

— În ziua votului să intre pe pagina de vot a ministerului şi să scrie CNP-ul şi PAPS-ul după care să voteze şi să aştepte OK-ul „sistemului”.

— Opţional, după vot, poate să reţină parola nouă care i se dă („Parola de Verificare

Ulterioara a Votului” – PVUV) pentru a-şi verifica votul exprimat – dacă el există în sistem după încheierea votării şi dacă e pe CNP unic în sistem.

În concluzie – făcând un pic de publicitate acestui sistem de vot şi explicând logica desfăşurării lui, NIMENI nu v-a mai dori să fraudeze voturi pentru că vor şti din start că nu are rost să facă aşa ceva pentru că până la urmă efortul lui de a fura este în zadar deoarece sistemul se va autosesiza în momentul când proprietarul de drept al parolei şi al CNP-ului va dori să voteze, iar gestul pe care-l face poate avea repercusiuni grave asupra lui (n-am să insist aici cum poate fi el interceptat şi prins).

În cadrul „votului clasic” – cu buletinul – trebuie spus că cetăţeanul poate vota oriunde va găsi un centru de vot deschis. În ţară sau în străinătate. Totul e să aibă un buletin sau

paşaport în care are înscris CNP-ul. Pentru că acest CNP va fi introdus în sistem şi va garanta votul UNIC.

Alte reguli:

— Toate secţiile de vot clasic vor avea cameră de supraveghere.

— Atunci când camerele de supraveghere nu funcţionează într-o secţie, ea se va închide în mod automat.

— În toate secţiile de vot clasic se poate vota şi prin sistemul „vot electronic” dacă cineva vine acolo şi are CNP-ul şi PAPS-ul, dar în acea zi nu dispune de o conexiune la internet.

—

— Votul clasic are prioritate în faţa votului electronic – dacă o persoană votează prin metoda clasică e clar că doar ea a putut să voteze şi atunci când cineva intră în sistem ca să voteze electronic în numele acelei persoane

(CNP), acel vot nu va fi înregistrat şi va apărea mesajul că votul acelei persoane a fost deja exprimat prin vot clasic la secţia nr. În localitatea. La ora.

— Tot pentru persoanele care caută „nod în papură”, mai creez un punct unde precizez că dacă cetăţeanul care vrea să voteze „electronic” ŞTIE că nu a fost el cel care a votat „clasic”, atunci tot el poate face o sesizare la poliţie, iar oamenii angajaţi la acea secţie de votare vor fi luaţi imediat la întrebări. Se vor derula filmările de la ora şi minutul când a fost înregistrat în sistem votul respectiv şi se va ştii exact cine şi cum a votat. Se va face „lumină” imediat, iar ticăloşii vor fi aspru pedepsiţi.

NIMENI nu mai poate vota multiplu.

NIMENI nu va mai putea face vreo fraudă fără ca să fie prins imediat şi aspru pedepsit.

E logic şi uşor de realizat.

Pentru un programator de nivel mediu va fi o joacă de copil să dezvolte un astfel de program care să ţină cont de aceste sisteme de siguranţă. Trebuie doar să se dorească acest lucru la nivelele înalte ale societăţii.

Atât!

Se pare că de peste 23 de ani partidele politice au interesul de a fura cât mai mult, nicidecum să rezolve probleme reale. Nu vor să găsească o soluţie pentru exercitarea unui drept fundamental al cetăţenilor. Acesta e un motiv suficient pentru a ne hotărî să aruncăm cât mai repede aceste partide la lada de gunoi a istoriei. Ele nu fac altceva decât să profite şi să sugă seva acestui neam.

De aceea trebuie ras totul din temelie şi creat un nou sistem – SISTEMUL MERITOCRAT.

Aşa gândeşte un simplu cetăţean care nu

mai vrea să spună „nu se poate”.

Aşa începe el să conjuge verbul „a face”.

2.4. Eliminarea totală şi definitivă din conducerea societăţii a partidelor politice, a politicii şi politicienilor

Vă veţi întreba dacă astfel vom reuşi să rezolvăm toate marile probleme ale societăţii contemporane. Nu. Nu există un sistem perfect.

O să vă dau un singur exemplu pentru care sistemul propus de mine nu e perfect.

Partidele vor continua să existe chiar dacă nu vor mai avea niciun rol în conducerea statului. Aceste grupuri mafiote numite partide vor încerca prin toate mijloacele să pună din nou mâna pe putere şi influenţă.

Cum o vor face? Veţi spune că îşi vor trimite reprezentanţi la concursuri şi vor căuta

să-şi atragă cei mai buni specialişti în partide. Se poate şi asta, dar eu mă îndoiesc… O să li se pară mult mai simplu să-i lase pe profesionişti să se bată în concursuri, iar la final, după ce s-au decis câştigătorii, să meargă la ei şi să-i convingă să intre în partidul lor. Vor încerca să-i racoleze pe cei ce şi-au câştigat dreptul de a conduce ţara. În acest fel vor ajunge din nou să pună mâna pe putere. Dacă se va întâmpla aşa, tot e un mare pas înainte faţă de acum pentru că măcar vom fi conduşi de superspecialişti, chiar dacă aceştia ulterior vor deveni nişte instrumente ale mafiei. Vom fi furaţi ca şi până acum, cu diferenţa că măcar societatea va fi condusă mult mai bine, mai eficient şi asta se va regăsi în creşterea accentuată a nivelului de trai.

Dar eu zic că se poate contracara acest lucru. Viaţa e un joc de şah – dacă gândeşti 3 – 4 mutări înainte, adversarul nu te mai poate

lua pe nepregătite şi poţi înăbuşi din faşă orice atac.

Aşa că, TREBUIE LUATE TOATE MĂSURILE NECESARE CA POLITICIENII, PARTIDELE SĂ NU MAI POATĂ AVEA ACCES LA STRUCTURILE PUTERII SAU LA PERSOANELE CARE CONDUC ŢARA!

Cum? Asta e mai greu... Ideal ar fi să desfiinţezi partidele, să le scoţi în afara legii şi gata, dar ar sări în sus ipocrita de Uniune Europeană plângând că nu se respectă drepturile ticăloşilor şi infractorilor în România – că Primo vrea dictatură!

Rămâne o singură cale de urmat pentru a contracara accesul mafiei la structurile de conducere a statului: legi foarte aspre care să pedepsească orice legătură între conducătorii ţării şi partide, între conducătorii ţării şi politicieni, între conducătorii ţării şi orice alt tip de organizaţii.

Interzicerea accesului la conducerea ţării a celor ce fac sau au făcut parte în ultimii 10 ani din vreun partid sau organizaţie.

Să introducem LEGEA LUSTRAŢIEI!

Asta le place ipocriţilor din UE – le place pentru că ei au inventat-o ca să scape de concurenţa comuniştilor. Na, că cine sapă groapa altuia cade singur în ea.

Bandiţii de politicieni „democraţi” v-au băgat în cap că ei, politicienii comunişti sunt răi şi trebuie marginalizaţi. Ei – „democraţii” sunt hoţii cei buni. La gunoi cu voi toţi, ticăloşilor – atât comunişti cât şi democraţi!

Veţi spune că am o ciudă pe politicieni. Nu, nu am nimic cu ei, ci cu sistemul ticăloşit şi ineficient al căror exponenţi sunt ei. Întrebam într-una dintre emisiunile mele de televiziune de ce statul privatizează în draci, fără discernământ şi ar da şi gratis numai să scape de active. Păi, nu o fac de plăcere! Dacă

ar fi după ei, le-ar ţine până ar muri ca să le poată căpuşa, stoarce de tot ce au! Problema este că prin aceste căpuşe, firmele de stat ajung să lucreze în pierdere, au nevoie de subvenţii, ajutoare de stat şi toate astea se regăsesc într-o excesivă împovărare şi ineficienţă a Bugetului de Stat. Bugetul se sufocă astfel din cauza prea marilor găuri, furturi făcute de politicieni. Şi atunci vine FMI şi impune guvernului să scape de găuri dacă vrea împrumuturi. Politicianul spune că nu e el de vină… nu… FMI-ul e de vină că ei ne cer să privatizam! Dar de ce s-a ajuns să-ţi ceară FMI-ul acest lucru?

Vine domn' ministru şi spune că „statul nu e un bun administrator". E o formulă diplomată de exprimare. În fapt e doar jumătate de adevăr. Adevărul complet este că statul nu e un bun administrator pentru că statul înseamnă instituţii conduse de politicieni incompetenţi şi

hoţi. Prostia şi hoţia sunt un cocktail exploziv, dezastruos pentru economia unei ţări, corect!

Dar vin eu şi îi întreb pe politicieni, pe întreaga clasă politică: „Dacă singuri recunoaşteţi că nu sunteţi nişte buni manageri ai ţării, de ce vă ţineţi cu dinţii de putere, de ce insistaţi să conduceţi ţara dacă singuri recunoaşteţi că nu sunteţi capabili să o faceţi bine? De ce nu vă daţi la o parte ca să vină specialiştii şi oamenii de înaltă moralitate să conducă ţara?” Simplu – pentru că nu vreţi să lăsaţi din gură ciolanul. Pentru că e frumoasă viaţa când faci averi, excursii, vile, limuzine, amante, lux pe spinarea sărmanului popor asuprit, umilit şi batjocorit!

Eu vă spun că aveţi dreptate!

NU SUNTEŢI BUNI MANAGERI ŞI NICI MĂCAR BUNI ADMINISTRATORI – TOCMAI DE ACEEA O SĂ VĂ DAU UN PICIOR ÎN FUND ŞI O SĂ ZBURAŢI DE LA CONDUCEREA

ŢĂRII!

2.5. Şmecheria nu va mai reprezenta o calitate definitorie a „omului de succes” în România

În România ultimilor 70 de ani, şmecheria a fost trăsătura de caracter definitorie a omului de succes. Nu inteligenţa, nu cinstea, nu profesionalismul, nu seriozitatea…

Şmecheria – cuvânt „proprietate intelectuală” a poporului Român. În multe limbi nici nu există acest cuvânt…

Discutam cu un cetăţean străin şi îi explicam ce vrea să însemne acest cuvânt.

Ce înseamnă şmecheria? Şmecheria este un amestec de inteligenţă, viclenie, lipsă de caracter (fă-te frate cu dracu’ până treci lacu’…), duplicitate, trădare, lipsă de onoare, mârlănie, uneori şi un pic de hoţie…

Staţi… staţi aşa, nu săriţi pe mine – nu, nu este o caracterizare a poporului Român, ci doar a celor ce se numără printre cei 2% români „de succes”. Să nu confundăm o minoritate de 2% cu un popor!

În sistemul meritocrat, aceşti oameni nu vor mai fi de succes pentru că altul va fi sistemul de valori. Mai grav, văzut din punctul lor de vedere, ar fi că parte din ei vor sta mai mult prin puşcării decât printre noi, pentru că atunci când libertatea unuia încalcă libertatea altuia… asta se pedepseşte.

Meritocraţia va fi o societate în care unii nu vor mai fi mai egali decât alţii şi cei ce azi se comportă ca şi cum totul li se cuvine vor fi nevoiţi ori să se adapteze foarte repede ori să… să se reeduce într-un cadru special, astfel încât ceilalţi 98% să nu mai aibă de suferit din cauza talentelor şmechereşti.

2.6. Conducerea societăţii pe bază de management profesionist de către manageri profesionişti

Am fost întrebat de ce insist atât de mult cu managerii profesionişti. Pentru că lucrând într-o companie privată, într-un mediu concurenţial de 20 de ani, am realizat importanţa managementului, a artei de a conduce. Nu degeaba se spune că „peştele de la cap se împute”. Cugetarea asta nu are nimic în comun cu peştele sau cu împuţiciunea lui, ci vrea să spună că acolo „unde nu-i cap, vai de picioare”.

Lăsând gluma la o parte – experienţa în domeniul economic m-a ajutat să înţeleg cât de important este managementul profesionist. Aceeaşi întreprindere, companie, poate să meargă extraordinar de bine, cu eficienţă şi profit mare sau poate să meargă prost şi să

intre în faliment schimbând un singur lucru – ŞEFUL!

Managementul este un lucru foarte complex. Este poate cea mai complexă meserie dintre toate meseriile pământului. Necesită inteligenţă, înţelepciune, viteză mare de gândire, spontaneitate, cunoştinţe generale, educaţie, limbi străine, un psihic puternic, sănătate fizică şi mentală, condiţie fizică, carismă, rezistenţă la stres şi efort susţinut, tenacitate, personalitate, aptitudini de negociator şi nu în ultimul rând… farmec personal. Cu cât ai mai mult din toate acestea, cu atât vei fi mai bun manager.

MANAGEMENTUL NU SE ÎNVAŢĂ, CI ESTE UN DAT DE LA NATURĂ!

Nu poţi învăţa să fii un mare comandant de oşti!

Nu poţi învăţa să fii un mare preşedinte!

Nu poţi învăţa să fii un bun manager de

companie!

E un talent cu care te naşti şi pe care-l dezvolţi apoi practicând şi acumulând experienţă.

Dar fără talent... e ca la fotbal – poţi să bagi antrenamente cu duiumul într-un antitalent că nu vei scoate niciodată din el un mare fotbalist.

Ţara este cea mai mare companie, o megacompanie şi are nevoie de cei mai străluciţi manageri pentru a putea funcţiona la o eficienţă maximă, cu profit maxim – profit care se va regăsi într-un nivel de trai maxim raportat la calitatea şi cantitatea muncii prestate de către popor. De aceea vă propun MERITOCRAŢIA – ca să trăiţi mai bine... maximum posibil de bine! Nu vă promit luna de pe cer şi nici comunism, ci doar randament maxim posibil scos din muncă şi bogăţiile naturale ale acestui popor.

2.7. **Alegerea conducătorilor ţării şi ai tuturor instituţiilor de stat pe bază de valoare dovedită prin concurs**

Cum putem şti cine sunt cei mai buni manageri din ţară? Doar aşa, dându-ne cu părerea? Sau aşteptând propunerile partidelor politice? Nu oameni buni – de aceea s-au inventat testele ca să dovedim şi să descoperim aptitudinile. Iar concursul are rolul de a-l selecta pe cel mai bun dintre cei buni.

Am văzut vreme de 23 ani cum e şi unde am ajuns promovând conducători pe bază de propuneri ale partidelor, reprezentanţi ai politicienilor. Am văzut în aceşti 23de ani ce înseamnă să fii condus de şmecheri, proşti, trădători de ţară şi bandiţi. E vremea să vedem cum e şi altfel… Poate friptura e mai bună decât rahatul.

2.8. **Un nou sistem juridic bazat pe procese cu juraţi**

Acest popor vine după o experienţă de 23 ani în care corupţia justiţiei a fost una dintre cele mai grave boli ale societăţii. Oamenii au nevoie de un nou sistem juridic care să le dea speranţa, dacă nu garanţia, că se poate face şi justiţie, că atunci când te duci la judecată primeşti judecată corectă.

Judecătorii şi-au pierdut credibilitatea şi cred că nu-i deloc logic ceea ce se întâmplă acum. Cu cât mai mulţi judecători, cu cât mai mulţi juraţi, cu atât mai mici şansele de eroare.

E incredibil ceea ce se întâmplă azi!

În prima instanţă eşti condamnat de un judecător la 4 ani de puşcărie. Faci recurs şi alţi 3 judecători spun că eşti nevinovat după care te duci la înalta Curte unde 5 judecători spun iarăşi că eşti vinovat. În aceeaşi cauză, cu acelaşi dosar, aceleaşi fapte, aceleaşi probe! Şi toate astea după 14 ani de procese, nervi, stres, avocaţi, bani, timp pierdut.

Asta nu e justiţie! Asta-i bătaie de joc... exact după chipul şi asemănarea celor ce au făcut aceste legi!

În Meritocraţie vom avea tribunale cu juraţi. Corupţia în sistemul juridic se va pedepsi cu închisoarea pe viaţă, iar procesele nu vor putea dura mai mult de un an.

Ce părere aveţi, vom avea o justiţie mai dreaptă, mai umană? De ce nu s-ar fi putut face asta şi până acum? Pentru că ori sunt nişte incompetenţi, incapabili, cei ce au construit sistemul juridic actual, ori au avut ca scop să-şi bată joc de acest popor. Şi într-un caz şi în celălalt sunt vinovaţi şi... trebuie aruncaţi la coşul de gunoi al istoriei.

Actualul sistem juridic este un putregai imposibil de reformat – trebuie schimbat în totalitate.

Principiile de bază după care se vor

construi viitorul cod juridic şi penal meritocrat sunt următoarele:

— Legile trebuie făcute şi propuse de specialişti în drept şi nu de cârciumari şi şefi de cluburi de fotbal.

— Pedepsele trebuie să fie clare, neinterpretabile şi inevitabile.

— Legile trebuie făcute în folosul poporului şi nu în interesul anumitor grupuri de interese.

— Toţi oamenii trebuie să fie cu adevărat egali în faţa legii.

— Legile trebuie să fie simple, puţine şi foarte clare, să nu lase loc la interpretări.

— Procese cu juraţi. Judecătorii trebuie să aibă rol organizatoric şi consultativ în cadrul proceselor, nicidecum un rol decizional.

— Pedepsele trebuie să fie aspre şi neiertătoare, iar munca silnică să fie regula şi nu excepţia.

— Procesele trebuie să fie finalizate în cel mult 12 luni în prima instanţă şi maxim 6 luni pentru fiecare cale de atac. Viciile de procedură nu pot fi cauze de întârziere. Cine greşeşte, plăteşte.

— Recursul trebuie să se poată face doar în cazurile unor decizii „pe muchie de cuţit”.

— Pedeapsa pentru corupţie în cazul judecătorilor sau juraţilor trebuie să fie închisoarea pe viaţă.

— Judecătorii şi juraţii vor răspunde material pentru prejudiciile aduse prin nedreaptă judecată.

— O pedeapsă dată trebuie executată întocmai – fără suspendări, reduceri pentru bună purtare, boală şi alte şmecherii gen „nu suportă regimul de detenţie”.

—

— Reinstaurarea pedepsei cu moartea pentru fapte deosebit de grave.

— Desfiinţarea cauţiunii – egalitate în drepturi indiferent de sex, culoare sau avere.

— Interzise gărzile de corp.

— Interzise clanurile şi găştile de cartier.

— Orice nu este interzis este permis dacă nu aduce atingere libertăţii altei persoane, unei instituţii sau unui grup de persoane.

— Interzicerea dreptului de portarmă şi a folosirii de arme de foc cu excepţia persoanelor care fac parte din Instituţiile de apărare a statului.

— Pedepsele trebuie să fie foarte aspre astfel încât să descurajeze fărădelegea şi să protejeze omul bun.

2.9. În faţa legii oamenii vor fi cu adevărat egali, indiferent de funcţie, de sex, de religie, de culoare sau de avere

Eu nu sunt un om sărac – eu îmi permit şi

avocaţi scumpi, îmi permit să plătesc nu doar avocatul meu, ci şi pe al adversarului, îmi permit să-l plătesc şi pe judecător şi îmi permit să plătesc şi cauţiune dar…

UNDE E EGALITATEA ÎN DREPTURI? Unde e egalitatea între cel bogat şi cel sărac?

De ce o văduvă care a cules 10 cartofi de pe câmp primeşte 5 ani cu executare, iar politicianul care e dovedit că a furat 50 milioane de dolari primeşte doar 3 ani fără recuperarea daunelor?

De ce o văduvă care a cules 10 cartofi de pe câmp primeşte 5 ani cu executare, iar al doilea politician în 23 de ani de democraţie plină de mafioţi şi de hoţi din istoria României, face puşcărie pentru furt şi corupţie şi execută doar 8 luni pentru o sumă ce depăşeşte 700.000 euro recunoscuţi prin restituirea lor?

Unde e dreptatea, unde e echitatea?

Nu e… dar o vom scoate noi la lumină!

2.10. Un nou cod penal cu pedepse deosebit de aspre astfel încât răufăcătorii să fie descurajaţi, iar omul bun protejat

Este o mare anomalie şi ciudăţenie ceea ce se întâmplă azi în sistemul juridic occidental. Infractorii, răufăcătorii, nu numai că sunt ocrotiţi, stimulaţi, protejaţi de legi, dar mai mult, sunt încurajaţi să comită fapte reprobabile printr-un sistem de detenţie echivalent unui hotel de lux.

E aberant ca unui puşcăriaş să i se aloce un buget de 5 ori mai mare decât unui orfan. E aberant ca un violator de copii să primească 9 ani de puşcărie şi un ticălos de judecător să decidă eliberarea lui după 5 ani pentru bună purtare, iar la doar o săptămână de la eliberare, ticălosul să violeze şi să ucidă în mod sadic o mamă nevinovată. Iar ticălosul de judecător care l-a eliberat nu e luat de nimeni

la întrebări, nu e făcut părtaş la crimă!

Pedepsele trebuie să fie foarte aspre astfel încât să descurajeze ticăloşii în a mai comite fapte reprobabile, iar pedepsele trebuie să fie fără posibilitate de reducere, indiferent de cauzele invocate. Puşcăriaşii nu mai trebuie să fie o povară pentru societate, ci să aducă venituri la bugetul statului. Puşcăriaşii trebuie să muncească cel puţin atâta cât să-şi acopere cheltuielile de găzduire. Dacă nu vor să muncească, nu trebuie obligaţi, dar să fie trataţi ca nişte şobolani. O societate umanistă şi nu ticăloasă ca cea în care trăim azi trebuie să protejeze omul bun de cel rău şi să separe grâul de neghină. Chiar dacă vă trebui, pentru asta, să-l reînviem pe Ţepes!

2.11. **Eliminarea corupţiei, a hoţiei, a nedreptăţii din societate**

Sigur că avem o societate coruptă până în măduva oaselor dacă legile sunt făcute de

către ei, parlamentarii, cei mai mari hoţi şi corupţi din societate! Sigur că avem legi strâmbe atunci când legile sunt făcute de către interlopi prin reprezentanţii lor direcţi în Parlament! Sigur că se alocă de 5 ori mai mulţi bani pentru un puşcăriaş decât pentru un orfan dacă puşcăriaşul face legile!

Atâta timp cât nu eradicăm corupţia, nu putem construi nimic. Cu oricâtă dragoste şi grijă ai planta o floare minunată, dacă o plantezi într-un pământ otrăvit, ea va muri. Societatea trebuie sterilizată, curăţată de acest flagel cumplit, un cancer pentru societate. Acest lucru se poate face numai cu o lege foarte dură. Pedepsele pentru corupţie trebuie să înceapă de la 10 ani pentru cele mai mici acte de corupţie, iar serviciul de informaţii asta trebuie să facă – utilizând cele mai perfecţionate mijloace tehnice, să cureţe

societatea de otravă. O acţiune eficientă în această direcţie va face ca în câţiva ani să eradicăm complet furtul şi corupţia, iar după 2 – 3 generaţii de educaţie în spirit meritocrat, umanist şi lege aspră, aceste obiceiuri să devină doar o tristă amintire, iar comportamentul corect, cinstea, dreptatea vor deveni deprinderi, reflexe, normalitate şi nu comportament impus prin coerciţie.

2.12. Eliminarea clanurilor mafiote şi interlope din societate. Eliminarea terorii răului din societate.

Ce ruşine pentru civilizaţia secolului XXI…

Vezi la televizor la emisiunile de cancan ce au mai făcut şefii mafiei, şefii clanurilor interlope şi de romi, îi vezi cum se plimbă cu limuzine şi se rup în figuri cu paraşute la modă prin cluburi de fiţe.

Nimeni nu se revoltă!

Cum poate fi liber dacă e un interlop? Cum să se vorbească despre un clan mafiot, interlop sau de romi ca despre o instituţie acceptată? Măi oameni buni, da’ ce lume nebună e asta?

Păi, în clipa în care se află doar că EXISTĂ un clan de acest fel deja ministrul de interne trebuie să fie cu demisia pe masă! Altfel e ca şi cum i-ai gira, ca şi cum le-ai da acceptul societăţii şi i-ai considera un rău necesar!

În societatea meritocrată aceste clanuri de interlopi, mafioţi, găşti de cartier nu că nu vor fi acceptate, dar NU VOR EXISTA! Asocierea în scopul comiterii de fapte antisociale se va pedepsi cu ani grei de închisoare!

ATENŢIE! Nu asocierea în vederea săvârşirii, ci doar intenţia de asociere în vederea comiterii va fi suficientă pentru a lua direcţia „mititica”!

Aceste reţele trebuie destructurate înainte de a fi puse în practică, încă din faza de proiect!

2.13. Reinstaurarea pedepsei cu moartea pentru fapte deosebit de grave (trădare de ţară, crime sadice, criminali în serie)

O mare şi falsă controversă. Cică umanism... să nu îi tragi un glonte în cap unei bestii umane care a violat şi omorât în chinuri groaznice o fetiţă de 6 ani. Corect – e inuman să îi tragi un glonte în cap – normal ar fi să-l tragi pe roată sau în ţeapă de faţă cu părinţii care au dat naştere unui astfel de monstru.

Cică nu e civilizat să condamni la moarte un monstru care a ucis 30 de oameni din plăcere Monstrul a fost foarte civilizat şi păstrându-l printre noi, creşte coeficientul de civilizaţie al speciei noastre! Ipocriţilor care le ţin partea acestor bestii le propun să îi iertăm

de pedeapsa cu moartea dacă îşi asumă ei, umaniştii de vodevil, să îi ia acasă în îngrijire şi îşi asumă responsabilitatea pentru toate faptele lor viitoare!

Un sondaj de opinie realizat în 2010 de Asociaţia Pro Democraţia a arătat că **91% dintre românii** chestionaţi ar fi în favoarea reintroducerii pedepsei cu moartea dacă ar fi chemaţi la un referendum pe această temă. Este vorba despre acelaşi studiu din care a reieşit că 94% dintre români ar dori retragerea cetăţeniei romilor care comit infracţiuni în străinătate. Le vom face pe plac românilor pentru că… aşa-i în democraţie!

Nu ştiu la ce alt sondaj de opinie s-ar mai putea obţine o majoritate mai mare ca în aceste cazuri… nu-mi vine nicio idee… Cred că nici pentru instaurarea Meritocraţiei n-am obţine la un referendum, un procent atât de mare… sunt invidios!

2.14. Autofinanţarea puşcăriilor. Toţi puşcăriaşii vor trebui să-şi câştige existenţa prin muncă

Nu cred că e nevoie să insist prea mult pe acest subiect. E atât de logic şi de bun simţ încât nu pot să înţeleg motivul pentru care nu s-a aplicat până acum… Probabil cauza este tot aceea că infractorii fac legea şi cum lor nu le place munca prin născare, au făcut în aşa fel încât să le fie bine dacă accidental se nimereşte să mai servească câte unul dintre ei detenţie.

O să-i ajutăm noi să facă mişcare, muşchi, „sală" şi „joging".

Să vedeţi ce chipeşi şi frumoşi o să iasă din puşcării! Tocmai buni de însurat!

2.15. O societate în care educaţia, protecţia mediului şi sănătatea vor deveni priorităţi naţionale. Un nou sistem

educaţional bazat pe un sistem de valori profund umanist la fundamentul căruia va sta competenţa, educaţia, toleranţa, nonviolenţa, protecţia naturii, voinţa de a face bine, familia

O mare civilizaţie după asta se recunoaşte – după nivelul de educaţie, conştiinţă, gradul de umanism, spiritualitate, grijă pentru oameni, pentru natură şi nu după performanţele tabletelor sau a cailor putere ai limuzinelor.

Umanismul şi spiritualitatea, protecţia mediului, sunt rodul unei educaţii umaniste, a unei culturi a binelui şi a frumosului. Civilizaţia omenească va trece odată cu adoptarea sistemului meritocrat într-o nouă eră – vom face trecerea de la materialism şi consumism la umanism şi spiritualitate. Ştiu că vor fi şi indivizi dezamăgiţi că nu mai pot schimba

telefoanele, maşinile, tabletele, ceasurile de 2 ori pe an, dar se vor consola cu gândul că au ajutat prin sacrificiul lor la salvarea unor copilaşi din canale.

Copiii nu vor mai fi trimişi la şcoală pentru a le da o ocupaţie sau pentru a scăpa părinţii de ei 8 ore pe zi cât sunt la serviciu. Şcoala va înseamnă educaţie şi nu dresură, va înseamnă principii şi sistem de valori umaniste: iubire, toleranţă, voinţa de a face bine, compasiune, generozitate…

Ştiu, unii dintre voi, minoritari, se vor strâmba citind aceste rânduri, dar o să vă obişnuiţi aşa cum v-aţi obişnuit şi cu socialismul şi cu democraţia… ce mai contează una în plus? Societatea va trebui să dea o mult mai mare atenţie familiei, iar rata divorţurilor trebuie să scadă masiv prin consiliere, educaţie şi conştientizarea părinţilor cu privire la repercusiunile rupturii familiei pentru copii.

Nu sunt eu cel mai îndreptăţit să vorbesc despre asta, dar... am voie să am şi eu un ideal? Sau poate tocmai de aceea ţin atât de mult la acest lucru, pentru că ştiu cât de grav este faptul că în ziua de azi societatea nu asigură consiliere de specialitate celor ce vor să divorţeze. În mod normal ar fi ca divorţul să dureze măcar trei ani (ca în Spania) şi în aceşti ani să existe întâlniri săptămânale obligatorii cu consilieri, psihologi cu rol de mediatori-împăciuitori. S-ar evita multe drame, rupturi şi suferinţe în acest fel. Dar societatea n-are timp pentru aşa ceva azi... va avea în viitor! Azi nu ne preocupă salvarea familiilor normale, ci căsătoria homosexualilor... Ce lume strâmbă...

Noul sistem educaţional trebuie să pună la bază educaţia ştiinţifică, caracterul umanist, formarea omului nou, adaptat la lumea în care trăim.

Azi trăim un paradox: în ultimii 2000 ani a

avut loc o dezvoltare tehnică şi tehnologică şocantă, incredibilă într-o perioadă atât de scurtă, dar nivelul de conştiinţă al omului a rămas acelaşi. Omul modern are un nivel de conştiinţă prea scăzut pentru mijloacele tehnice şi tehnologia pe care le are la dispoziţie. Continuând aşa, omul modern va sfârşi prin a se autodistruge în scurt timp pentru că nu e suficient de înţelept ca să se poată juca cu jucării atât de periculoase. E ca şi cum i-ai da unui copil de 3 ani să se joace cu butelii de gaz, grenade, acid clorhidric şi în timpul ăsta l-ai pune la volanul unui buldozer aflat în mers. Copiii noştri trebuie educaţi cu mare grijă astfel încât specia să recupereze în cât mai scurt timp decalajul dintre nivelul de dezvoltare tehnologică şi nivelul conştiinţei.

Copiii noştri nu ar trebui să se mai uite la filme cu violenţă, nu ar trebui să mai stea toată ziua pe computer şi să joace fel de fel de jocuri

violente. Nu trebuie încurajaţi să fie răi pentru a ajunge nişte conducători la maturitate. Copiii noştri nu trebuie să mai fie terorizaţi şi îndopaţi cu fel de fel de informaţii sterile despre fel de fel de lucruri pe care nu le înţeleg şi pe care le uită imediat ce le-au învăţat.

Nu e o tâmpenie să încerci să-i bagi unui copil de 10 ani în cap exerciţii de matematică fără nicio aplicabilitate practică, exerciţii care celor mai mulţi nu le vor folosi niciodată la nimic? Îmi amintesc de exemplu că eu am învăţat în liceu, în clasa a zecea, şiruri. Am făcut şi facultate de inginerie, dar chestiile astea nu mi-au folosit, nu le-am aplicat niciodată la nimic. Pentru ce a trebuit să pierd luni de zile cu ele? Eu nu neg că sunt nişte cunoştinţe matematice importante, dar să fie învăţate doar de specialiştii în matematică, la facultăţile de matematică.

O parte dintre lucrurile pe care le învaţă un copil de 10 ani sunt lucruri ilogice, fără rost, fără aplicabilitate practică şi de cele mai multe ori, lucruri care nu lasă niciun fel de amprentă în mintea copilului. De ce să-ţi baţi joc de timpul şi neuronii acestor copii când poţi folosi acest timp cu un randament foarte mare?

La ora actuală copiii nu sunt educaţi, ci dresaţi! Trebuie să trecem la o nouă etapă: EDUCAŢIA.

Profesorii trebuie să fie specializaţi şi instruiţi ca buni psihologi şi educatori. Ei trebuie să-şi schimbe mentalitatea, să înţeleagă că menirea lor e de a educa, nu de a dresa.

Nu trebuie să se mai pună accent pe memorare, ci pe înţelegere. Nu trebuie să se mai pună accent pe învăţare mecanică, ci pe logică. Nu trebuie să se mai pună accent pe disciplină prin constrângere, ci pe educaţie

bazată pe un nivel înalt de conştiinţă şi pe **un set de valori şi principii universale având la temelie voinţa de a face bine, încrederea în sine şi gândirea înainte de a spune sau de a face ceva.** Pentru a deveni profesor trebuie să treci examene-concurs care să ateste aptitudini deosebite: cunoştinţe, talent pedagogic, dragoste de copii, psihologie, cinste, corectitudine, înţelepciune, moralitate. Nu poate fi un bun dascăl un om de o moralitate îndoielnică.

Statul trebuie să aibă ca principală prioritate sistemul educaţional.

La nivelul fiecărui judeţ, Autoritatea Meritocrată Naţională trebuie să formeze comisii de examinare. Aceste comisii trebuie să fie formate prin examen, să fie compuse din profesori, specialişti de înaltă moralitate, recunoscută şi apreciată de societate, iar rolul lor trebuie să fie acela de a organiza

concursurile de competenţă pentru ocuparea posturilor de conducere a instituţiilor de stat locale şi centrale precum şi a Regiilor Autonome.

Programa de învăţământ va trebui să pună accentul pe dezvoltarea următoarelor trăsături ale copiilor:

— Înţelepciunea;

— Logica;

— Hărnicia, ordinea şi curăţenia;

— Bunătatea, generozitatea;

— Comunicarea;

— Voinţa de a face bine – accentul pe a construi şi nu a demola;

— Încrederea în sine, autocunoaşterea;

— Prevederea şi gândirea înainte de a face sau a vorbi;

— Cinstea şi corectitudinea;

— Optimismul, gândirea pozitivă,

atitudinea pozitivă;

— Echilibrul psihic, autocontrolul;

— Pasiunea, plăcerea de a face ceea ce faci, motivaţia;

— Iubirea, loialitatea, prietenia;

— Dragostea pentru cultură;

— Respectul de sine şi faţă de aproape, toleranţa;

— Respectul şi dragostea pentru natură.

2.16. Admiterea la facultate se va face numai prin examen-concurs. Facultăţile vor fi numai de stat.

Am tratat deja acest subiect în paginile precedente. Merito-craţia vine de la „merit”!

Se va intra la facultate numai pe bază de valoare, iar intelectualitatea va redeveni ceea ce a fost în vremea socialismului – un etalon al valorii, modele pentru societate. Vor face facultate cei ce merită, indiferent de starea

socială, avere, posibilităţi materiale. Inteligenţa, talentul, valoarea, moralitatea nu au legătură, nu ţin de averea părinţilor.

O societate performantă, eficientă, cu un înalt standard de viaţă are nevoie să facă o selecţie riguroasă a valorilor. O civilizaţie evoluată nu îşi poate permite să piardă mari valori doar pentru că sunt săraci şi nu au bani să urmeze o facultate. În acest fel societatea ar avea mai mult de pierdut decât asigurând gratuitate tuturor studenţilor. O mulţime de minţi luminate, dar cu posibilităţi financiare reduse, s-ar pierde. În plus, ar fi lipsit de echitate, de spirit umanist, să nu permiţi accesul la educaţie pe motive de situaţie materială.

2.17. MERITOCRATISMUL – un nou sistem economic

La ora actuală Europa şi America sunt în stare de faliment. Majoritatea statelor Europei au o datorie ce depăşeşte 100% din PIB. Chiar şi SUA a depăşit acest barem şi nimic bun nu se întrevede la orizont.

SUA de exemplu, au un Buget pe 2013, construit din plecare cu un deficit bugetar de 8%! Ce înseamnă aceste cifre?

Că toată lumea occidentală ar trebui să lucreze un an întreg fără salariu, fără să mănânce, fără să consume curent, apă, gaz, benzină, resurse. ABSURD şi imposibil de realizat. Europa are nevoie de 100 ani de sacrificii şi moderaţie ca să plătească datoria externă!

IMPOSIBIL!

Cum să facă o ţară sacrificii? Păi, imediat iese poporul în stradă şi dă jos guvernul după care s-a terminat cu puterea, s-a terminat cu privilegiile, cu furtul şi cu protecţia hoţilor. Nu

mai ai la îndemână pârghiile puterii, nu mai numeşti ministrul justiţiei, nu mai controlezi ministerul de interne şi ajungi prin tribunale – începi să dai socoteală, poate chiar şi un pic de pârnaie…

Şi atunci ce faci? S-o ia dracu' de ţară şi de datorie externă – după noi potopul – dăm poporului ceea ce cere: pensii mari, salarii mari la bugetari etc. Şi ne păstrăm puterea.

Cu ce bani? Din împrumuturi.

Cum plătim apoi împrumuturile? Nu e treaba noastră! S-o rezolve cei ce vor veni peste ani, generaţiile viitoare pentru că noi am trăit bine **furând de la ei.**

Nu sunt ei de vină – sistemul îi face să gândească aşa – politicienii sunt doar o reacţie a sistemului. Şi astfel ajung Europa şi SUA la mâna celor ce i-au împrumutat – CHINA. Astfel ajung aceste civilizaţii în pragul falimentului şi a dezastrului economic.

De ce China? Pentru că China este singura mare putere care nu agreează democraţia sau cel puţin nu democraţia de tip occidental în care prostimea să poată decide destinul ţării, iar politicienii corupţi să facă pe plac prostimii pentru a-şi păstra privilegiile, puterea şi dreptul de a fura fără a da socoteală. În China nu ajungi la putere dacă dai prostimii mai mult decât merită. În China, statul ia măsuri logice, raţionale, chiar dacă aceste măsuri înseamnă sacrificii şi greutăţi pentru popor. Poporul nu poate să-i pedepsească prin vot. Nu că nu ar vota şi chinezul, dar orice votează el, iese tot cine trebuie… Şi atunci, cei ce conduc pot să ia cele mai bune măsuri pentru ţară, pot menţine sub echilibru raportul între efectele muncii, productivitatea muncii şi recompensa muncii poporului. Ba mai mult: pot cere sacrificii poporului pentru ca statul să realizeze acumulări, acumulări care apoi servesc ca

instrument de acaparare a puterii mondiale. Aceste acumulări se duc pe investiţii în resurse minerale, fabrici, tehnologii, creditarea altor ţări şi în final cucerirea respectivelor ţări. Atunci când conducătorii statului chinez decid că ţara trebuie să facă sacrificii şi oamenii trebuie să trăiască mai prost azi pentru a construi un viitor mai bun mâine, nu riscă să-şi piardă funcţiile de conducere şi autoritatea. Acolo nu e democraţie sau cel puţin este un altfel de democraţie: prostimea nu decide decât în teorie.

În Europa şi SUA e democraţie. Tot prostul se duce şi votează. Pe cine votează? Pe cel care-i promite bani mai mulţi. La ce duce asta? La deficite bugetare, la îndatorarea statului şi în final la falimentul ţării. Să nu credeţi că sunt un filo chinez! Dacă aş fi fost, aş fi spus: „bravo Occident, e bine ce faci, mergi înainte”. Sunt doar realist... Nu mă

îmbăt cu apă rece!

DEMOCRAŢIA A DUS LA FALIMENTUL LUMII OCCIDENTALE!

Ce e de făcut?

Legile economice trebuie să fie simple şi puţine. Nu trebuie să vii cu o lege prin care să impui preţul, dar trebuie să reglementezi anumite activităţi care sunt monopol şi deci nu se pot autoregla sau în cazuri speciale cum e sistemul bancar unde dacă nu creezi un culoar legislativ în care să poată evolua îţi asumi o evoluţie tipică de capitalism sălbatic cu cicluri de avânt economic urmate de criză. Legile economice trebuie să lase economia să se dezvolte liber, dar în anumite limite astfel încât să se evite excesele, să se elimine ciclurile. Economia nu trebuie reglementată excesiv prin legi. În domeniul economic legile trebuie să aibă doar rolul de prevenire a şocurilor şi a dezechilibrelor.

Care este rolul economiei? Să ofere un nivel de viaţă cât mai ridicat, să creeze fundamentul unei supercivilizaţii umaniste în care grija faţă de om să fie primordială.

Există un set de principii care trebuie să stea la baza unui viitor sistem economic eficient, performant.

Schimbarea sistemului politic – instaurarea **MERITOCRAŢIEI** este o condiţie *sine qua non.*

Impunerea la nivel mondial a INTERZICERII DEFICITULUI BUGETAR ar fi o decizie foarte importantă, dar desigur acest lucru nu se poate face într-un sistem ca cel actual din motivele explicate anterior.

Interzicerea creditării pe termene mai lungi de un an (credite de consum). **LEGEA CREDITULUI** trebuie să fie simplă şi clară, uniform aplicată în toată lumea. Niciun credit

de consum nu trebuie să depăşească un an şi nu poate fi mai mare decât un sfert din salariul anual al persoanei respective. Niciun credit de stat nu trebuie să fie pe termen mai lung de 4 ani şi nicio ţară nu trebuie să se îndatoreze cu mai mult de un sfert din produsul intern brut anual al ţării. Creditele imobiliare, creditele pentru firme private şi de stat trebuie să se acorde pe maxim 10 ani şi doar pentru investiţii.

Dobânda trebuie să fie reglementată la nivelul inflaţiei medii anuale plus maxim 10% (nu cămătăria de acum din România, cu dobânzi BUBOR + 15%).

Sigur că aceste măsuri vor însemna în prima fază o scădere a produsului intern brut, o agravare a crizei şi în niciun caz o atenuare, dar va fi ca o cauterizare a unei cangrene – e singura şansă de a reaşeza economia pe baze sănătoase. Altfel, ACTUALA CRIZĂ NU VA LUA

SFÂRŞIT! O vom duce din criză în criză până când tensiunile mereu crescânde vor conduce la un nou război mondial.

Este imperios necesară adoptarea unei **monede unice mondiale în următorii 20 ani.** Globalizarea este un efect natural, e în firea lucrurilor, e o lege a naturii, dar nu o globalizare care să ducă la un Guvern Unic Mondial care să dicteze viaţa popoarelor aşa cum vor „stăpânii”.

Atunci când pui într-un recipient mai multe lichide ele se vor amesteca, iar în cazul nostru a nu adopta o monedă unică mondială este ca şi cum am vrea să ne opunem legilor naturii. Cine crede că americanii vor putea păcăli la nesfârşit restul lumii tipărind monedă falsă prin care să îşi acopere ineficienţa şi falimentul de stat, se înşală. Acest lucru nu ţine de voinţa SUA, ci de voinţa şi unitatea ţărilor BRIC alături de care vor mai veni în

curând ţări precum Coreea de Sud şi Japonia care în mod indirect şi la proporţii mai mici sunt şi ele furate. Deocamdată dependenţa militară şi strategică nu le permite să deschidă gura, dar cu cât economia SUA va fi mai slabă, aceste ţări vor deveni tot mai obraznice. Europa din păcate nu e în situaţia de a se putea opune nici unora nici altora…

Problema e cum şi de către cine va fi controlată această monedă unică? Minţile luminate vor găsi o soluţie la această mare problemă mondială. Politicienii cu siguranţă nu – sau dacă vor fi puşi în situaţia de a găsi ei o soluţie, ea va fi una şmecherească din care să aibă ei de câştigat.

Este necesară interzicererea implicării băncilor în afaceri în mod direct sau indirect, în afaceri imobiliare, fonduri de investiţii, fonduri de pensii sau asigurări. Este necesară o reglementare strictă a activităţii bancare cu

principii puţine, dar clare, neinterpretabile şi indiscutabile. Este necesar un control strict din partea statului asupra activităţii sistemului bancar. Nu, nu e socialism – se numeşte realism!

Sunt necesare legi bursiere care să descurajeze specula. De exemplu, un impozit forfetar de 10% pe tranzacţii le-ar tăia pofta de şmecherii speculatorilor.

Bursa trebuie să devină o piaţă de vânzare-cumpărare a acţiunilor companiilor şi nu un joc de poker pentru speculatori. În acest fel, bursa va exprima valoarea reală a companiilor. Este nevoie de un control strict din partea statului asupra activităţii sistemului bursier. Într-o societate civilizată, evoluată, trebuie descurajată şmecheria, hoţia, viclenia şi implicit realizarea de venituri din speculă! Specula este un instrument valabil doar pentru o societate golanească şi mergea pe vremea

prohibiţiei şi a lui Al Capone dar… au trecut 100 ani de atunci…

Impunerea prin lege în fiecare ţară a interzicerii deficitului balanţei comerciale externe ar fi o măsură care ar detensiona mult relaţiile economice internaţionale şi ar tăia din elanul imperialist al câtorva ţări cu tendinţe expansioniste. Este simplu – nu ai voie ca ţară să importi mai mult decât exporţi! Problema e dacă ţări ca Germania sau China vor accepta vreodată o astfel de măsură globală… Părerea mea e că nu. Aşa că rămâne la nivelul de aspiraţie, năzuinţă pentru alte timpuri.

Sigur că da, ţări meritocrate conduse de specialişti vor adopta ca şi măsură vitală pentru economie, măsura interzicerii deficitului balanţei comerciale. Ce se va întâmpla cu ceilalţi care nu vor adopta această măsură? Vor avea de pierdut în mod sigur în faţa celor care o adoptă. Exact cum se

întâmplă azi în Europa: Germania – pentru care excedentul balanţei comerciale este lege sfântă de peste 50 ani, prosperă şi ridică nivelul de trai al populaţiei de la an la an pe spatele ţărilor latine conduse de sisteme politico-economice mafiote care nu pun prea mare preţ pe acest aspect.

Veţi spune, pai bine, de ce se întâmplă acest lucru că doar şi nemţii sunt conduşi tot de politicieni?

Fals!

Germania este condusă de o mână de oligarhi patrioţi care se folosesc de politicieni ca de nişte instrumente ce le ascultă ordinele în vreme ce ţările latine sunt conduse de gangsteri politici independenţi ce nu au în spate decât o singură religie – furtul întru propăşirea personală. Există şi cazuri în care gangsterii politici sunt conduşi din umbră de către oligarhi (străini de cele mai multe ori) al

căror unic scop este devalizarea ţărilor, furtul de bogăţii, acumularea de bani, putere şi influenţă.

Ceea ce se poate face însă şi e chiar simplu, se poate face repede astfel încât măcar în actuala Constituţie a României să introducem aceste elemente indispensabile bunăstarii poporului:

— Interzicerea deficitului bugetar;

— Interzicerea deficitului comercial;

— Interzicerea comerţului cu companii off-shore. Sistemul de impozitare trebuie simplificat la maxim. Libertate pentru firmele private mici, fără birocraţie, fără acte şi documente birocratice, fără autorizaţii, aprobări, certificate, fără reglementări peste reglementări şi reguli peste reguli. Reguli puţine, stricte şi clare, neinterpretabile şi indiscutabile. La ora actuală firmele risipesc 30 – 50% din energii şi fonduri pentru rezolvarea

problemelor birocratice.

Statul este o caracatiţă care parazitează sistemul economic cu un sistem birocratic imens care absoarbe resurse imense fără a oferi nimic în schimb. Acest sistem birocratic acţionează în societate ca o imensă frână.

Care ar fi soluţia alternativă la acest sistem ticălos? Simplu – fără cărţi întregi de legi contabile, fără taxe peste taxe, fără birocraţie. Trei formule simple de calcul a TVA, a impozitului pe profit şi a impozitului de 2% pe cifra de afaceri (pentru firme cu cifre de afaceri de peste 10 milioane euro/an).

Fiecare stat în parte, în funcţie de specificul ţării, poate să introducă o anumită cotă de impozit pe profit. De exemplu, pentru România anului 2013, ar fi absolut necesară introducerea unui impozit pe profit diferenţiat de 5% pentru firmele de producţie, 30% pentru servicii şi 40% pentru comerţ. De asemenea va

fi imperios necesară introducerea unui impozit forfetar suplimentar peste impozitul pe profit pentru companiile cu cifra de afaceri mai mare de 10 milioane euro pentru descurajarea economiei corporatiste, socialiste.

Privatizarea prin bursă a tuturor companiilor de stat, mai puţin industria grea, industria chimică, domeniul energetic şi resursele minerale (pentru România).

O să vă explic de ce ar fi necesar acest lucru pentru România în particular.

România nu deţine un capital autohton puternic. Niciun român nu ar avea puterea de a deţine un combinat siderurigic, dar economia, industria, are nevoie de oţel, aluminiu şi cupru. Dacă le importi creezi deficit uriaş al balanţei comerciale, le iei la preţ mare şi nu poţi sprijini economia internă. Dacă ai un combinat de stat, ţi se deschid nişte oportunităţi extraordinare pentru economia

ţării.

Să mă explic.

Industria grea, metalurgică, este o industrie preponderent energofagă. Asta înseamnă că producţia e bazată pe consumul de curent electric şi/sau gaz. Păi, dacă energia electrică este în proprietatea statului, se deschid oportunităţi fantastice pentru eficienţa şi performanţa acestei industrii. De ce? De exemplu pentru că poţi avea curent electric GRATUIT! Vă miraţi citind această afirmaţie? Vă gândiţi că poate am luat-o pe arătură? Nu dragii mei… Este o afirmaţie foarte serioasă şi ADEVĂRATĂ! Cei ce au avut tangonţă cu sistemul energetic ştiu că nu poţi produce energie doar ziua când e şi consumată ci, vrei nu vrei, produci energie şi noaptea când nu consumă nimeni. Şi atunci ce se întâmplă? Trist, dar adevărat – acest curent produs noaptea se pierde, „se aruncă la gunoi” în sens

metaforic, fără să se obţină nimic pentru el pentru că asta e – nu poţi pune vântul să bată doar ziua, nu poţi porni termocentrala ziua şi s-o opreşti noaptea, nu poţi porni reactorul nuclear ziua şi opri noaptea (acest lucru este imposibil de realizat din punct de vedere tehnic). Şi atunci tot ceea ce se produce noaptea se pierde! Da, dar dacă cu, stat Român, aş avea în proprietate uzine energofage pe care le-aş pune să lucreze preponderent noaptea, aş echilibra consumul energetic şi mai mult, aş ieşi pe zero sau aproape de zero cu cheltuielile de energie pentru că oricum pierdeam energia produsă noaptea.

Şi atunci ce s-ar întâmpla? Aş avea o industrie grea foarte performantă care ar putea permite o dezvoltare extraordinară a celorlalte ramuri industriale conexe: construcţii de maşini, navală, aeronautică,

electronică, construcţii şi chiar agricultură pentru că dacă produc foarte ieftin tractoare, pot creşte gradul de mecanizare al agriculturii şi astfel pot creşte producţia agricolă. Dacă produc foarte ieftin ţevi, pot dezvolta foarte eficient sistemul de irigaţii şi asta se va regăsi de asemenea în producţii agricole mult mai mari. Dacă produc tablă, semifabricate, ţevi, cabluri, conductori, foarte eficient, pot construi o industrie constructoare de maşini şi navală foarte eficientă, pot să creez valoare adăugată foarte mare – în felul acesta creez excedent comercial, creez locuri de muncă, creez venituri bugetare din taxe şi impozite, creez bogăţie şi creşterea nivelului de trai.

Fabricile de tractoare, de combine, şantierele navale etc. Nu trebuie să fie de stat, dar e de preferat să aparţină capitalului autohton. De ce? Simplu – ca să nu plece valori din ţară sub formă de profit – e la mintea

cocoşului. Numai pentru incompetenţii de politicieni români sunt bune investiţiile străine! Investitorul străin şi dacă investeşte în România, o face pentru ca în 5 – 10 ani să poată scoate sub formă de profit toată investiţia şi apoi să devină un balast pentru balanţa comercială. Niciun investitor străin nu vine în România cu gândul de a ridica România, ci de a stoarce în timp, cât mai mult!

În concluzie, prin proprietatea de stat asupra resurselor energetice şi a industriei grele, pot genera o dezvoltare economică SUSŢINUTĂ ŞI SĂNĂTOASĂ care să ducă la o creştere rapidă a nivelului de trai. Rămâne de rezolvat o singură problemă: MANAGEMENTUL acestor întreprinderi de stat. Atâta timp cât conducerea acestor companii de stat va fi dictată de politicieni şi interese mafiote, soluţia propusă de mine NU ESTE FUNCŢIONALĂ!

EA DEVINE FUNCŢIONALĂ, SUPER COMPETITIVĂ PRIN MERITOCRAŢIE, PRIN NUMIRI LA CONDUCEREA COMPANIILOR PE BAZĂ DE MERIT, VALOARE, COMPETENŢĂ ŞI MORALITATE.

Condiţia este ca aceşti manageri să nu ajungă la mâna unei clici politice. Aceşti manageri trebuie să aibă libertate, independenţă totală şi să nu dea socoteală decât poporului pentru faptele şi rezultatele lor.

Pentru realizarea acestui deziderat în România, pentru închiderea cercului, este imperios necesară naţionalizarea tuturor resurselor naturale: zăcăminte minerale, gaze şi petrol. Un sistem energetic naţional aflat în proprietatea statului. Fiecare stat trebuie să fie puternic şi pentru asta trebuie să fie stăpân pe

resursele lui minerale şi energetice. Părerea mea este că şi distribuţia gazului şi a curentului trebuie să fie în proprietatea statului.

Atunci când statul deţine în proprietate sub control şi MANAGEMENT PERFORMANT resursele minerale, sistemul energetic şi industria grea... SUCCESUL ESTE GARANTAT 100%. Mai e nevoie doar de moralitate! Moralitatea o asiguri foarte simplu printr-o lege foarte aspră care să descurajeze infracţiunea.

Poate mă repet prea des, dar este esenţial să înţelegeţi acest lucru atât de simplu: **NIMIC NU SE POATE FACE FĂRĂ O FUNDAŢIE SOLIDĂ, FĂRĂ UN SISTEM SOCIAL NOU, MERITOCRAT!**

Se vor găsi voci care să spună că propun întoarcerea la socialism.

Fals!

Socialism este acum, cu sistemul economic corporatist. Austria are o economie capitalistă dezvoltată şi totuşi proprietatea de stat este mult mai mare din punct de vedere procentual decât în România!

Problema nu trebuie pusă în mod extremist. Economia de stat trebuie gândită în termeni de eficienţă, logică şi bun simţ. **Nu trebuie să plecăm pe o idee fixă – numai privat. La fel cum este la fel de greşit să fie numai economie de stat.**

Sigur că nu e nimic rău să existe şi industrie grea privată, dar realitatea a demonstrat că proprietatea privată în domeniul industriei grele este falimentară acolo unde statul nu vine să sprijine privatul. Şi atunci de ce trebuie ca eu, contribuabilul, să plătesc pentru privat? Păi, dacă tot plătesc, măcar să o fac pentru interesul meu, a statului, a proprietăţii publice, nu să-i fac eu cadouri

marelui industriaş privat.

Dacă unei ţări i-ai luat resursele minerale şi sistemul energetic, i-ai luat independenţa, controlezi conducerea şi destinele respectivului stat. În acest fel nu mai ai nevoie să-l cucereşti prin luptă pentru că i-ai acaparat resursele şi eşti stâpănul lui.

În plus, acestea sunt domenii economice foarte profitabile. De ce să le dai unor super bogătani pe care să-i faci mai bogaţi în loc să le administrezi tu ca stat şi astfel să te ajuţi la bugetul de stat, să poţi ridica nivelul de trai al populaţiei?

Industria este un factor major al prosperităţii unei ţări pentru că doar industria creează plus valoare mare, creează salarii mari şi implicit, nivel de trai ridicat. Poţi să ai agricultura cea mai performantă, poţi să ai şi industrie alimentară dezvoltată, dar banii mulţi

nu se fac aici – banii mulţi se fac la vapoare, maşini, utilaje, tehnologie, informaţie. Pentru vapoare, maşini, utilaje, îţi trebuie industrie pentru tehnologie şi informaţie, îţi trebuie sistem educaţional performant.

Salariile bugetarilor trebuie reglementate în funcţie de salariul mediu din sistemul privat. Piaţa muncii trebuie să fie echilibrată. Nu trebuie să se ajungă la migraţia forţei de muncă dinspre sectorul privat spre cel bugetar sau invers, nu trebuie să existe inechităţi între cele două categorii de salariaţi.

După părerea mea, sindicatele ar trebui să dispară, dar şi cu şi fără părerea mea, ele vor dispărea oricum de la sine. Când unui angajat nu-i convine ceva la locul lui de muncă trebuie să încerce să rezolve cu şeful sau cu proprietarul companiei şi dacă nu reuşeşte pe cale amiabilă, e liber să-şi caute alt serviciu. Sunt probleme care se rezolvă de la sine… Un

patron care se poartă abuziv şi nedrept cu angajaţii săi va da faliment pentru că-şi va pierde oamenii de valoare. În schimb, dacă dă afară o lichea, va îmbunătăţi performanţele firmei şi va duce la o creştere calitativă a activităţii firmei. Doar un manager incompetent se poartă necorespunzător cu angajaţii de valoare, dar dacă e un incompetent. Nu poate ajunge patron de succes. Sindicatele acţionează la ora actuală în economia mondială ca o imensă frână, sunt imorale şi refractare. Cu ce drept poate cineva să-mi dicteze ce să fac în firma şi în casa mea pe banii şi pe averea mea? Nu-i convine ceva angajatului? E liber să plece. Dacă cineva îmi vine acasă în vizită şi nu-i convine mâncarea sau curăţenia sau culoarea pereţilor e liber să plece, dar cu ce drept să-mi ceară să aduc modificări în casa mea, pe banii mei.

Bine, veţi spune că sindicatele îşi au rolul lor, acela de a proteja salariaţii împotriva abuzurilor proprietarilor. Corect.

Salariaţii trebuie să fie protejaţi împotriva abuzurilor şi aceasta a fost raţiunea pentru care au apărut sindicatele în urmă cu peste 100 ani numai că pe atunci ele erau justificate neexistând o legislaţie naţională care să apere drepturile angajaţilor, însă azi. Legislaţiile naţionale şi Codul Muncii sunt suprasaturate cu legi şi prevederi care nu numai că apără şi protejează drepturile salariaţilor, dar mai mult au sărit în cealaltă extremă şi au ajuns să fie discriminatorii faţă de proprietari, să le încalce în mod flagrant dreptul la proprietate şi libertate!

La ce sunt bune sindicatele azi? În mai toate cazurile, şeful de sindicat este un burtos, o ceafă lată care a ajuns prin şmecherie şi viclenie şef, şi-a tras limuzină, birou, secretară

Barbie şi merge de două ori pe lună în Maldive sau la Rio în schimb de experienţă pe banii amărâtului care munceşte din greu şi plăteşte cotizaţie. Şi tot n-ar fi rău dacă măcar banditul ăsta ar acţiona în favoarea muncitorului, dar în 99% din cazuri, el e vândut conducerii în schimbul a fel de fel de avantaje sau. Şantaj.

Vi-o spune cineva din interiorul sistemului… PROPRIETATEA TREBUIE SĂ FIE CU ADEVĂRAT SFÂNTĂ NU DOAR ÎN TEORIE CI ŞI ÎN PRACTICĂ! Atâta timp cât există sindicate, proprietatea nu e sfântă…

2.18. Caracteristicile principale ale MERITOCRATISMULUI:

1. Meritocraţia aplicată în ocuparea funcţiilor la toate nivelele societăţii;

2. Naţionalizarea bogăţiilor naturale;

3. Interzicerea deţinerii de terenuri agricole şi forestiere de către cetăţenii

străini;

4. Interzicerea exportului de materii prime şi minerale;

5. Industrie grea, extractivă şi chimică în proprietate publică;

6. Industria energetică în proprietate publică;

7. Încurajarea producţiei, dezvoltarea sectorului industrial;

8. Economie semiplanificată bazată pe o Strategie Naţională de Dezvoltare;

9. Încurajarea firmelor mici, crearea unei economii bazate preponderent pe companii mici, private;

10. Echilibrarea balanţei comerciale – excedentul comercial trebuie să fie filosofia de bază a economiei;

11. PIB sănătos şi reducerea risipei;

12. Descurajarea activităţilor economice speculative, reglementarea

strictă a sistemului bancar;

13. Reglementarea strictă a creditării;

14. Sistem de pensii şi asigurări mixt;

15. Împarţirea firmelor pe patru categorii:

— Producţie;

— Servicii;

— Comerţ;

— Asigurări – finanţe – bănci – bursă-investiţii;

16. Legislaţie economică simplificată la maxim, doar cu trei taxe:

— TVA;

— Impozit pe profit, diferenţiat în funcţie de obiectul de activitate;

— Impozit forfetar pe cifra de afaceri;

17. Descurajarea hipermarketurilor;

18. Descurajarea dezvoltării de megacompanii, corporaţii;

19. Distributism în agricultură şi

servicii;

20. Descurajarea birocraţiei, infracţionalităţii economice şi a corupţiei – rolul securităţii;

21. Eliminarea subvenţiilor;

22. Interzicerea deţinerii şi a desfăşurării de contracte şi afaceri cu firme off-shore;

23. Investiţii masive în educaţie;

24. Facultăţi de stat cu admitere pe bază de examen şi planificare educaţională;

25. Încurajarea tradiţiei şi o cât mai mică migraţie a forţei de muncă;

26. Descurajarea folosirii combustibililor fosili, poluanţi, investiţii de stat în energie regenerabilă;

27. Crearea cadrului legislativ pentru proiectele mici de energie regenerabilă (gospodării);

28. Implicarea statului în reciclarea deşeurilor;

29. Împăduriri, ecologie şi o industrie a lemnului raţională.

1. Meritocraţia aplicată în ocuparea funcţiilor la toate nivelele societăţii

Este evident pentru oricine că o societate condusă de specialişti va lucra mai eficient, va avea rezultate mai bune şi în consecinţă, va rezulta un nivel de trai mai ridicat pentru mase decât în cazul unui management neprofesionist. Un management performant va asigura un nivel de trai maxim posibil pentru mase în condiţii specifice date. Sigur că nivelul de trai nu depinde doar de managementul ţării, dar acesta este unul dintre factorii cei mai importanţi.

Atenţiune însă: degeaba pui la

conducerea ministerelor, a Regiilor Autonome, a diverselor instituţii ale statului, specialişti, profesionişti, dacă ei sunt aserviţi politic! Dacă politicianul te pune în funcţie sau se află la butoanele societăţii, el îţi va impune ţie specialistului, managerului, decizii în concordanţă cu interesele sale personale sau de grup, decizii în contradicţie cu interesele societăţii. De aceea:

NU ESTE VIABIL, NU ESTE FUNCŢIONAL UN SISTEM DEMOCRAT CU O CONDUCERE POLITICĂ ŞI CU MANAGEMENT PROFESIONIST! NU ESTE POSIBILĂ ALTOIREA ACTUALULUI SISTEM DEMOCRAT CU PRINCIPIILE MERITOCRAŢIEI!

Managerul profesionist va fi aservit politicianului şi astfel, indiferent cât de profesionist şi valoros va fi managerul, corupţia, deciziile nefericite nu vor fi eliminate

din viaţa socială. Caracterul imoral al societăţii se va perpetua pentru că managementul, oricât de profesionist ar fi, va fi aservit politicului.

Politicianul îl va numi în funcţie şi tot el îl va putea destitui pe manager aşa că, automat, va avea influenţă hotărâtoare asupra deciziilor manageriale. Cum va putea managerul, oricât de profesionist va fi, să se opună dorinţelor celui ce l-a numit în funcţie? Şi dacă presupunând că o va face – ce îl va putea opri pe politician să spună: „păi bine măi, eu te-am pus acolo şi tu mi te opui? Atunci te dau afară şi pun pe unul care să facă ce-i spun eu!” Şi o va face pe bună dreptate pentru că dacă nu mai poate căpuşa, fura, ciubucări, nu va mai avea bani de campanie electorală, va pierde alegerile şi automat şi el, specialistul, îşi va pierde scaunul! Şi atunci ce vei alege specialistule? Şi atunci ce am rezolvat cu managementul profesionist, dar subordonat

factorului politic?

Veţi spune „bine, dar să facem o legislaţie care să nu-i permită politicianului ingerinţa în factorul decizional, managerial”. Păi, atunci la asta ajungem – la MERITOCRAŢIE, dar... ce nevoie mai avem atunci de politicieni? Doar aşa, ca să le plătim secretare blonde, maşini, birouri luxoase, chiolhanuri şi excursii în străinătate pe banii şi munca poporului? Sau poate veţi spune, „măcar să rămână parlamentul politic...” Adică să nu facă legile specialiştii, ci politicienii! Adică să nu decidă ministrul finanţelor, un mare specialist în finanţe, nivelul şi tipul impozitelor, ci să le voteze politicienii, un interlop, un cârciu-mar, un muzicant, un manelist şi un fotbalist. Adică ministrul de finanţe să ceară aprobarea acestor „aleşi” pentru o lege economică imperios necesară, iar Vasile, cârciumarul de la partid, să se opună legii pe motiv că el nu e de acord,

că legea nu e bună sau ca răzbunare pentru că firma tăticului său nu a primit un contract cu statul. Şi bagă boicotul împotriva guvernului tehnocrat. Ar fi bine aşa?

Managementul de valoare, selecţia managerilor prin concurs, moralitatea susţinută printr-o legislaţie anticorupţie deosebit de aspră vor reprezenta o condiţie *sine qua non* a noii societăţi meri-tocrate.

Conducerea pe baze meritocrate va trebui să se aplice la toate nivelele societăţii – atât în administraţie cât şi în Regiile Autonome, companiile publice (conduse de stat).

Modul de selecţie a viitorilor conducători de instituţii şi companii publice se va putea face în două feluri:

— De către Autoritatea Meritocrată Naţională;

— Prin firme de recrutare – aşa-zisele „had hunters”. Părerea mea este că soluţia

AMN este mai bună din următoarele motive:

— Volumul de lucru e imens şi există un specific al activităţii ce va ajuta ca o instituţie să se ultraspecializeze, să-şi creeze o bază de date foarte valoroasă în timp şi să obţină mereu rezultate mai bune.

— Nu rişti să te trezeşti cu surprize din partea unor firme de recrutare în spatele cărora nu ştii niciodată ce interese se ascund în numirea unor anumite persoane…

— Problema costurilor care nu este deloc de neglijat.

—

— Problema secretului de stat la nivel de bază de date a super-creierelor româneşti care este cea mai mare avuţie a ţării. E periculos ca o astfel de bază de date să ajungă la mâna unor companii străine ce vor putea foarte uşor să devină prietene ale anumitor servicii…

Viitorii manageri de instituţii de stat şi

companii publice vor avea salarii foarte motivante, dar nu exagerate, pentru că asta ar putea provoca resentimente şi o falie în societate.

Legislaţia anticorupţie şi anticăpuşare va fi extrem de dură astfel încât să descurajeze 100% orice gânduri murdare.

2. Naţionalizarea bogăţiilor naturale

Este revoltător ceea ce se întâmplă azi în lume... Trăim o perioadă unică în istoria omenirii, o perioadă scurtă de timp în care majoritatea bogăţiilor subsolului au trecut sau trec încă din proprietatea statelor, a popoarelor, în mâinile unor oligarhi sau a statului mamut.

Această specie se războieşte de mii ani pentru aceste resurse şi bogăţii. Unii le apară, alţii vor să le cucerească, să le fure, să le ia

prin forţă. Acum, în secolul XXI, ele nu mai sunt luate prin forţă, prin războaie, ci prin şpagă, prin coruperea politicienilor aflaţi la conducerea statelor. Resursele minerale ale planetei nu doar trec pe mai nimic în mâinile oligarhilor şi ale statelor mamut, dar mai mult, ELE SUNT EXPLOATATE de către aceştia. Poate nu ar fi atât de grav dacă doar ar trece în proprietatea (pe hârtie) unor gangsteri, dar ele sunt rapid exploatate, epuizate, transformate în bani, valori şi părăsesc definitiv ţările de origine! FĂRĂ NICIO POSIBILITATE DE RECUPERARE ULTERIOARĂ! ACESTA ESTE UN PROCES IREVERSIBIL!

Nici nu e nevoie ca un stat să înstrăineze zăcăminte naturale – e de ajuns şi e chiar mai periculos să le dea în exploatare unor megacorporaţii. De cele mai multe ori, aceste zăcăminte sunt date în exploatare în schimbul

unor redevenţe simbolice... praf în ochii poporului... ca să nu se spună că au fost date pe gratis!

Cum justifică politicienii aceste tranzacţii? Argumentele sunt ridicole. Chipurile, statul nu ar fi un bun administrator... ca şi cum statul ar fi o fatalitate, un bolovan căzut din cer şi nu ai ce face! Ca şi cum dacă ai un copil rău, soluţia este să-l vinzi (pardon, să-l dai pe gratis), nu să-l educi, nu să-l îndrepţi. Adică statul, prin reprezentanţii lui – politicienii – nu are cum să organizeze o Regie Autonomă care să exploateze şi să valorifice eficient bogăţiile. Adică ce ar fi aşa greu să organizezi concurs de management (pentru eficienţă managerială) şi apoi să creezi un cadru legislativ (care să descurajeze corupţia) şi un regulament motivaţional (care să încurajeze eficienţa) care să ducă la succes această afacere? În acest fel, în loc să se aleagă statul, ţara, poporul cu

numai 4% redevenţe, ar beneficia de 100% sau chiar mai mult prin prelucrare.

Să vă dau un exemplu:

România deţine azi rezerve de gaz cunoscute (FĂRĂ GAZELE DE ŞI ST) de aproximativ 200 miliarde metri cubi. Asta înseamnă că la preţul de azi al gazului de aproximativ 350 USD/1000 me, România ar câştiga din exploatarea şi comercializarea lui aproximativ 70 miliarde USD. Dacă îl dă în exploatare unor companii străine, o să primească 4% redevenţe, adică doar până în 3 miliarde USD. Mai mult, dacă statul român va exploata aceste resurse, înseamnă că dă de lucru fabricilor din industria de utilaj greu, dă de lucru la români în domenii diferite, cu salarii mari. Rămân în ţară banii în loc să plece în SUA ŞI Germania pentru achiziţionarea de utilaje la de 10 ori preţul utilajelor româneşti. De ce costă acele utilaje de 10 ori mai mult?

Pentru că muncitorul german sau american are salariu de 10 ori mai mare decât muncitorul român! De ce să ţinem noi bogăţia aceasta pentru noi când putem să o dăruim altora?

Dar şi mai interesantă este situaţia la gazele de şist. Evaluările specialiştilor spun că România este una dintre ţările cu cele mai mari rezerve de gaze de şist din lume – până în 30.000 miliarde me de gaze de şist! Adică aproximativ 100 miliarde USD la preţul de azi al gazului! Cadou firmei Chevron… Ce înseamnă 100 miliarde USD pentru românii mai slabi la matematică? Fiecare român a făcut cadou, prin voinţa politicienilor, câte 5.000 USD firmei Chevron fără să punem la socoteală şi alte implicaţii economice (prelucrare, utilizare industrială) care în termeni reali ar dubla cel puţin această sumă.

Dacă România ar fi exploatat singură aceste zăcăminte, ar fi dat de lucru câteva zeci

de ani românilor, apoi s-ar fi dezvoltat exploziv industria extractivă, industria grea, industria chimică. Probabil că toate astea ar fi dus la dublarea salariului mediu net şi a pensiilor cam din 5 în 5 ani.

Să vedem cum stăm la petrol...

România are azi rezerve de petrol confirmate de aproximativ 80 milioane tone.

Dar statul român a spus prin vocea lui Adrian Nastase, cel mai iubit fiu al poporului... la momentul respectiv... şi prin decizia Parlamentului României – cei mai mari patrihoţi ai ţării... din toate timpurile... că nu are nevoie de acest petrol... şi l-au făcut cadou austriecilor.

Doar 51% (20% Ministerul Economiei, 20% Fondul Proprietatea, 9% alţii)... adică doar 40 milioane de tone CADOUL făcut statului austriac care va câştiga din vânzarea

acestui petrol aproximativ 500 USD/tonă, adică aproximativ 20 miliarde USD! E drept că va primi şi statul român redevenţe de 4%, adică până în 2 miliarde USD!

Dacă în loc să dăruim petrol de 20 miliarde statului austriac îi dădeam staff-ului de la PETROM doar 100 milioane euro salarii şi bonusuri motivaţionale, obţineam acelaşi lucru. Azi, statul român, ar fi fost cu 20 de miliarde mai bogat, la care s-ar mai fi adăugat alte 20 de miliarde cel puţin prin prelucrarea acestui petrol în rafinăriile româneşti.

Trădarea acestor nemernici ne-a costat aproximativ 50 miliarde euro.

Din afacerile cu gaz pierdem şi acolo cel puţin 150 miliarde. Adăugaţi aurul, wolframul şi uraniul în valoare de încă cel puţin 50 miliarde.

Total: 250 de miliarde. Aşa scurt, la un calcul sumar!

Adică fiecare familie de 4 persoane a dăruit, prin reprezentanţii ei în Parlament, câte 50.000 euro americanilor şi austriecilor. Mai puneţi ineficienţa, incompetenţa, corupţia în administrarea ţării care ne-au costat câte 5.000 euro/persoană... Fainã treabă democraţia asta pe care o idolatrizaţi ca pe o icoană sfântă!

Veţi spune că politicienii nu sunt în stare să organizeze aceste Regii astfel încât să lucreze eficient.

Bine, accept, dar atunci de ce vor să conducă statul dacă singuri spun că statul (adică ei, politicienii) este prost administrator şi nu este capabil să organizeze o exploatare eficientă?

DE CE VOR POLITICIENII SĂ CONDUCĂ STATUL DACĂ SINGURI RECUNOSC CĂ NU SUNT CAPABILI SĂ O FACĂ EFICIENT?

Şi uite aşa, cu sprijinul politicienilor,

bogăţii ce au aparţinut popoarelor, trec în mâinile câtorva oligarhi, sunt transformate în bani care îi fac şi mai bogaţi şi mai puternici pe oligarhi, îmbogăţesc câţiva politicieni trădători de ţară şi secătuiesc de resurse ţări ce nu demult erau bogate şi puternice prin potenţialul lor.

Părerea mea este că aceste bogăţii naturale ale ţărilor trebuie să fie exploatate în folosul popoarelor cu scopul creşterii nivelului de trai a maselor şi nu superîmbogăţirea câtorva oligarhi sau politicieni. Asta înseamnă ca zăcămintele să fie exploatate de către Regii Autonome locale care să exploateze şi să valorifice bogăţiile în folosul statului, a bugetului de stat. Astfel, aceste bogăţii se vor regăsi în investiţii, în infrastructură, în locuri de muncă, în educaţie, în sănătate, în creşterea nivelului de trai.

Să vă dau un exemplu sugestiv: se discuta

încă din anul 2012 cu privire la cedarea drepturilor de exploatare a resurselor de gaze de şist ale României unei companii străine (americane). Ce va în-seamnă acest lucru?

Americanii vor extrage gazul de şist la nişte costuri de 20 – 30 USD/1.000 me, vor mai plăti statului român încă maxim 20 USD/ 1.000 me şi apoi vor vinde gazul poporului român (gaz proprietate a poporului în fapt) la preţul de minim 350 USD/1.000 me. Adică, din gazul proprietate al românilor, România, poporul român, va câştiga 20 USD/1.000 me, dar va plăti 350 USD/L.000 me. Bilanţ: minus 330 USD/1.000 me, pierdere ce se va reflecta în scăderea nivelului de trai.

Practic, din gazul nostru se vor îmbogăţi nişte străini şi vom sărăci noi. Cu alte cuvinte, dacă nu aveam gazul ăsta, ieşeam mai câştigaţi! Am fi dezvoltat sisteme de încălzire pe curent electric, am fi împânzit ţara cu

hidrocentrale şi parcuri eoliene şi am fi ieşit mult mai bine. Vedeţi, dacă ne-a bătut Dumnezeu să avem aşa bogăţii imense în subsolurile patriei…

Practic, ceea ce facem noi este ca şi cum ai fi avut o găină care îţi făcea ouă de aur, dar ai dat-o altora în schimbul a 10 pene şi ai păstrat în schimb găinaţul…

Nu numai că ieşim în mare pierdere şi sărăcim, dar mai mult, ne mai şi consumă resursele de apă, ne mai şi poluează resursele de apă – acviferele şi pânza de apă freatică!

Şi toate astea pentru a îmbogăţi o firmă americană!

De ce?

Pentru că aşa vor trădătorii de ţară care conduc România în mod discreţionar ca şi cum ţara asta ar fi a lor!

Motivele politicienilor?

Chipurile, independenţa energetică a României.

FALS! Unde e independenţa dacă nu mai eşti la mâna ruşilor, ci la mâna americanilor?

România are o dependenţă energetică foarte mică şi de circumstanţă. România importă doar 20% din gaz, dar s-ar putea lipsi şi de acesta reprofilând anumite sectoare industriale de pe consum preponderent de gaz pe consum de energie electrică, acolo unde suntem excedentari.

Pe lângă asta, ce independenţă ţi-ai câştigat când o companie privată scoate gaz şi îl vinde cui dă mai mult? Păi, dacă noi nu le dăm cât cer, ei o să îl exporte în Ungaria sau Austria şi atunci unde e independenţa?

În plus, ne distrugem rezervele de apă, compromitem agricultura şi ne poluăm ţara. Toate astea de dragul unei companii americane şi pentru propăşirea unor familii de politicieni

„patrioţi” români.

Veţi spune cum de poate un om fie el chiar şi prim-ministru să decidă înstrăinarea bogăţiilor ţării?

Păi… poate… că aşa e în democraţie – şi mai ciudat: UE, NATO, FIFA, UNESCO şi alţii, nu mai sar de fund în sus la astfel de ticăloşii. Nu… asta nu îi deranjează – pe ei îi deranjează în schimb cărţile mele. Cărţile mele, emisiunile mele TV sunt marele pericol al societăţii noastre „democrate” şi ele trebuie cenzurate, interzise! Iar voi, masele, staţi impasibile şi priviţi relaxate de acasă din fotolii cum vă fuge ţara de sub picioare, cum fuge nivelul de trai al familiilor voastre şi viitorul copiilor voştri.

Tuturor celor ce asistaţi impasibili la dezintegrarea statului naţional român vreau să vă spun doar atât:

SĂ VĂ FIE RUŞINE!

ESTE ESENŢIAL PENTRU ROMÂNIA

SĂ NU PERMITĂ ÎNSTRĂINAREA ŞI EXPLOATAREA RESURSELOR SALE NATURALE DE CĂTRE COMPANII STRĂINE!

3. Interzicerea deţinerii de terenuri agricole şi forestiere de către cetăţenii străini

Singurul lucru veşnic, din punctul meu de vedere, e pământul. Nici aurul, nici casele, nici maşinile.

Viitorul omenirii va sta sub semnul a 5 factori de importanţă capitală:

A. Energia regenerabilă; b. Resursele de apă; e. Resursele minerale; d. Terenul agricol; e. Educaţia.

A. Energia regenerabilă

Vă miră afirmaţia mea, aşa-i? Nu gaz, nu petrol, nu aur, nu armament nuclear…

Petrolul şi gazul ar fi trebuit să fie de mult timp deja forme de energie retrograde şi repudiate. Aşa ar fi fost dacă am fi fost o civilizaţie evoluată şi din punct de vedere al conştiinţei, nu doar din punct de vedere tehnologic.

Interesant este faptul că mijloacele tehnologice ne-ar fi permis de mult timp să restructurăm sursa de energie, dar nu am făcut-o, în mod paradoxal tocmai din cauza nivelului înalt de tehnologie atins… într-un timp prea scurt.

Trecerea de la petrol şi gaz la soare şi vânt ar fi necesitat investiţii mari în cercetare şi dezvoltare în domeniul resurselor regenerabile. Cine să o facă, cine avea banii? Păi tocmai „stăpânii”, proprietarii, manipulatorii gazului şi ai petrolului. Tocmai

cei ce făceau averi imense din petrol şi gaz, tocmai cei ce aveau interes ca businessul cu fosil să continue. Trebuiau să fie nebuni să investească în noi surse de energie. Trebuiau să-şi taie singuri craca de sub picioare tocmai atunci când criza energetică urma să le umple mai mult buzunarele?

Păi, dacă susţii dezvoltarea surselor alternative de energie, scade cererea de energie fosilă şi atunci scad preţurile, scade eficienţa şi profitul afacerilor cu gaz şi petrol. Au acest interes „stăpânii”?

Normal că nu! Arderea gazului şi a petrolului poluează, ridică în mod alarmant nivelul concentraţiei de carbon în atmosferă. Şi ce dacă? Banii sunt totul pentru ei. Gazul şi petrolul aduc bani mulţi, putere multă şi asta e cel mai important.

Şi totuşi, în ultimii ani, energia

regenerabilă a început să ia avânt. Nu e fantastic, dar e un început încurajator. Să nu ne amăgim pentru că la originea acestei dezvoltări stau tot ei, „stăpânii” şi tot ei sunt proprietarii acestor noi forme de energie. Ei ştiu că petrolul şi gazul se vor sfârşi în 20 – 30 ani şi îşi iau măsuri, dar totul trebuie optimizat, eficientizat la maxim.

Ei trebuie să scoată maximum din petrol şi gaz şi trebuie să obţină profitul maxim posibil din energia regenerabilă astfel încât asistăm azi la un fenomen interesant: tehnologia şi resursele planetei oferă energie din belşug, dar preţul energiei este uriaş chiar dacă ar putea fi mult mai mic. De ce? Pentru că noi, cei mulţi, trebuie să plătim la maximul suportabilităţii astfel încât ei, proprietarii energiei să câştige maxim posibil, adică să-şi mărească puterea cât mai repede şi la cote cât mai mari.

Vă dau un singur exemplu: dacă statul ar investi în parcuri eoliene şi solare în loc să facă săli de sport în comune cu 20 de copii, statul ar putea să-şi asigure necesarul total de energie pe surse regenerabile în maxim 10 ani şi ar putea furniza populaţiei energie ieftină, nepoluantă. Astfel, nivelul de trai al populaţiei ar creşte extraordinar.

Combinaţia dintre un sistem social meritocrat şi o economie de tip meritocrat va duce la situaţia că masele ar putea ajunge la un nivel de trai inimaginabil azi. Din calculele şi evaluările mele s-ar putea eradica complet sărăcia într-o ţară ca România şi raportat la preţurile de azi, venitul mediu s-ar putea multiplica cu 4 – 5% în condiţiile a doar 4 zile lucrătoare pe săptămână.

De ce nu se poate face acest lucru? Pentru că politicienii trebuie să joace aşa cum le cânta „stăpânii”, iar „stăpânii” au interesul ca forţa

banilor, puterea, să fie în mâinile lor, nu ale maselor.

B. Resursele de apă

Apa dulce e tot mai rară şi tot mai poluată. De ce? Pentru că suntem tot mai mulţi şi consumul de apă pe cap de om e tot mai mare.

În România doar 65% din populaţie are acces la apă curentă în casă.

Gândiţi-vă, doar 2 miliarde de indieni şi chinezi care acum 20 ani nu aveau cadă de baie şi duş, nu aveau instalaţii sanitare în casă, nu spălau prea multe haine şi prea des şi-au însutit consumul de apă în ultimii 20 ani. Gândiţi-vă că aceşti 2 miliarde de oameni au început să consume apă nu doar în mod direct, ci şi prin produsele care încorporează consum

de apă, industrie cu consumuri imense de apă care lucrează pentru ridicarea nivelului de trai al acestor miliarde de oameni. Nu numai consumăm mult mai multă apă, dar o mai şi poluăm pe cea care rămâne…

Norocul este că planeta oferă o sursă de apă neexploatată până acum – **acviferele.**

Subsolul planetei oferă nu doar minereuri, gaz, petrol şi sare, ci şi rezerve imense de apă dulce. Problema e ca aceste acvifere să fie păstrate în condiţii bune, nepoluate. Este tocmai ceea ce nu se întâmplă.

Nemernicii avizi de îmbogăţire şi putere au inventat un nou mod în care pot stoarce subsolul planetei de bani: gazele de şist. Această metodă de exploatare este, metaforic vorbind, un mod de a stoarce pământul de gaz. Problema e că obţinând gaz prin această metodă consumi cantităţi imense de apă pe care nu le mai poţi recupera. Mai mult, există

riscul enorm de a polua acviferele şi astfel, lovitura dată resurselor de apă este dublă. Nu doar prin consumul uriaş, ci şi prin poluarea resurselor subterane. Astfel, apa dulce şi curată va deveni în scurt timp la fel de rară şi scumpă ca petrolul.

Combinat cu încălzirea accentuată a planetei, cu consumul de apă mereu mai mare pentru irigaţii, criza apei va deveni în scurt timp o realitate. Cei ce vor deţine resurse de apă vor deveni ceea ce au fost şi încă mai sunt ţările arabe din punct de vedere al petrolului în următorii 50 ani.

De aceea, atrag atenţia cu privire la exploatările de gaze de şist. Cei ce apelează la această tehnologie riscă să piardă mai mult decât câştigă. Ar fi mult mai eficiente, rentabile pe termen lung, investiţiile în sisteme regenerabile de energie decât exploatarea gazului de şist! Dar pentru aceasta trebuie

schimbat sistemul, alungaţi de la conducerea statului politicienii, argaţii „stăpânilor”.

În România, aparent am spune că stăm bine cu apa…

FALS!

România are resurse de apă ce provin din ape curgătoare şi ape subterane. Din păcate calitatea apelor de suprafaţă este foarte slabă. Peste 40% din lungimea râurilor sunt poluate, sunt ape incompatibile cu necesarul de consum al populaţiei!

Va fi o prioritate a viitorilor conducători de a reduce spre zero procentul apelor otrăvite.

Resursele de apă corespunzătoare utilizării de către populaţie sunt de aproximativ 2.600 metri cubi/locuitor/an, MULT SUB MEDIA UNIUNII EUROPENE care este de aproximativ 4.000 metri

cubi/locuitor/an.

Contrar opiniei multora, nu numai că nu stăm grozav, dar suntem în coada Europei la acest capitol!

Sigur că da, ape avem, dar sunt poluate, inutilizabile.

Dacă am reuşi să le curăţăm, am ajunge la aproximativ 6.000 me/peroana/an adică 50% peste media UE.

Ce trebuie să facem pentru asta?

Să nu mai fim jegoşi şi nesimţiţi! Să nu ne mai spălăm maşinile în râuri, să facem staţii de epurare a apelor uzate în fiecare localitate, să facem sisteme de canalizare în toată ţară şi să desfiinţăm fabricile care nu înţeleg că nu au dreptul de a-şi bate joc de oamenii acestei ţări.

În România anului 2013 doar 50% din populaţie beneficiază de sistem de canalizare – restul în curte, la groapă ca pe vremea lui Ştefan cel Mare… în secolul XXI! mai mult, în

mediul rural, doar aproximativ 5% din gospodării beneficiază de sisteme de canalizare în România!

Noi n-avem W.C. În casă, în schimb facem săli de sport în comune cu 10 – 20 copii… management… „blond”.

În anul 2013, în România, peste 70% din apele reziduale sunt deversate în râuri sub formă netratată! Peste 50% din apele poluate sunt produse de sistemul energetic fosil şi aproximativ 35% de sistemele de canalizare care nu tratează apa în staţii de epurare înainte de a o deversa în râuri. Ca pe vremea romanilor…

În viitorul apropiat, orice producător de ape reziduale va trebui să fie obligat să trateze apa înainte de a o reintroduce în circuitul natural.

C. Resursele minerale

Cea mai mare problemă a zilei de azi este în ce să investeşti.

Banii… nu e bine să-i ţii pentru că ei sunt bani falşi, fără acoperire reală în marfă şi, mai devreme sau mai târziu, buboiul imens va plesni şi hiperinflaţia se va declanşa.

Paradoxal, nici aurul nu mai e investiţie bună. De ce? Pentru că preţul de producţie a unciei de aur a ajuns la aproximativ 1.300 USD. De ce a urcat aşa mult costul de producţie? Din cauza inefici-enţei, a corupţiei şi din cauză că minele sunt tot mai puţine şi mai greu de exploatat, ca de altfel toate resursele planetei.

Ce se întâmplă dacă toată lumea va investi în aur? Preţul aurului va creşte spre 2.000 USD uncia, dar în condiţii de criză toţi cei ce au cumpărat vor începe să vândă şi nimeni nu va avea bani să cumpere. Preţul se

va prăbuşi sub 1.000 USD uncia şi asta va fi o mare ţeapă. După părerea mea investiţia în aur e riscantă, speculativă şi cu şanse mari de a pierde în ziua de azi.

Nici în imobile investiţia nu este o idee bună. La ora actuală, pe plan mondial, este o criză de supraproducţie în domeniul imobiliar, criză ce se va resimţi încă pentru mulţi ani de acum încolo. Mai devreme sau mai târziu omenirea va trebui să ia măsuri de stopare a creşterii demografice şi atunci piaţa imobiliară se va prăbuşi definitiv. Eu nu aş investi în imobile.

Şi atunci… cum rămâne?

O investiţie de mare viitor este domeniul energiei regenerabile. O altă investiţie foarte bună e în resurse minerale. Ambele, din păcate, disponibile doar stăpânilor, marilor capitalişti.

Pentru cei mai mici, rămâne o singură

investiţie bună după părerea mea – investiţia în terenul agricol.

D. Terenul agricol

Criza alimentară se conturează deja. Planeta asta nu poate hrăni un număr nelimitat de populaţie în ciuda descoperirilor din domeniul modificărilor genetice. Grâul pe care îl mâncăm azi nu mai are mare lucru în comun, din punct de vedere nutritiv, cu grâul de acum 100 ani, în schimb, un spic din ziua de azi are de 10 ori mai multe boabe de grâu decât spicul de acum 100 ani.

În anul 1800 populaţia globului era de aproximativ 1,2 miliarde de oameni. Azi suntem peste 7 miliarde şi se estimează că în 2040 vom fi peste 9 miliarde de oameni.

Genetica, pe lângă riscurile pe care le

implică, are limitele ei. Terenul agricol va deveni de o importanţă capitala.

În România, azi, în 2013,90% din proprietatile agricole sunt sub 5 ha, 9% sunt între 5 şi 10 ha şi doar 0,3% sunt mai mari de 50 ha. Ce înseamnă asta?

CĂ NUMAI PRINTR-UN SISTEM COOPERATIST PRIVAT ELE POT FI EXPLOATATE EFICIENT!

De aceea trebuie aplicat urgent în România un sistem agricol distributist asemănător cu cooperativele Mondragon din Spania sau Emilia-Romagna din Italia.

România îşi permite, la nivelul anului 2013, să nu lucreze între 15 şi 20% din suprafaţa agricolă.

REVOLTĂTOR!

Asta în vreme ce milioane de români nu au din ce trăi!

Asta demonstrează încă odată gradul înalt

de dezordine, dezorganizare, haos managerial la nivelul conducerii societăţii. Practic se pierde astfel aproximativ 1% din PIB din lene, dezorganizare, nepricepere sau toate la un loc şi un lucru e sigur: „peştele de la cap se-mpute”.

România a făcut în 2012 4% din PIB cu agricultura.

Într-un an bun se pot face, la actualul nivel de organizare (catastrofal), până la 8% din PIB cu agricultura, dar se poate ajunge la dublarea acestei cifre prin procesare în industria alimentară. Asta înseamnă ca producţia agricolă să nu fie vândută ca materie primă, ci să fie prelucrată în industria aimentară românească. În 5 ani, cu un sistem managerial meritocrat, poţi ajunge la 10% din PIB cu agricultura şi 20% împreună cu industria alimentară şi turismul rural. N-ar fi rău... Încă 40% din industrie, 40% din servicii

şi iată o ţară modernă, dezvoltată echilibrat.

Dar atenţie! Degeaba are o ţară ca România 15 milioane de hectare de teren agricol, dacă acest teren va fi în proprietatea unor străini, va fi ca şi cum nu l-ar avea. Azi, deja, peste 1 milion de ha sunt în posesia unor cetăţeni sau companii aparţinând unor cetăţeni străini.

Străinul îl cultiva şi apoi îl valorifica unde vrea, la ce preţ vrea, aşa că securitatea alimentară a unei ţări depinde în mod direct de proprietatea asupra terenului.

În cazul României există un risc major ca până în anul 2020, peste 50% din suprafaţa agricolă să nu mai fie în proprietatea românilor şi astfel acest popor să devină foarte vulnerabil. Există riscul major ca această ţară să îşi piardă unul dintre avantajele imense cu care a lăsat-o Dumnezeu.

De ce se va întâmpla acest lucru?

Din cauză că preţul terenului agricol în România este foarte mic raportat la veniturile din ţările dezvoltate ale UE. În România un hectar de teren agricol ecologic, fără pesticide şi reziduuri chimice provenite din îngrăşăminte costă 1000 euro. În schimb, în Occident un hectar de teren agricol îmbibat de pesticide şi reziduuri de îngrăşăminte chimice costă peste 10.000 euro.

Să facem un simplu calcul: la o producţie medie de 20 de tone de cartofi la hectar înmulţit cu un preţ mediu de 15 cenţi/kg, înseamnă că din producţia pe primul an obţii 3.000 euro/ha., adică ai scos terenul pe gratis din prima recoltă şi ai mai făcut şi profit! Unde mai există o aşa afacere în ziua de azi? Veţi spune că nu toţi pot cultiva cartofi… Bine, să facem calculul pe grau: 3 tone/ha înmulţit cu 1 euro/kg = 3.000 euro. Şi iarăşi ai ieşit pe plus

din primul an!

Veţi asista la o creştere ameţitoare a preţurilor terenurilor agricole în următorii ani. Preţul va creşte de peste 10 ori în următorii 5 ani. Asta nu o ştiu doar eu – o ştiu toţi specialiştii în management financiar.

DE ACEEA ÎI ATENŢIONEZ PE CONDUCĂTORII STATULUI ROMÂN SĂ INTERZICĂ CETĂŢENILOR STRĂINI CUMPĂRAREA SAU DOBÂNDIREA ÎN ORICE FEL A TERENURILOR ÎN ROMÂNIA PENTRU CĂ ALTFEL, ÎN 5 ANI ROMÂNIA VA DEVENI COLONIE LA MODUL OFICIAL!

România nu se va putea pune la adăpost în cazul unei viitoare crize alimentare dacă terenurile agricole vor fi în proprietatea străinilor. Vom muri de foame la noi în ţară, înconjuraţi de terenuri agricole. Important nu este să existe terenuri agricole în ţară, ci SĂ DEŢII producţia terenurilor agricole. E la fel ca

în cazul resurselor minerale – degeaba sunt aici dacă nu sunt ale noastre!

Cerealele, fructele, legumele sunt de cele mai multe ori o materie primă pentru industria alimentară şi, pentru a valorifica eficient aceste produse, e neapărat nevoie să le prelucrăm aici, în ţară. Asta înseamnă industrie alimentară dezvoltată şi INTERZICEREA EXPORTULUI DE PRODUSE ALIMENTARE NEPRELUCRATE!

ESTE ESENŢIAL PENTRU ROMÂNIA SĂ NU PERMITĂ ÎNSTRĂINAREA TERENULUI AGRICOL ŞI FORESTIER!

E. Educaţia

Acest subiect a fost tratat în subcapitolele:

2.15 O societate în care educaţia,

protecţia mediului şi sănătatea vor deveni priorităţi naţionale. Un nou sistem educaţional bazat pe un sistem de valori profund umanist la fundamentul căruia va sta competenţa, educaţia, toleranţa, nonviolenţă, protecţia naturii, voinţa de a face bine, familia;

2.16 Admiterea la facultate se va face numai prin examen-concurs. Facultăţile vor fi numai de stat. De asemenea va mai fi tratat şi mai jos la acest subcapitol:

— La punctul 23 – investiţii masive în educaţie;

— La punctul 24 – facultăţi de stat cu admitere pe bază de examen şi planificare educaţională.

4. Interzicerea exportului de materii prime şi minerale

Exportul de materii prime este cea mai mare eroare pentru o ţară! De ce? Păi, asta face diferenţa dintre o ţară puternică, independentă, prosperă şi o colonie. Colonistul vine, ia aproape pe nimic bogăţiile naturale şi le prelucrează în ţara lui. Dă astfel de lucru industriei şi oamenilor din ţara lui după care exporta produsul finit cu valoare adăugată mare. Asta înseamnă prosperitate şi creşterea nivelului de trai… pentru colonişti.

Dacă exportul de materii prime este interzis, atunci cei ce au nevoie de materii prime vor deschide fabrici în ţara de origine a materiei prime. Astfel taxele, impozitele, rămân în ţară. Se dă de lucru muncitorilor calificaţi capabili să transforme materia primă în produs finit şi asta înseamnă salarii, înseamnă eliberarea statului de a plăti ajutoare de şomaj, înseamnă CAS la bugetul statului. Dacă firma prelucrătoare aparţine

antreprenorului autohton cu atât mai bine pentru că şi plus valoarea, profitul obţinut de către companie, va rămâne în ţară şi va fi probabil reinvestit. Dacă firma prelucrătoare este companie străină, este şi bine şi rău. Acea firmă aduce tehnologie, face investiţii în primă fază cu aport valutar şi aport pentru Contul Curent pe termen scurt, dar ulterior, odată cu expatrierea profitului, avantajul se transformă în dezavantaj ducând la deficit de Cont Curent pe termen lung. Măcar rămân în ţară taxele, impozitele şi salariile angajaţilor…

Dacă o ţară exportă materie primă şi importă produse finite, este o ţară cu deficite comerciale şi bugetare mari, o ţară neindustrializată cu salariu mediu redus (nivel de trai scăzut), cu şomaj ridicat şi toate astea, în mod paradoxal, într-o ţară bogată! Da, o ţară bogată în resurse şi săracă în oameni…

Să vă dau un singur exemplu.

Dacă România ar interzice exportul de lemn în formă brută, cei ce au nevoie de produsul lemnos ar veni cu fabricile de mobilă în România şi astfel în loc să dea de lucru nemţilor sau italienilor ar da de lucru românilor care, astfel, ar avea locuri de muncă bine plătite, statul ar lua CAS pe aceste salarii, ar încasa TVA mult mai mare pe mobilă, ar încasa impozit pe profit mult mai mare pe produsul finit decât pe semifabricat. Toată ţara ar avea de câştigat.

Şi totuşi România nu face acest lucru. De ce? Pentru că nişte trădători de ţară au semnat un document de aderare la UE care transformă România în colonie. Cine ne-a obligat să semnăm aşa ceva şi în acele condiţii? Nimeni! De ce am făcut-o? Păi, ei, politicienii, cei ce au semnat din prostie, trădare sau corupţie, iar noi, poporul, ne-am lăsat mituiţi cu nişte blestemate de vize care ne permit să vizităm

alte ţări ca să suportam umilinţa şi dispreţul popoarelor europene „prietene”.

TRATATUL DE ADERARE LA UE VA TREBUI SĂ FIE PROFUND RENEGOCIAT SAU NU VA FI RESPECTAT!

5. Industrie grea, extractivă şi chimică în proprietate publică

Statul trebuie să fie puternic pentru că numai el poate asigura o societate etică, echitate şi o viaţă decentă pentru marea majoritate a locuitorilor ţării. Statul trebuie să fie puternic pentru a putea fi un factor de echilibru în societate.

Un stat puternic trebuie să deţină în proprietate întregul sistem energetic, bogăţiile naturale şi minerale, industria extractivă, industria grea, sistemul energetic, o bancă şi

şoselele. Problema e acolo unde acestea vor trebui naţionalizate. Aşa e la boală… trebuie să mai iei şi câte un medicament amar, mai faci şi câte o injecţie dureroasă… La cancer e mai rău – e cu chimioterapie. Iar societatea actuală este bolnavă de cancer în metastază.

Naţionalizările nu vor fi greu de făcut după ce ai impozitat averile mari. Statul va avea cu ce să le cumpere cu atât mai mult cu cât valoarea de piaţă a actualelor active este foarte degradată din cauza crizei. Şi apoi să nu uităm cum s-au făcut aceste privatizări, mai bine zis împroprietăriri… O să avem ac de cojocul tuturor hoţilor.

Exemplu:

Dacă ai un combinat siderurgic evaluat la 1 miliard de euro, vei fi despăgubit la valoarea reală, dar apoi vei plăti 90% impozit şi vei mai rămâne doar cu 100 de milioane. Suficient cât să trăieşti fericit până la sfârşitul lumii, tu şi

toţi descendenţii tăi în vecii vecilor! Nu e fair? Da’ ce, când le-au luat pe gratis, a fost fair?

Impozitul pe avere cash nu se va putea fenta pentru că toţi cei ce deţin cash în bănci vor fi automat impozitaţi din cont, iar pentru cei ce vor avea cash în seifuri şi sub saltele, va deveni imperios necesar să-şi ducă banii în bănci pentru că, simultan cu impozitarea cash-ului, se va produce şi reforma monetară – adică se vor schimba banii vechi cu alţii noi, iar cei vechi nu vor mai fi valabili! Veţi spune, cum faci asta în România, că nu poţi face reforma monetară decât pe leu, nu şi pe euro. Da, dar eu vă întreb, dacă ai 10 milioane de euro acasă în seif, cum o să-i introduci pe piaţă, pentru că pentru orice sumă mai mare de 10.000 de euro introdusă ulterior în sistem trebuie declarată şi dovedită provenienţa ei. Nu o poţi dovedi? 90% impozit!

Nu, nu sunt un socialist, ci doar un om de

afaceri, un „capitalist” 100% care gândeşte în termenii eficienţei, dar care, pe lângă trăsăturile de capitalist, mai are şi un nivel ridicat de moralitate!

Sunt categoric pentru proprietatea privată, dar şi pentru logică, bun simţ, moralitate şi eficienţă economică.

Ascultaţi-mă – este imposibil să conduci eficient, profitabil un combinat chimic sau un combinat siderurgic dacă depinzi de preţul gazului, al petrolului sau a energiei electrice! Practic, cel ce decide preţul energiei, decide eficienţa sau ineficienţa întreprinderii. Dacă gazul sau energia este achiziţionată de la stat, este încă un caz fericit, pentru că statul, dacă nu e ticălos, are interesul ca întreprinderea să funcţioneze şi să producă taxe, locuri de muncă etc.

Atunci când statul este administratorul industriei grele, el poate să folosească acest

instrument pentru a facilita dezvoltarea întregii industrii naţionale. Atunci când ai industria grea, poţi stimula toate industriile prin pârghia preţurilor şi astfel poţi construi o politică economică de excedent a balanţei comerciale, poţi crea plus valoare, creştere a nivelului de trai. Chiar dacă, de exemplu, eşti nevoit să mergi pe pierderi moderate în întreprinderile de stat din industria grea, dar aceste pierderi vor fi compensate şi supracompensate prin alte beneficii: dezvoltarea celorlalte industrii PRIVATE, creşterea exporturilor, creşterea nivelului de trai. Aceasta e o altă formă de subvenţionare, de stimulare a economiei. E un mod mult mai sănătos de a ajuta economia naţională decât dând pomeni, subvenţii, ajutoare de stat, ajutoare sociale. Iar costurile vor fi mult mai mici…

Problema devine mai delicată atunci când

preţul energiei sau al gazului e dictat de o altă companie privată sau de către un alt stat. Atunci intervin alte interese... Atunci devii dependent din punct de vedere industrial de un oligarh sau de un stat, nu neapărat ostil, dar... poate fi neprieten.

Să fim serioşi – niciun stat nu îşi propune să îşi ajute vecinul, indiferent de declaraţiile la nivel diplomatic!

Date fiind acestea, vă întreb, de ce să laşi fundaţia economică a ţării la voia întâmplării, a intereselor potenţial ostile ţării?

Industria grea şi chimică, precum şi cea extractivă, trebuie să fie în administrarea statului, în proprietate publică (privată). La fel ca şi în cazul celorlalte regii autonome, statul trebuie să organizeze un management performant, independent, moral, stimulat astfel încât eficienţa acestor întreprinderi să fie maximă. Pentru asta nu trebuie decât un

sistem social meritocrat şi un Cod Penal foarte aspru care să descurajeze furtul, corupţia, nemernicia.

Dacă statul nu dispune de o industrie extractivă puternică, capabilă să asigure în mod independent exploatarea propriilor bogăţii naturale, ajungi la mâna unor oligarhi sau state străine care, desigur, vor extrage ele mineralele din sol, dar îşi vor lua partea leului.

Vor mai şpăgări câţiva politicieni aflaţi la putere şi vor da şi statului 4%, să nu zică prostimea că nu a primit nimic. Şi astfel, ajungi ca tu, ţară, să nu mai beneficiezi de propriile bogăţii. Păi, decât să te alegi cu doar 4% din CEEA CE-I DE DREPT AL TĂU, mai bine nu exploatezi deloc şi le laşi acolo să le exploateze generaţiile viitoare, atunci când un nou sistem va permite exploatarea lor în folosul exclusiv al ţării şi al poporului.

Este inimaginabil cum o ţară bogată ca România a reuşit să-şi înstrăineze în câţiva ani toate bogăţiile naturale fără niciun beneficiu pentru ţară, pentru poporul român. Vor spune politicienii că nu le-au înstrăinat, ci doar le-au dat în exploatare – MAI GRAV!

Tot petrolul şi gazul de sondă a intrat în proprietatea statului austriac (majoritar la OMV) pentru 4% redevenţe. Adică, e ca şi cum dumneavoastră aveţi un pom, să zicem un măr, în curte şi pentru că vă e lene să culegeţi singur merele, îi cedaţi vecinului recolta în schimbul a 4% din merele pe care le culege. Adică, dacă el culege 100 kg de mere DIN COPACUL TĂU, îşi ţine lui 96 kg şi îţi dă ţie 4 kg! Asta, cică, e o afacere bună! Dar nu producţia mărului pe un an, ci pe toată durata lui de viaţă!

Tot petrolul şi gazul din platforma continentală a Mării Negre a fost dat pe

şestache unei companii străine în aceleaşi condiţii. Poporul nici măcar nu e consultat, dar mai mult, nici măcar informat. Contractele sunt mereu secrete astfel încât trădarea de ţară să nu iasă la suprafaţă, iar comisioanele de „privatizare” să rămână confidenţiale.

Minereurile României (aur, wolfram, argint, uraniu) din Munţii Apuseni au fost date pe mai nimic unor străini, iar industria minieră din România nu are de lucru, minerii români sunt disponibilizaţi.

Toate bogăţiile României înstrăinate pe mai nimic sub pretextul că statul nu ar fi un bun administrator. Dar cine e statul, domnilor? Statul nu sunt politicienii care formează instituţiile statului? Statul nu sunt armatele de paraziţi care căpuşează societatea românească? Statul, nu sunt incompetenţii numiţi politic la conducerea tuturor agenţiilor şi instituţiilor care ar trebui să administreze

bogăţiile ţării în folosul poporului Român?

ESTE ESENŢIAL PENTRU ROMÂNIA SĂ DEŢINĂ INDUSTRIE GREA, EXTRACTIVĂ, CHIMICĂ ÎN PROPRIETATE PUBLICĂ! Asta nu exclude posibilitatea de a exista ramuri ale acestor industrii şi în proprietate privată!

6. Industria energetică în proprietate publică

Industria energetică trebuie să fie în proprietate publică, în administrarea statului. Orice om înţelege de ce, numai politicienii par a nu înţelege! Aceste explicaţii pe care le voi da în continuare nu sunt pentru un om cu inteligenţă medie sau peste medie, ci pentru politicieni.

Deci, o să vă explic în termeni cât mai simpli ca să înţelegeţi: energia este pentru un stat ceea ce e mâncarea pentru un om. Dacă

eşti stăpân pe ceea ce înseamnă alimentaţia ta, înseamnă că eşti stăpân pe sănătatea şi pe puterea ta de muncă. Înseamnă că ai independenţă, că eşti liber, că nu depinzi de nimeni. Aţi înţeles? No, aşa e şi cu energia pentru o ţară – dacă ţara este stăpâna sistemului energetic, ea e independentă şi îşi poate asigura sursa vitală de existenţă a economiei, a locurilor de muncă etc. Dacă însă energia este în mâinile unor oligarhi sau ale altui stat, acesta te poate şantaja sau mai mult, printr-o politică agresivă, răuvoitoare poate să-ţi distrugă economia naţională, să te înrobească.

Este inadmisibil ca România să cedeze toate drepturile de exploatare a potenţialului eolian în mâinile unor alte state! Cum pot investi Cehia, Austria, Spania, Italia, Portugalia în energia eoliană din România, dar statul român nu poate? Nu – statul român nu poate

investi decât în săli de sport în comune cu 10 – 20 de copii!

Statul român nu are bani de investiţii superrentabile în energie regenerabilă, dar are bani de investit în pârtii de schi şi tele-gondole în deşert. Păi, ce să faci dacă sponsorii de partid, furnizorii de şpăgi, se pricep doar la construcţii şi telegondole?

Şi uite aşa, ajung românii să plătească peste 30% din valoarea facturilor de energie pentru prosperitatea popoarelor prietene. De ce să nu muncim noi, românii, pentru creşterea nivelului de trai al cehilor şi al austriecilor? După aceea ne minunam de nivelul ridicat de trai al vecinilor… Sigur că au nivel de trai ridicat dacă fură munca românilor prin complicitatea trădătorilor de ţară români. Apoi se plâng austriecii că vin românii (romii) să muncească în Austria! Păi ce să facă, măi, demni urmaşi a lui Adolf, dacă voi le-aţi furat

banii, petrolul, locurile de muncă, femeile, tot?

Soluţia? Puşcăria pentru hoţi şi trădători, naţionalizarea pentru jefuitori şi profitori!

ESTE ESENŢIAL PENTRU ROMÂNIA SĂ NU PERMITĂ ÎNSTRĂINAREA ŞI EXPLOATAREA RESURSELOR SALE ENERGETICE DE CĂTRE COMPANII STRĂINE!

7. Încurajarea producţiei, dezvoltarea sectorului industrial

De ce încurajarea producţiei, a industriei şi nu a bursei şi a fondurilor de investiţii? Pentru că producţia şi serviciile creează plus valoare, creează VALORI! Doar prin producţie se poate crea bogăţie reală, creştere a nivelului de trai şi de civilizaţie a maselor pe termen lung. Eu nu o să vă spun că „munca l-a

înnobilat pe om”, ci că „munca oferă o viaţă demnă şi uneori chiar fericită”. Munca este singura care creează valoare reală pe termen lung.

Veţi spune că şi activitatea bursieră sau fondurile de investiţii speculative sunt tot muncă. Da, dar fără efecte materiale care să se regăsească în bunuri şi produse. Sigur că nu o să ne apucăm toţi să producem. E nevoie şi de sfera serviciilor şi de finanţe-bănci-asi-gurări. E nevoie şi de bursa şi de comerţ, dar acestea trebuie să fie o necesitate firească, urmare a unei activităţi productive.

Vedeţi dumneavoastră, munca, activitatea productivă, implică şi cere servicii ca o condiţie *sine qua non.* În clipa în care ai activităţi productive, servicii de întreţinere, mentenanţă, comerţ, marketing, finanţe, bănci, bursa devine o necesitate benefică pentru societate.

Pentru o societate bazată pe speculaţii financiare, activitatea productivă nu este o condiţie *sine qua non* şi o societate bazată pe speculaţii financiare sau de orice altă natură este o societate bolnavă ce nu trăieşte şi nu se dezvoltă în armonie cu natura. Dacă toată planeta s-ar decide că e mult mai uşor şi rentabil să trăieşti din speculaţii, bănci, investiţii speculative, bursă, asigurări şi nimeni nu ar mai munci în sfera productivă, ce am face? Cine ar mai produce mâncare, maşini, echipamente, produsele necesare vieţii şi muncii chiar şi în domeniul speculativ?

Comerţul, serviciile, finanţe-asigurări-bănci-bursă trebuie să fie o rezultantă, o consecinţă, o reacţie la activitatea productivă, dimensionată corect pe satisfacerea nevoilor activităţii productive. În clipa în care aceste activităţi nu mai sunt corelate, dimensionate pe necesităţile activităţii productive, ci

excedentare, ele devin speculative şi în mod automat, ele devin un balast pentru societate în loc să reprezinte o binefacere.

De ce e important pentru o ţară să îşi bazeze economia pe producţie, pe industrie?

Uitaţi-vă la Germania. Productia industrială este 90% din secretul nivelului ridicat de trai din această ţară!

Ceauşescu nu bătea toba degeaba, toată ziua, cu industrializarea ţării. Dacă vrei nivel de trai ridicat al poporului, nu din agricultură o să reuşeşti... Industria este cea care aduce valoare adăugată mare, care aduce excedent al balanţei comerciale şi PIB mare. În 1989 România avea o pondere de aproximativ 40% a industriei în PIB şi... era încă prea mică, dar era pe un drum ascendent. Azi, România are doar aproximativ 25% din PIB din industrie şi asta ne duce cu paşi mici şi repezi către stadiul colonial, dar problema e că odată cu scăderea

ponderii industriei în PIB şi nivelul de trai scade spre cel al ţărilor subdezvoltate.

Sigur, nu se mai pot clasifica economiile după nivelul industriei în PIB… Azi sunt ţări care fac mai mult din speculaţii şi activităţi bancare decât se poate face din industrie. Trăim în epoca post industrială, a marilor speculaţii, a gangsterilor cu gulere albe care au descoperit noul Eldorado în speculă, investiţii speculative, tranzacţii financiare.

Sigur că nu e uşor să faci industrie… E mult mai uşor la bursă sau speculaţii imobiliare. Producţia înseamnă muncă grea, fabrici, ordine, disciplină, stres şi mai ales, organizare. Cultura organizaţională este un aspect esenţial pentru o ţară dezvoltată. Aceasta este, după părerea mea, cea mai mare pierdere suferită de România în ultimii 23 de ani.

România era, până în 1945, o ţară

preponderent agrară. În 45 de ani România a reuşit să recupereze un decalaj imens faţă de celelalte ţări industrializate din Europa, dar Europa nu a văzut cu ochi buni acest lucru şi cu ajutorul trădătorilor politici a reuşit să distrugă, să radă din temelii toată industria românească şi odată cu aceasta şi cultura organizaţională, ce cu mari sacrificii fusese dezvoltată în 45 de ani de dictatură comunistă.

Românul se naşte artist, inteligent, frumos, cu o sumednie de calităţi, dar şi cu câteva defecte: românul e din naştere antiordine, antiorganizare, antidisciplină. E aproape imposibil să organizezi şi să disciplinezi un astfel de popor. ACEST LUCRU E POSIBIL LA ÎNCEPUT DOAR PRIN DICTATURĂ şi apoi, de-a lungul multor ani, prin educaţie susţinută în această direcţie, poate intra în reflex. Dacă după 45 de ani de dictatură ar fi urmat încă 50 ani de educaţie în

acest spirit, probabil, poporul român ar fi putut deveni un popor puternic. Din păcate, tot ceea ce s-a obţinut prin dictatură, din acest punct de vedere, s-au irosit în 20 de ani de democraţie.

CULTURA ORGANIZAŢIONALĂ probabil că nu se va mai putea niciodată reconstrui în România.

România a pierdut enorm în aceşti 24 de ani de democraţie!

A pierdut:

— Cultura organizaţională;

— Toate bogăţiile naturale;

— Toată industria;

— Toată agricultura;

— Sistemul de irigaţii;

— Sistemul educaţional meritocrat;

— O generaţie de tineri valoroşi plecaţi hai-hui prin toată lumea;

— Cultura care, paradoxal, a înflorit în

terenul arid, neprielnic al socialismului;

— Independenţa şi suveranitatea.

8. Economie semiplanificată bazată pe o Strategie Naţională de Dezvoltare

Ştiu, iarăşi o să le dau apă la moară duşmanilor care îmi pândesc fiecare pas, fiecare greşeală...

Economie (semi) planificată... comunistul, socialistul, nazistul, pedofilul...

DA, economie (semi) planificată bazată pe o strategie de dezvoltare durabilă, nu ca acum când totul e un haos, o dezordine generalizată, în care ce construieşte unul, vine următorul şi dărâmă sau, în cel mai bun caz, lasă în paragină ajungându-se astfel la ine-ficienţă, risipă şi involuţie.

Planificarea înseamnă MANAGEMENT. Managementul înseamnă PLANIFICARE.

Conducerea planificată înseamnă organizare, ordine, disciplină, rigurozitate, seriozitate, eficienţă, predictibilitate, armonie.

Dezvoltarea neplanificată e haos şi dezordine!

Un gânditor grec spunea că „pentru o corabie ce nu are un port de destinaţie, niciun vânt nu este prielnic”.

No, tot aşa şi cu o ţară care navighează în derivă… nu o să ajungă în niciun caz într-un port ci, eventual, pe mână piraţilor.

România are nevoie de o Strategie Naţională de Dezvolare, dar această strategie nu poate fi pusă în aplicare decât de către o conducere meritocrată. Punerea în aplicare a acestei strategii necesită profesionalism, inteligenţă, moralitate, coeziune, organizare, echilibru, înţelepciune. Nu poţi cere clasei politice aceste lucruri… Din start, clasa politica

nu are nimic în comun cu inteligenţa, profesionalismul, moralitatea. La capitolul organizare şi coeziune am văzut vreme de 23 de ani cât de bine stau. Nu e de ajuns că elaborează nişte… e greu să le spui strategii… nişte plănuieţe de râsul curcilor, gen săli de sport la sate şi telegondole în pustiu, dar nici de alea nu se ţin. Vine un partid şi începe ceva, vine următorul şi demolează sau lasă de izbelişte tot ceea ce a început precedentul.

Ca să poţi construi o ţară prosperă ai nevoie de VIZIONARI care să construiască o capodoperă de strategie de dezvoltare a ţării pe cel puţin 30 de ani şi apoi să ai guverne de superspecialişti care să urmeze întocmai, care să pună în practică acea strategie, pe baza unor planuri anuale. 30 de planuri anuale care să formeze un întreg, o STRATEGIE NAŢIONALĂ DE DEZVOLTARE. Apoi, plecând de la asta, ţara va creşte, se va dezvolta

echilibrat, armonios, fără „surprize”.

9. Încurajarea firmelor mici, crearea unei economii bazate preponderent pe companii mici, private

Dacă profitul rămâne la clasa de mijloc şi se reîntoarce pe piaţă sub formă de investiţii şi cheltuieli, avem creştere economică sănătoasă care se regăseşte în creşterea nivelului de trai. Banii nu ies de pe piaţă şi… banul care circulă face pui.

Dacă profitul ajunge preponderent la marile companii, profitul iese de pe piaţă, ajunge prin offshore-uri sau în depozite bancare, iar banii nu mai pot fi reintroduşi pe pieţe decât sub formă de credite – BANI OTRĂVIŢI!

Încurajând înmulţirea firmelor mici creezi o pătură mare de clasă mijlocie, oameni cu

putere de cumpărare bună, cu situaţie materială prosperă, baza unei societăţi prospere, civilizate şi fericite. Aceşti oameni cu venituri bune vor crea cerere, cererea va crea producţie, producţia va crea locuri de muncă, locurile de muncă vor crea venituri populaţiei şi bugetului care, la rândul lor, vor crea investiţii de stat şi astfel se va crea o spirală pozitivă în locul spiralei negative din actualul sistem.

Combinat cu o reglementare strictă a creditarii şi cu managementul meritocrat al societăţii, aceste lucruri vor conduce la o economie puternică în care creşterea va fi sănătoasă, uniformă, fără creşteri mari urmate de crize profunde. În timp, acest lucru se va regăsi în creşterea nivelului de trai, o viaţă mult mai bună, locuri de muncă sigure, o atmosferă mai relaxată, o civilizaţie umanistă.

Azi avem o societate în care, mai pe faţă,

mai pe „neve”, adevărata lege care ne guvernează societatea e Legea Junglei. În sistemul nou propus de mine, societatea aceasta se va rupe de Legea Junglei, iar o nouă societate, cu valori umaniste, îi va lua locul. E timpul ca omul să se rupă de condiţia animalică, e vremea ca nivelul de conştiinţă şi civilizaţie să se apropie de nivelul tehnologic atins de specie. Va fi greu şi un proces de durată, dar este singura posibilitate pentru ca specia să nu o ia la vale, să nu înceapă decăderea acestei civilizaţii!

În România s-a făcut tot posibilul pentru a se distruge clasa de mijloc, micile firme private.

În domeniul comerţului au fost distruse marea majoritate a firmelor private prin apariţia hipermarketurilor.

În domeniul industrial au fost îngenuncheate toate iniţiativele prin creditele

bancare cu dobânzi duble sau triple faţă de restul Europei. Nu poţi să dezvolţi o întreprindere industrială fără investiţii în utilaje şi tehnologie, iar investiţiile înseamnă credite. Tocmai asta nu au făcut băncile – să finanţeze firmele de producţie. Băncile au preferat să finanţeze consumul şi astfel şi-au adus un mare aport la ruinarea ţării. E drept că nici statul român (mafia politică) nu a încurajat firmele de producţie. Păi, ce interes ai să faci producţie când se câştigă mai mult şi mai uşor din comerţ şi şaormerii?

Bandiţii de parteneri europeni ne-au dat fonduri europene, dar au avut grijă ca acestea să nu ajungă la cei ce doreau să facă producţie. Cum adică, să producă românii, să creeze românii valoare adăugată mare? Ba pardon – ăsta e monopol german! Românii au primit fonduri europene pentru pensiuni. Da – asta au voie să facă românii – pensiuni pentru

vânătorii germani care să vină la distracţie, să ne împuşte urşii ziua şi… fetele frumoase noaptea.

Chiar şi atunci când fondurile europene se dau pentru producţie, banii se întorc tot în industria germană sub formă de achiziţii de tehnologie, maşini-unelte, iar aceşti bani devin în final un balast pentru balanţa comercială a României şi un motor pentru economia germană! Studiile spun că pentru fiecare 1 euro fond european alocat României, se duc 1,2 euro în Germania!

La toate acestea mai adăugaţi şi birocraţia inimaginabilă care face ca pentru o firmă mică, o mare parte a resurselor să fie irosită pentru rezolvarea a fel de fel de minuni birocratice, inventate în mod special ca să se scurgă banii de la firme la clientela politică angajată în hăţişul de agenţii şi institute specializate în tăiat frunze la câini. Registrul Comerţului e

exemplul cel mai elocvent – aproape nu e lună să nu plăteşti taxă de protecţie pentru o hârtie total aiurea fără de care economia a funcţionat la fel de bine vreme de 20 de ani!

Ca să pună capac şi ca să aibă bani de tocat, au mai făcut ceva politicienii – un CAS uriaş care să împovăreze firmele, să descurajeze angajările şi să ucidă din start orice plan de afaceri. Sigur că e nevoie de un CAS mare… Păi din ce să fie plătite pensiile oamenilor mituiţi electoral cu pensionari începând cu vârsta de 40 de ani? Din ce să fie plătite pensiile uriaşe ale judecătorilor care şi-au făcut datoria şi vreme de 23 de ani nu au condamnat niciun politician? Din ce să fie plătite salariile popilor care prostesc babele şi moşii ce trăiesc în Evul Mediu, să meargă să voteze demnii urmaşi ai PER? Păi, ce agent electoral mai bun ca popa există în România? Păi, dacă popa, care e trimisul lui Dumnezeu

pe pământ, le cere enoriaşilor să-l voteze pe preacuviosul Iliescu, ei săracii, ce să facă? Ce, nu e Iliescu creştin? Şi ce dacă? Ce ne legăm de fleacuri dacă ne cadori-seşte cu sute de hectare de păduri? Oare cine va face averi imense din exploatarea pădurilor? 10% la Biserică şi restul… aţi văzut vreodată un popa sărac?

O să avem noi grijă şi de păduri… maxim 10 ha privat – restul e proprietate publică!

10. Echilibrarea balanţei comerciale – excedentul comercial trebuie să fie filosofia de bază a economiei

Secretul nivelului de trai ridicat al Germaniei stă în mare măsură în strategia economică de excedent al balanţei comerciale. O economie bazată pe industrie care creează valoare adăugată mare şi exporturi mult mai

mari decât importurile, de zeci de ani. Asta înseamnă că în Germania intră an de an mai mulţi bani decât ies, iar acest surplus de bani face ca ei să se regăsească în creşterea veniturilor cetăţenilor. Nu e nicio filosofie. Trebuie doar să ai o economie bazată pe plus valoare adăugată mare şi exporturi cât mai mari. Germania nu are nici petrol, nici gaze naturale, nici aur precum România, dar are nişte conducători patrioţi – nici măcar deştepţi… doar patrioţi, e suficient. Dacă poporul respectiv mai este şi disciplinat, ordonat şi îşi transmite din generaţie în generaţie un adevărat cult pentru organizare, avem toate ingredientele succesului german.

Atunci când ai o economie bazată pe export de materii prime şi import de produse finite, se numeşte că eşti o colonie. Un stat performant, organizat, condus de politicieni patrioti nu îşi vinde resursele de materii prime

şi nu le dă în exploatare unor străini care să ia caimacul. Când ai norocul de a deţine atâtea bogăţii naturale, te organizezi astfel încât să le exploatezi, să le prelucrezi şi apoi să trimiţi pe piaţa internă şi externă produse finite ce încorporează nu doar valoarea intrinsecă a materiei prime, ci şi multă muncă, tehnologie, inteligenţă. Ajungi astfel la un produs intern brut maximizat, un necesar foarte mic de importuri dacă deţii în subsoluri necesarul ţării de materii prime şi minerale şi un export mare, prin faptul că vinzi produse cu valoare adăugată mare. Pentru asta e nevoie de management profesionist, este nevoie de industrie, de cultură organizaţională, strategie, viziune, dezvoltare planificată, ordonată, este nevoie ca toate „frâiele” ţării să tragă la fel, în aceeaşi direcţie, nu unele hăis şi altele cea!

România a lichidat din 1990 până acum 1.256 de obiective industriale. Când îi întreb

pe politicienii implicaţi de ce au făcut-o, invariabil, îmi răspund că aveau tehnologie învechită şi că nu mai făceau faţă concurenţei, că era o industrie bazată pe export şi odată cu căderea pieţii CAER, au rămas fără piaţă de desfacere. Am fost curios câte din aceste 1.256 de fabrici exportau în ţările CAER – rezultat? Maxim 15 – 20%! Şi cu restul ce-aţi avut?

Cu ce vă încurca Tractorul Braşov, dragi politicieni? Tractorul exporta în Cuba, Irak, Iran, Egipt, Libia, ţări care şi azi plâng după tractoarele şi camioanele noastre care nu erau la fel de bune ca cele vest-europene, dar costau mai puţin de jumătate.

Adevărul e altul – că le-aţi lichidat, falimentat, fie din incompetenţă, fie din căpuşare, fie din şpăgăreală, fie din trădare.

Ce are trădarea cu lichidarea unor fabrici?

Păi, să vă explic: atunci când o firmă mare

producătoare de tractoare din vestul Europei vrea să pună mână pe piaţa din Orientul Apropiat şi nordul Africii de 20 ani şi nu reuşeşte din cauza tractorului românesc, iată că i se iveşte o ocazie excepţională să scape de concurentul român foarte repede şi ieftin: câteva şpăguţe la mafia politică românească, câteva decizii ale acestora care să rupă picioarele fabricii şi gata Tractorul… faliment… Şi iată cum rămâne producătorul vest-european singur pe pieţe, fără concurenţă!

Dacă îi întrebi pe politicieni de ce au privatizat – lichidat toată industria, o să spună că statul nu e un bun administrator. Păi cine e statul, măi incompetenţilor, vreo statuie din Insula Pastelui? Nu voi, politicienii, conduceţi instituţiile statului? Şi dacă voi nu sunteţi buni manageri, buni administratori, DE CE VĂ BĂGAŢI, CE CĂUTAŢI LA CONDUCEREA

ŢĂRII? Dacă nu sunteţi un bun conducător al statului şi o recunoaşteti singuri, de ce nu schimbaţi sistemul, de ce nu instauraţi meritocraţia? Ca să nu pierdeţi ciolanul, privilegiile? Aha… păi spuneţi aşa, că noi românii trebuie să trăim prost ca să puteţi trăi voi, mafia politică, bine!

Şi uite aşa ajunge România dintr-un mare exportator, dintr-o balanţă comercială puternic pozitivă în 1989, o ţară care de 23 de ani, an de an, înregistrează deficit al balanţei comerciale, adică în termeni reali, sărăcirea populaţiei, sărăcirea ţării!

România producea înainte de 1990,40.000 de tractoare şi 10.000 de camioane pe an. Ştiţi ce înseamnă asta? Peste un miliard de euro în plus pe an raportat la valoarea reală de azi a banilor. Asta ar însemna peste 0,7% în plus la PIB numai din două fabrici! Fără conexe! Fără încă atâţia alţii pe orizontală!

În 20 de ani ar fi putut însemna aproximativ 20 – 30% mai puţin la deficitul de cont curent, adică un nivel de trai cu 20 – 30% mai mare pentru poporul român! Sigur că sunt cifre orientative, dar vi le spun ca să vă puteţi face o imagine asupra impactului dezindu-s-trializării şi a amplorii, a efectelor managementului ţării în aceşti 23 de ani.

Din 1990 până în 2013, România a înregistrat un deficit total al balanţei comerciale de aproape 130 miliarde (echivalent) de euro! Asta după ce în perioada 1980 – 1990 înregistrase un excedent de 17,5 miliarde de USD, echivalentul a peste 30 miliarde de euro în termeni reali! Deci, peste noapte, industria românească a devenit necompetitivă şi brusc am sărit de la +30 miliarde, la – 130 miliarde!

Numai în perioada 2007 – 2008 s-a

înregistrat un deficit al balanţei comerciale de 45 miliarde euro! Incredibil, nu? Ăsta e rezultatul guvernării liberale, a capitalismului sălbatic bazat pe consum turbat, fără nicio strategie, fără nicio viziune, o conducere golănească a ţării. Practic, o treime din deficitul balanţei comerciale a României pe 23 de ani a fost făcut de către un singur… era să-i zic om… de către un singur incompetent!

Deficitul de cont curent (care include deficitul balanţei comerciale) merge mână în mână cu datoria de stat, după cum se poate lesne vedea: 130 miliarde de euro deficit al balanţei comerciale şi 100 miliarde de euro datoria publică plus privată.

Şi uite aşa, de la un plus de 2 miliarde de USD în 1990, ajunge statul român la o datorie de 130 miliarde de euro în 2013. Ce înseamnă asta? Că practic, fiecare român, are pe lângă datoriile pe care şi le-a făcut singur, un plus de

datorie de 6.000 de euro pe care i le-a făcut politicianul. Asta înseamnă că orice familie de 4 persoane are o datorie de 24.000 de euro de care nici nu ştie… Sigur că familia de români nici nu a văzut aceşti bani şi nici nu i-a primit, dar o să-i plătească, pentru că aceşti bani au fost însuşiţi de către hoarda de politicieni ce s-au perindat la putere în aceşti 23 de ani. Banii aceştia nu sunt fictivi – îi puteţi vedea în vilele somptuoase ale actualilor sau foştilor politicieni, în limuzinele de pe stradă şi în conturile acestora din ţările off-shore.

Echilibrarea balanţei comerciale şi trecerea pe excedent trebuie să fie o prioritate pentru viitorii guvernanţi ai sistemului meritocrat şi este înscrisă în Constituţia Meritocrată. România are toate condiţiile de a realiza acest obiectiv – nu e nevoie decât de un sistem social şi economic performant.

11. PIB sănătos şi reducerea risipei

Este de notorietate faptul că am devenit o societate de consum. O societate care consumă, care aruncă mult mai mult decât ar fi nevoie, o risipă imensă atât în domeniul agricol, cât şi industrial. Se pune puţină bază pe reciclare, pe refolosire, pe economie, pe randament şi eficienţă. Cred că o ţară ca România ar putea câştiga cel puţin 2% din PIB din economie, fără niciun sacrificiu – doar educaţie în ideea economisirii. Să stingi un bec, să nu arunci pâinea la gunoi, să nu arunci haine doar pentru că nu mai sunt la modă, să repari un obiect electrocasnic în loc să-l arunci pentru orice mic defect sau, mai rău, să-l arunci pentru că e „depăşit moral”. Adică schimbăm telefonul mobil pentru că e depăşit moral, pentru că râd colegii de noi că avem un

model de anul trecut... Ce societate bolnavă... Să arunci haine, pantofi, aparatură, mobilă etc. Doar pentru că „e depăşită moral”, că nu mai e la modă... Asta va trebui să dispară din obiceiurile oamenilor chiar dacă preţul va fi o reducere de circumstanţă a creşterii economice. O creştere economică bazată pe astfel de principii se face într-o societate bolnavă... este o boală morală... Ea se numeşte nesimţire, snobism!

România are azi un PIB de aproximativ 140 miliarde de euro, aproximativ 40% din media UE/cap de locuitor. 90% din PIB este făcut de companii private şi iată, aveţi şi parte din cheia... insuccesului. Ţări cu tradiţie capitalistă mult mai lungă decât România, precum Austria, Franţa, Italia şi chiar Anglia, au o pondere mai mare a sectorului de stat în PIB!

Iată că România a devenit exemplu de

capitalism pentru capitaliştii de tradiţie! Ce contează că suntem în coada Europei din toate punctele de vedere... sau poate că sunt legate cele două aspecte... Poate că suntem mereu în contratimp.

Un PIB sănătos pentru România ar trebui să fie constituit azi din aproximativ 40% industrie, 40% servicii, 20% agricultura, turism etc. Acesta ar fi un PIB armonios care să asigure o creştere economică sănătoasă, o creştere rapidă a nivelului de trai. Prin implementarea măsurilor din Programul Meritocraţia, PIB-ul ar putea avea o creştere medie de 8 – 10% în primii 10 – 12 ani, până prin 2025, apoi 5 – 8% până prin 2035 şi o stabilizare în jurul a 3 – 5% după 2035, până la recuperarea decalajelor faţă de restul ţărilor dezvoltate din UE în jurul anului 2060. În condiţii normale (nu e cazul României până la recuperarea decalajelor şi stabilizare

economică), o creştere economică mai mare de 3 – 4% nu poate fi decât nesănătoasă. Nu poţi avea o creştere economică de peste 4% doar din productivitate şi inovaţie…

DEFICITUL BUGETAR TREBUIE SĂ FIE INTERZIS PRIN LEGE!

Sigur că apar şi neprevăzute, sigur că apar situaţii excepţionale şi se poate întâmpla să închei un an cu deficit, dar atunci trebuie să fie obligatorie compensarea ÎN ANUL URMĂTOR!

BUGETUL TREBUIE CONSTRUIT MEREU PE ZERO, iar rectificările bugetare nu trebuie să încalce acest principiu!

Practic, luând această măsură, înseamnă că statul, ţara, nu se va mai putea împrumuta pentru a acoperi incompetenţa şi promisiunile populiste. Înseamnă că nu mai poţi fura de la copiii tăi!

Nici excedentul bugetar nu face bine şi în

cazul în care se întâmplă (mai puţin probabil) se va compensa în anul următor, de asemenea. De ce nu face bine excedentul bugetar? Pentru că dacă nu e folosit la plata unor datorii (plecăm de la premiza că nu există datorie publică), înseamnă că ai blocat resurse, că nu ţi-ai folosit potenţialul la maxim, că nu ai pus banii în circulaţie. Practic, ai luat din nivelul de trai al populaţiei fără nicio raţiune, fără nicio logică.

Deficitul bugetar este o greşeală şi popoarele trebuie să înţeleagă că minciuna, viclenia, nu folosesc la nimic. Degeaba îţi furi căciula singur – n-ai rezolvat nimic. Soluţia este managementul eficient, profesionist şi un popor care să admită că trăieşte după cum munceşte.

Nivelul de trai va reflecta exact aceşti 2 parametri: eficienţă managerială şi muncă (calitate şi productivitate).

În clipa în care construieşti un buget pe deficit înseamnă că, din start, tu te gândeşti să oferi poporului mai mult decât merită şi vei face acest lucru apelând la împrumuturi – practică firească într-o democraţie politico-mafiotă în care trebuie să mituieşti poporul ca să te aleagă, să te lase să mai stai o tură la furat, dar total nerecomandată, lipsită de logică într-o meritocraţie.

Există riscul ca specialiştii, profesioniştii care vor conduce ţara să fie nevoiţi ca în anumite momente să ia măsuri nepopulare, dar poporul trebuie să înţeleagă faptul că uneori în viaţă ai de ales între două rele şi e de preferat un rău mai mic iminent unui mare rău amânat. Popoarele nu trebuie să se mai comporte ca nişte copii râz-gâiaţi şi răsfăţati. Atunci când eşti bolnav, trebuie să iei medicamente amare şi să faci injecţii dureroase ca să te vindeci. Dacă nu accepţi aceste sacrificii, preţul poate

fi înrăutăţirea situaţiei şi chiar dispariţia!

Salariile din sistemul bugetar şi privat trebuie armonizate astfel încât să nu existe tendinţe migraţioniste într-un sens sau altul, sau chiar mai rău, să apară tensiuni între unii şi alţii. Sistemul bugetar trebuie optimizat şi va fi nevoie de un efort mare pentru a-l dimensiona corect, pentru a-l reforma. La ora actuală sistemul bugetar este mult supradimensionat, atât din punct de vedere numeric, cât şi al salariilor, din cauza sistemului politic mafiot. O grămadă de rubedenii şi piloşi şi-au găsit locuri călduţe, cu salarii mari şi avantaje nejustificate prin muncă, ci doar prin apartenenţa la o anumită clică politico-mafiotă.

Dezvoltarea ţării trebuie să se facă pe scheletul unei strategii de dezvoltare astfel încât schimbarea guvernelor să nu ducă la dezorganizare, contratimpi, blocaje de

investiţii, pentru că toate acestea înseamnă ineficienţă şi pierderi.

Minţile luminate ale ţării trebuie să elaboreze planuri de dezvoltare pe termen mediu şi lung pe care guvernele ce se succed la conducerea ţării să le respecte. Astfel, nu se va mai întâmpla ca în democraţia politico-mafiotă când un guvern zice hăis şi vine altul care zice cea. Un guvern construieşte ceva, iar următorul distruge ce a făcut precedentul şi face altceva după care… rotaţia la guvernare, că deh, cică aşa e bine, aşa e democratic – toţi gangsterii să vină cu rândul la putere, să se îmbogăţească toţi, nu doar unii! În cel mai fericit caz, cei noi veniţi la ciolan, fac planuri, investiţii doar pe termen scurt, minore, care pot fi finalizate într-un mandat. Şi astfel, o ţară ca România, face investiţii publice în săli de sport în sate cu 10 copii în loc să facă autostrăzi, irigaţii, amenajări funciare,

hidrocentrale, îndiguiri, parcuri eoliene etc., ce ar reprezenta investiţii de lungă durată ce ar depăşi o singură legislatură.

12. Descurajarea activităţilor economice speculative, reglementarea strictă a sistemului bancar

Prin bursă şi speculaţii nu creezi plus valorare. Prin bursă şi speculaţii financiare sau de orice altă natură, ceea ce câştigă unii, pierd alţii! Speculaţiile finaciare şi bursiere înseamnă viclenie, şmecherie, furt, mai mult sau mai puţin legal, poate presupune inteligenţă, dar în niciun caz nu este ceva benefic pentru societate. Este corect din punct de vedere al Legii Junglei – ăl mai deştept, mai şmecher, mai viclean, îl păcăleşte pe cel mai prost, mai naiv, dar nu asta trebuie să fie societatea spre care tindem. Eu cred că

oamenii trebuie să aspire la o societate în care munca, valoarea constructivă, să fie apreciată şi valorificată pentru că doar munca poate duce la creşterea nivelului mediu de trai al maselor. Prin speculaţii, mereu se vor îmbogăţi câţiva pe spinarea majorităţii naive – nu asta ne dorim de la o civilizaţie evoluată!

Şi totuşi… lumea de azi e construită pe un fundament în care şmecheria, speculaţia, furtul intelectual, joacă un rol foarte important. Majoritatea marilor averi din ultimii anii s-au creat pe bază de speculă. Marii oligarhi, „stăpânii” de mâine, nu sunt altceva decât rodul speculaţiei. Genii ale răului şi-au pus inteligenţa, energia şi priceperea în slujba câtorva oligarhi pentru a-i ajuta să ia în robie toată planeta. E un pas înainte… acum 50 – 100 ani, geniile răului erau angajate de către bunicii oligarhilor de azi pentru a crea arme de distrugere în masă cu care să asupreasca

popoarele. Fiii şi nepoţii lor au evoluat – nu mai angajează geniile răului pentru rachete şi bombe, ci pentru inginerii financiare.

Veţi spune că n-ai ce-i face!

Ba ai!

Soluţia este un nou sistem social şi economic care să fie construit pe principii umaniste, pe principii de cinste, valoare, profesionalism, voinţa de a face bine, respect pentru valorile familiei, pentru cultură şi educaţie. Un nou sistem în care şmecheria, viclenia, specula, să fie descurajate prin legi dure.

Este clar că câştigurile din speculă, viclenie, şmecherie, trebuie descurajate. Pentru asta e nevoie de un impozit pe profit diferenţiat în funcţie de activitate.

E aberant să existe acelaşi impozit atât pentru producători cât şi pentru comercianţi,

servicii sau sistemul financiar. În felul acesta descurajezi producţia, descurajezi munca şi încurajezi specula şi şmecheria. Astfel, societatea devine imorală, economia nesănătoasă şi apoi te mai miri că au loc relocari ale fabricilor către alte meleaguri. Nimeni nu pleacă de prea mult bine, dar regulile jocului din sistemul economic capitalist occidental încurajează bursa, specula, fondurile de investiţii speculative, activităţile financiare şi descurajează munca, producţia. Evident, se câştigă mult mai uşor şi mai mult din speculă şi şmecherii finaciare, dar societatea are de suferit, atât moral cât şi economic, pe termen lung.

13. Reglementarea strictă a creditării

Creditele sunt una dintre cauzele principale ale crizei economice şi ale haosului

financiar din zilele noastre. Vorbesc pe larg despre acest subiect în alt capitol al cărţii. Soluţia pentru viitor este un sistem economic cu un sistem bancar foarte strâns reglementat astfel încât sectorul financiar să nu mai fie un generator de dezechilibre economice şi speculaţii, ci un factor de echilibru şi progres. Creditul de consum este o aberaţie a naturii şi trebuie, dacă nu să înceteze, cel puţin să fie mult contractat, restrâns atât ca întindere în timp cât şi ca valoare.

La creditul pentru locuinţe e mai delicat…

Într-o societate haotică cum este cea actuală, creditul pentru locuinţe este o adevărată aventură, pot spune o investiţie speculativă şi cred că trebuie oprit cu desăvârşire măcar pentru un timp.

Într-o societate meritocrată în care locul de muncă este asigurat, economia este stabilă, fără fluctuaţii majore în timp, se poate vorbi

despre un credit imobiliar, dar de bun-simţ. Adică să pună proprietarul minim 50% din valoarea casei şi să vină banca cu ceilalţi 50%, dar cu rate calculate astfel încât să nu pericliteze securitatea financiară a clientului. Cred că rata lunară nu trebuie să depăşească 30% din veniturile familiei. Banca trebuie să preia atribuţiile de înţelepciune în numele clientului. Banca trebuie să înţeleagă că urmărind binele clientului îşi urmăreşte de fapt binele sau, securizarea creditului şi implicit recuperarea lui. Banca trebuie să înceteze a-l mai privi pe client ca pe o pradă bună de jupuit. Sigur că oligarhul din spatele băncii o să spună că sunt nebun, că viaţa e o junglă în care cel mai tare şi mai şmecher îl mănâncă pe cel mai slab, dar eu o să le spun că asta nu se mai aplică într-o societate meritocrată.

Într-o societate meritocrată banca trebuie să fie partener cu clientul astfel încât fiecare

să iasă în câştig şi la sfârşit toată lumea să fie mulţumită. Se va reglementa prin legi activitatea băncilor astfel încât oligarhii să uite de legile junglei…

Creditul trebuie să fie un motor al economiei şi nu o sursă de îmbogăţire a unor deja superbogaţi.

E nevoie de credit, în special în domeniul economiei private, a investiţiilor private, în industrie, dezvoltare, tehnologie. Într-o societate meritocrată aşezată, poate merge şi creditul ipotecar, pe sume sub 50% din valoarea activelor şi termen mai mic de 10 ani, dar creditul de consum trebuie cel puţin redimensionat la maxim un an dacă nu chiar eliminat total!

14. Sistem de pensii şi asigurări, mixt

Fiecare trebuie să se preocupe singur de

viaţa şi viitorul lui. În ziua de azi, în unele state eşti obligat prin lege să te asiguri pentru te miri ce… Nimeni nu trebuie să fie obligat să-şi asigure maşina sau casă, la fel cum nimeni nu te poate obliga să-ţi cumperi sau nu televizor.

A obliga pe cineva să-şi asigure bunurile, înseamnă a nu-i respecta libertatea, a nu-i respecta dreptul la libera opţiune. Piaţa asigurărilor trebuie să fie o piaţă liberă, facultativă. Cum să mă oblige statul să-mi asigur casă, maşina sau să-mi fac asigurare de viaţă? E treaba mea – îmi fac, am, nu – n-am. E treaba fiecărui individ cum îşi rezolvă problema. În mare, sistemul asigurărilor funcţionează în limite acceptabile în societatea occidentală, dar statul trebuie să se implice în domeniul sănătăţii şi al pensiilor.

Statul va trebui să se asigure că fiecare cetăţean beneficiază de un minim civilizat din punct de vedere al sănătăţii şi o pensie decentă

de stat care să-i asigure o viaţă liniştită după ieşirea la pensie.

Un stat civilizat, evoluat, trebuie să asigure un sistem de sănătate de stat, minimal, tuturor cetăţenilor să-i.

În România e un dezastru şi va trebui investit enorm în sănătate, dar asta numai după ce ai un management meritocrat care să nu se mai ocupe ca acum, de şpăgi, căpuşare şi licitaţii trucate. Sigur că vor putea activa şi firme private de asigurare de sănătate şi clinici private. Cine are bani şi îşi permite, poate apela la servicii de lux în domeniul sănătăţii sau alte pensii suplimentare, în afara celor asigurate de către stat. E treaba fiecăruia. Statul trebuie doar să se asigure de un minim decent pentru fiecare cetăţean. Referitor la reglementarea fondurilor private de pensii şi sănătate, cred că trebuie descurajat apetitul de risc, investiţiile speculative şi la fel ca în cazul

bursei şi a sistemului bancar, reglementare şi control strict din partea statului.

15. Împarţirea firmelor pe patru categorii:

— Producţie;

— Servicii;

— Comerţ;

— Asigurări-finanţe-bănci-bursă-investiţii.

Vă veţi întreba ce mi-a venit cu chestia asta…

Această măsură are o logică foarte sănătoasă şi s-a născut din experienţa de 20 de ani pe care o am în afaceri.

Pentru cei implicaţi în afaceri şi activităţi economice este ştiut că este mult mai uşor să te ocupi de activităţi speculative decât să faci

comerţ şi este mult mai uşor să faci comerţ decât să produci. De ce să mă apuc de o activitate economică de producţie, care e foarte dificilă, care presupune investiţii şi riscuri uriaşe, birocraţie criminală, controale peste controale (pompieri, protecţia muncii, mediu, protecţia consumatorului, sănătate etc.) când pot să deschid o firmă de cămătărie sau consignaţie în care nu risc nimic? CU ACELEAŞI TAXE ŞI IMPOZITE CA ÎN CAZUL FIRMEI DE PRODUCŢIE!

Şi atunci, vă întreb, cine mai e nebun să îşi rişte pielea într-o activitate de producţie când poţi câştiga mult mai mult şi fără riscuri, din speculă sau comerţ? De ce sunt făcute astfel legile? Simplu: pentru că politicienii sunt instrumentele marilor oligarhi, iar printre aceşti oligarhi sunt şi proprietari de mari fabrici, iar aceştia vor ca prin instrumentul politicianului să blocheze apariţia de noi

producători, apariţia de noi concurenţi pe o piaţă neperformantă din cauza corupţiei şi a birocraţiei.

De aceea nu apar şi nu pot să mai apară noi competitori ai producătorilor tradiţionali, ai megacompaniilor, iar aceştia pot să-şi facă liniştiţi de cap introducând neperformantă multă în preţul final al produsului. Pot să o facă pentru că au monopol, nu există riscul de a fi concuraţi. Pentru o megacompanie, caracatiţa birocratică nu este o problemă.

Preţul corupţiei şi al birocraţiei este mult mai mic din punct de vedere procentual pentru că se împarte la o cifră de afaceri foarte mare, pe deasupra, este inclus în preţul final al produsului şi mai mult – de cele mai multe ori, pentru aceşti oligarhi, pentru aceste megacompanii, taxele de protecţie sunt (şi nu sunt) zero! De ce? Pentru că oligarhul nu-i mai

mituieşte pe funcţionarii mărunţi veniţi la ciupeală, dar în schimb, îl mituieşte direct pe „il capo di tutti capi”, pe şeful de partid şi are astfel asigurată protecţie totală, nimeni nu mai îndrăzneşte şi nu are voie să se mai lege de compania lui.

Şi astfel, s-a ajuns la o societate în care firmele mici se deschid şi se închid pe bandă. Este conform cu legile naturii ca oamenii să aibă dorinţă de iniţiativă, să îşi deschidă firme, să încerce să câştige mai mult decât în calitate de angajat, dar la scurt timp de la deschiderea firmei, micul privat îşi dă seama că nu poate face faţă hăţişului birocratic de stat şi costurile birocratice imense îl fac necompetitiv. Când abia îţi deschizi o firmă, ai câţiva bănuţi adunaţi cu greu sau luaţi cu credit gajând chiar cu propria locuinţă şi vezi că începi să dai mai mulţi bani decât câştigi pe contabilitate, pe avize, taxe, şpăgi, certificate

constatatoare, Registrul Comerţului, Camera de Muncă, Camera de Comerţ şi Industrie, Pompieri, Protecţia Consumatorului, Mediu etc... îţi dai seama că ai două posibilităţi: ori ieşi cât mai repede din afaceri, cu pierderi minime, ori te ruinezi şi îţi distrugi familia. Asta şi vrea sistemul de la tine – să îţi asumi rolul de sclav. Să te mulţumeşti cu puţin, la limita subzistenţei şi a decenţei, astfel încât grosul beneficiilor muncii tale să ajungă la ei, la „stăpâni”.

Aşadar, birocraţia trebuie redusă la minim, iar impozitul pe profit trebuie diferenţiat astfel încât să nu mai fie încurajată specula şi descurajată activitatea productivă. Pârghia impozitului în funcţie de domeniul de activitate al firmei va funcţiona ca un panou de comandă sintetizator care să echilibreze raportul dintre producători, comercianţi, servicii, astfel încât să se obţină o economie

echilibrată. Dacă laşi frâu liber, nereglementare şi impozit unic, se ajunge acolo unde suntem acum: nimeni nu mai e interesat de producţie şi toţi vor imobiliare, comerţ şi afaceri speculative!

Având un sistem de taxe cu impozit pe profit foarte mic pentru producţie – servicii, dar mare pe comerţ – finanţe-bănci, vom reechilibra balanţa, vom restabili echilibrul sănătos în economie.

Pentru asta e nevoie să împărţim firmele în 4 domenii de activitate distincte, astfel încât aceeaşi firmă să nu poată face şi producţie şi servicii (ca să putem determina impozitul aplicat). Sigur că o firmă de producţie va face şi comerţ pentru că trebuie să îşi vândă produsul fabricat, dar următorul pe treapta distribuţiei, engrosistul, detailistul, cel ce nu mai desfăşoară şi activitate de producţie, nu va mai putea beneficia de avantajul impozitului

redus pe profit. Se vor găsi şmecheri români să fenteze şi asta. Engrosistul va spune că a lipit un abţibild pe produs, a refăcut designul şi trebuie să fie asimilat ca producător, dar legea nu va permite astfel de şmecherii.

Cum vom face asta?

De exemplu, nepermiţând să existe doi producători declaraţi pe un produs final. Această măsură, combinată cu reducerea birocraţiei şi supraimpozitarea firmelor cu cifră de afaceri mai mare de 10 milioane de euro, va crea premizele dezvoltării a numeroase companii private mici care să conducă astfel la redistribuirea valorilor în societate, crearea unei mari pături sociale de mici proprietari cu venituri mult mai bune decât în calitate de sclavi pe „plantaţiile” oligarhilor. Aceasta va duce la formarea unei economii de tip distributist în care vom avea mulţi oameni înstăriţi, cu nivel bun de trai şi…

nu o să mai avem oligarhi şi mari averi.

Practic, în 10 – 20 de ani vom reuşi o redistribuire a bogăţiei în societate, vom lua de la cei foarte bogaţi şi vom da celor ce muncesc. Astfel, combinat şi cu celelalte măsuri economice menţionate în această carte, vom debloca sume imense de bani care vor intra în circuitul economic, vor redinamiza economia, vom reuşi să ieşim din criza economică şi nu vom mai permite o economie capitalist-sălbatică cu scurte perioade de creştere urmate de crize economice devastatoare, cu o mulţime de săraci trăind la limita sărăciei şi câţiva mari bogătani care… nici măcar nu se folosesc de banii lor, ci doar îi ţin blocaţi prin bănci.

16. Legislaţie economică simplificată la maxim, doar cu trei taxe:

— TVA;

— Impozit pe profit diferenţiat în funcţie de obiectul de activitate;

— Impozit pe cifra de afaceri.

Este esenţială simplificarea la maximum posibil a legislaţiei contabile.

Contabilitatea nu mai trebuie să fie o mare cheltuială, risipă de timp şi energie.

Contabilitatea trebuie să fie capabil oricine să şi-o facă singur la nivel de mică întreprindere privată, să zicem până într-un milion euro cifra de afaceri anuală.

Calculul TVA e foarte simplu de făcut de către oricine, iar profitul este din nou foarte simplu de calculat. Statul trebuie doar să dea formula şi atât.

Un control economic odată la doi ani care să verifice corectitudinea calculelor şi o legislaţie foarte severă în domeniul evaziunii

fiscale a rezolvat problema taxelor şi a impozitelor.

E aberant ceea ce se întâmplă azi cu zeci şi sute de taxe de tot felul. E aberant să plăteşti mai mult comisionul bancar decât valoarea taxei, dar să ai de plătit zeci de astfel de taxe din care are de câştigat banca, are de pierdut micul întreprinzător şi la total, are de pierdut economia naţională.

Azi, o companie mică are cheltuieli uriaşe (raportat la cifra de afaceri) cu contabilitatea, cu taxa de protecţie pe care o percep organele de control de toate felurile, cu comisoanele şi hârţogăria birocraticaă. Este aberant faptul că o companie mică să îşi folosească 30% din energie şi timp pentru birocraţie, fel de fel de autorizaţii, documente, dări de seamă etc. În loc să se poată concentra pe activitatea de bază.

Legislaţia economică actuală este un alt

mod de a spune STOP firmelor mici!

În noul sistem, statul va avea de colectat doar trei taxe: TVA, impozit pe profit diferenţiat în funcţie de obiectul de activitate şi impozit pe cifra de afaceri. Companiile mici îşi vor calcula singure taxele şi… zero birocraţie şi hârtii la instituţii de tăiat iarba la câini gen… Registrul Comerţului, Finanţe, Intrastat, Camera de Muncă, Pompieri, Inspectoratul pentru bla, bla, bla şi bla, bla, bla…

Un control financiar la doi ani pentru controlul corectitudinii plăţii taxelor şi… gata.

Taxa pe cifra de afaceri va avea rolul de a descuraja dezvoltarea marilor companii, a corporaţilor care nu ştiu cum fac, dar în marea majoritate a cazurilor, nu plătesc nimic în afară de TVA. A naibii treabă, nu ştiu cum se face, dar majoritatea lor nu au profit! Măcar un impozit forfetar să plătească dacă tot

fentează...

Până la o sumă de, să zicem 10 milioane de euro cifra de afaceri, nu se va plăti taxă pe cifra de afaceri. Peste 10 milioane de euro cifra de afaceri se va plăti o taxa de 2% pe cifra de afaceri anuală, indiferent de categoria din care face parte compania (producţie, servicii, comerţ, finanţe, bănci), suplimentar impozitului pe profit.

Este neapărat necesar a se reduce decalajul între câştigurile, salariile foarte mari şi media câştigurilor salariale. Cu cât creşte această diferenţă, cu atât mai multe tensiuni se acumulează în societate şi economie.

Problema e cu două tăişuri: nu poţi să vii nici prea jos cu salariile supermanagerilor pentru că descurajezi valoarea, descurajezi iniţiativa, descurajezi munca, inteligenţa şi elimini motivaţia, ceea ce duce la o formă de socialism sau o struţo-camilă socialisto-capi-

talistă pentru ca în final să obţinem un management neperformant. Secretul ca în toate cele, stă în găsirea echilibrului…

TVA este o taxă necesară, dar ar fi bine să fie diferită pentru alimente faţă de restul produselor pentru a realiza în acest fel o formă de protecţie a oamenilor cu venituri mai mici.

Aşa cum am gândit sistemul de taxe şi impozite, impozitul pe dividende nu mai este justificat.

17. Descurajarea hipermarketurilor

Vă veţi întreba, ce am cu supermarketurile? Absolut nimic – chiar am prieteni şi parteneri de afaceri, oameni minunaţi care lucrează în cadrul acestor magazine. Dar prietenia e una şi binele ţării şi al cetăţenilor e alta.

În urmă cu 15 – 20 de ani România avea un comerţ bazat pe multe magazine de dimensiuni mici şi medii, fiecare cartier avea magazinele lui. Găseai în ele tot ce doreai, la 2 paşi de casă şi în fiecare dintre aceste magazine, munceau 4 – 5 oameni, de cele mai multe ori 2 – 3 familii asociate. E drept, aveau dezavantajul de a nu oferi o diversitate aşa mare de produse ca hipermarketurile, dar acest lucru e cu două tăişuri... Această diversitate mare încurajează supraconsu-mul şi chiar dacă pentru unii supraconsumul e o plăcere, în fapt e un viciu ca băutul şi fumatul.

Aceste mici companii de cartier nu făceau averi, dar reuşeau să îşi asigure un trai decent prin foarte multă muncă.

Aceşti oameni formau o mare parte a clasei de mijloc care îşi permiteau un concediu pe an în străinătate, o căsuţă modestă sau un apartament cochet, o maşină de clasa medie şi

puteau să le ofere copilaşilor o viaţă bunicică. Fiecare mică afacere de familie de acest gen se lega pe orizontală cu alte câteva mici afaceri de familie gen distribuţie, marketing-reclamă, contabilitate etc.

Bine, veţi zice şi ce e rău în apariţia hipermarketurilor?

Odată cu venirea hipermarketurilor, aceste magazine au dat încet, încet faliment.

De ce? Pentru simplul fapt că magazinul de cartier nu avea o atât de mare diversitate de produse, nu oferea totul într-unul! Toţi cei ce duceau o viaţă bună, cu câştiguri frumuşele din comerţul de cartier, au ajuns angajaţii hipermarketurilor. Da, dar hipermarketul nu îi mai dă decât 200 – 300 de euro pe lună salariu şi uite aşa, de la o medie de 500 – 1000 de euro, a ajuns românul sclav la supermarket pentru doar 200 – 300 de euro pe lună. Asta înseamnă înjumătăţirea nivelului de trai,

înseamnă mai puţini bani pentru copilaşi, mai puţin de cheltuit. Dacă e mai puţin de cheltuit, asta înseamnă la nivel naţional, cerere mai mică de produse. Dacă e cererea de produse mai mică, asta înseamnă scăderea vânzărilor firmelor, asta înseamnă producţie mai mică, înseamnă scăderea salariilor din companiile cărora le scade cifra de afaceri, înseamnă PIB mai mic la nivel naţional care se reflectă în bani mai puţini pentru investiţii de stat care înseamnă bani mai puţini pentru firmele cu contracte de stat, înseamnă salarii mai mici şi la aceste companii, salarii mai mici şi la bugetari, pensii mai mici şi uite aşa, scăderea nivelului de trai ÎN CASCADĂ!

Sigur că nu numai apariţia hipermarketului a dus la acest rezultat, dar a contribuit substanţial.

Faptul că lemnul nu se mai prelucrează în

România în fabrici de mobilă (care au fost falimentate prin aşa-zise privatizări), faptul că a fost pusă la pământ toată industria românească, faptul că au fost lichidate fabrici de tractoare, combine, autocamioane, textile, industrie alimentară etc., toate astea contribuie la proliferarea crizei, a sărăciei.

Tot capitalul românesc a fost lichidat sau înlocuit cu capital străin – cazul hipermarketurilor (cu capital 100% străin) care au luat locul magazinelor cu capital românesc.

Veţi spune că măcar luăm taxe şi impozite de la noii proprietari. Luăm pe naiba!

Marea majoritate a companiilor cu capital privat străin nu plătesc nimic în afară de TVA, iar TVA-ul nici măcar nu îl plătesc ei, ci tot cetăţeanul român. Ei doar îl iau de la cetăţean şi îl dau statului (când nu îl fură şi pe ăla).

Veţi spune, cum aşa, ce, ei nu au profit?

Nu, nu au sau au unul simbolic, de cele

mai multe ori redus la minim prin diverse subterfugii.

Vă dau un exemplu: un hipermarket mare face în România să zicem o cifra de afaceri de aproximativ un miliard euro lucrând cu un adaos comercial mediu de 50 – 60% (vi-o spun din proprie experienţă pentru că am făcut afaceri cu ei). Asta i-ar permite să realizeze în medie, un profit net de aproximativ 15% din cifra de afaceri, adică aproximativ 150 milioane de euro, din care ar trebui să plătească circa 25 de milioane impozit pe profit şi impozit pe dividende. În fapt, majoritatea companiilor care administrează aceste magazine, declară pierderi sau câştiguri aproape de zero şi nu plătesc niciun impozit statului român.

Veţi spune, cum se poate aşa ceva?

Foarte simplu: hipermarketul semnează un contract de consultanţă sau management cu

o firmă off-shore care din întâmplare, are acelaşi acţionariat cu hipermarketul şi astfel tot profitul zboară sub formă de cheltuieli în off-shore unde nu e impozitat şi mai mult, de multe ori el se transformă în bani negri, adică în droguri care vin înapoi, sub formă de „moarte albă” pentru copiii noştri!

Cum vom rezolva problema?

Ideal ar fi să le dam un şut în fund şi să se care din ţara noastră, dar ar fi cam radical şi tot ceea ce e dus la extrem e nesănătos. Eu văd o altă soluţie, mai moderată, după cum urmează:

— Prin supraimpozitarea cu 2% pe cifra de afaceri dacă aceasta depăşeşte 10 milide oane euro/an;

— Prin interzicerea derulării de afaceri cu firme off-shore.

În acest fel, cu cei 2% pe cifra de afaceri,

mergând mai departe pe exemplul hipermarket, cu cifra de afaceri de un miliard, scoţi un impozit de 20 de milioane, care este apropiat de realitate. Chestia cu interzicerea de afaceri cu firme off-shore e o încercare de a împiedica evaziunea fiscală, dar nu mă îndoiesc că vor găsi alte soluţii... În acest caz, tare mă tem că până la urmă... tot la şutul în fund vom ajunge...

18. Descurajarea dezvoltării de megacompanii, corporaţii

Cele mai multe megacompanii, corporaţii, sunt firme cu mii sau zeci de mii de acţionari. Acţionariatul este atât de diluat încât, practic, aceste companii uriaşe nu au un proprietar şi îşi pierd o parte din caracteristicile companiei private.

În acest fel au de suferit atât acţionarii cât

şi angajaţii pentru că managerii acestor companii acţionează de cele mai multe ori discreţionar, în concubinaj cu consilii de administraţie formate de cele mai multe ori din persoane din anturajul managerului, clasa elitistă, a gangsterilor cu gulere albe. Aceştia acţionează de cele mai multe ori în interes propriu făcând astfel încât mare parte a avantajelor materiale rezultate din activitatea companiei să le revină lor.

Astfel au de pierdut şi acţionarii şi angajaţii. Singurii care câştigat sunt o mână de oameni şmecheri, nişte elite mafiote, diavoleşti, lacome, care n-au în fapt, nici în clin, nici în mânecă cu fabrica, dar care sug mare parte a resurselor ei. Astăzi marii profitori ai sistemului nu mai sunt proprietarii, acţionarii megacompaniilor, ci managerii şi consiliile lor de administaţie. Cea mai mare parte a profiturilor companiei nu mai ajunge la

proprietari, ci la supermanagerii companiilor şi la membrii consiliilor de administraţie. De cele mai multe ori, aceştia sunt membrii aceluiaşi club elitist şi ei controlează în fapt lumea şi întreaga economie occidentală. La unele corporaţii unii sunt manageri şi ceilalţi membri în consiliile de administraţie, iar la altele îşi inversează rolurile pe faţă sau prin interpuşi.

Oligarhii, mafia gulerelor albe care conduce lumea, storc marile companii de profituri, iau spuma şi apoi banii aceştia îi distribuie în felul următor: aproximativ 30% în depozite, iar restul în acţiuni bursiere, metodă prin care îşi asigură în timp nu numai controlul asupra marilor companii, dar în 10 – 20 de ani vor deveni proprietarii majoritari ai acestor companii. În felul acesta ţin şi bursa sus îngreunând pătrunderea banilor chinezeşti.

Sistemul este genial, are la bază logica

matematică, calcul probabilistic, strategie şi viziune. Nu doar fură efectiv corporaţiile din mâinile acţionarilor (cu banii deturnaţi din dividendele acţionarilor), ci blochează şi accesul capitalului chinezesc.

Modul în care aceşti bandiţi devin proprietari pe toate activele este foarte ingenios. Nimeni nu poate şti, nimeni nu poate afla cine sunt adevăraţii acţionari. Fiecare megacompanie are în general acţionariat difuz, dar ceea ce este foarte interesant este faptul că acţionarii adevăraţi sunt, în general, alte companii. Dacă veţi căuta să aflaţi cine sunt acţionarii acestor companii, veţi vedea că sunt alte companii. Ciudat... ce îmbârligătură – companii care sunt acţionari la companii, care sunt iarăşi acţionari la alte companii etc.

Ce se ascunde de fapt la originea acestui adevărat nod gordian?

La rădăcina nodului stă o companie cu

acţiuni la purtător.

Să vă dau un exemplu ca să înţelegeţi mai uşor mecanismul care în realitate este mult mai complex decât exemplul minimalist pe care o să vi-l ofer eu, dar vă puteţi face astfel o idee mai clară asupra construcţiei.

John Smith, director la megacompania ZZZ este posesorul a 100 de acţiuni LA PURTĂTOR reprezentând capitalul integral al firmei AA1, o firmă mică şi neînsemnată de management şi consultanţă în afaceri, având sediul la o cutie poştală sau la un etaj de birou într-un zgârie nori de undeva din lumea asta (Manhattan sau Londra de obicei).

Această firma AA1 deţine 90% din acţiunile altei firme, firma BB1. Celelalte 10% din acţiunile BB1 sunt deţinute de firma AA2 al care-i unic posesor de acţiuni la purtător e Gordon Stan.

Firma BB1 deţine 90% din firma CE1, iar

10% îi deţine firma BB2 care are ca acţionar principal un AA3 al care-i deţinător de acţiuni la purtător e Phill White.

Aceeaşi CE1 deţine 25% din fondul de pensii DD1 care, mergând pe altă ramură, ajunge la un AA4 cu Terry Black, posesor a 100% acţiuni la purtător.

Fondul de investiţii este acţionar la megacompania ZZZ cu 1%, dar similar cu acest traseu, mai sunt alte 99 de trasee care duc la aproximativ 100 – 200 de oligarhi mascaţi în spatele unor companii mărunte cu acţiuni la purtător.

La firma ZZZ, manager e John Smith, dar consilul de administraţie e format din Gordon Stan, Phill White, Terry Black etc. Hopa…

Treaba se repetă identic în altă megacompanie YYY numai că acolo, se schimbă rolurile – managerii devin membri ai

consiliului, iar un fost consilier este manager.

Adică, managementul şi consilul de administraţie e format din cei ce construiesc sistemului.

În fapt, ei sunt şi semiproprietari, ei între ei, dictând la un loc, controlând toate companiile şi corporaţiile.

Vă veţi întreba cum se descurcă, pentru că îţi prinzi urechile în tot hăţişul acesta de companii?

Nu e aşa complicat – un singur matematician cu un computer banal poate ţine toată schema, organizaţia, sub control.

Ei nu sunt încă, azi, stăpânii absoluţi, dar vor fi în curând.

În puţine cazuri au ajuns să deţina deja controlul în proporţie de 100%, dar sistemul e astfel construit încât să devină.

Cum? Simplu – mare parte a profitului megacompaniei este de la începutul „lucrării”

deturnat sub formă de salarii şi premii „nesimţite” managerilor, iar cu banii ăştia ei cumpăra acţiunile de la acţionari care, interesant, sunt nemulţumiţi de rezultate! Deci, furi, căpuşezi compania şi astfel împuşti doi iepuri dintr-un foc – ai bani de achiziţii şi determnini şi scăderea preţului acţiunilor din cauza performanţei slabe a companiei – genial, nu?

Cine le dă aceste salarii şi premii nesimţite?

Consilul de Administraţie. Adică… colegii, aliaţii de sistem care la rândul lor vor fi în acelaşi mod recompensaţi în celelalte mega-companii pe care le conduc ei. Practic îşi dau unul altuia salarii şi bonusuri imense din bani care nu se mai duc în profitul companiei şi la acţionari, ci şi-i împart ei între ei! Astfel ajung la venituri imense care le permit să cumpere de pe bursă, încet, încet (de fapt foarte

repede), participaţii, acţiuni la toate celelalte companii listate.

În acest fel, în maxim 20 de ani, mâna aceasta de oameni vor fi proprietarii a tot ce mişcă în lume. De unde ştiu eu toate astea?

Întâmplarea a făcut să îi cunosc persoal pe câţiva dintre ei.

Ziua au întrebat ei şi am vorbit eu despre „utopia" asta de Meritocraţie, iar apoi, seara, la karaoke şi beţie a fost invers – am întrebat eu şi au răspuns ei.

Azi există oameni bogaţi gen Bill Gates, persoane publice prezente în topuri forbes etc. Şi există marii regi ai finanţelor, adevăraţii moguli ai lumii care au averi de peste 100 de miliarde USD care sunt de fapt adevăraţii stăpâni ai lumii şi care, deja stăpânesc azi ESENŢA SISTEMULUI FINANCIAR OCCIDENTAL.

Sigur că da, ei încă nu au nici 10% din averea bursieră a lumii, dar la ritmul actual, în maxim 20 de ani, peste 50% din economia mondială va fi în mâinile unui grup de aproximativ 100 – 200 de oameni. Ei vor fi marii stăpâni ai lumii, iar restul vor fi sclavii lor. Aceşti oameni vor transforma lumea într-o imensă puşcărie în care noi, masele, vom fi sclavii moderni, iar ei vor decide destinele noastre.

Ei vor fi Guvernul Mondial, vor instaura O Nouă Ordine Mondială, vor hotărî, când, cât şi cum să mâncăm, cum să ne înmulţim, când şi cum să ne odihnim sau să mergem în vacanţe, astfel încât SĂ FIM DISCIPLINAŢI ŞI SĂ DĂM RANDAMENT MAXIM ÎN MUNCĂ!

ACEASTA VA FI NOUA ORDINE MONDIALĂ A ANULUI 2050... DACĂ NU LUĂM MĂSURI AZI!

AZI, NU MÂINE, PENTRU CĂ MÂINE NU

VOM MAI AVEA PUTEREA DE A LUA MĂSURI!

Continuând cu actualul sistem de tip democrat occidental în care deciziile se iau de către clasa politică, politicieni corupţi până în măduva oaselor şi aserviţi gangsterilor cu gulere albe, aceste măsuri nu se vor putea lua.

Această clasă a politicienilor corupţi nu se poate reforma, este imposibil de făcut acest lucru din punct de vedere practic pentru că nu o permit legile naturii şi ale firii. E logic că atunci când deţii puterea financiară, controlezi şi puterea politică. Şi dacă prin absurd, ar apărea sfinţi de politicieni, aceştia ar fi ori asimilaţi şi convertiţi la ticăloşie, ori eliminaţi. De ce? Pentru că ar acţiona împotriva intereselor castei politice şi oligarhice. E un instinct de autoapărare – în clipa în care apare un intrus, sistemul imunitar reacţionează şi îl îndepărtează. Aşa e creată natura. Orice organism, pentru a exista, pentru a funcţiona,

pentru a-şi menţine „sănătatea”, are nevoie de un sistem imunitar care să anihileze microbii, intruşii, iar acest organism numit clasă politică este un organism deosebit de puternic şi cu un sistem imunitar foarte perfecţionat. Mă veţi întreba, ce trebuie făcut?

EXISTĂ O SINGURĂ SOLUŢIE – REVOLUŢIA – INSTAURAREA UNUI NOU SISTEM SOCIAL, MERITOCRAŢIA ŞI A UNUI NOU SISTEM ECONOMIC, MERITOCRATISMUL!

NU MAI E TIMP! E ceasul al 12-lea!

19. Distributism în agricultură şi servicii

În agricultură vor fi încurajate cooperativele, micii proprietari, care pentru a deveni competitivi la concurenţă cu marii latifundiari, vor fi ajutaţi de către stat să se

organizeze, li se vor oferi credite fără dobândă pe perioade de până la 10 ani pentru investiţii (tractoare, combine, silozuri, seminţe etc). De asemenea, statul va face investiţii în reconstrucţia sistemului de irigaţii astfel încât să fie redus la minimum riscul neplăţii creditelor.

Irigaţiile vor reprezenta o componentă a strategiei de securitate alimentară a statului.

Statul trebuie să asigure independenţa energetică şi alimentară a poporului său.

Industria alimentară va fi, de asemenea încurajată prin credite fără dobândă pe termen de până la 10 ani.

Impozitele foarte mici pentru producători, indiferent dacă sunt în domeniul industrial sau agricol, vor fi o altă modalitate de ajutorare a micilor întreprinzători încurajaţi să se asocieze în cooperative.

Acelaşi sistem distributist ar putea

funcţiona şi în domeniul serviciilor.

Scopul este acela de a crea o pătură puternică de clasă mijlocie care să reprezinte între 50 şi 80% din populaţia ţării. Aceasta va fi garanţia unei societăţi evoluate cu un nivel de trai ridicat.

20. Descurajarea birocraţiei, a infracţionalităţii economice şi a corupţiei – rolul securităţii

Ne spun politicienii de 20 de ani că suntem ţara cu cea mai mare economie subterană din Europa. Că se face mult business la negru, netaxat, neimpozitat, evaziune fiscală etc. Şi atât... O simplă constatare!

Ce nu spun ei?

Că acest business la negru se face de multe ori chiar de ei sau de firmele lor şi

atunci când nu e făcut de ei, e făcut sub oblăduirea şi protecţia lor, în schimbul unor şpăgi imense care ajung tot la ei.

E de notorietate faptul că mulţi politicieni sunt trimişi în parlament chiar de către clanurile interlope. Aproape că nu există politician din sudul României care să poată accede în Parlamentul României fără să fie susţinut de către clanurile interlope din circumscripţia de vot.

Şi atunci… rămânem cu constatarea. De ce prinde Garda Financiară doar plevuşca şi dă amenzi pentru nimicuri?

Pentru că de cele mai multe ori NU ARE VOIE SĂ SE ATINGĂ DE PEŞTII MARI care sunt ocrotiţi la nivel politic înalt. Şi atunci tu, Şeful Gărzii Financiare, care ai fost numit tocmai de către şeful mafiei politice, cum o să poţi să dai în interesele celui ce te-a numit? Sigur că nu poţi, aşa că furtul, corupţia,

evaziunea, proliferează şi înfloreşte.

E doar o reacţie logică a sistemului ticăloşit. Dacă Şeful Gărzii Finaciare nu ar fi numit de către politician, ci şi-ar câştiga funcţia prin concurs, iar factorul politic nu ar putea avea nicio influenţa, ia să vedeţi cum ar dispărea evaziunea fiscală. Dar aşa, e ştiut – plăteşti şpagă la partid, la capul mafiei şi poţi să faci afaceri nestingherit fără să plăteşti taxe. Şi cu tutun şi cu alcool şi cu carburanţi, legume şi fructe, cherestea, grâu, tot ce se poate. După aceea vii în faţa poporului şi spui că trebuie să tai din pensii şi din salarii pentru că nu sunt bani la buget – ce ticăloşi…

La ora actuală, lumea occidentală este o lume de un birocratism exasperant. Cred că o parte importantă a deficitelor bugetare s-ar putea rezolva prin eliminarea birocraţiei, dar birocraţia este o ciupercă ce merge mână în mână cu supradimensionarea aparatului

bugetar şi cu mafia politică.

Birocraţia este o altă sursă de îmbogăţire, de corupţie pentru tentaculele caracatiţei politice. Există o mulţime de instituţii care nu numai că sunt inutile, nu numai că împovărează sistemul bugetar, dar mai rău decât atât, reprezintă o frână uriaşă pentru dezvoltarea economiei, este o piedică în calea iniţiativei private.

În mod normal ar trebui simplificat totul la maxim.

La capitolul birocraţie e nevoie de două principii de bază şi atât:

— Tot ceea ce nu este interzis este permis;

— Este permis tot ceea ce nu aduce prejudicii cuiva.

Mai e nevoie doar de o legislaţie foarte severă care să descurajeze fapte ce aduc prejudicii altor persoane şi s-a rezolvat foarte

simplu problema birocraţiei.

În domeniul economic, rolul aparatului birocratic este de a putea şantaja şi manipula firmele, în sensul de a susţine eşafodajul politic.

Cine a făcut afaceri în România ştie că sunt foarte rare cazurile de evaziune fiscală cu toate că la fel de notorii sunt cifrele economiei la negru, jaful pe care îl fac comercianţii şi producătorii de ţigări, alcool, carburanţi, legume şi fructe, cereale. De ce este economia subterană cea mai dezvoltată în România şi totuşi, organele de control economic nu descoperă decât mici găinării şi de cele mai multe ori doar „vicii de procedură”?

Simplu – marii jefuitori o dau la pace cu organele de control plătind taxe de protecţie ce se împart între controlori şi partidele politice aflate la putere – cunoscuta sintagmă „bani pentru partid”. În acest fel, practic,

partidele fură de la bugetul statului, de fapt ei fură de la populaţie!

La firmele mici e altfel.

Vine controlul financiar şi spune: „ştii că dacă vrem să îţi găsim, îţi găsim”.

La începutul activităţii mele, în naivitatea mea, ştiind că sunt curat ca lacrima, spuneam că n-au ce să găsească pentru că cu sunt 100% corect. Şi mi-au demonstrat că eram eu 100% corect la capitolul plăti de taxe, dar… un proces verbal de inventar nu era semnat şi de către contabilă…

Păi, ce contează? îl semnează acum dacă trebuie neapărat. No, no… noi lucrăm cu legea aici – AMENDĂ!

Am stat de vorba cu controlorii şi am înţeles mecanismul: legile economice sunt făcute de politicieni atât de alambicat, un hăţiş imposibil de descâlcit, tocmai pentru ca organele de control să poată avea o mulţime de

„oportunităţi”. Astfel se creează un mecanism de colectare de „taxe la negru”.

Controlorul financiar nici nu vrea să te amendeze tare. El vine cu lecţia bunăvoinţei – „noi suntem băieţi buni, îţi dăm amenda minimă, dar pe de-andărătelea… taxă la negru… pentru partid, nu pentru noi”. La fel se întâmplă nu doar cu controlul financiar – cu aceeaşi temă vin pompierii, protecţia muncii, protecţia consumatorului etc.

Toţi, la strâns de taxe! De parcă nu ar fi suficiente taxele „legale” uriaşe către stat, mai ai de plătit anual şi taxele la negru pentru partidele aflate la putere. Apoi taxele de protecţie plătite la bănci – decise tot de politicieni, că doar ei fac legile prin care noi trebuie să plătim 100 de taxe mici în loc de una singură mare pe care statul, ministerul de finanţe, să o defalce ulterior.

Păi ce, o să punem la lucru armatele de

birocraţi din finanţe, rudele şi amantele politicienilor? Şi ei când să mai stea la cafele şi şuete, când să se mai plângă de greutăţile vieţii de român?

Şi atunci ne mai mirăm că cele mai râvnite posturi în societate sunt cele de şefi ale autorităţilor de control. Ne mirăm că se dau sume de ordinul sutelor de mii de euro şpagă pentru a fi numiţi în posturi de şefi ai instituţilor de control. Zeci de mii de euro pentru un simplu post de controlor vamal şi aşa mai departe. Păi, după ce „ai investit” ca să obţii un astfel de post, nu trebuie să îţi recuperezi investiţia şi apoi să mai şi pui deoparte pentru o viaţă liniştită până la adânci bătrâneţi? Nu meriţi şi tu o viluţă, o maşinuţă de lux? Şi asta cât mai repede, că nu ştii când se schimbă partidul de guvernare şi vin ăilalţi care trebuie să-şi pună şi ei oamenii lor şi să ia şpăgile lor.

Frumoasă democraţie, multipartidism, alternanţă la guvernare. Veţi spune că toţi ar vrea să intre în sistem, dar numai unii reuşesc – cei mai valoroşi, „meritocraţii”.

FALS!

Oamenii aceştia, ai sistemului aşa-zis democrat, nu sunt cei mai deştepţi. Sunt şmecherii, viclenii, viperele lipsite de caracter, necinstiţii, oameni ce provin din familii de foşti activişti comunişti, oameni ce au fost educaţi în acest spirit al şmecheriei, al pilelor, al relaţiilor, al duplicitarismului, al trădării şi hoţiei. Descurcăreţul român…

Nu mai e mult şi securitatea va avea ca principală sarcină eradicarea mafiei, a corupţiei şi a evaziunii fiscale. Vor fi sprijiniţi în acest sens de legi dure îndreptate împotriva infractorilor.

Celor ce o să le plângă de milă

infractorilor pentru pedepsele aspre nu am să le spun decât atât:

SĂ SE GÂNDEASCĂ DE ZECE ORI ÎNAINTE SĂ MAI FURE O DATĂ!

21. Eliminarea subvenţiilor

Subvenţiile sunt un alt virus, o altă anomalie a actualului sistem economic occidental. Sistemul capitalist se bazează tocmai pe reglajul natural al preţurilor, pe echilibrul între cerere şi ofertă – este un principiu de bază al capitalismului. În momentul în care intervii asupra preţurilor prin subvenţii, dezechilibrezi tot sistemul – e ca şi creşterea emanaţiilor de carbon – cu un mic dezechilibru creezi un dezechilibru care perturbă tot echilibrul planetar.

De exemplu, oferind subvenţii pentru lapte, dai peste cap tot echilibrul preţurilor din

industria alimentară.

Subvenţia acţionează ca un virus şi în timp, distruge toată industria în care s-a intervenit asupra echilibrului natural cerere-ofertă.

În fapt, ăsta nu mai e capitalism – e socialism mascat care încurajează corupţia şi lenea.

Păi, vreţi să ştiţi cum se dau subvenţiile astea? Să vă explic.

Marii producători de lapte formează un cartel, pun bani mână de la mână, „sponsorizează” un partid care odată ajuns la putere, are o revelaţie: „ce bine ar fi pentru popor să subvenţionăm producătorii de lapte”. Nu e corupţie, nuuuu… e politică… de stat. Pentru binele poporului, să fie laptele mai ieftin… Da, da… că subvenţiile alea nu sunt de la buget şi bugetul nu e din impozitul mereu mai mare luat de la noi Nu… subvenţiile sunt

din bani aduşi de acasă de politicieni. Păi, de ce să hotărâm noi dacă vrem lapte sau nu? Nu! Să hotărască partidul că noi trebuie să plătim şi dacă vrem şi dacă nu vrem.

Şi uite aşa, nu numai la lapte, ci la orice produs care are în spate un cartel suficient de puternic să „sponsorizeze” un partid de succes.

De ce ar trebui subvenţionat de exemplu laptele?

Cică ar costa prea mult dacă nu ar fi subvenţionat... în loc de 50 de cenţi litrul, ar fi 70 de cenţi... o dramă!

Nu şi-ar mai putea permite poporul să bea lapte...

De ce nu spune politicianul că pentru diferenţa de 20 de cenţi în plus la litrul de lapte, fiecare cetăţean e obligat să plătească probabil 10 euro în plus pe lună sub formă de impozit?

Vor spune că dacă nu subvenţionează preţul laptelui, dau faliment fermierii. E o minciună, dar şi dacă ar fi adevărat... şi ce dacă? Să se apuce de altceva, de un produs vandabil, rentabil, de un produs care se caută – să facă iaurt, să se apuce de tâmplărie, de poker.

Dacă de mâine nu se mai vând bine bomboanele, o să înceapă să subvenţioneze producătorii de bomboane?

Da, dar numai dacă îşi fac un cartel puternic!

Totul e corupţie în acest sistem.

Politicienii sunt corupţi de către şmecheri, politicienii corup poporul cu pensii şi salarii mari pentru bugetari, iar ţările se prăbuşesc sub povara deficitului bugetar mereu mai mare şi mai mare.

Acesta e sistemul – sistemul produce prin sine însuşi corupţie, hoţie, dezechilibre,

inechităţi, birocraţie şi nedreptate. Însăşi mecanismele de funcţionare ale democraţiei de tip occidental sunt bazate pe principiul legiferat al corupţiei. Economia nu este altceva decât un instrument de corupţie şi şantaj în mâinile politicienilor.

În multe ţări occidentale partidele aflate la putere acumulează banii necesari campaniilor electorale şi bunăstarii politicienilor prin instituţii de control economico-financiar.

Legislatia economică este atât de complexă, alambicată, greoaie, interpretabilă încât orice control financiar la o companie privată să poată găsi nereguli birocratice în funcţionarea companiei. Şi atunci începe şantajul: plăteşti o amendă uriaşă sau preferi o contribuţie mai mult sau mai puţin oficială la partid?

De ce nu e simplă şi clară legislaţia

economică? Păi, dacă ar fi aşa, cum ai mai putea şantaja companiile private?

De ce creşte mereu aparatul birocratic? Păi, nu trebuie dată o pâine bună de mâncat tuturor neamurilor şi prietenilor celor aflaţi la putere? Şi ca să le asiguri privilegiile pe viaţă, nu trebuie să faci o legislatie prin care să nu mai poată fi daţi afară niciodată? Apoi, partidul poate să piardă alegerile, dar privilegiile rămân garantate prin lege. Pe viaţă! După care vine alt partid la putere – noii politicieni nu au şi ei rudele şi prietenii lor? Altă armată de birocraţi angajaţi…

Apoi mai inventam nişte organizaţii, nişte asociaţii, nişte institute şi fundaţii… toate cu bani de la buget, toate cu nevoi de maşini, birouri, sedii impozante etc. Din ce bani? De la buget.

Cine le va vinde mobila, maşinile, aparatura? Cine construieşte sediile? Firmele

sponsorilor politici.

La ce preţuri? Duble faţă de preţul pieţei – jumate la companie, jumate la partid şi politicieni.

Cine plăteşte toate astea? POPORUL SUVERAN!

Nu e suveran? Cum să nu fie? Păi, nu el votează la fiecare 4 ani? Nu e democraţie?

În noul sistem meritocrat nu vor mai exista niciun fel de subvenţii.

22. Interzicerea deţinerii şi a desfăşurării de contracte şi afaceri cu firme off-shore

Să vă dau un exemplu ipotetic: hipermarketul Y ştiind cam ce cifră de afaceri şi ce profit o să realizeze în anul ce vine, să zicem 100 milioane de euro, face un contract

de management cu o firmă din Insulele Virgine (off-shore) pentru 80 milioane de euro şi cu o altă firmă de avocatură, din aceeaşi locaţie, pentru consultanţă juridică, de 20 milioane de euro. „Întâmplarea” face ca proprietarii acestor firme din Insulele Virgine să fie tot proprietarii hipermarketului!

Cei 100 de milioane cheltuieli de management şi consultanţă juridică se înregistrează pe cheltuieli, iar hipermarketul nu mai realizează profit din cauza acestor cheltuieli.

Cele două companii off-shore din Insulele Virgine fac 100 de milioane profit fără să plătească niciun leu impozit pe profit sau dividende, nici statului român şi nici altcuiva.

Prin aceste companii off-shore nu numai că se scurg sume imense din ţară, dar se mai face şi evaziune mascată, statul e lipsit de impozitul pe profit care a fost ascuns în spatele

unor cheltuieli fictive.

Şi uite aşa, luăm pâinea de la gura cetăţenilor români, statul român nu are nimic de câştigat şi nivelul de trai al românilor scade tot mai mult, îmbogăţindu-i pe câţiva mari oligarhi, proprietari de hipermarketuri, „stăpânii” politicienilor noştri care, nu întâmplător, i-au lăsat să intre în România!

De exemplu, v-aţi întrebat de ce în Croaţia nu au voie?

Pentru că politicienii lor sunt corupţi, dar nu şi trădători de neam.

În noul sistem meritocrat va fi cu desăvârşire interzisă orice fel de relaţie comercială cu companii off-shore, precum şi deţinerea de către cetăţenii români a unor astfel de companii mafiote, pentru că acestea au un singur scop: de a fura statul de origine al tranzacţiei comerciale. Aceasta este un fel de evaziune fiscală mascată.

De ce este permis acest lucru? Simplu.

Din cauză că marii evazionişti sunt „stăpânii”, iar acest mecanism a fost creat de ei, în folosul lor, pentru a stoarce la maxim ţările şi popoarele pe care le prăduiesc!

Dacă am reuşi oprirea tuturor scurgerilor masive de valori de pe pieţe spre buzunarele unor mari oligarhi, nivelul de trai ar creşte de câteva ori în foarte puţini ani. Pentru asta e nevoie de un singur lucru: să le luăm puterea avocaţilor diavolului, politicienilor, instrumentele prin care „stăpânii” reuşesc să asuprească şi să jefuiască popoarele.

23. Investiţii masive în educaţie

În noul sistem social, aşa cum am insistat în multe alte rânduri precum şi în prima mea carte „MERITOCRAŢIA”, factorul cel mai important va fi educaţia.

Ideea de bază este că trebuie alocat un minim de 6% din buget educaţiei aşa cum se face în ţările cu grad înalt de civilizaţie.

Aici am să fiu succint pentru că subiectul l-am dezvoltat într-un capitol special dedicat.

Important este faptul că trebuie acordată o importanţă strategică naţională educaţiei. Toţi oamenii vor trebui să se implice în EDUCAŢIA TINERILOR ŞI… AUTOEDUCAŢIA ADULŢILOR pentru a recupera lipsurile, carentele datorate sistemelor ticăloase anterioare. Oamenii trebuie să se întoarcă la carte, la educaţie, la cultură, la spiritul umanist.

Civilizaţia noastră a intrat pe un trend decadent. Mergând mai departe pe acest drum, sfârşitul civilizaţiei noastre este aproape. Nu, nu vă minunaţi citind aceste rânduri… aşa cum au dispărut alte mari civilizaţii: egiptenii, mayaşii, grecii antici,

Imperiul Roman, asirienii… aşa şi civilizaţia noastră va decădea mai devreme sau mai târziu.

Eu, prin ceea ce fac, urmăresc ca momentul decăderii să mai fie amânat un timp. Dacă nu vom lua măsuri grabnice, dacă vom continua pe drumul materialismului, a capitalismului şi a acestui tip de democraţie, finalul e foarte aproape.

SECOLUL XXI VA FI UMANIST SAU… NU VOM PRINDE SECOLUL XXII!

Educaţia are un rol foarte important prin crearea celei mai mari bogăţii a unei ţări, VALOAREA INTELECTUALĂ, dar educaţia are şi ea un aport economic direct la PIB!

Veţi spune, cum aşa?

Da, azi poţi produce valori uriaşe doar cu inteligenţa. Nu doar din speculaţii, ci din informaţie!

Industria IT produce azi valori imense doar din inteligenţa aplicată şi România ar putea scoate un 5% din PIB doar din informatică şi programare. Pentru asta trebuie să creşti specialişti, să ai universităţi performante, nu simple fabrici de diplome şi apoi, să faci în aşa fel încât să păstrezi specialiştii în ţară în loc să plece în alte ţări după ce ai investit în ei.

În ziua de azi, după ce că reuşim să creăm tot mai puţini specialişti şi ăia pleacă afară imediat ce termină şcoala. Statul român investeşte în creşterea lor şi vin străinii şi îi iau pe gratis. Străinii nu ne fură doar aurul, gazul, minereurile, petrolul, ci ne fură şi creie-rele – o altă mare bogăţie. Ne fură şi fetele frumoase – o altă mare bogăţie. Numai pe romi nu-i vor… Eu nu înţeleg de ce fac occidentalii această discriminare, ei care sunt exemplu de democraţie, drepturile omului, drepturile

homosexualilor, ale puricilor de baltă, bla, bla, bla.

Furtul trebuie să înceteze. Asta se poate face doar prin schimbarea sistemului.

Mi se pare de bun-simţ că dacă ai făcut facultatea pe gratis, să semnezi şi contract cu statul român că cel puţin în primii 10 ani să nu poţi munci în afara ţării sau să plăteşti despăgubiri statului dacă totuşi vrei să pleci. Cui i se pare incorect nu are decât să se ducă să studieze în străinătate şi apoi poate să-şi folosească cunoştinţele în beneficiul celor ce i-au plătit studiile. Nu vi se pare corect aşa?

24. Facultăţi de stat cu admitere pe bază de examen şi planificare educaţională

Nu, nu am nimic împotriva facultăţilor, a intelectualilor şi nici nu le port ciudă proprietarilor de facultăţi private, dar nu e în

interesul societăţii ceea ce se întâmplă acum când orice incompetent se poate împopoţona în robă şi lăuda cu o diplomă universitară.

Nu-i invidiez pe cei ce-şi cumpăra diplome, pe cei ce ajung doctori fără să ştie să scrie corect româneşte. Ceea ce mă deranjează este pierderea sistemului de valori, pierderea ierarhizarii după criteriul valorii, pierderea eficienţei manageriale şi prin aceasta, scăderea nivelului de trai şi de civilizaţie.

Azi, orice prost poate ajunge medic şi apoi te miri că îţi moare copilul dintr-o banală aprindere de plămâni.

Azi, orice prost poate ajunge la butoanele unei centrale nucleare şi poate provoca o catastrofă.

Azi, orice prost poate ajunge prim-ministru şi din această poziţie poate lua decizii care să afecteze viaţă a zeci de milioane de

oameni.

Sunt de acord că până la nivel de universitate învăţământul să poată fi mixt – dual – privat şi de stat.

Privat pentru cei ce îşi permit condiţii deosebite pentru copiii lor şi de stat pentru cei mai puţin înstăriţi.

Dar la facultate trebuie să ajungă doar cei deosebit de inteligenţi şi capabili, indiferent de avere şi posibilităţi materiale. Părinţii nu le vor mai putea cumpăra diplome odraslelor. Părinţii bogaţi vor putea investi sume enorme, dacă vor dori, în educaţia copiilor lor, dar la admitere se va promova doar pe bază de valoare demonstrată prin teste şi examen corect, echitabil. Astfel vom avea certitudinea că cei ce vor avea studii superioare vor fi cei mai deştepţi, cei mai capabili şi astfel, societatea va fi pe mâini bune.

Mai mult: azi, toţi tinerii se fac avocaţi şi

manageri. Deh, aşa e moda. Sistemul de învăţământ nu mai trimite în societate specialişti în domeniile cu mână de lucru deficitară, ci lasă la voia întâmplării şi a modei acest aspect.

Astfel ajungem la o societate ciudată cu o hiperinflaţie de femei de serviciu cu diplome de avocaţi, economiste şi specialişti în management, dar nu găseşti un inginer mecanic, un sudor, un electrician, un frezor în tot oraşul!

De ce? Pentru că avem un stat bolnav condus de nişte imbecili de politicieni care nici nu ştiu şi nici nu îi interesează organizarea societăţii!

Învăţământ planificat? Da! De trei ori DA!

Făceţi-mă comunist, socialist, nazist, cum vreţi, dar piaţa muncii trebuie controlată, planificată, organizată într-o societate evoluată, performantă, eficientă şi nu haotică

precum cea de azi.

Statul, Ministerul Educaţiei Naţionale, trebuie să planifice şi să regleze anomaliile pieţei muncii.

Statul trebuie să decidă pe baze ştiinţifice şi analize de piaţă necesarul de mână de lucru calificată în fiecare domeniu şi prin urmare, să influenţeze meseriile care ies de pe băncile liceelor şi a universităţilor astfel încât să existe o concordanţă, un echilibru, o armonie între cererea şi oferta calificării mâinii de lucru. Reglajele, echilibrarea pieţii muncii trebuie să înceapă de la Ministerul Educaţiei Naţionale şi nu trebuie lăsat ca aceste reglaje să se facă de la sine pentru că altfel vom ajunge să avem generaţii numai de avocaţi şi manageri, apoi generaţii numai de doctori şi ingineri şi… mereu dezechilibre, excese şi deficite din cauza inerţiei sistemului!

Problema e că avem tendinţa să negăm tot ce au făcut comuniştii şi din start, orice au făcut ei, nu trebuie să facem noi. Ce prostie… Comuniştii au făcut multe greşeli, dar au făcut şi lucruri bune sau cel puţin principiile erau bune, chiar dacă modul de aplicare era deficitar.

Dar fundamentalismul ăsta lipsit de logică şi bun-simţ nu duce la nimic bun. Rolul nostru e să gândim, să discernem binele de rău şi nu să facem exact pe dos decât au făcut comuniştii.

Frica asta, complexul ăsta al politicienilor vine din faptul că majoritatea părinţilor lor au fost comunişti şi le e frică să nu fie descoperiţi şi catalogaţi ca neocomunişti etc. Dar nici la ciolan nu pot să-i dea drumul din gură pentru că… e tradiţie de familie şi-apoi… până la urmă… nici părinţii lor nu erau comunişti prin convingere, ci simpli oportunişti. Ei săracii, ar

fi fost orice numai să fie la ciolan.

Comunişti din convingere au fost foarte puţini… Ele, familiile tradiţionale de politicieni, nu au nicio treabă cu ideologia sau anumite idealuri transmise din tată în fiu. Ei îşi transmit din tată în fiu ideologia ciolanului: ticăloşia, setea de putere, de bani, hoţia – asta e tot ce-i mână în luptă prin tradiţia de „familie”.

25. Încurajarea tradiţiei şi o cât mai mică migraţie a forţei de muncă

Tradiţia şi familia sunt bucuria vieţii… Adevărata fericire stă în liniştea sufletească, iar liniştea sufletească stă în viaţa de familie, în tradiţii.

Când ne simţim cei mai fericiţi, cei mai liniştiţi? Atunci când ne strângem laolaltă toţi membrii familiei, în jurul bradului de Crăciun

sau în zilele de Paşte ciocnind ouă încondeiate…

Sigur că putem găsi bucuria şi într-un meci de fotbal şi într-o excursie într-un loc frumos, citind o carte sau vizionând un film artistic, dar fericirea pe care ţi-o aduce în suflet familia şi tradiţia este inegalabilă.

Pentru asta e nevoie ca oamenii să aibă timp liber. E nevoie ca oamenii să nu mai pună accent principal pe muncă, ci pe suflet. Asta înseamnă, în opinia mea, doar 4 zile de muncă pe săptămâna ca un ideal nu foarte îndepărtat (probabil 20 – 30 ani, până la recuperarea decalajelor faţă de restul ţărilor dezvoltate din Europa).

Acest ideeal se poate realiza doar prin implementarea Meri-tocraţiei şi a Meritocratismului.

De asemenea, e important ca locul de muncă să fie unul sigur, stabil şi apropiat de

casă şi familie astfel încât să nu fii nevoit să-ţi vezi familia doar în weekend. Ideal ar fi ca familiile să lucreze împreună în mici firme de familie. Acest ideal se poate realiza şi el prin Meritocratism, prin distributismul economic.

Voi reveni pe larg asupra acestui subiect în viitoarea mea carte „Revoluţia spirituală" acolo unde vom vorbi despre... fericire. Fericire la care vom putea ajunge prin „MERITOCRAŢIA", „MERITOCRATISM" şi „REVOLUŢIA SPIRITUALĂ".

26. Descurajarea folosirii combustibililor fosili, poluanţi, investiţii de stat în energie regenerabilă

Este o greşeală să subvenţionezi, să dai certificate verzi celor ce produc energie verde. De fapt, e o practică mafiotă prin care oligarhii vă mai sug un pic de sânge. Normal ar fi fost

ca statul să nu dea nicio subvenţie pentru energia verde, dar să supraimpoziteze combustibilii fosili astfel încât să ajungă mai rentabilă folosirea energiei regenerabile.

De ce să mă pedepseşti pe mine, consumatorul casnic de energie electrică, obligat să plătească certificatele verzi, în loc să îl pedepseşti pe poluator? Adică luăm de la mase, îi taxăm pe săraci, că doar nu vom lua de la bogătani, de la petrolişti…

Capitalismul sălbatic neoliberal este un model economic entro-pic care prin stimularea exacerbată a consumului duce la epuizarea resurselor şi în final, nu numai la o superpolarizare a resurselor, ci şi o diminuare cantitativă a resurselor planetei, o catastrofă ecologică ce poate duce în final la distrugerea civilizaţiei omeneşti, la întoarcerea în Epoca de Piatră.

La capitolul „ponderea diverselor tipuri de

energie”, România nu stă rău în ceea ce priveşte ponderea energiei regenerabile. România a moştenit dinainte de 1989 o industrie energetică ce cuprinde multe hidrocentrale. Astfel, la o producţie anuală de aproximativ 20.000 MW, ponderea hidro este de aproximativ 25%, combustibili fosili de 60%, nuclear de 10% şi eolian tinde spre 5% în 2013. Multe ţări s-ar bucura să ajungă la 20% pondere energii regenerabile până în 2020, iar noi avem azi deja peste 30%. Stăm şi noi bine la ceva… Datorită comuniştilor!

Rău e că le dăm altor state (Cehia, Spania, Italia, Germania, Austria) dreptul să exploateze energia eoliană în ţara noastră în loc să o facem noi, dar asta e un fleac pe lângă cedarea suveranităţii în domeniul petrolului şi gazelor…

România are un potenţial uriaş în domeniul energiilor regenerabile şi ar putea cu

o strategie luminată să îşi asigure în 20 de ani un procent de peste 50% din necesarul de energie din regenerabil. Cu banii obţinuţi din exploatarea gazului de şist (dacă nu l-am da cadou) am putea construi eoliene şi hidrocentrale care să ne asigure o sursă inepuizabilă şi curată de energie pentru sute ani, ne-am putea asigura independenţa energetică într-o lume în care cel ce va stăpâni energia, va deţine puterea economică.

Singurul motiv pe care îl pot invoca politicienii atunci când sunt întrebaţi de ce trebuie cedat gazul de şist este „independenţa energetică”. Desigur, un motiv fals… Independenta ta nu e mai mare dacă în loc să depinzi de ruşi, depinzi de americani, dar mai mult – România este dependentă azi doar în proporţie de 20% de gazul rusesc. Asta înseamnă aproape nimic… Nici nu se poate numi dependenţă!

Mai grav e la petrol unde România importă peste 60% din necesar, dar revin la afirmaţia de mai sus: nu eşti mai independent dacă depinzi de austrieci decât dacă depinzi de kuweitieni de exemplu…

Un sistem meritocrat de conducere a ţării va trebui să creeze pârghiile necesare stimulării creşterii ponderii energiei regenerabile în detrimentul celei fosile. Acest lucru se va putea face doar prin supratаxarea folosirii combustibililor fosili şi nu prin acordarea de certificate verzi, aşa cum se face azi, şi care nu sunt decât o altă formă de spoliere a maselor pentru îmbogăţirea oligarhilor şi a politicienilor.

Românii plătesc azi, prin factura de curent, 30% în plus pentru certificate verzi, subvenţii pentru producătorii de energie regenerabilă. Românii pun mână de la mână sume imense ca să-i îmbogăţească şi mai tare

pe „stăpâni”, adevăraţii proprietari ai noilor industrii de energii regenerabile. De ce se întâmplă asta? Pentru că, din nou, politicienii îşi slujesc stăpânii care îi ţin la putere şi le oferă mici averi, arginiţi, în schimbul cărora îşi vând ţara şi poporul.

27. Crearea cadrului legislativ pentru proiectele mici de energie regenerabilă (gospodării)

Nu ştiu cum se face, dar în România există (coincidenţă) un cadru legislativ deosebit de stimulativ pentru marile companii din energie şi o legislaţie total descurajantă, chiar prohibită, pentru micile gospodării care şi-ar putea obţine autonomia energetică printr-un cadru legislativ simplificat şi permisiv cu mici investiţii în energie regenerabilă.

De ce nu este lăsat gospodarul să-şi

câştige autonomia energetică?

Păi, dacă laşi gospodăriile să-şi câştige autonomia, pe cine o să mai spolieze megacompaniile, pe cine o să mai jecmănească de bani prin factura de curent? Sigur că da, politicienii ar trebui să facă legi favorabile poporului, maselor, dar uite că nu e pentru cine se pregăteşte, ci e pentru cine se nimereşte şi de nimerit la masa cu bucate, nu ştiu cum se face, că poporului nu-i vine niciodată rândul, ci doar oligarhilor… Că deh, aşa-i în democraţie…

Legea trebuie să fie simplă – fiecare cetăţean, fiecare gospodărie să aibă dreptul şi să poată deveni producător de energie (să bage energie în reţea) fără 2 ani de muncă birocratică şi 60.000 de euro taxă aşa cum e azi.

E simplu – vin cei de la Electrica, montează un contoar care înregistrează şi

intrări şi ieşiri de curent şi la sfârşitul lunii se face bilanţul: câtă energie ai consumat şi câtă ai băgat în reţea urmând să plăteşti sau să încasezi diferenţa. Aşa e în Germania, dar politicienii noştri nu se iau după fraieri… Păi ce şpăgi mai pot lua politicienii germani de la mulţinaţionalele din domeniul energiei?

28. **Implicarea statului în reciclarea deşeurilor**

România reciclează astăzi doar 1% din deşeurile municipale, ceea ce înseamnă că această activitate este complet neglijată. De ce? Simplu – pentru că este o activitate neprofitabilă pentru mafia politică. Din asta nu ies bani aşa că… munţii de gunoaie, mizeria din ţară, poate să fie oricât de mare, dacă nu e profitabilă, nu-i pe placul lor.

De ce e nevoie de implicarea statului în reciclarea deşeurilor? Pentru că, în general,

este o activitate care necesită tehnologie avansată, investiţii mari. Statul poate desfăşura această activitate chiar dacă este o activitate mai puţin profitabilă sau chiar paguboasă pentru că o face în beneficiul curăţeniei şi din raţiuni ecologice.

Sigur că da, ecologia costă şi nu poţi obliga niciun privat să suporte aceste costuri, să facă binefaceri…

Rămâne ca statul să reducă la minim pierderile în acest domeniu, să eficientizeze la maxim şi în ultimă instanţă, să contabilizeze pierderile din acest domeniu ca şi costuri de ecologizare a ţării.

Azi, în România, doar aproximativ 1% din deşeuri sunt reciclate – restul rămân mizerii care poluează şi otrăvesc natura. Prin reciclare împuşti doi iepuri dintr-un foc: recuperezi materiale şi ecolo-gizezi, igienizezi ţara.

Din păcate curăţenia şi ecologizarea

presupune costuri pe care persoanele private sunt mai puţin interesate să le suporte, cu atât mai mult cu cât educaţia nu pune accent pe acest lucru, iar nivelul de conştiinţă este cel care este. Şi atunci trebuie să vină statul şi să îşi exercite rolul de compensator, echilibrator. Se dovedeşte, încă odată, rolul important al statului într-o societate civilizată, nu doar în economie, ci şi în ecologie. Sunt lucruri în societate pe care numai un stat puternic le poate face şi dacă acesta nu există, societatea devine una debilă, dezechilibrată. Ca şi în cazul învăţământului superior, al sănătăţii.

29. **Împăduriri, ecologie şi o industrie a lemnului raţională**

România a ajuns de la o rată a terenurilor împădurite de peste 35% cât avea în 1990 şi cât este media pe Uniunea Europeană, la 26%, una dintre cele mai mici din Europa. Acest lucru s-a întâmplat din cauza mafiei politice

care a găsit aici o nouă oportunitate de a face bani mulţi prin furt şi fărădelege.

Toate guvernele perindate la putere după 1990 au închis ochii, nu dezinteresat probabil, la marele jaf al pădurilor româneşti. Se estimează că în ultimii 23 ani s-au tăiat şi furat păduri în valoare de peste 5 miliarde de euro!

Este evident faptul că statul nu a fost un bun administrator al pădurilor, dar pe de altă parte, nici proprietarii de păduri nu au fost mai puţin lacomi. Problema apartenenţei, tipului de proprietate, este una falsă. Nu contează cine e proprietarul, ci legea, şi mai ales, asprimea legii în relaţia cu cei ce o încalcă. Sigur că fură toţi dacă se poate. Sigur că fură toţi dacă legile sunt făcute de către interlopi şi interpuşii lor, politicienii. Sigur că aceste legi îi protejează şi facilitează furtul.

E de analizat şi felul în care s-au făcut retrocedări de peste 600.000 de hectare de

păduri prin şmecherii avocăţeşti şi falsuri în acte, dar şi mai discutabilă a fost decizia de a restitui păduri imense unor… şmecheri.

Cică strămbunicii lor ar fi fost proprietari cu 100 ani în urmă. Păi bine, dar strămbunii aceia cum au intrat oare în posesia acestor păduri? Au muncit, au făcut sacrificii, au pus bani de-o parte şi apoi au venit comuniştii să le ia abuziv? Nu. Aceste păduri au fost luate cu japca de la ţară şi transformate în bunuri proprii de nişte bandiţi, şmecheri, oportunişti ai secolului XIX şi început de secol XX. Comuniştii le-au luat înapoi în posesia ţării şi oarecum au îndreptat un furt prin alt furt, dar putem spune că în final s-a făcut dreptate.

Eu nu cred că a fost o decizie bună să se restituie acum acele păduri unor avocaţi care au fabricat nişte acte sau au cumpărat nişte drepturi de la nişte nepoţi, stranepoţi mai mult sau mai puţin fictivi, de foşti mari oligarhi. Nici

pădurile bisericilor nu cred că trebuiau restituite. Ce e Biserica, stat în stat? Sau dacă tot vor proprietăţi şi bunuri ce le-au aparţinut înainte de război, atunci să se autofinanţeze nu să mai vină la pomana statului! Statul nu are bani să aibă grijă de copiii orfani, dar trebuie să dea sume imense bisericilor care sunt mai bogate ca statul acum, după reîmproprietărire.

Trebuie interzisă proprietatea privată pe mai mult de 10 ha de pădure astfel încât statul să poată administra raţional pădurile şi să poată menţine un nivel minim de 35% de împădurire a ţării.

Exploatarea lemnului trebuie să se facă în mod planificat, ştiinţific şi nu haotic ca azi.

Exploatarea lemnului trebuie să se facă în acelaşi timp cu activitatea de reîmpădurire şi pentru fiecare pom tăiat, trebuie să se replanteze cel puţin un alt pom. Pentru a putea

face acest lucru... e nevoie, din nou, de implicarea statului. Există lucruri ce trebuie planificate şi organizate la nivel de ţară şi nu pot fi lăsate la voia întâmplării, a haosului, discreţionarului, la latitudinea a mii şi mii de privaţi dezorganizaţi.

Sigur că da, sună rău „implicarea statului”... nici mie nu-mi place şi cred că amestecul statului trebuie să se situeze la un nivel minim posibil şi numai acolo unde e necesar, dar o totală neimplicare a statului duce la dezordine şi haos în unele sectoare de activitate, iar domeniul forestier este unul dintre acestea.

2.19. Trecerea de la capitalism la MERITOCRATISM

Actuala politică de austeritate promovată de Germania este o prostie – nu va duce la

niciun rezultat. E ca o frecţie la un picior de lemn.

Este necesară renunţarea la politici de austeritate pentru că scăzând puterea de cumpărare a maselor, scazi performanţa firmelor, care din cauza asta sunt nevoite să scadă salariile, deci va scădea şi mai mult consumul, se intră într-o spirală vicioasă în care fiecare scădere duce la o altă scădere, la o austeritate şi mai mare.

Soluţia este să injectezi bani pe piaţă, numai că aici e marea problemă a politicienilor şi a economiştilor de azi:

— De unde să-i iei?

— Cum să-i introduci fără să faci un rău şi mai mare?

Tipărirea de bani şi infuzie prin sistemul bugetar ar fi însemnat inflaţie… Dacă îi introduci sub formă de credite, am văzut ce s-a întâmplat – în loc să stingă focul crizei, l-au

înteţit şi mai tare.

EXISTĂ O SINGURĂ SOLUŢIE REALĂ ŞI EFICIENTĂ – impozitarea cu 50 până la 90% a tuturor depozitelor mai mari de 100.000 euro şi introducerea acestor bani în piaţă prin bugetul de stat sub formă de INVESTIŢII DE STAT! **Singura posibilitate de a rezolva actuala criza economică este reintroducerea în economia reală a banilor blocaţi!**

Cum să investească statul?

De la caz la caz, de la ţară la ţară. Pentru cele mai multe state dezvoltate eu văd ca investiţii prioritare independenţa energetică, producţia de energie electrică regenerabilă şi investiţii în trecerea industriilor bazate pe consum de energie fosilă la cele bazate pe energie electrică.

De exemplu, aş investi în tranziţia

industriei auto de la motoare pe benzină şi motorină la cele cu motoare electrice. În 10 ani s-ar putea redistribui capitalul mort prin încurajarea energiilor regenerabile şi a transformării industriei auto.

Măsura esenţială este impozitarea cu minim 50% a tuturor deţinerilor de cash mai mari de 100.000 de euro, simultan cu reforma monetară naţională în toată UE (monede naţionale şi euro simultan). S-a încercat aşa ceva în Cipru, dar s-a făcut pripit şi de mântuială, negândit, neorganizat, ezitant. Cu siguranţă s-au gândit şi alţii la această soluţie şi au vrut să facă un experiment prin care să vadă reacţia oamenilor. Testul a fost neconcludent...

Trebuie să fie încurajată existenţa unei păturicât mai mari de proprietari, cu averi mici, în loc de puţini proprietari cu averi mari. Astfel creşte puterea de cumpărare, creşte

piaţa, creşte cererea şi automat sunt mult mai bine drenaţi banii, masa monetară, fără sincope, blocaje şi generare de crize.

Dacă profiturile vor fi mici şi repartizate la mulţi proprietari, nu vor mai exista atât de mulţi bani blocaţi, bani morţi.

Dacă salariaţii au salarii mici, ei nu vor putea face cumpărături şi astfel va scădea piaţa de desfacere, producţia va fi nevoită să scadă, scad randamentele care duc la scăderea salariilor şi iată, din nou, spirala de scădere şi blocaj, iată din nou criză. Am văzut că în sistemul actual, patronii încearcă să reducă salariile pentru a-şi mari profiturile, profituri care dacă nu sunt reinvestite, ies din piaţă. E impropriu spus că ies – de fapt aceşti bani ajung în bănci sub formă de depozite, economii. Apoi, sistemul încearcă să reintroducă banii blocaţi de bogătani în bănci, în depozite, dar reintroducerea se poate face

doar prin credit – astfel nu se face decât să se amâne sfârşitul. Mai mult, deficitului masei monetare în circulaţie i se mai adaugă o componentă, dobânda la credit care vine şi ea să sugă mai mult din puterea de cumpărare a pieţii.

Se ajunge la criza crizelor când masele sunt supraîndatorate şi limita lor maximă de îndatorare este atinsă.

Bogaţii sunt superbogaţi având bani mulţi depozitaţi în bănci, băncile nu pot să-şi recupereze creditele, bogătanii au banii blocaţi în cash pentru că nu au în ce investi din cauza faptului că toată economia, asseturile, scad de la un an la altul şi evident, nu vor fi o investiţie bună. Se ajunge într-un punct mort în care piaţa e secată de cash, dar băncile au bani (depozitele bogătanilor) cu care nu au ce face. De ce? Pentru că nimeni nu-şi mai permite să

ia credit fiind supraîndatorat!

În plus, băncile nu mai pot recupera creditele din cauza că au dat credite în vremuri de creştere economică şi acum, în criză, există şomaj, dispar locurile de muncă, veniturile maselor au scăzut şi scad în continuare într-o spirală negativă care le aduce în imposibilitatea de a restitui creditele. La acest blocaj economic datorat lipsei de cash de pe piaţă se mai adaugă şi scurgerile de cash de pe piaţa occidentală spre ţările arabe şi asiatice prin mecanismele deficitelor comerciale.

Cum se va sparge buba?

Ori cum am spus eu şi asta va înseamnă creştere economică, implicit plata datoriilor restante, cu redresare în aproximativ 10 ani de politică economică înţeleaptă… sau prin tipărire de bani, dar degeaba tipăreşti bani dacă îi bagi în piaţă tot prin credite – nu faci decât să amâni şi să înrăutăţeşti situaţia şi mai

mult. Plus că puterea de absorbţie a creditelor tinde spre zero din cauza faptului că majoritatea oamenilor şi companiilor au devenit neeligibili.

Normal, dacă nu s-ar tipări bani, nici soluţia propusă de mine nu se va aplica, ar trebui să asistăm la deflaţie, la scăderea valorii caselor, terenurilor etc. La cote incredibile, adică banii tot mai puţini de pe piaţă să valoreze foarte mult. Acest fenomen ar duce în scurt timp la falimentul întregii economii mondiale.

Acest lucru nu se întâmplă azi pentru că deflaţia e compensată prin tipărire de monedă fără acoperire. Aparent, prin tipărire de monedă fără acoperire se rezolvă problema deflaţiei, iar inflaţia poate fi ţinută sub control atâta timp cât nu se întorc sume mari pe piaţă (gen depozite de stat din China).

Problema e că a introduce aceşti bani

tipăriţi (falşi) pe piaţă, necesită un instrument performant şi inteligent. În primul rând, aceşti bani nu pot fi introduşi prin instrumentul creditării sau, cel puţin, nu al creditarii clasice din motivele arătate mai sus – epuizarea pieţei creditului.

Americanii au găsit o soluţie – Federal Reserve face banii cadou guvernului SUA (chipurile credit pe 100 ani) care îi introduce în piaţă sub formă de investiţii de stat, cheltuieli bugetare.

E ok! E genial! Pentru ei, pentru americani!

Cât timp chinezii nu aruncă nişte cantităţi mari de USD pe piaţă, e bine. Problema e că atunci când chinezii vor arunca pe piaţă rezervele lor de USD, aceşti bani se vor transforma în inflaţie nemai-având suport în produse şi atunci, cine va pierde? Vor pierde

toţi cei ce au USD. Adică, în principal, SUA ŞI China, dar şi celelalte ţări din BRICS. Azi asistăm la un război tăcut, mocnit, al valutelor. Ţările BRICS se simt frustrate de nedreptatea care li se face, tensiunile se acumulează şi cu siguranţă războiul va izbucni violent mai devreme sau mai târziu.

Acum sunt la stadiul în care caută cea mai bună soluţie de contracarare a strategiei americane. O soluţie ar fi adoptarea valutei virtuale DST pentru comerţul internaţional, dar e foarte greu de implementat pentru că funcţionează doar între marii contribuabili la FMI. Cu siguranţă ţările BRICS vor încerca extinderea DST, dar şansele de succes sunt foarte mici pentru că factorii politici sunt hotărâtori, iar SUA are încă o foarte mare influenţă în lume. Nu intru în amănunte pentru că nu are legătură cu tema cărţii.

Problema chinezilor şi ale celorlalţi e că

prin aruncarea stocurilor de USD pe piaţă, ei ar pierde fără să fie (aparent) vinovaţi. Dar şi problema aceasta e parţial rezolvată din două motive:

— Chinezii nu ar avea mare lucru de câştigat şi e de preferat pentru ei să păstreze aceste stocuri ca formă de şantaj economic şi presiune. E ca atunci când doi gangsteri stau faţă în faţă cu pistoalele armate, unul în capul celuilalt!

— Pentru că teoretic banii chinezilor NU SE VOR PUTEA ÎNTOARCE PE PIAŢA OCCIDENTALĂ AŞA CUM E GÂNDITĂ STRATEGIA MARILOR STĂPÂNI OCCIDENTALI!

Cum au rezolvat „stăpânii” problema? Diabolic!

Când peste 50% din tot ceea ce există în Lumea Occidentală va fi în proprietatea unei mâini de oameni, chinezii nu vor putea arunca

bani pe această piaţă! De ce? Simplu – „stăpânii” ştiu că banii chinezeşti (USD) ce ar intra pe piaţa occidentală vor fi bani „otrăviţi” şi nu vor fi dispuşi să vândă nimic pe bani „chinezeşti” – având toată economia occidentală în mână vor putea bloca accesul banilor (a banilor „grei”) chinezeşti pe piaţa occidentală.

La origine ei sunt bani curaţi, dar din cauză că ieşirea lor de pe piaţa occidentală a fost înlocuită cu bani falşi care au devenit curaţi prin punerea lor în circulaţie ÎN ABSENŢA BANILOR IEŞIŢI, banii curaţi din vistieria Chinei au devenit otrăviţi. S-a produs o rocadă – banii curaţi au devenit otrăviţi, iar banii falşi au devenit curaţi!

Bun. Americanii îşi rezolvă problema, dar restul? Ceilalţi, prostimea, ce fac?

Credite mai mult sau mai puţin direct de

la China sau Germania. În felul acesta China şi Germania pun mâna pe ce apucă. Germanii au pus mâna pe toată Europa de Sud. Chinezii, acolo unde au avut acces – Australia şi Asia.

Europenii au prins mişcarea şi acum au adoptat şi ei tehnica americană – BEE cumpără „chipurile” bonduri ale statelor UE. Practic sunt iertate de la plata datoriei. Nemţilor le convine că prin supraândatorarea ţărilor mediteraneene ei îşi vând produsele, fac excedente, îşi pun economia în mişcare, dar aceste vânzări se fac nu pe baza performanţelor ţărilor mediteraneene, ci pe baza tipăririi de bani de la BEE.

Pe de altă parte e un nonsens – ţările mediteraneene nu pot fi performante pentru că nu le lasă Germania să devină performante. Nu apare inflaţie pentru că, practic aceşti bani tipăriţi de BEE, în final nu fac decât să substituie ieşirile de bani de pe piaţa UE spre

alte pieţe plus cash-ul scos sub formă de profit de pe pieţe şi ce nu se mai poate întoarce din cauza blocării creditării.

Toată lumea mulţumită – nemţii îşi învârt economia, acaparează sfere de influenţă şi pieţe, restul ţărilor europene îşi cumpără mercedesuri fără să se omoare cu munca (din credite), îşi dau pensii şi salarii mult peste ceea ce le-ar permite munca prestată şi toţi sunt bucuroşi.

Dar… ce se va întâmpla când se vor întoarce puhoi banii fugiţi înspre Orient?

Ei bine, asta e marea provocare a UE ŞI SUA – să nu lase banii „chinezeşti” să se întoarcă pe piaţa occidentală.

Cum pot face asta? Printr-o strategie unitară, ordine şi disciplină.

Poţi controla zeci de ţări, fiecare democrată şi instabilă din punct de vedere politic? Nu!

Cum poţi păstra o strategie unitară şi stabilitate?

TRECÂND ŢĂRILE – TOTALITATEA RESURSELOR LOR ÎN PROPRIETATEA PRIVATĂ A CÂTORVA OAMENI UNIŢI ÎN GÂNDURI, SIMŢIRI ŞI INTERESE!

Cum vor controla ei diversele instrumente?

Cum vor controla accesul chinezilor la asseturi pe bursă? Aici se disting două metode:

— Prin minciună, fals contabil, şmecherii şi inginerii financiare;

— Prin înţelegere mutuală – NU SE VÂND ASSETURI MARI PLĂTITE CU CAPITAL „NESĂNĂTOS” (bani veniţi din est). Veţi spune că nu ţine… cum să se înţeleagă să nu vândă decât la ai lor? Aşa am gândit şi eu iniţial, dar… uitaţi că marile asseturi occidentale sunt în mâinile (managementul) unei mâini de

oameni, a unui club de oli-garhi care formează un club select şi nu e deloc greu să se înţeleagă între ei pentru o strategie comună. În plus, situaţia le convine foarte mult pentru că, prin bursă, ei pot întoarce parte din banii morţi în pieţe. Săracii, masele, îşi vând acţiunile din disperare şi lipsuri, din cauza crizei, iar „stăpânii” profită ca să îşi desăvârşească planul de acaparare a tuturor marilor active din lumea occidentală. În felul acesta reuşesc să împuşte doi iepuri dintr-un foc:

— Să-şi introducă nişte bani pe pieţe detensionand astfel piaţa;

— Îşi desăvârşesc şi planul expansionist de cucerire a întregii puteri.

O să vă dau un exemplu în acest sens, la nivel micro.

În urmă cu 2 – 3 ani am vrut să-mi cumpăr o casă în Monaco. Am trimis un email unei

agenţii imobiliare şi i-am spus că aş vrea să văd şi dacă sunt mulţumit, să cumpăr o casă din cele expuse pe site. Niciun răspuns… Încă odată şi încă odată, dar nimic… făcusem greşeala să spun că sunt român. Am zis că poate sunt naţionalişti şi am încercat la altă agenţie. Mi-a venit răspunsul: nu mai e valabil anunţul. Am întrebat de altă casă. Nu vinde decât la francezi… Altă casă… e deja arvunită… Nimic nu era pentru mine. L-am sunat pe un prieten din Germania să încerce el pe aceleaşi case. Aproape în toate cazurile răspunsul a fost: da, veniţi, vă aşteptăm cu drag, trimitem maşina la aeroport să vă aştepte!

Am zis, bine, poate că aşa sunt francezii – s-au înţeles să nu vândă la români că le e frică de romi. Să încerc în Germania, la Bodensee. Ce să vezi? Aceeaşi situaţie ca la Monaco.

M-a lămurit prietenul meu german. Breasla agenţilor imobiliari este înţeleasă cu autorităţile locale să nu permită accesul în comunitate a esticilor şi mai mult, sugestia vine (în mod neoficial) de la nivel regional şi guvernamental. Asta este politica de stat! Dar totul se face… „în mod neoficial”.

Am văzut ce se întâmplă la nivelul de jos al pieţelor, dar ce se întâmplă la nivel de stat, la nivel macro?

Să vedem cum îşi desăvârşesc „stăpânii” strategia de acaparare a statelor şi puterii.

Sistemul politic corupt, lăcomia şi şmecheria politicienilor a inventat instrumentul deficitului bugetar. Ce face, de fapt politicul atunci când construieşte un buget deficitar? Se îndatorează de la viitor!

Adică, politicianul spune: „popor, uite ce facem – eu vă dau pensii şi salarii mai mari decât ar fi justificat din punct de vedere al

eficienţei economiei şi al performanţei managementului nostru, dar banii ăştia îi luăm cu împrumut de la bănci, bani ce vor fi plătiţi peste 10,20,30 de ani de către copiii voştri”. Aparent aşa ar fi, dar şi asta e o iluzie, pentru că nu se poate ajunge la plata datoriilor – buboiul se sparge mult înainte de a se împlini scadenţa datoriilor din cauza sistemului ce lucrează în cascadă, în spirală, după legi matematice exponenţiale.

Sistemul economic pe care se bazează sistemul social este unul fals, greşit, defect din punct de vedere al logicii matematice şi este o ecuaţie fără soluţii în realitate. Sistemul economico-social actual este că o ecuaţie matematică fără soluţii în domeniul numerelor reale!

2.20. IMPLEMENTAREA MERITOCRATISMULUI

Cum trebuie să arate noul sistem socio-economic şi cum trebuie să se facă trecerea de la actualul sistem la cel viitor? Simplu şi totodată greu…

Simplu pentru că efortul e minor – IMPLEMENTAREA CONSTITUŢIEI MERITOCRATE ŞI A UNUI SET DE LEGI ECONOMICE DE BAZĂ!

De ce e greu? Pentru că oligarhii stăpânesc deja întreaga lume prin mafia politică ce conduce statele.

E deja de notorietate faptul că guvernanţii, conducătorii politici ai tuturor statelor occidentale nu sunt altceva decât nişte marionete în mână oligarhilor. Aceştia, evident, nu vor face niciodată legi împotriva intereselor stăpânilor lor! În niciunul dintre statele occidentale, conducătorii, politicienii, nu vor

vota un set de legi care să deturneze economia de la direcţia actuală. Nu vor face acest lucru pentru că strategii „stăpânilor” au lucrat mult pentru a pune în aplicare ceea ce se întâmplă acum şi în niciun caz nu vor fi dispuşi să renunţe la ceea ce ei consideră deja că le aparţine: VIEŢILE NOASTRE!

Singura şansă de a implementa aceste LEGI care să schimbe cursul economiei şi a destinului planetei poate fi făcut într-un stat în care puterea decizională nu mai este în mâinile unor marionete politice, ci direct în mâinile poporului PRIN INTERMEDIUL MINŢILOR LUMINATE, fără intermediarii politici. ACEST LUCRU SE POATE REALIZA DOAR ÎNTR-O SOCIETATE MERITOCRATĂ, AŞA CUM AM PREZENTAT-O MAI SUS!

2.21. CODUL DE LEGI NECESARE IMPLEMENTĂRII NOULUI SISTEM

ECONOMIC – MERITOCRATISMUL

Trecerea de la actualul sistem economic la MERITOCRATISM se va putea face prin aplicarea unui amplu set de legi, după cum urmează:

— Este interzisă ocuparea de funcţii de conducere în administraţia de stat sau în regii autonome, proprietate publică, fără examen, concurs;

— Facilitaţi fiscale pentru investiţii în agricultură prin credite cu dobândă redusă de la banca de stat;

— Sistem de irigaţii făcut pe cheltuiala statului sau fonduri UE;

— Împărţirea companiilor în 4 categorii: producţie, servicii, comerţ, asigurări-finanţe-bănci-bursă;

— Interzisă participarea de peste 50% la mai mult de o companie dintr-un domeniu. Poţi

fi acţionar majoritar doar la o firmă de producţie, una de servicii, una de comerţ şi una de asigurări-finanţe-bănci-bursă;

— Reducerea impozitului pe profit pentru firmele care fac producţie la 5%;

— Impozitul pe profit în cazul firmelor de servicii la 20%;

— Impozitul pe profit pentru firmele de comerţ la 30%;

— Impozitul pe profit pentru firmele din asigurări-finanţe-bănci-bursă la 40%;

— Impozit pe tranzacţii bursiere de 10% din valoarea tranzacţiei;

— Impozit de 2% pe cifra de afaceri pentru firmele cu cifra de afaceri de peste 10 milioane de euro;

— TVA diferenţiat pentru alimente şi pentru celelalte produse;

— Supraaccizarea tehnologiilor poluante care folosesc combustibili fosili: petrol, gaz,

cărbune;

— Interzicerea subvenţiilor de orice fel;

— Interzicerea creditelor de consum pe mai mult de un an;

— Interzicerea creditelor pentru locuinţe pe mai mult de 10 ani;

— Naţionalizarea resurselor minerale;

— Naţionalizarea terenurilor agricole, forestiere şi a lacurilor mai mari de 10 ha;

— Naţionalizarea industriei grele, a combinatelor siderurgice şi chimice;

— Naţionalizarea industriei energetice;

— Naţionalizarea industriei extractive;

— Interzicerea exportului de materii prime şi minerale, prin constituţie;

— Înfiinţarea de regii autonome pentru reciclarea deşeurilor;

— Supraimpozitate salariile mari în felul următor:

— Între 100 de mii de euro/an şi 1 milion

de euro/an – 30%;

— Între 1 milion de euro/an şi 10 milioane de euro/an – 30% până într-un milion şi 40% pentru ce depăşeşte 1 milion, până în 10 milioane

— Între 10 milioane de euro/an şi 100 milioane de euro/an – 30% până într-un milion, 40% pentru ce depăşeşte 1 milion, până în 10 milioane şi 50% pentru ceea ce trece peste 10 milioane

— Peste 100 milioane de euro/an – 30% până într-un milion, 40% pentru ce depăşeşte 1 milion, până în 10 milioane, 50% pentru ceea ce trece peste 10 milioane, până în 100 milioane şi 60% pentru ce depăşeşte 60%.

— Impozit de 90% pentru averi ce trec de o anumită sumă (poate fi de ordinul a un miliard euro);

— Impozit de 2% pe cifra de afaceri la firme cu cifra de afaceri mai mare de 10

milioane de euro;

— Deţinerea de conturi în afara ţării de baştină trebuie declarate autorităţilor din ţara de rezidenţă. Va reprezenta infracţiune gravă nedeclararea lor. Vor fi interzise depozitele în bănci sau conturi în afara ţării de cetăţenie;

— Interzis deţinerea de firme off-shore;

— Interzis comerţul cu firme off-shore;

— Interzise operaţiunile comerciale cu adaos comercial mai mic de 10%;

— Interzise facturi de servicii „EXTERNE” de management, consultanţă, studii etc.

— Impozit diferenţiat pe producţie, servicii, comerţ, asigurări-finanţe-bănci;

— Impozit 10% pe cifra de afaceri în cazul tranzacţiilor bursiere;

— Interzisă deţinerea de terenuri agricole sau forestiere pentru cetăţenii străini;

— Nu poţi avea decât o singură cetăţenie;

— Interzicerea deficitului bugetar prin

constituţie;

— Interzis deficitul balanţei comerciale prin constituţie;

— Legislaţie deosebit de aspră împotriva poluatorilor;

— Alocarea de minim 6% din buget pentru educaţie;

— Încurajarea sistemului privat cooperatist cu credite fără dobândă, pe 10 ani, pentru investiţii;

— Simplificarea codului juridic;

— Un nou cod penal deosebit de aspru pentru toate infracţiunile;

— Eliminarea birocraţiei prin desfiinţarea tuturor instituţiilor birocratice inutile;

— Control demografic şi mai ales, calitate demografică.

Sigur că aceste legi nu mă voi apuca să le compun eu pentru că nu sunt de specialitate jurist şi nu am cum să le fac eu pe toate. Se va

ocupa o echipă de jurişti ce va lucra sub îndrumarea Ministerului Justiţiei şi a Autorităţii Meritocrate Naţionale. Ei vor concepe un nou Cod Juridic şi un nou Cod Penal în cât mai scurt timp.

Societatea nouă pe care o vom construi va fi o societate cu profund caracter umanist în care omul bun va fi protejat. Vom elimina nedreptatea şi inechitatea, iar grija pentru om şi familie prin educaţie, sănătate şi protecţia mediului vor fi cele mai importante valori. Vom construi o lume în care copiii să nu mai moară din cauza lipsei banilor pentru operaţii şi tratamente, părinţii nu-şi vor mai petrece ultimii ani din viaţă umiliţi şi chinuiţi, oamenii mai puţin dotaţi de la natură nu vor mai fi dispreţuiţi, marginalizaţi şi umiliţi, ci vor putea duce un trai decent.

Va fi obligaţia societăţii ca fiecare om, oricât de puţin dotat şi „valoros” să poată

beneficia de o viaţă cel puţin decentă, adică să aibă o locuinţă şi să îşi poată creşte şi educa copiii cu demnitate.

EDUCAŢIA ŞI GRIJA PENTRU COPII VA DEVENI PRIORITATE NAŢIONALĂ!

2.22. Interzicerea deţinerii de terenuri agricole şi forestiere de către cetăţeni străini

România mai poate fi salvată acum, în anul 2013, doar prin implementarea Programului Meritocrat. Nu pentru că este creaţia mea, nu pentru că aşa spun eu, ci pentru că asta este logică, matematică – rece şi necruţătoare cu cei ce greşesc.

Nu mai e timp!

Dacă nu vom face schimbarea anul acesta sau la anul, nu o vom mai putea face niciodată şi nici nu vom mai avea ce salva!

După ce ne vor lua tot gazul, petrolul, minereurile, resursele energetice, pământurile… **nu vom mai avea ţară!** Vom deveni poporul fără ţară… probabil vom pribegi, ne vom împrăştia prin toate colţurile lumii, iar peste 100 de ani prin aceste locuri se va vorbi o altă limbă.

Unii vor spune că fabulez… Nu sunt fabulaţii, ci matematică… matematică rece.

Socotiţi: 15 milioane de hectare de teren agricol înmulţit cu 1.000 euro/ha fac 15 miliarde euro.

Un potent om de afaceri, de exemplu german, va putea să-şi propună ca în timp de 10 – 20 ani să cumpere tot terenul şi să îl populeze cu germani cărora li s-a restrâns în mod dramatic spaţiul vital. Nici cele 5 milioane de hectare de pădure nu vor fi greu de cumpărat pentru un om bogat… poate chiar acelaşi… Nu trebuie decât să aibă răbdare.

După ce cumpără aproximativ 50% din terenuri, restul va merge foarte repede şi uşor. Ba mai mult – următorii 50% îi va cumpăra mult mai ieftin!

2.23. Obligativitatea statului de a garanta un loc de muncă fiecărui cetăţean apt de muncă

Ce civilizaţie este aceea în care oamenii ajung boschetari trăind ca nişte animale năpăstuite?

Ce civilizaţie e aceea în care oameni oneşti sunt nevoiţi să fure pentru a-şi putea întreţine familia, pentru a putea da de mâncare copilaşilor?

Ce civilizaţie e aceea în care unii au bogăţii imense blocate prin conturi de care nici nu mai ştiu, iar alţii nu au cu ce să-şi îmbrace şi să-şi hrănească copilaşii?

Ce societate e aceea în care statul le spune cetăţenilor „des-curcaţi-vă” după ce prin incompetenţa lui i-a lăsat fără serviciu?

Ce societate e aceea incapabilă de o minimă organizare astfel încât cei aflaţi la ananghie să nu primească ajutoare din fonduri sociale, ci să le ofere oamenilor demnitatea de a-şi câştiga existenţa prin muncă?

Ce societate bolnavă e aceea care permite copiilor să trăiască prin canalizări, înfometaţi, abrutizaţi, bolnavi, nespălaţi, supuşi abuzurilor de toate felurile, mai rău ca animalele sălbatice? Asta în timp ce bogătanii cresc urşi, lei, câini, pisici, tigri şi tot felul de alte lighioane în condiţii excepţionale, inimaginabile pentru un copil al străzii.

Tu, cititorule, nu simţi o jenă citind aceste rânduri şi ştiind că toate acestea sunt realitaţi cotidiene de care te izbeşti impasibil zilnic?

Tu, cititorule, eşti mândru de lumea, de

societatea „evoluată”, „democrată” în care trăieşti?

Prin Constituţia Meritocrată statul SE OBLIGĂ să asigure fiecărui cetăţean o viaţă decentă obţinută prin muncă şi nu prin pomană! De asemenea, munca va fi aproape… obligatorie. Nu poţi trăi fără muncă decât în cazul câtorva excepţii: moşteniri, câştig la loto, din acumulări făcute în timpul vieţii sau altele de acest gen. Cel ce va dori să nu muncească va fi obligat la plata unui impozit minim lunar.

Nimeni sau aproape nimeni (cu excepţia politicienilor) nu fură din plăcere. Fură din necesitate, pentru că societatea îl împinge la acest gest extrem. Prin măsura obligativităţii asigurării unui loc de muncă, infracţionalitatea va scădea foarte mult, dar combinat şi cu un cod penal ce va pedepsi foarte aspru fărădelegea, vom construi o societate mult mai

bună cu o infracţionalitate aproape total eradicată.

Rata de ocupare a forţei de muncă în România este de aproximativ 59%. Foarte mică... Mult sub cea din Uniunea Europeană care este în jurul a 70%. Nu s-ar zice să suntem prea dornici de muncă. În fapt, nu e vorba de lene, ci de muncă la negru şi şomaj mascat. Asta se întâmplă într-un stat condus de incompetenţi preocupaţi de propria îmbogăţire şi nu de binele poporului. Azi, România are un potenţial de muncă nevalorificat de peste 30%! România, practic, funcţionează la relanty... Sigur că da... ai ajuns pe primul loc în topul ţărilor dezvoltate, la mare distanţă de urmăritorii şi... sigur că acum poţi să-ţi mai odihneşti poporul greu încercat.

Într-o societate meritocrată va fi prevăzută prin constituţie obligativitatea statului de a oferi un loc de muncă fiecărui

cetăţean apt de muncă, dar… şi obligativitatea de a munci. Asta înseamnă civilizaţie, societate evoluată şi nu cea de azi în care ticălosul de politician îşi întreabă alegătorul „eu ce vină am că tu nu ai servici?”

O ţară ca România, la densitatea populaţiei ei, trebuie să poată garanta un loc de muncă pentru fiecare cetăţean, dar asta cu condiţia să aibă o conducere competentă, preocupată de binele ţării şi al poporului.

Păi, sunt atâtea de făcut în ţara asta că pentru cel puţin 100 ani ai ce da de lucru oamenilor, doar gândindu-ne la recuperarea decalajului faţă de ţările evoluate din Vest. Problema e să ai un plan, o strategie, capacitate organizaţională…

Asta e o ţară civilizată, în care te duci la muncă, nu la cerşit!

Asta e o ţară civilizată, în care munceşti legal şi îţi plăteşti taxele ca toţi cetăţenii, nu îţi

faci palate cu turnuleţe şi te duci cu BMW X5 ca să-ţi ridici ajutorul social!

2.24. Legislaţie pentru reducerea abandonului copiilor şi planificare familială.

Demografia este o mare problemă, nu doar în România, ci în toată lumea occidentală.

Natalitatea a scăzut foarte mult şi asta nu ar fi ceva neapărat rău, dar populaţia îmbătrâneşte într-un ritm foarte rapid, iar raportul plătitori de taxe – pensionari se modifică vertiginos în sens negativ. Se ajunge astfel ca statul să aibă o mare problemă cu plata pensiilor.

Acum e de discutat dacă trebuie mărită natalitatea sau micşorat numărul pensionarilor… Nu, nu mă gândesc la exterminarea pensionarilor, ci la mărirea vârstei de pensionare.

Studiile întreprinse de cercetători arată că populaţia este prea mare ca să mai poată fi susţinută de resursele planetei. Populaţia poate creşte la infinit, dar planeta nu, iar resursele ei scad de la un an la altul.

Omul, specia noastră, este în conflict cu natura şi cu cât suntem mai mulţi, cu atât mai mult suferă natura. Nu este doar o problemă a epuizarii resurselor energetice – asta nu ar fi o mare problemă în condiţiile în care în cel mult 100 de ani societatea îşi va putea asigura necesarul de energie, aproape în totalitate, din surse regenerabile. Problema cea mare este poluarea apelor, mărilor şi oceanelor, defrişările, emisiile de carbon cu toate consecinţele ce rezultă din asta.

Noi avem de ales astăzi între a controla creşterea demografică sau a distruge această planetă. Nu există cale de mijloc. Nu poţi spune „lasă să crească populaţia la 20 de

miliarde, dar să poluăm mai puţin, să micşorăm emisiile de carbon”. Nu ai cum să le spui celor 20 de miliarde de oameni să nu mai meargă cu maşina, să nu mai producă frigidere, televizoare, mâncare, să nu-şi mai încălzească locuinţele, să nu mai producă mobilă, case şi alte bunuri materiale.

Rămâne o singură soluţie elegantă – controlul demografic, planificarea familială. Sigur, se vor găsi ipocriţi să spună că sunt nazist. Păi, dacă nu luăm aceste măsuri, vom distruge planeta şi în acest caz, ce le vom lăsa copiilor noştri? Un deşert… iadul pe pământ! Şi atunci… nu e mai bine să nu-i facem?

Eu cred că nazişti sunt aceia care vor să mergem spre autodistrugere înmulţindu-ne în continuare ca iepurii.

Eu nu văd nicio dramă dacă fiecare familie va fi obligată să se abţină a mai face mai mult

de doi copii.

Paradoxal, cei mai iubăreţi sunt chiar cei cu posibilităţi mai mici de a-şi întreţine şi creşte decent copiii!

E simplu să-ţi dai drumul la instincte atunci când îţi creşte statul copiii sau mai rău, îi arunci pe străzi şi prin canalizare, dar eu zic că a face copii în aceste condiţii sau a încuraja astfel de atitudini… ăsta e nazism! Eu zic că e de preferat să nu faci copii decât să-i faci şi să-i trimiţi la cerşit pe la semafoare şi prin pieţe, să îi trimiţi să se prostitueze de la câţiva anişori şi să doarmă prin gări şi canalizări, adormind nu cu povesti spuse la gura sobei, ci precum fetiţa cu chibrituri a lui Andersen!

Poate să mă acuze oricine de orice, dar părerea mea este că trebuie opriţi „iepuraşii” să se mai înmulţească în ritmul în care o fac. Dacă oamenii civilizaţi sunt în stare să se protejeze, conştienti fiind că nu e o binefacere

nici pentru părinţi, nici pentru copii să se înmulţească mai mult decât o pot susţine cu mijloacele financiare pe care le au, atunci şi cei mai puţin civilizaţi trebuie aduşi la ordine – cu voie sau de nevoie, prin legi stricte de control al natalităţii.

E timpul să terminam cu ipocrizia şi cu umanismul prost înţeles – atunci când oamenii de calitate inferioară din punct de vedere al civilizaţiei se înmulţesc în mod exponenţial, nici societatea nu are de câştigat. În marea lor majoritate, copiii lor vor fi needucaţi, fără servici, infractori, dăunători societăţii. De ce să permitem, pe lângă creşterea demografică cu dezavantajele ei în ceea ce priveşte sustenabilitatea ecologică, degradarea civilizaţiei în acest fel? Doar ca să facem pe fiţoşii şi pe umaniştii? Ăsta nu e umanism… să dai naştere unui copilaş pentru care viaţa pe acest pământ va fi purgatoriul… ăsta nu e umanism, ci

nazism! Le recomand ipocriţilor să se gândească de două ori înainte să mă acuze... Într-o societate meri-tocrată, abandonul copiilor va fi eradicat, exclus cu desăvârşire! Cine nu poate să crească copii, cine nu o să aibă posibilităţi să crească copii, nu o să aibă voie să facă.

În România şi în Europa, în general, situaţia este paradoxală. Dacă în Asia există un exces de populaţie, o densitate prea mare a populaţiei, în Europa societatea se confruntă cu o scădere alarmantă a natalităţii şi asta va duce implicit la probleme economice majore.

În 20 – 30 ani vor fi mult mai mulţi pensionari decât oameni în activitate, apţi de muncă. Vor apare inevitabil tensiuni şi tendinţe mi-graţioniste ce vor reprezenta o problemă majoră a lumii de mâine...

2.25. Reconsiderarea, reanalizarea,

renegocierea acordurilor internaţionale prin prisma principiilor meritocrate

Pentru cine a citit Programul Meritocraţia şi Constituţia Meri-tocrată este deja evident că apar neconcordanţe, chiar contradicţii serioase în raport cu acordurile internaţionale semnate de România. Recunosc!

Avem de ales între a continua să fim cuminţi, să rămânem „democraţi”, să mergem pe burtă şi să ne jucăm rolul de colonie acceptând totodată dispariţia statului unitar român în scurt timp sau să mergem pe calea meritocrată şi în acest caz, avem două posibilităţi:

— Renegocierea la sânge a acordurilor de aderare, impunându-ne un statut de partener egal;

— Ieşirea din Uniunea Europeană.

Părerea mea e că UE nu va accepta

niciodată renegocierea pentru că ei nu ne-au luat în UE de drag, ci tocmai pentru a ne spolia de avuţia naţională! Dacă nu o mai pot lua, la ce să ne mai accepte în casa lor? Pentru că îi simpatizează pe romi?

Ştiţi, noi suntem într-o situaţie ca şi cum boierul ne invită pe noi, familia de ţarăni, la el acasă şi noi, bucuroşi tare, ne strângem lucrurile şi plecăm la palat făcându-ne vise pe drum de viaţa frumoasă pe care o s-o ducem acum că boierul s-a hotărât să ne ia cu el în palat.

Odată ajunşi la palat aflam că am fost chemaţi pentru următoarele:

— Bărbatul… să lucreze în grajd;

— Soţia… să îl spele la fund pe bunicul paralitic;

— Fata noastră tânără şi frumoasă… să fie „menajera” conaşului;

— De dormit… în grajd;

— De mâncat… resturile de la masa boierului (atunci când îşi aduce aminte de noi sau când rămâne ceva după ce au trecut resturile şi prin cratiţa câinelui).

Aşadar, vă avertizez – dacă vreţi Meritocraţie, pregătiţi-vă de ieşirea din UE. Ăsta va fi, paradoxal, un câştig în loc să fie o pierdere din punct de vedere financiar şi chiar mizez pe acest fapt.

Vă surprinde? Abia aşteaptă China să ne ajute… Probabil că şi Rusia va fi bucuroasă să ne ofere gaz la jumătate de preţ…

Mai multe nu am de spus acum.

2.26. Armata

În final o să fac o scurtă divagaţie şi pe tema armatei, tema ce a născut multe controverse după prima mea carte,

„Meritocraţia”.

Celor ce v-aţi arătat „sideraţi” de faptul că în precedenta carte îmi exprimam speranţa cu privire la o lume viitoare lipsită de arme, armate şi războaie… vă spun că m-am deşteptat…

Sunt bune armele şi armatele.

E nevoie de ele pentru că, altfel, ne-am înmulţi prea tare şi… aveţi dreptate, idealul meu era unul de sorginte „nazistă” (ca să vă citez pe unii dintre voi). Sigur că da, eram un pic nazist visând la o lume fără arme, fără războaie, fără crime şi barbarie.

Cu armate e mai bine – e o metodă mult mai pragmatică şi mai elegantă de a face planificare familială, nu-i aşa umaniştilor?

Dacă fiecare familie va trimite măcar câte un bărbat la război, fiu sau tată, nu contează, într-un timp foarte scurt problema suprapopulării planetei ar fi rezolvată prin

reducerea ei la jumătate.

Aveţi dreptate, e o crimă împotriva poporului român să nu mai cheltuim bani pe armament!

De ce să dăm banii pe sănătate atunci când nu avem avioane militare americane F16? Păi, degeaba ai cea mai bună îngrijire în spital dacă tătarii şi vizigoţii bombardează spitalul! Degeaba asiguri cea mai bună educaţie copiilor în şcoli dacă turcii ne cotropesc şi ne duc tinerii în sclavie la Istanbul!

Acum, dacă tot le-am dat gratis gazele de şist americanilor, să îi mai ajutăm încă un pic investind şi în industria de armament americană, să contribuim un pic şi la salariile specialiştilor americani în armament. Păi, dacă nu avem avioane de luptă, cu ce o să apărăm gazele de şist şi aurul americanilor, petrolul austriecilor, fabricile francezilor, combinatele siderurgice ale ruşilor şi indienilor, pământul

nemţilor şi al arabilor, pădurile ungurilor şi nemţilor?

Păi, vreţi ca tinerii noştri să moară în luptă ruşinos, cu paloşul în mână, în loc să moară eroic la bordul unor avioane ultramoderne?

Vedeţi, nu mai sunt nazist! Sunt profund umanist şi propun să desfiinţăm bugetul pentru educaţie şi pentru sănătate şi să cumpăram avioane F16!

Aşa e bine trădătorilor de ţară, am venit pe drumul cel bun?

2.27. Situaţia Internaţională

Lunile ce vor veni vor aduce surprize mari.

În viitorul apropiat vom asista la tensiuni financiare tot mai mari, datoriile suverane vor

apăsa tot mai greu asupra relaţiilor economice şi politice internaţionale, criza resurselor minerale nu poate să se atenueze, ci doar să se agraveze. Totul depinde de atitudinea Chinei raportat la abuzurile politico-financiare ale SUA.

Lupta pe sferele de influenţă în Orientul Apropiat s-ar putea să ne aducă o conflagraţie cu potenţial foarte periculos. Ceea ce fac americanii în Siria e foarte periculos pentru că se bagă prea aproape în coasta Rusiei şi mai ales, pentru că Siria ESTE în sfera de influenţă a Rusiei. Dacă ruşii au tolerat scrâşnind din dinţi violul egiptean şi libian, cu Siria va fi altfel – ruşii nu vor ceda în această problemă.

Mă aştept ca ţările BRICS să ia poziţie faţă de sfidarea financiară a SUA şi să încerce să substituie dolarul ca monedă în schimburile comerciale internaţionale.

Aşa cum scriam şi în urmă cu 4 ani,

Europa nu se va amesteca, dar criza va duce la ruperea UE în următorii 3 – 4 ani. Asta poate fi chiar o consolare pentru cei care mă acuză şi nu sunt de acord cu ce am afirmat mai sus: „dacă vreţi Meritocraţie, pregătiţi-vă de ieşirea din UE”. Această construcţie nu poate supravieţui în ciuda eforturilor disperate ale Germaniei de a pune mână pe tot ce mişcă în Europa. E un vis prostesc… Popoarele se vor trezi şi în cele din urmă, Germania va pierde şi al treilea război european.

Rămâne de văzut dacă la această răscruce, Europa va alege calea salvării civilizaţiei sale prin trecerea la Meritocraţie sau se va îneca în mlaştina democraţiei.

VIITORUL EUROPEI ESTE MERITOCRAT SAU… AUF WIEDERSEHEN!

ÎNCHEIERE

Această carte nu se doreşte a fi o lucrare de doctorat, o înşiruire de informaţii, parametri şi cifre exacte, ci o analiză generală asupra situaţiei existente la ora actuală în lume şi a măsurilor ce trebuie luate în cel mult 2 – 3 ani pentru a salva lumea occidentală. Se poate lesne observa că, chiar şi acolo unde e vorba de cifre statistice, am preferat să le rotunjesc decât să le dau exact la valoarea nominală statistică – nu asta e esenţial!

Această carte a fost scrisă în termeni uzuali, populari, cu cât mai puţine neologisme şi termeni de specialitate astfel încât oamenii simpli să o poată citi şi înţelege pentru că e o carte scrisă pentru ei… pentru amărâţii pe umerii cărora stă povara acestei lumi… pentru ei – singurii care pot schimba lumea. Nu este o carte numai pentru specialişti…

Această carte va fi contestată de către politicieni pentru că ei simt deja cum le fuge

preşul de sub picioare – ei mă vor percepe ca pe un inamic cu toate că cu n-am nimic cu ei, ci cu sistemul lor.

Această carte va fi contestată de cozile lor de topor şi profitorii din jurul politicienilor, de către cei ce se simt şi se recunosc ca fiind nişte nonvalori pentru că le este frică de o societate concurenţială care să-l pună pe fiecare acolo unde îi e locul.

Această carte va fi contestată de… Gică Contra! Conservatorii care se tem de nou, cei ce se tem de orice schimbare şi care în general se tem şi de umbra lor.

Toţi aceştia vor găsi fel de fel de explicaţii care mai de care mai savante pentru inaplicabilitatea noului sistem social – **MERITOCRAŢIA** şi a noului sistem economic – **MERITOCRATISMUL.**

Lupta lor va fi o cauză pierdută de la bun început – mersul istoriei nu poate fi oprit de

nimeni tot aşa cum nimeni nu poate schimba legile fizicii şi ale firii…

Se vor găsi o droaie de pseudointelectuali care au decretat şi vor decreta în continuare că MERITOCRAŢIA ŞI MERITOCRATISMUL sunt o utopie. Da – sunt o utopie pentru indolenţi, pentru comozi, pentru puturoşi şi incapabili dar NU – nu sunt o utopie pentru oamenii de acţiune, cei ce vor şi pot să schimbe lumea!

Eu am vrut prin această carte doar să îl trezesc pe omul de rând, să îi arăt că ne îndreptăm cu paşi mari şi repezi spre prăpastie. Vreţi să înţelegeţi. Bine, nu vreţi… îmi pare rău pentru viitorul sumbru al copiilor noştri.

Nu se pune problema dacă am sau nu am dreptate – realitatea, adevărul celor scrise de mine este în afara oricărui dubiu, iar

prognozele mele despre viitor nu sunt astrograme, ci deducţii logice.

În ultimii 20 de ani am făcut multe prognoze şi niciodată nu s-a întâmplat să greşesc – am prognozat cu 4 ani înainte criza ce a început în 2008, iar în ianuarie 2008, când toţi specialiştii spuneau că urmează ani de prosperitate economică cu prognozam că la începutul toamnei 2008 va începe cea mai mare criză economică din istoria omenirii. Erau prognoze bazate pe logică şi pe o foarte bună cunoaştere a realităţii, pe o experienţă managerială la nivel internaţional de aproape 20 de ani, dar şi pe o intuiţie probabil ieşită din comun.

În 2003 spuneam că în câţiva ani se va sparge buboiul creditării fără limită şi a supraconsumului printr-o criză economică uriaşă. Aveam în vedere şi fluviul de valori ce se scurgea cu debit tot mai mare dinspre

Occident spre Orient, pentru resurse minerale, energetice şi importuri ieftine din ţările asiatice care să potolească foamea imensă a societăţii de consum occidentale.

Sigur că da, această carte va naşte noi controverse, vor fi o sumedenie de „specialişti” care mă vor pune la zid… sigur că da, ei, profitorii actualului sistem împreună cu slugile lor, vor lupta pe viaţă şi pe moarte să-şi păstreze privilegiile. Ei, politicienii, nu vor accepta niciodată să-şi piardă puterea de bunăvoie pentru că ei iubesc poporul atât de mult încât nu ar putea trăi fără să se sacrifice în folosul ţării. Ei nu ar putea trăi fără să-şi sacrifice averile, sănătatea şi timpul în favoarea noastră…

Trecerea de la un sistem la altul nu s-a făcut niciodată uşor.

Profitorii sistemului nu au renunţat niciodată de bunăvoie la privilegii.

Va fi nevoie probabil de o nouă REVOLUŢIE pentru a salva lumea în care trăim.

Va fi greu… politicienii au toate armele. Noi, poporul, luptăm cu mâna goală. Ei şi-au făcut legile în aşa fel încât să nu poată fi înlăturaţi, ei sunt stăpânii poliţiei, armatei, justiţiei. Noi n-avem nimic în afară de vot, acel vot prin care ni se dă dreptul de a fi subjugaţi, furaţi, umiliţi, batjocoriţi de o gaşcă sau de o altă gaşcă de mafioţi şi gangsteri.

Halal armă… adică ai dreptul de a alege, să fii jefuit şi să-ţi violeze nevasta gangsterii din cartierul de nord sau cei din cartierul de sud… Asta e minunata noastră democraţie de tip occidental.

Istoria ne arată că revoluţiile au învins mai devreme sau mai târziu, istoria merge înainte şi tot ceea ce-i retrograd piere lăsând

locul viitorului, evoluţiei.

Această Revoluţie va fi una atipică – va fi prima Revoluţie din istorie de tip PRO şi nu ANTI. Va fi o Revoluţie care va avea scopul de a construi şi nu de a distruge.

Toate revoluţiile de până acum din istorie au fost revoluţii care îşi propuneau să dărâme un sistem opresiv. Revoluţia pe care v-o propun eu este o revoluţie prin care vă cer să construim un nou sistem pe cadavrul celui actual. Actualul sistem nici nu mai trebuie demolat pentru că s-a autodemolat – e deja în moarte clinică. Eu vin şi vă propun să punem altceva în locul lui, în locul anarhiei ce va să vină…

Cititorule – vreau să ştii că nu am scris această carte nici pentru bani, nici pentru glorie, nici pentru că mi-aş dori să devin conducătorul vreunei ţări sau a vreunei structuri în noua ordine mondială.

Nu am niciun interes, de niciun fel.

Eu sunt un om cu o situaţie materială bună, dar niciodată banii nu au fost scopul meu.

Gloria nu mă interesează pentru că nu aş sacrifica niciodată binecuvântarea vieţii de familie pentru efemeritatea gloriei. Ambiţii de conducător nu am – iubesc viaţa liniştită… Chiar dacă vorbesc mai multe limbi străine sau am o inteligenţă mult peste medie şi o experienţă de viaţă la 46 ani pe care mulţi nu o au nici la 80, nu cred că am o valoare suficient de mare pentru a putea conduce un stat. Nici măcar un oraş… Cu siguranţă sunt alţii mai competitivi, mai inteligenţi, mai înţelepţi şi cu putere de muncă mai mare ca mine.

Prin această carte eu am vrut doar să vă arăt calea… În rest… faceţi ce vreţi.

Pentru mine nu rămâne decât să vă

preţuiesc sau să vă dispreţuiesc la fel ca până acum…

Să fie clar: nu am nimic nici cu politicienii nici cu profitorii actualului sistem. Ei nu fac decât să profite de sistem şi astfel să ne asuprească pe noi cei mulţi, ca să trăiască ei, câţiva şmecheri, mai bine…

MERITOCRAŢIA REPREZINTĂ DREPTUL NOSTRU AL CELOR MULŢI LA O VIAŢĂ MAI BUNĂ – DREPTUL LA LIBERTATE!

Eu pur şi simplu mi-am făcut doar datoria de a vă împărtăşi aceste gânduri vouă, oamenilor de rând, vouă celor ce aveţi sau ar trebui să aveţi interesul de a schimba actualul sistem.

Ştiu că această carte, exprimarea acestor idei, mi-ar putea aduce mari necazuri, că m-ar putea costa mult, dar **IDEILE SUNT MAI**

IMPORTANTE DECÂT OAMENII.

Te vei întreba probabil atunci pentru ce o fac… E greu de spus…

Am umblat în foarte multe ţări, am văzut multe locuri frumoase în lumea asta, dar vă spun – **nicăieri nu e atât de bine ca acasă,** la Braşov. Poate nu e nici prea frumos, nici prea luxos, nici foarte curat… dar e locul meu… e locul în care am sărutat prima oară o fată, e locul în care am iubit şi am suferit, e locul în care viaţa mea s-a dizolvat în Univers – e pământul meu, pământul în care am rădăcinile, pământul în care se odihnesc bunicii mei şi… nu vreau să-l pierd…

Această carte este un dar pe care ţi-l fac ţie, cititorule – ţie şi copiilor tăi… dar şi copiilor mei – Carlo, Lorena şi Alex. Este un dar pentru Mary, Johny, Alioşa – tuturor copiilor acestei lumi care merită o viaţă mai bună decât cea în care am trăit noi…

Cititorule, române... e vremea să ne câştigăm cu adevărat LIBERTATEA... e vremea să scriem istoria!

Hegel spunea că: „Istoria universală nu este altceva decât progresul în conştiinţa libertăţii”.

Poate e timpul ca pentru prima oară ROMÂNII să scrie şi ei o pagină în istoria universală!

Va urma...

CONSTITUŢIA MERITOCRATĂ

PREAMBUL

(1) Constituţia Meritocrată este legea fundamentală a unei Românii conduse pe principii preponderent ştiinţifice, cu consultarea reală a poporului român şi în interesul cetăţenilor să-i. Se instaurează astfel

o guvernare participativă real prodemocrată;

(2) Necesitatea elaborării unei astfel de constituţii derivă din eşecul guvernărilor de tip politic statornicite de constituţiile anterioare, în care interesele grupurilor politice şi oligarhice s-au substituit drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale românilor;

(3) Principalele prevederi care diferenţiază Constituţia Meri-tocrată de cele anterioare vizează eliminarea ideilor, omisiunilor, confuziilor şi contradicţiilor conceptuale şi juridice care au favorizat elaborarea de legi nefaste pentru independenţa, suveranitatea şi integritatea teritorială a României, pentru afirmarea valorilor ei în cultura şi civilizaţia mondială şi pentru garantarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale românilor. Unele din aceste prevederi sunt:

(a) Confuzia dintre naţiunea (ţara) română şi statul român. Statul este doar o parte a ţării, constituită din instituţiile ei de guvernare (conducere). În consecinţă, statul nu are proprietăţi distincte de ale ţării şi nici nu poate decide în numele populaţiei, fără consultarea ei;

(b) Ideea privind guvernarea prodemocrată identificabilă prin utilizarea puterii statului în garantarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor, şi nu prin procedurile de dobândire a puterii statului;

(e) Omisiunea scopului esenţial al economiei, şi-anume: creşterea nivelului de trai al tuturor cetăţenilor proporţional cu contribuţia lor la progresul naţiunii;

(d) Contradicţia dintre interesul public şi cel privat, dintre proprietatea publică şi cea privată şi rolul statului ca reprezentant al

tuturor cetăţenilor şi nu a unor grupuri private de interese, de orice natură şi provenienţă, în atenuarea acestei contradicţii;

(e) Contradicţia dintre progresul cunoaşterii ştiinţifice şi al tehnologiilor de conducere şi caracterul retrograd al utilizării cunoaşterii dogmatice (politice şi religioase) în guvernare;

(f) Contradicţia dintre interzicerea oricărei modificări constituţionale care afectează caracterul naţional, unitar şi independent al ţării şi modificările aduse de politicieni constituţiilor anterioare prin care România este integrată în sisteme politice şi economice suprastatale, de tipul Uniunii Europene sau în structuri militare asemănătoare, pierzând astfel din independenţa, suveranitatea şi integritatea să teritorială;

(g) Contradicţia dintre importanţa

drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale românilor, pentru existenţa lor şi a ţării, şi toleranţa faţă de persoanele şi grupurile atentatoare la aceste drepturi şi libertăţi;

(h) Neglijarea protecţiei populaţiei împotriva manipulărilor informaţionale de natură politică;

(i) Nerespectarea principiului fundamental al conducerii ştiinţifice, al unicităţii decizionale şi de execuţie, precum şi al răspunderii pentru consecinţele negative emergente acestora încălcat prin introducerea funcţiilor decizionale ale parlamentului, care se suprapun peste deciziile altor instituţii ale statului, şi prin promovarea autonomiei locale totale;

(j) Impunerea de reguli şi limite acţiunii cetăţenilor să-i de către instituţiile statului în vederea garantării drepturilor şi libertăţilor lor fundamentale nu înseamnă dictatură sau

autocraţie. Dictatura şi autocraţia reprezintă utilizarea puterii statului împotriva intereselor majorităţii populaţiei şi în interesul unor grupuri private nesemnificative numeric;

(4) Guvernarea meritocrată se înfăptuieşte prin selectarea celor mai valoroase personalităţi române, cu competenţe profesionale şi morale compatibile cu funcţiile publice din instituţiile statului, selectate pe bază de fapte, examene şi teste organizate de Autoritatea Meritocrată Naţională, cu concursul altor instituţii şi organizaţii centrale sau locale. În cadrul Autorităţii Meritocrate Naţionale, Sfatul înţelepţilor asigură principala cale de conexiune inversă dintre populaţie şi instituţiile de guvernare;

(5) Ţara este un sistem complex, social, economic şi natural, a cărui dezvoltare armonioasă a tuturor componentelor nu poate

fi asigurată decât printr-o guvernare preponderent ştiinţifică, exercitată de cei mai reputaţi profesionişti din toate domeniile cunoaşterii şi cu pregătire în domeniul conducerii ştiinţifice corespunzătoare nivelului funcţiilor din instituţiile statului. Dogmele politice contravin conducerii ştiinţifice, deci, intereselor majorităţii populaţiei şi unei dezvoltări durabile;

(6) Statul, ca reprezentant şi conducător al tuturor cetăţenilor, trebuie să fie neutru din punct de vedere al intereselor economice private ale angajaţilor săi, numai astfel va putea asigura dezvoltarea echilibrată a tuturor componentelor ţării şi o competiţie economică reală între cele două categorii de agenţi economici: publici şi privaţi.

(7) Motivarea titularilor posturilor de conducere din instituţiile statului pentru probitate şi moralitate se realizează prin modul

lor de selecţie meritocrată, prin salarizare proporţională cu rezultatele pozitive dar şi sancţiuni draconice pentru utilizarea funcţiilor publice în interese private, contrare intereselor ţării şi ale cetăţenilor ei.

TITLUL I
Principii generale

ARTICOLUL 1
Ţara natală

(1) Ţara natală a românilor de pretutindeni se numeşte România;

(2) România este o ţară prodemocrată, indivizibilă, independentă şi suverană;

(3) Forma de guvernământ a României este republica, exercitată de Statul român;

(4) Statul român este un stat de drept a cărui legitimitate şi putere decurg din respectarea voinţei poporului de a trăi mai

bine, mai sănătos, şi în armonie cu celelalte state şi cu natura, conform prevederilor prezentei Constituţii;

(5) În România, respectarea Constituţiei, a supremaţiei sale şi a legilor este obligatorie.

ARTICOLUL 2

Suveranitatea

(1) Suveranitatea naţională aparţine poporului român reprezentat de Statul român prin Instituţiile sale, constituite prin alegeri libere, periodice şi corecte, precum şi prin referendum;

(2) Niciun grup şi nicio persoană nu pot exercita suveranitatea în nume propriu.

ARTICOLUL 3

Teritoriul

(1) Teritoriul României este inalienabil;

(2) Frontierele ţării sunt consfinţite prin

lege organică, cu respectarea principiilor şi a celorlalte norme general admise ale dreptului internaţional;

(3) Teritoriul este organizat, sub aspect administrativ, în comune, oraşe şi judeţe. În condiţiile legii, unele oraşe sunt declarate municipii;

(4) Pe teritoriul statului român nu pot fi strămutate sau colonizate populaţii străine.

ARTICOLUL 4

Unitatea poporului şi egalitatea între cetăţeni

(1) România are ca fundament unitatea poporului român şi solidaritatea cetăţenilor săi;

(2) România este patria comună şi indivizibilă a tuturor cetăţenilor săi, fără deosebire de rasă, de naţionalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie,

de apartenenţă politică, de avere sau de origine socială.

ARTICOLUL 5

Cetăţenia

(1) Cetăţenia română se dobândeşte numai prin naştere cu condiţia ca cel puţin unul dintre părinţi să fie de cetăţenie română;

(2) Dobândirea altei cetăţenii atrage după sine pierderea cetăţeniei române. Revenirea la cetăţenia română presupune renunţarea la oricare altă cetăţenie;

(3) Statul român recunoaşte şi garantează persoanelor aparţinând minorităţilor naţionale dreptul la păstrarea, la dezvoltarea şi la exprimarea identităţii lor etnice, culturale, lingvistice şi religioase, în condiţii de nediscriminare faţă de ceilalţi cetăţeni români.

ARTICOLUL 6

Românii din străinătate

(1) Statul sprijină întărirea legăturilor cu românii din afara frontierelor ţării şi acţionează pentru păstrarea, dezvoltarea şi exprimarea identităţii lor etnice, culturale, lingvistice şi religioase, cu respectarea legislaţiei statului în care locuiesc.

ARTICOLUL 7

Partidele politice, sindicatele, patronatele şi asociaţiile profesionale

(1) Partidele politice, sindicatele, patronatele şi asociaţiile profesionale se constituie şi îşi desfăşoară activitatea potrivit statutelor lor, în condiţiile legii, fără niciun fel de prerogative în domeniul guvernării.

ARTICOLUL 8

Relaţii internaţionale

(1) România întreţine şi dezvoltă relaţii

paşnice cu toate statele şi, în acelaşi cadru, relaţii de bună vecinătate, întemeiate pe principiile şi normele general admise ale dreptului internaţional;

(2) În relaţiile internaţionale România promovează principiile respectării suveranităţii şi independenţei naţionale a partenerilor, principiul neagresiunii armate, neamestecului în treburile interne şi cooperării economice şi ştiinţifice reciproc avantajoase.

ARTICOLUL 9

Dreptul internaţional şi dreptul intern

(1) Tratatele încheiate de Guvern şi promulgate de Preşedinte, potrivit legii, fac parte din dreptul intern;

(2) Statul român nu poate încheia tratate sau convenţii contrare Constituţiei fără acordul populaţiei, care se obţine prin organizarea unui referendum, după dezbaterea publică de

minim 3 luni.

ARTICOLUL 10

Simboluri naţionale

(1) Drapelul României este tricolor. Culorile sunt aşezate vertical, în ordinea următoare, începând de la lance: albastru, galben, roşu. În centrul steagului se află Stema ţării;

(2) Ziua naţională a României este 1 Decembrie;

(3) Imnul naţional al României este „Deşteaptă-te române”;

(4) Stema tării şi sigiliul statului sunt stabilite prin legi organice.

ARTICOLUL 11

Limba oficială

(1) În România limba oficială este limba

română.

ARTICOLUL 12

Capitala

(1) Capitala României este municipiul Bucureşti.

TITLUL II

Drepturile, libertăţile şi îndatoririle cetăţenilor

CAPITOLUL I

Dispoziţii comune

ARTICOLUL 13

Drepturi şi libertăţi fundamentale şi normale

(1) După importanţa lor în existenţa, afirmarea fiinţei şi valorilor umane, drepturile şi libertăţile cetăţenilor sunt: fundamentale şi

normale;

(2) Drepturile şi libertăţile fundamentale sunt:

(a) Dreptul la viaţă şi la integritate fizică şi psihică;

(b) Dreptul la educaţie ştiinţifică;

(e) Dreptul la ocrotirea sănătăţii;

(d) Dreptul la un trai decent şi la protecţie socială;

(e) Dreptul al proprietate publică şi privată;

(f) Dreptul la liberă circulaţie în interiorul ţării;

(g) Dreptul la o justiţie imparţială;

(h) Libertatea individuală şi siguranţa persoanei;

(i) Libertatea de opinie şi de exprimare;
(j) Dreptul la inviolabilitatea domiciliului;

(k) Dreptul ca baza puterii în stat să o reprezinte voinţa poporului;

(3) Celelalte drepturi şi libertăţi sunt normale şi se bucură de protecţia statului român;

(4) Drepturile şi libertăţile fundamentale sunt garantate de stat, cele normale sunt asigurate şi sprijinite de stat în condiţiile legii;

(5) Garantarea dreptului prevăzut la aliniatul (2), litera (k), se demonstrează prin conţinutul Titlului IV – Instituţiile statului şi instituţii de interes public major.

ARTICOLUL 14

Universalitatea

(1) Cetăţenii beneficiază de drepturile şi de libertăţile consacrate prin Constituţie şi prin alte legi şi au obligaţiile prevăzute de acestea;

(2) Legea dispune numai pentru viitor, cu excepţia legii penale sau contravenţionale mai favorabile;

(3) Faptele comise împotriva caracterului naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil al ţării, trădarea ţării, precum şi faptele care conduc la subminarea economiei naţionale şi a puterii democrate de stat, constituie crime împotriva poporului român şi sunt imprescriptibile. Dreptul de acţiune începe de la data comiterii acestor fapte.

ARTICOLUL 15

Egalitatea în drepturi

(1) Cetăţenii sunt egali în faţa legii şi a autorităţilor publice, fără privilegii şi fără discriminări;

(2) Nimeni nu este mai presus de lege;

(3) Funcţiile şi demnităţile publice, civile sau militare, pot fi ocupate doar în condiţiile

legii, de persoanele care au cetăţenia română şi domiciliul în ţară;

(4) Statul român garantează egalitatea de şanse între femei şi bărbaţi pentru ocuparea acestor funcţii şi demnităţi.

ARTICOLUL 16

Cetăţenii români în străinătate

(1) Cetăţenii români din străinătate se bucură de protecţia statului român;

(2) Ei trebuie să-şi îndeplinească obligaţiile faţă de statul român, cu excepţia acelora ce nu sunt compatibile cu absenţa lor din ţară.

ARTICOLUL 17

Cetăţenii străini şi apatrizii

(1) Cetăţenii străini şi apatrizii care locuiesc în România se bucură de protecţia generală a persoanelor şi a averilor garantată

de Constituţie şi de alte legi;

(2) Dreptul de azil se acordă şi se retrage în condiţiile legii, cu respectarea tratatelor şi a convenţiilor internaţionale la care România este parte.

ARTICOLUL 18

Extrădarea şi expulzarea

(1) Cetăţenii români pot fi extrădaţi numai în baza convenţiilor internaţionale la care România este parte, în condiţiile legii şi pe bază de reciprocitate;

(2) Cetăţenii străini şi apatrizii pot fi extrădaţi numai în baza unei convenţii internaţionale sau în condiţii de reciprocitate;

(3) Expulzarea sau extrădarea se hotărăşte de justiţie.

ARTICOLUL 19

Tratatele internaţionale privind

drepturile omului

(1) Dispoziţiile constituţionale privind drepturile şi libertăţile cetăţenilor vor fi interpretate şi aplicate în concordanţă cu Declaraţia Universală a Drepturilor Omului, cu pactele şi cu celelalte tratate la care România este parte;

(2) Dacă există neconcordanţe între pactele şi tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, şi legile interne, au prioritate reglementările internaţionale, cu excepţia cazului în care Constituţia sau legile interne conţin dispoziţii mai favorabile.

ARTICOLUL 20

Exercitarea drepturilor şi a libertăţilor

(1) Cetăţenii români, cetăţenii străini şi apatrizii trebuie să-şi exercite drepturile şi

libertăţile constituţionale cu bună-credinţă, fără să încalce drepturile şi libertăţile celorlalţi.

CAPITOLUL II
Drepturile şi libertăţile fundamentale

ARTICOLUL 21
Dreptul la viaţă şi la integritate fizică şi psihică

(1) Dreptul la viaţă, precum şi dreptul la integritate fizică şi psihică ale persoanei sunt garantate;

(2) Nimeni nu poate fi supus torturii şi niciunui fel de pedeapsă sau de tratament inuman ori degradant;

(3) Niciun cetăţean nu poate deţine arme de foc în proprietate privată sau să folosească astfel de arme în spaţiul public;

(4) Nicio persoană nu poate deţine sau

utiliza grupuri private de protecţie personală;

(5) Se interzic practicile de eugenie, în special ale acelora care au drept scop selecţia persoanelor;

(6) Interzicerea utilizării corpului uman şi a părţilor sale, ca atare, ca sursă de venituri sau profit;

(7) Traficul de fiinţe umane este interzis;

(8) Nimeni nu poate fi ţinut în sclavie sau în servitute;

(9) Interzicerea clonării fiinţelor umane în scopul reproducerii;

(10) Crima umană premeditată, crima organizată, trădarea ţării şi subminarea economiei naţionale pot fi pedepsite cu moartea făptuitorilor şi instigatorilor, în condiţiile legii.

ARTICOLUL 22

Dreptul la educaţie ştiinţifică

(1) Dreptul la educaţie ştiinţifică gratuită este garantat de stat prin învăţământul general obligatoriu, prin învăţământul liceal, prin cel profesional şi prin învăţământul superior;

(2) Învăţământul general obligatoriu este de 8 clase. El este organizat de stat în toate localităţile României;

(3) Învăţământul de toate gradele se desfăşoară în limba română. În condiţiile legii învăţământul se poate desfăşura şi într-o limbă de circulaţie internaţională;

(4) Dreptul persoanelor aparţinând minorităţilor naţionale de a învăţa limba lor maternă şi dreptul de a putea fi instruite în această limbă sunt garantate. Modalităţile de exercitare a acestor drepturi se stabilesc prin lege;

(5) Învăţământul de toate gradele desfăşurat în unităţi de stat este gratuit. Selecţia candidaţilor pentru admiterea în

învăţământul superior se face doar pe bază de examen, cu probe ce atestă competenţele specifice la intrarea în sistem;

(6) Învăţământul public este protejat de influenţa cunoaşterii dogmatice de orice fel, atât prin conţinut cât şi prin restricţionarea unor drepturi şi libertăţi pentru personalul didactic şi de conducere, conform legii organice;

(7) Autonomia universitară este garantată, conform legii organice;

(8) Statul asigură libertatea învăţământului religios potrivit cerinţelor specifice fiecărui cult;

(9) Până la nivel universitar, învăţământul poate fi organizat şi în instituţii private acreditate conform legii organice.

ARTICOLUL 23

Dreptul la ocrotirea sănătăţii

(1) Dreptul la ocrotirea sănătăţii este garantat de statul român;

(2) Statul este obligat să ia măsuri pentru garantarea igienei şi a sănătăţii publice la toate nivelele de organizare administrativă şi teritorială a ţării;

(3) Organizarea asistenţei medicale şi a sistemului de asigurări sociale pentru boală, accidente, maternitate şi recuperare, controlul exercitării profesiilor medicale şi a activităţilor paramedicale, precum şi alte măsuri de protecţie a sănătăţii fizice şi mentale a persoanei se stabilesc potrivit legii organice.

ARTICOLUL 24

Dreptul la un trai decent şi la protecţie socială

(1) Dreptul la un trai decent se garantează de stat prin asigurarea unui loc de muncă pentru fiecare cetăţean major şi apt medical,

prin nivelul de plată al muncii şi după cantitatea şi calitatea contribuţiei fiecăruia la dezvoltarea generală a ţării;

(2) Alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupaţiei, precum şi a locului de muncă este liberă, în condiţiile legii;

(3) Salariaţii au dreptul la măsuri de protecţie socială. Acestea privesc securitatea şi sănătatea salariaţilor, regimul de muncă al femeilor şi al tinerilor, instituirea unui salariu minim brut pe ţară care să acopere nevoile minimale ale unui trai decent, determinat prin lege, repausul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiţii deosebite sau speciale, formarea profesională, precum şi alte situaţii specifice, stabilite prin lege;

(4) Durata normală a zilei de lucru este, în medie, de 8 ore;

(5) La muncă egală, femeile au salariu

egal cu bărbaţii;

(6) Munca forţată este interzisă;

(7) Nu constituie muncă forţată:

(a) Activităţile pentru îndeplinirea îndatoririlor militare, precum şi cele desfăşurate, potrivit legii, în locul acestora, din motive religioase sau de conştiinţă;

(b) Munca unei persoane condamnate, prestată în condiţii normale, în perioada de detentie sau de libertate condiţionată;

(e) Prestaţiile impuse în situaţia creată de calamităţi ori de alt pericol, precum şi cele care fac parte din obligaţiile civile normale stabilite de lege.

ARTICOLUL 25

Dreptul de proprietate publică şi privată

(1) Dreptul de proprietate publică şi privată, precum şi creanţele asupra statului,

sunt garantate. Conţinutul şi limitele acestor drepturi sunt stabilite prin codul civil;

(2) Proprietatea publică derivă din dreptul natural, proprietatea privată derivă din dreptul juridic;

(3) Proprietatea publică şi privată este garantată şi ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular;

(4) Cetăţenii străini şi apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate privată asupra terenurilor de pe teritoriul României;

(5) Sunt interzise naţionalizarea sau orice alte măsuri de trecere silită în proprietate publică a unor bunuri pe baza apartenenţei sociale, etnice, religioase, politice sau de altă natură discriminatorie a titularilor;

(6) Despăgubirile prevăzute în alineatele (4) şi (5) se stabilesc de comun acord cu proprietarul sau în caz de divergentă, prin justiţie;

(7) Pentru lucrări de interes general autoritatea publică poate folosi subsolul oricărei proprietăţi imobiliare, cu obligaţia de a despăgubi proprietarul pentru daunele aduse solului, plantaţiilor sau construcţiilor, precum şi pentru alte daune imputabile autorităţii;

(8) Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă şi prealabilă despăgubire;

(9) Resursele naturale proprietate publică din subteranul unei proprietăţi private, pot fi exploatate de către Regiile autonome doar cu acordul proprietarului terenului, în condiţiile legii organice. În caz de divergenţă soluţionarea cazului revine justiţiei;

(10) Dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecţia mediului, asigurarea bunei vecinătăţi şi respectarea celorlalte sarcini care, potrivit

legii sau obiceiului, revin proprietarului;

(11) Averea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii nu se prezumă;

(12) Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracţiuni ori contravenţii sunt confiscate în condiţiile legii şi intră de drept în proprietate publică.

ARTICOLUL 26

Libertatea individuală şi siguranţa persoanei

(1) Libertatea individuală şi siguranţa persoanei sunt inviolabile şi sunt garantate;

(2) Percheziţia, reţinerea sau arestarea unei persoane sunt permise numai în cazurile şi procedurile prevăzute de lege;

(3) Reţinerea nu poate depăşi 24 de ore;

(4) Arestarea preventivă se dispune de judecător şi numai în cursul procesului penal;

(5) În cursul urmăririi penale arestarea preventivă se poate dispune pentru cel mult 30 de zile şi se poate prelungi cu câte cel mult 30 de zile, fără ca durata totală să depăşească 180 de zile;

(6) În faza de judecată instanţa este obligată, în condiţiile legii, să verifice periodic, şi nu mai târziu de 60 de zile, legalitatea şi temeinicia arestării preventive, şi să dispună de îndată punerea în libertate a inculpatului dacă temeiurile care au determinat arestarea preventivă au încetat sau dacă instanţa constată că nu există temeiuri noi care să justifice menţinerea privării de libertate;

(7) Încheierile instanţei privind măsura arestării preventive sunt supuse căilor de atac prevăzute de lege;

(8) Celui reţinut sau arestat i se aduc de îndată la cunoştinţă, în limba pe care o înţelege, motivele reţinerii sau ale arestării, iar

învinuirea i se aduce la cunoştinţă în cel mult 24 de ore şi numai în prezenta unui avocat ales sau numit din oficiu;

(9) Punerea în libertate a celui reţinut sau arestat este obligatorie dacă motivele acestor măsuri au dispărut, precum şi în alte situaţii prevăzute de lege;

(10) Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătoreşti de condamnare, persoana este considerată nevinovată;

(11) Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condiţiile şi în temeiul legii;

(12) Sancţiunea privativă de libertate nu poate fi decât de natură penală.

ARTICOLUL 27

Dreptul la liberă circulaţie în interiorul ţării

(1) Dreptul la liberă circulaţie, în

interiorul ţării este garantat de către stat;

(2) Pe domeniul public se interzice orice restricţie de ordin financiar. Restricţiile de interes naţional sau de altă natură, sunt stabilite prin lege;

(3) Fiecărui cetăţean îi este asigurat dreptul de a-şi stabili domiciliul sau reşedinţa în orice localitate din ţară, de a emigra, precum şi de a reveni în ţară.

ARTICOLUL 28

Libertatea de opinie şi de exprimare

(1) Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credinţelor sunt garantate de stat;

(2) Libertatea creaţiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt asigurate prin lege, în limitele constituţionale;

(3) Libertatea presei implică şi libertatea de a înfiinţa publicaţii;

(4) Legea impune mijloacelor de comunicare în masă obligaţia de a face publică sursa finanţării, proprietarul şi acţionariatul, în mod transparent, până la nivel de persoană fizică;

(5) Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viaţa particulară a persoanei şi nici dreptul la propria imagine;

(6) Sunt interzise de lege defăimarea ţării şi a naţiunii, îndemnul la război de agresiune, la ură naţională, rasială, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violenţă publică, precum şi manifestările obscene, contrare bunelor moravuri;

(7) Răspunderea civilă pentru informaţia sau pentru creaţia adusă la cunoştinţa publică

revine editorului, realizatorului, autorului, organizatorului manifestării artistice, proprietarului mijlocului de multiplicare, al postului de radio sau de televiziune, în condiţiile legii. Delictele de presă se stabilesc prin lege.

ARTICOLUL 29

Dreptul la o justiţie imparţială

(1) Dreptul la o justiţie imparţială şi corectă este garantat de către stat;

(2) Orice persoană se poate adresa justiţiei pentru apărarea drepturilor, a libertăţilor şi a intereselor sale legitime;

(3) Nicio lege nu poate îngrădi exercitarea acestui drept;

(4) Părţile au dreptul la un proces echitabil şi la soluţionarea cauzelor într-un termen de maxim 1 an, cu excepţiile prevăzute de lege;

(5) Jurisdicţiile speciale administrative sunt facultative şi gratuite;

(6) Dreptul la apărare este garantat. Instanţele au obligaţia de a ajuta părţile în înţelegerea şi aplicarea legii;

(7) În tot cursul procesului părţile au dreptul să fie asistate de un avocat ales sau numit din oficiu.

ARTICOLUL 30

Dreptul la inviolabilitatea domiciliului

(1) Domiciliul şi reşedinţa sunt inviolabile. Nimeni nu poate pătrunde sau rămâne în domiciliul ori în reşedinţa unei persoane fără acordul acesteia;

(2) De la prevederile alin. (1) se pot deroga, prin lege, următoarele situaţii:

(a) Executarea unui mandat de arestare sau a unei hotărâri judecătoreşti;

(b) Înlăturarea unei primejdii privind

viaţa, integritatea fizică sau bunurile persoanelor;

(e) Apărarea securităţii naţionale sau a ordinii publice;

(d) Prevenirea răspândirii unei epidemii;

(3) Percheziţia se dispune de judecător şi se efectuează în condiţiile şi în formele prevăzute de lege;

(4) Percheziţiile în timpul nopţii sunt interzise, în afară de cazul infracţiunilor flagrante.

CAPITOLUL III
Drepturile şi libertăţile normale

ARTICOLUL 31
Dreptul la o familie, la intimitate familială şi privată

(1) Familia se întemeiază prin căsătoria liber consimţită între soţi de sex opus, bazată

pe egalitatea acestora, pe dreptul şi îndatorirea părinţilor de a asigura creşterea, educaţia şi instruirea copiilor;

(2) Condiţiile de încheiere, de desfacere şi de nulitate a căsătoriei se stabilesc prin lege.

(3) Căsătoria religioasă poate fi celebrată numai după căsătoria civilă;

(4) Copiii din afara căsătoriei sunt egali în faţa legii cu cei din căsătorie;

(5) Autorităţile publice respectă şi ocrotesc viaţa intimă, familială şi privată;

(6) Persoana fizică are dreptul să dispună de ea însăşi dacă nu încalcă drepturile şi libertăţile altora, ordinea publică sau bunele mo ravuri;

(7) Orice persoană are dreptul la protecţia datelor cu caracter personal care o privesc;

(8) Asemenea date trebuie tratate în mod corect, în scopurile precizate şi pe baza consimţământului persoanei interesate sau în

temeiul unui alt motiv prevăzut de lege. Orice persoană are drept de acces la datele colectate care o privesc, precum şi dreptul de a obţine rectificarea acestora;

(9) Utilizarea oricăror mijloace tehnologice de supraveghere şi urmărire a activităţii şi datelor personale în spaţiul public sau privat este interzisă cu excepţia celor prevăzute de lege.

ARTICOLUL 32

Secretul corespondenţei

(1) Secretul scrisorilor, al telegramelor, al altor trimiteri poştale, al convorbirilor telefonice şi al celorlalte mijloace legale de comunicare privată este inviolabil, cu excepţia celor prevăzute de lege.

ARTICOLUL 33

Libertatea conştiinţei

(1) Libertatea gândirii şi a opiniilor, precum şi libertatea credinţelor religioase nu poate fi îngrădită. Nimeni nu poate fi constrâns să adopte o opinie sau să adere la o credinţă religioasă contrară convingerilor sale;

(2) Libertatea conştiinţei este garantată. Ea trebuie să se manifeste în spirit de toleranţă şi de respect reciproc;

(3) Cultele religioase sunt libere şi se organizează potrivit statutelor proprii, în condiţiile legii;

(4) În relaţiile dintre culte sunt interzise orice forme, mijloace, acte sau acţiuni de învrăjbire religioasă;

(5) Părinţii sau tutorii au dreptul de a asigura, potrivit propriilor convingeri, educaţia copiilor minori a căror răspundere le revine.

ARTICOLUL 34

Dreptul la informaţie corectă

(1) Dreptul persoanei de a avea acces la orice informaţie de interes public nu poate fi îngrădit;

(2) Autorităţile publice, potrivit competenţelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetăţenilor asupra treburilor publice şi asupra problemelor de interes personal;

(3) Dreptul la informaţie nu trebuie să prejudicieze măsurile de protecţia minorilor sau securitatea naţională;

(4) Mijloacele de informare în masă, publice şi private, sunt obligate să asigure informarea corectă a opiniei publice;

(5) Serviciile publice de radio şi de televiziune sunt în slujba tuturor cetăţenilor;

(6) Organizarea şi desfăşurarea activităţii serviciilor publice de radio şi televiziune se stabilesc prin lege organică.

ARTICOLUL 35

Accesul la cultură şi protecţia patrimoniului naţional

(1) Accesul la cultură este garantat, în condiţiile legii;

(2) Libertatea persoanei de a-şi dezvolta spiritualitatea şi de a accede la valorile culturii naţionale şi universale nu poate fi îngrădită;

(3) Statul trebuie să asigure păstrarea identităţii spirituale, sprijinirea culturii naţionale, stimularea artelor, protejarea şi conservarea moştenirii culturale, dezvoltarea creativităţii contemporane, promovarea valorilor culturale şi artistice ale României în lume;

(4) Elementele de cultură şi civilizaţie de importanţă naţională şi internaţională se stabilesc prin lege.

ARTICOLUL 36

Dreptul la un mediu sănătos

(1) Statul are obligaţia de a respecta dreptul oricărei persoane la un mediu înconjurător sănătos şi echilibrat ecologic;

(2) În mediul public se interzic utilizarea reclamelor, informaţiilor de natură promoţională şi a altor activităţi ce alterează principiile de urbanism şi ergonomie ambientală, mediul natural, mediul psihic de concentrare a persoanelor asupra liberei informaţii ori a siguranţei circulaţiei rutiere;

(3) Statul va prevede în obligaţiile administraţiei publice locale, principiile şi normele de urbanism care să respecte raportul între spaţiile construibile şi cele naturale pentru asigurarea unui mediu sănătos;

(4) Persoanele fizice şi juridice au îndatorirea de a proteja şi a ameliora mediul înconjurător.

ARTICOLUL 37

Dreptul de vot

(1) Cetăţenii au drept de vot de la vârsta de 18 ani împliniţi până în ziua alegerilor, inclusiv;

(2) Votul liber, direct şi secret poate fi exercitat prin buletine de vot completate şi depuse nemijlocit în secţiile de votare sau prin completarea formularelor în sistemul informatizat de vot, realizat conform legii electorale;

(3) Nu au drept de vot debilii sau alienaţii mintal puşi sub interdicţie şi nici persoanele condamnate prin hotărâre judecătorească definitivă la pierderea drepturilor electorale.

ARTICOLUL 38

Dreptul de a fi ales

(1) Au dreptul de a fi aleşi cetăţenii cu drept de vot care au cetăţenia română şi

domiciliul în ţară;

(2) Candidaţii trebuie să fi împlinit până în ziua alegerilor inclusiv, vârsta de minim 35 de ani, pentru a fi aleşi în organele administraţiei centrale, şi vârsta de minim 45 de ani pentru a fi aleşi în funcţia de Preşedinte al României.

ARTICOLUL 39

Libertatea întrunirilor

(1) Mitingurile, demonstraţiile, procesiunile sau orice alte întruniri sunt libere şi se pot organiza şi desfăşura numai în mod paşnic, fără ca participanţilor să li se permită să aibă asupra lor niciun fel de arme albe sau arme de foc.

ARTICOLUL 40

Dreptul de asociere

(1) Cetăţenii se pot asocia liber în partide politice, în sindicate, în patronate şi în alte

forme de asociere;

(2) Partidele politice, sindicatele, patronatele sau oricare alte forme asociative libere, nu se pot implica în activităţi specifice instituţiilor statului;

(3) Partidele sau organizaţiile care, prin scopurile ori prin activitatea lor, militează împotriva statului de drept, a suveranităţii, a integrităţii sau a independenţei României sau ai căror membri depun jurământ unor structuri asociative străine, sunt neconstituţionale;

(4) Nu pot face parte din partide politice: magistraţii, membrii activi ai armatei, poliţiştii activi, personalul didactic şi alte categorii de funcţionari publici stabilite prin lege organică;

(5) Asociaţiile cu caracter secret sau semisecret sunt interzise. Sunt considerate asociaţii semisecrete acele asociaţii care interzic accesul presei la întrunirile membrilor lor.

ARTICOLUL 41

Dreptul la grevă

(1) Salariaţii au dreptul la grevă pentru apărarea intereselor profesionale, economice şi sociale;

(2) Legea stabileşte condiţiile şi limitele exercitării acestui drept, precum şi garanţiile necesare asigurării serviciilor esenţiale pentru societate.

ARTICOLUL 42

Libertatea economică

(1) Accesul liber al persoanei la o activitate economică şi exercitarea acestora în condiţiile legii sunt garantate;

(2) Sunt interzise activităţi economice sau comerciale care atentează la drepturile şi libertăţile fundamentale ale cetăţeanului;

(3) Sunt interzise pe teritoriul României

activităţile de orice natură a unor companii înfiinţate în paradisuri fiscale. De asemenea, este interzisă derularea oricăror tipuri de contracte sau afaceri cu astfel de companii.

ARTICOLUL 43

Protecţia copiilor şi a tinerilor

(1) Copiii şi tinerii se bucură de un regim special de protecţie şi de asistenţă în realizarea drepturilor lor;

(2) Statul acordă alocaţii pentru copii şi ajutoare pentru îngrijirea copilului bolnav ori cu handicap. Alte forme de protecţie socială a copiilor şi a tinerilor se stabilesc prin lege;

(3) Exploatarea minorilor, folosirea lor în activităţi care le-ar dăuna sănătăţii, moralităţii sau care le-ar pune în primejdie viaţa ori dezvoltarea normală sunt interzise şi constituie infracţiune;

(4) Minorii sub vârsta de 15 ani nu pot fi

angajaţi ca salariaţi;

(5) Orice minor are dreptul de a întreţine cu regularitate relaţii personale şi contacte directe cu ambii părinţi, cu excepţia cazului în care acestea sunt contrare interesului său;

(6) Autorităţile publice au obligaţia să contribuie la asigurarea condiţiilor pentru participarea liberă a tinerilor la viaţa socială, economică, culturală şi sportivă a ţării.

ARTICOLUL 44

Protecţia persoanelor cu handicap

(1) Persoanele cu handicap se bucură de protecţie specială. Statul asigură realizarea de principii şi condiţii naţionale de egalitate a şanselor, de prevenire şi de tratament ale handicapului, în vederea participării efective a persoanelor cu handicap în viaţa comunităţii, respectând drepturile şi îndatoririle ce revin

părinţilor şi tutorilor.

ARTICOLUL 45

Dreptul de petiţionare

(1) Cetăţenii au dreptul să se adreseze autorităţilor publice prin petiţii formulate numai în numele semnatarilor;

(2) Organizaţiile legal constituite au dreptul să adreseze petiţii exclusiv în numele colectivelor pe care le reprezintă;

(3) Exercitarea dreptului de petiţionare este scutită de taxă;

(4) Autorităţile publice au obligaţia să răspundă la petiţii în termenele şi în condiţiile stabilite de lege.

ARTICOLUL 46

Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică

(1) Persoana vătămată într-un drept al său

ori într-un interes legitim de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului şi repararea pagubei;

(2) Condiţiile şi limitele exercitării acestui drept se stabilesc prin lege organică;

(3) Funcţionarii publici şi magistraţii răspund material, administrativ sau penal, pentru recuperarea prejudiciilor aduse persoanei, dacă aceasta s-a produs prin premeditare, rea-credinţă sau gravă neglijenţă, în condiţiile legii.

ARTICOLUL 47

Restrângerea exerciţiului unor drepturi sau al unor libertăţi

(1) Exerciţiul unor drepturi sau al unor libertăţi poate fi restrâns numai prin lege şi

numai dacă se impune, după caz, pentru:

(a) Apărarea securităţii naţionale;

(b) Apărarea ordinii, sănătăţii sau moralei publice;

(e) Apărarea drepturilor şi a libertăţilor cetăţenilor;

(d) Desfăşurarea instrucţiei penale;

(e) Prevenirea consecinţelor unei calamităţi naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav;

(2) Măsura trebuie să fie proporţională cu situaţia care a determinat-o şi să fie aplicată în mod nediscriminatoriu.

CAPITOLUL IV
Îndatoririle fundamentale

ARTICOLUL 48
Fidelitatea faţă de ţară

(1) Fidelitatea faţă de ţară este sacră;

(2) Cetăţenii cărora le sunt încredinţate funcţii publice, precum şi militarii, răspund de îndeplinirea cu credinţă a obligaţiilor ce le revin şi, în acest scop, vor depune jurământul cerut de lege. Încălcarea jurământului atrage după sine răspunderea contravenţională sau penală, conform legii;

(3) Defăimarea ţării este infracţiune şi se pedepseşte conform legii.

ARTICOLUL 49

Apărarea ţării

(1) Cetăţenii au dreptul şi obligaţia să apere România;

(2) Condiţiile privind îndeplinirea îndatoririlor militare se stabilesc prin lege organică;

(3) Cetăţenii pot fi încorporaţi de la vârsta de 20 de ani şi până la vârsta de 35 de ani, cu

excepţia voluntarilor, în condiţiile legii organice.

ARTICOLUL 50

Îndatorirea de a munci

(1) Cetăţenii au obligaţia de a contribui la propria bunăstare, la prosperitatea ţării şi la armonia cu natura, prin muncă. Munca este considerată singura sursă reală de bunuri, servicii şi progres;

(2) Sunt exceptaţi de la prevederile alin. (1), persoanele în vârstă, copiii sub 15 ani, persoanele cu dizabilităţi intelectuale, psihice sau motrice, mamele în perioada prenatală şi postnatală;

(3) Limitele şi excepţiile exercitării acestei îndatoriri sunt stabilite prin Codul Muncii, în condiţiile legii organice;

(4) Persoanele ce au primit pedepse privative de libertate vor participa la activităţi

economice compatibile cu natura pedepsei şi cu măsurile de pază corespunzătoare, astfel încât să asigure acoperirea cheltuielilor de detenţie;

(5) Neîndeplinirea îndatoririi de a munci din cauze imputabile persoanei, constituie infracţiune.

CAPITOLUL V
Îndatoririle normale

ARTICOLUL 51
Contribuţii financiare

(1) Cetăţenii au obligaţia să contribuie, prin impozite şi prin taxe, la cheltuielile publice;

(2) Sistemul legal de impuneri trebuie să asigure aşezarea justă a sarcinilor fiscale între angajaţi şi angajatori şi să respecte acelaşi principiu de impozitare a veniturilor reale şi nu

a costurilor, atât pentru angajatori cât şi pentru angajaţi;

(3) Sistemul de impunere a persoanelor fizice autorizate şi a veniturilor din posesia proprietăţii se stabilesc prin codul fiscal;

(4) Orice alte prestaţii sunt interzise, în afara celor stabilite prin lege, în situaţii excepţionale.

TITLUL III
Garantarea şi ocrotirea drepturilor şi libertăţilor

CAPITOLUL I
Principii generale

ARTICOLUL 52
Drepturile şi libertăţile cetăţenilor

(1) Drepturile şi libertăţile cetăţenilor nu decurg de la natură ci din legi juridice emise şi

puse în aplicare de Instituţiile Statului;

(2) Pentru buna convieţuire între oameni şi armonia cu natura este interzis cetăţenilor să-şi determine şi să-şi impună prin mijloace proprii drepturile şi libertăţile;

(3) Pentru garantarea şi asigurarea lor echitabilă, cetăţenii aleg şi constituie Instituţiile Statului. În consecinţă, Statul este managerul ţării şi al cetăţenilor ei;

(4) Asigurarea, ocrotirea sau garantarea oricăror drepturi şi libertăţi necesită resurse informaţionale, materiale şi morale, ce trebuie asigurate şi planificate în mod echitabil pentru toţi cetăţenii şi pe întreg teritoriul ţării;

(5) Economia şi educaţia ştiinţifică sunt principalele surse prin care se pot garanta şi asigura drepturile şi libertăţile fundamentale ale cetăţenilor. În consecinţă, statul trebuie să fie răspunzător de dezvoltarea durabilă şi echilibrată a economiei, moralei, culturii şi

civilizaţiei ţării;

(6) Oamenii au o singură viaţă şi muncesc pentru a trăi mai bine. Progresul ştiinţific şi tehnologic continuu trebuie să conducă la creşterea corespunzătoare a nivelului de garantare şi de asigurare a drepturilor şi libertăţilor cetăţenilor;

(7) Libera iniţiativă socială şi economică publică şi privată trebuie să împiedice speculaţia economică, materială, morală, viciile şi fanteziile comportamentale ale oamenilor, toate acestea fiind surse principale ale degradării drepturilor şi libertăţilor reale ale cetăţenilor;

(8) Sunt interzise orice activităţi economice speculative.

CAPITOLUL II

Economia, finanţele publice şi natura

ARTICOLUL 53

Scopul economiei

(1) Economia României cuprinde totalitatea structurilor şi relaţiilor în care se produc bunuri şi servicii destinate schimburilor între producători şi consumatori;

(2) Economia este singura sursă reală de bogăţie a ţării şi a cetăţenilor ei şi trebuie construită şi dezvoltată pentru acest scop;

(3) Scopul economiei este acela de a asigura creşterea continuă a nivelului de trai al tuturor cetăţenilor proporţional cu aportul adus la dezvoltarea ţării sub toate componentele ei.

ARTICOLUL 54

Tipul economiei

(1) Economia României este o economie de piaţă distributivă;

(2) Caracterul distributiv al economiei

rezultă din calitatea tuturor cetăţenilor de a fi acţionari anonimi şi egali ai proprietăţii publice.

ARTICOLUL 55

Resursele şi componentele economiei

(1) Resursele economice ale României sunt constituite din: teritoriul, cercetarea ştiinţifică, educaţia, bogăţiile naturale subterane sau de suprafaţă şi agricultura;

(2) Componentele vitale ale economiei sunt constituite din: sistemul surselor de energii naturale şi agricole, persoanele umane calificate, industria extractivă de materii prime anorganice sau organice, industria de semifabricate şi bunuri finite de orice fel;

(3) Componentele conexe ale economiei o reprezintă serviciile către populaţie, şi anume: serviciile administrative, financiare, bancare, comerciale, de divertisment, de transport,

sociale şi altele, potrivit legii;

(4) Componentele vitale ale economiei stau la baza asigurării progresului celorlalte componente economice, al relaţiilor sociale, precum şi la stabilitatea bugetului naţional;

(5) Dezvoltarea durabilă a tuturor componentelor economice trebuie să aibă ca bază echitatea socială şi armonia cu natura.

ARTICOLUL 56

Formele de proprietate

(1) Proprietatea este publică sau privată;

(2) Proprietatea privată este de uz personal, familial sau de uz economic. Se consideră proprietate privată orice valori mobile şi imobile destinate satisfacerii necesităţilor unui nivel de trai decent, precum şi producerii de bunuri pentru consum propriu. Proprietatea privată de uz economic este constituită din orice valori mobile şi imobile

utilizate pentru producerea de bunuri şi servicii destinate pieţei;

(3) Bogăţiile de interes public ale subsolului, spaţiul aerian, apele cu potenţial energetic valorificabil sau cele de interes naţional, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice şi ale platoului continental, pădurile mai mari de 10 hectare, lacurile cu un luciu de apă mai mare de 10 hectare, precum şi alte bunuri stabilite de legea organică, fac obiectul exclusiv al proprietăţii publice;

(4) Bogăţiile de la alin. (3) sunt monopol public. Statul este managerul bogăţiei publice şi nu proprietarul ei;

(5) Statul va asigura menţinerea suprafeţei împădurite la cel puţin 35% din suprafaţa ţării;

(6) Sunt interzise exporturile de materii prime şi minerale;

(7) Alte componente ale proprietăţii publice care nu sunt monopol pot fi concesionate sau închiriate pe o perioadă de maxim 8 ani către persoane fizice sau private, în condiţii reciproc avantajoase. Contractele de concesionare sau închiriere sunt publice şi pot fi prelungite în condiţiile profitabilităţii reciproce din 4 în 4 ani;

(8) Orice contract de concesionare sau de închiriere a proprietăţii publice cu clauze secrete este nul de drept;

(9) Proprietatea publică se află în indiviziune egală şi anonimă a tuturor cetăţenilor români cu domiciliul în ţară, indiferent de vârstă;

(10) Ca acţionari anonimi, în indiviziune egală a capitalului public, toţi cetăţenii primesc dividende care sunt utilizate de către stat pentru garantarea drepturilor lor fundamentale. Aceste dividende se introduc în

Fondul Naţional Public de Garantare a Drepturilor Fundamentale ale Cetăţenilor, fond creat în condiţiile legii organice;

(11) Bunurile proprietate publică sunt inalienabile, indivizibile, inamovibile şi imprescriptibile;

(12) Orice act îndreptat împotriva proprietăţii publice sau proprietăţii private, a persoanelor fără discernământ, este nul de drept;

(13) Toate bogăţiile publice prevăzute la alin. (3), care au fost înstrăinate sub orice formă, vor fi readuse în proprietate publică, prin nulitatea actelor juridice de înstrăinare, ca urmare a încălcării prevederilor constituţionale sau prin despăgubire la valoarea lor de înstrăinare, corectată cu valoarea investiţiilor efectuate în ţară şi a profiturilor nete obţinute de deţinători. Valoarea despăgubirilor va fi acoperită din

Fondul Naţional Public de Garantare a Drepturilor Fundamentale ale Cetăţenilor şi din alte surse prevăzute de lege;

(14) În condiţiile legii organice, bunurile proprietate publică pot fi date în administrarea regiilor autonome, instituţiilor publice şi în folosinţă gratuită instituţiilor de interes sau utilitate publică;

(15) Proprietatea privată de uz personal şi proprietatea privată de uz economic vor fi impozitate progresiv astfel încât să prevină polarizarea bogăţiei naţionale în mod disproporţionat. Statul va putea redistribui prin concesionare suprafeţele de teren agricol, de uz personal mai mari de 10 ha şi de uz economic mai mari de 100 ha, către familiile fără teren agricol sau companii private specializate, în condiţiile legii organice. Proprietatea dobândită prin concesionare nu poate fi înstrăinată;

(16) Proprietatea privată este inviolabilă, în condiţiile legii organice.

ARTICOLUL 57

Regiile autonome

(1) Regiile autonome sunt instituţii publice, cu personalitate juridică, având ca obiect de activitate administrarea capitalului aflat în proprietatea publică a poporului român;

(2) Regiile autonome se constituie în acele sectoare ale economiei naţionale care au caracter de monopol public sau care prezintă importanţă strategică pentru poporul şi statul român;

(3) Regiile autonome se înfiinţează, prin lege, în subordinea Guvernului sau a autorităţilor publice locale;

(4) În Consiliul de Administraţie al regiilor

autonome vor intra cei mai valoroşi specialişti, selectaţi pe bază de examene profesionale şi manageriale. Directorul general al Regiei autonome este ales din cadrul persoanelor care fac parte din Consiliul de Administraţie, prin votul secret al acestora, pentru un mandat de 4 ani. Mandatul poate fi reînnoit cel mult odată şi poate fi consecutiv. Incompatibilităţile şi motivarea pentru performanţă se stabilesc prin lege;

(5) Consiliul de Administraţie al Regiilor este constituit din Directorul general al regiei, Directorii adjuncţi sau similari şi şefii compartimentelor principale. Membri Consiliului de Administraţie, în afara salariului postului din statul regiei, primesc anual bonusuri procentuale cu valoare globală de maxim 10% din creşterea de profit pe perioada respectivă, repartizate pe posturi, conform legii. Aceste bonusuri anuale nu pot depăşi

totalul dublului salariului lor anual şi nu pot depăşi salariul anual al preşedintelui ţării;

(6) Toate societăţile naţionale şi companiile naţionale provenite din regii autonome înfiinţate prin aplicarea prevederilor Legii 15/1990 se reorganizează ca regii autonome.

ARTICOLUL 58

Sistemul financiar public

(1) Formarea, administrarea, întrebuinţarea şi controlul resurselor financiare ale statului, ale unităţilor administrativ-teritoriale şi ale instituţiilor publice sunt reglementate prin lege;

(2) Moneda naţională este leul iar subdiviziunea acestuia este banul;

(3) Emisia monetară este atributul exclusiv al Băncii Naţionale a României, instituţie din structura guvernului;

(4) Masa monetară în circulaţie va fi reglată de Banca Naţională a României, în raport de evoluţia economiei ţării, în vederea asigurării stabilităţii preţurilor şi a creşterii continue a puterii de cumpărare a populaţiei;

(5) Pentru stabilizarea valorii monedei naţionale, Banca Naţională a României este responsabilă de extracţia de aur şi alte metale sau nemetale preţioase ce se vor constitui în Tezaurul Naţional al României;

(6) În România sunt interzise speculaţiile financiare de orice fel. Cursul de schimb valutar în relaţiile comerciale externe se stabileşte prin contractele economice încheiate de agenţii publici sau privaţi, sub controlul Băncii Naţionale a României;

(7) Se interzic împrumuturile externe ce nu pot fi rambursate pe o perioadă mai mare de 4 ani.

(8) Se interzic constituirea de depozite

bancare publice sau private în străinătate, cu excepţia conturilor curente necesare derulării relaţiilor economice;

(9) Toate tranzacţiile se efectuează în moneda naţională;

(10) Controlul respectării obligaţiilor financiare ale instituţiilor publice, agenţilor publici şi privaţi revin Gărzii Financiare, din structura Ministerului de Finanţe.

ARTICOLUL 59

Impozite, taxe şi alte contribuţii

(1) Impozitele, taxele şi orice alte venituri ale bugetului de stat şi ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege;

(2) Se interzice introducerea de taxe şi impozite pentru compensarea lipsei de performanţă a agenţilor economici publici şi privaţi sau în afara intereselor publice;

(3) Principiile de impozitare trebuie să fie unitare atât pentru angajaţi cât şi pentru angajatori şi trebuie să descurajeze crima organizată, viciile umane, specularea viciilor şi slăbiciunilor psihice, precum şi speculaţii economice şi financiare de orice fel;

(4) Procentele de impozitare vor ţine seama de diferenţele de viteza de rotaţie a capitalului din diferite sectoare şi subsectoare economice, astfel încât să frâneze migraţia capitalului spre sectoarele economice cu rata mai mare a profitului;

(5) Sumele reprezentând contribuţiile la constituirea unor fonduri se folosesc, în condiţiile legii, numai potrivit destinaţiei acestora. Deturnarea acestor fonduri de către ordonatorii de credite, constituie infracţiune.

ARTICOLUL 60

Bugetul public naţional

(1) Bugetul public naţional cuprinde bugetul central şi bugetele locale;

(2) Se interzice elaborarea bugetului public naţional cu deficit bugetar;

(3) Se interzice elaborarea unei rectificări a bugetului public naţional cu deficit bugetar;

(4) Guvernul elaborează anual proiectul bugetului central pe capitole. Următoarele capitole vor fi evidenţiate în mod distinct:

(a) Fondul Naţional al Cercetării şi Educaţiei;

(b) Fondul Naţional pentru Sănătate;

(e) Fondul Naţional pentru Investiţii;

(d) Fondul Naţional al Asigurărilor Sociale de Stat;

(e) Fondul Naţional de Pensii;

(f) Fondul National pentru Garantarea Locurilor de Muncă şi al Salariilor.

(5) Deturnarea de fonduri constituie

infracţiune;

(6) Dacă legea bugetului de stat şi legea bugetului asigurărilor sociale de stat nu au fost adoptate cu cel puţin 3 zile înainte de expirarea exerciţiului bugetar, se aplică în continuare bugetul de stat şi bugetul asigurărilor sociale de stat ale anului precedent, până la adoptarea noilor bugete;

(7) Bugetele locale se elaborează, se aprobă şi se execută în condiţiile legii.

ARTICOLUL 61

Rolul statului în economie

(1) Statul meritocrat, prin instituţiile sale, garantează drepturile şi libertăţile fundamentale, ocroteşte şi asigură celelalte drepturi şi libertăţi prin utilizarea rezultatelor economiei în interes naţional. În acest scop statul are următoarele obligaţii:

(a) Verifică respectarea conţinutului şi principiilor referitoare la proprietatea publică şi privată, ia măsuri de corectare a erorilor sau abuzurilor săvârşite şi stabileşte răspunderea administrativă sau penală împotriva celor vinovaţi de abuzuri, rea credinţă sau gravă neglijenţă în aplicarea prevederilor constituţionale;

(b) Previzionează şi planifică indicatorii de creştere economică şi socială a tuturor componentelor ţării, pe baza ştiinţelor conducerii şi dezvoltării durabile;

(e) Indicatorii de plan, aprobaţi prin lege, sunt obligatorii pentru regiile autonome publice şi orientativi pentru agenţii economici privaţi;

(d) Planificarea economiei trebuie astfel realizată încât să se asigure în permanenţă o balanţă comercială excedentară;

(e) Repartizează capitalul monopol public

pentru administrare în interes naţional, regiilor autonome, în responsabilitatea ministerelor;

(f) Asigură dezvoltarea echilibrată a tuturor judeţelor ţării şi a tuturor sectoarelor economice prin investiţiile publice planificate;

(g) Facilitează vânzarea produselor agenţilor economici publici şi privaţi cu respectarea indicatorilor economici planificaţi. În afara acestor indicatori, agenţii publici şi privaţi pot exporta bunuri şi servicii în orice cantităţi, în condiţiile dreptului comercial internaţional, fără a aduce prejudicii ţării. Statul poate garanta, în condiţiile legii, iniţiativele publice şi private din afara graniţelor;

(h) Asigură competiţia loială între agenţii economici publici şi agenţii economici privaţi prin furnizarea de energie şi materii prime la preţuri echitabile;

(i) Protejează interesele naţionale în activitatea economică, financiară şi valutară;

(j) Introduce profitul neinvestit al regiilor autonome în Fondul Naţional Public de Garantare a Drepturilor Fundamentale ale Cetăţenilor;

(k) Stimulează cercetarea ştiinţifică, creativitatea şi introducerea de tehnologii de vârf, în vederea creşterii productivităţii muncii şi, în consecinţă, a nivelului de garantare şi ocrotire a drepturilor şi libertăţilor cetăţeneşti;

(l) Promovează interesele economice ale României peste hotare, pentru toţi agenţii economici, publici şi privaţi, fără discriminări;

(2) Pentru a îndeplini rolul de arbitru al competiţiei echitabile între agenţii economici publici şi agenţii economici privaţi, reprezentanţii statului, prin funcţiile ce le deţin, nu vor avea interese economice private directe sau prin rude până la gradul 2.

Salarizarea şi motivarea funcţionarilor publici va fi stabilită exclusiv în raport de evoluţia pozitivă a indicatorilor socio-economici planificaţi ai sferei de răspundere, prin lege organică.

TITLUL IV
Instituţiile statului şi instituţiile de interes public major

CAPITOLUL I
Instituţiile statului

ARTICOLUL 62
Structură, constituire şi principii de funcţionare

(1) Statul român are în componenţă următoarele instituţii:

(a) Instituţiile Statului;

(b) Instituţiile de Interes Public Major. Instituţiile Statului sunt:

(a) Preşedinţia;

(b) Guvernul;

(e) Justiţia.

Instituţiile de interes public major sunt:

(a) Autoritatea Naţională Meritocrată;

(b) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie;

(e) Curtea de Conturi;

(d) Serviciul Naţional Public de Presă, Radio şi Televiziune;

(e) Institutul Naţional de Statistică şi Calitate a Vieţii;

(f) Academia Română;

(g) Avocatul Poporului;

(h) Monitorul Oficial.

(2) Instituţiile statului şi Instituţiile de interes public major sunt independente una

faţă de cealaltă. Ele se supun voinţei poporului român prin eligibilitatea şi suspendarea titularilor de posturi rezultată în urma acordului sau dezacordului asupra problemelor de interes naţional, acordate prin referendum;

(3) Puterea statului constă în capacitatea instituţiilor sale de a produce transformări economice, sociale şi ecologice de o anumită mărime, într-un an calendaristic;

(4) Caracterul prodemocratic al statului constă în utilizarea puterii sale pentru a produce transformări pozitive, de prosperitate, a tuturor cetăţenilor săi, pentru o dezvoltare durabilă, în armonie cu mediul natural;

(5) Statul român este conducătorul ţării şi are rolul de asigurare a convergenţei acţiunii, creativităţii şi competenţelor tuturor cetăţenilor să-i pentru progresul propriu şi al ţării, evitând risipa de energie, materii prime, materiale şi timp, generate de orice formă de

haos şi conflicte. În domeniul economic îndeplineşte obligaţiile de la art. 61;

(6) Instituţiile de Interes Public Major au rolul de conexiune inversă informaţională pentru Instituţiile Statului, astfel încât eventualele disfuncţii dintre instituţii să fie sesizate şi corectate la timp;

(7) Selectarea înalţilor demnitari de stat se realizează pe baza competenţelor profesionale, manageriale şi morale ale candidaţilor, demonstrate prin examene, teste şi fapte, conform legii electorale;

(8) Conducătorii instituţiilor statului şi instituţiilor de interes public major sunt aleşi prin votul majorităţii cetăţenilor sau prin referendum, dintre candidaţii declaraţi eligibili, conform legii electorale;

(9) Pentru diminuarea tentaţiilor materiale şi morale în exercitarea atribuţiilor, înalţii funcţionari de stat şi funcţionarii publici

nu vor putea avea funcţii economice publice sau private sau orice alte interese economice legate de astfel de funcţii. Încălcarea prevederilor acestui articol constituie infracţiune;

(10) Salarizarea demnitarilor aleşi din instituţiile statului şi instituţiile de interes public major sau a funcţionarilor publici respectă principiul ierarhic al valorii şi al contribuţiei aduse la prosperitatea poporului şi a ţării;

(11) Principiile ierarhizării salariale ale tuturor demnitarilor şi ale funcţionarilor publici vor fi reglementate la nivel naţional prin lege.

CAPITOLUL II
Instituţia Preşedintelui

ARTICOLUL 63

Rolul Preşedintelui

(1) Instituţia Preşedintelui se compune din:

(a) Preşedintele României;

(b) Serviciul de Consilieri;

(e) Serviciul de Protecţie şi Pază;

(2) Organizarea şi funcţionarea Instituţiei Preşedintelui se vor stabili prin lege organică;

(3) Preşedintele României reprezintă poporul român. El este garantul independenţei naţionale, al unităţii şi al integrităţii teritoriale a ţării şi al prosperităţii cetăţenilor ei;

(4) Preşedintele României veghează la respectarea Constituţiei, la funcţionarea convergentă a autorităţilor publice către prosperitatea cetăţenilor şi armonia cu natura. În acest scop, Preşedintele exercită funcţia de mediere între instituţiile statului, precum şi între stat şi societate.

ARTICOLUL 64

Alegerea Preşedintelui

(1) Preşedintele României este ales prin vot universal, egal, direct, secret şi liber exprimat, dintre candidaţii ce întrunesc condiţiile profesionale şi morale recunoscute potrivit legii, propuşi de Autoritatea Meritocrată Naţională;

(2) Este declarat ales candidatul care a întrunit în primul tur de scrutin majoritatea de voturi ale alegătorilor înscrişi în listele electorale;

(3) În cazul în care niciunul dintre candidaţi nu a întrunit această majoritate se organizează al doilea tur de scrutin, între primii doi candidaţi stabiliţi în ordinea numărului de voturi obţinute în primul tur. Este declarat ales candidatul care a obţinut cel mai mare număr de voturi;

(4) Nicio persoană nu poate îndeplini funcţia de Preşedinte al României decât pentru cel mult două mandate. Acestea pot fi şi succesive.

ARTICOLUL 65

Validarea mandatului şi depunerea jurământului

(1) Rezultatul alegerilor pentru funcţia de Preşedinte al României este validat de înalta Curte de Casaţie şi Justiţie;

(2) Candidatul a cărui alegere a fost validată depune în faţa înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie următorul jurământ:

(3) „Jur să-mi dăruiesc toată puterea şi priceperea pentru propăşirea spirituală, morală şi materială a poporului român, să respect Constituţia şi legile ţării, să apăr democraţia, drepturile şi libertăţile fundamentale ale cetăţenilor, suveranitatea,

independenta, unitatea şi integritatea teritorială a României. În caz contrar, voi suporta consecinţele legii”.

ARTICOLUL 66

Durata mandatului

(1) Mandatul Preşedintelui României este de 4 ani şi se exercită de la data depunerii jurământului;

(2) Preşedintele României îşi exercită mandatul până la depunerea jurământului de Preşedintele nou ales;

(3) Mandatul Preşedintelui României poate fi prelungit, prin lege organică, în caz de război sau de catastrofă.

ARTICOLUL 67

Incompatibilităţi şi imunităţi

(1) În timpul mandatului său preşedintele României nu poate fi membru al unui partid şi

nu poate avea interese economice private, inclusiv prin rudele sale până la gradul 2;

(2) Preşedintele României se bucură de imunitate numai în exercitarea funcţiilor sale.

ARTICOLUL 68

Numirea Guvernului

(1) Prim-ministrul supune spre numire Preşedintelui pe membri guvernului selectaţi conform art. 62 alin. (8);

(2) În caz de remaniere guvernamentală sau de vacantă a postului, Preşedintele revocă şi numeşte, la propunerea prim-ministru-lui, pe unii membri ai Guvernului;

(3) Preşedintele României nu îl poate revoca pe prim-ministru.

ARTICOLUL 69

Consultarea Guvernului

(1) Preşedintele României poate consulta

Guvernul cu privire la probleme urgente şi de importanţă deosebită.

ARTICOLUL 70

Participarea la şedinţele Guvernului

(1) Preşedintele României poate lua parte la şedinţele Guvernului în care se dezbat probleme de interes naţional privind strategia economică şi socială, politica externă, apărarea ţării, asigurarea ordinii publice şi, la cererea prim-ministrului, în alte situaţii;

(2) Preşedintele României prezidează şedinţele Guvernului la care participă.

ARTICOLUL 71

Mesaje

(1) Preşedintele României poate adresa poporului mesaje cu privire la principalele probleme interne şi externe ale naţiunii.

ARTICOLUL 72

Referendumul cerut de preşedinte

(1) Preşedintele României are dreptul de a cere poporului să-şi exprime prin referendum, voinţa cu privire la probleme de interes naţional, de cel mult două ori pe an.

ARTICOLUL 73

Atribuţii în domeniul politicii externe

(1) Preşedintele încheie tratate internaţionale în numele României, negociate de Guvern, cu respectarea prevederilor constituţionale;

(2) Celelalte tratate şi acorduri internaţionale se încheie, se aprobă sau se ratifică potrivit procedurii stabilite prin lege;

(3) Preşedintele, la propunerea Guvernului, acreditează şi recheamă reprezentanţii diplomatici ai României şi

aprobă înfiinţarea, desfiinţarea sau schimbarea rangului misiunilor diplomatice;

(4) Reprezentanţii diplomatici ai altor state sunt acreditaţi pe lângă Preşedintele României.

ARTICOLUL 74

Atribuţii în domeniul apărării

(1) Preşedintele României este comandantul forţelor armate şi îndeplineşte funcţia de preşedinte al Consiliului Suprem de Apărare a Ţării;

(2) El poate declara, cu acordul Guvernului, mobilizarea parţială sau totală a forţelor armate. Numai în cazuri excepţionale, hotărârea Preşedintelui se supune ulterior aprobării Guvernului, în cel mult 24 ore de la adoptare;

(3) În caz de agresiune armată îndreptată împotriva ţării, Preşedintele României ia

măsuri pentru respingerea agresiunii şi le aduce neîntârziat la cunoştinţă Guvernului, printr-un mesaj.

ARTICOLUL 75

Măsuri excepţionale

(1) Preşedintele României instituie, potrivit legii, starea de asediu sau starea de urgenţă în întreaga ţară ori în unele unităţi administrativ-teritoriale şi solicită Guvernului încuviinţarea măsurii adoptate, în cel mult 24 ore de la luarea acesteia;

(2) Dacă Guvernul respinge cererea Preşedintelui, măsurile excepţionale încetează de la data respingerii.

ARTICOLUL 76

Alte atribuţii

(1) Preşedintele României mai

îndeplineşte şi următoarele atribuţii:

(a) Conferă decoraţii şi titluri de onoare;

(b) Acordă gradele de mareşal, de general şi de amiral pe baza meritelor militare;

(e) Numeşte în funcţii publice, în condiţiile prevăzute de lege;

ARTICOLUL 77

Suspendarea din funcţie şi demiterea

(1) În cazul săvârşirii unor fapte grave prin care se încalcă prevederile Constituţiei, sau neasigurarea evoluţiei pozitive a economiei şi a nivelului de trai al populaţiei, Preşedintele României poate fi suspendat din funcţie de înalta Curte de Casaţie şi Justiţie. Preşedintele poate da populaţiei explicaţii cu privire la faptele ce i se impută;

(2) Decizia de suspendare din funcţie trebuie aprobată de cel puţin două treimi din judecătorii înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie;

(3) În cel mult 30 de zile Guvernul organizează un referendum pentru demiterea Preşedintelui;

(4) Respingerea prin referendum a propunerii de demitere a Preşedintelui, implică de drept dizolvarea înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie şi reorganizarea acesteia potrivit legii organice;

(5) Propunerea de suspendare a Preşedintelui mai poate fi iniţiată şi de:

(a) Sfatul înţelepţilor, printr-un memoriu justificativ supus dezbaterii publice şi depus la înalta Curte de Casaţie şi Justiţie. Respingerea prin referendum a propunerii de revocare din funcţie atrage după sine excluderea iniţiatorilor memoriului din Sfatul înţelepţilor şi reorganizarea acestuia potrivit legii organice;

(b) Prin solicitarea unui număr de cel

puţin 500.000 de cetăţeni, din majoritatea judeţelor ţării şi depusă de către Avocatul Poporului la înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, potrivit legii organice;

(e) În condiţiile alin. (5) litera (a) şi (b), înalta Curte de Casaţie şi Justiţie dispune suspendarea Preşedintelui şi se aplică dispoziţiile alin. (3).

ARTICOLUL 78

Punerea sub acuzare a Preşedintelui

(1) Propunerea de punere sub acuzare poate fi iniţiată de Guvern, Ministerul Public sau Serviciul Român de Informaţii;

(2) De la data punerii sub acuzare şi până la data demiterii, Preşedintele este suspendat de drept;

(3) Competenţa de judecată aparţine înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie. Termenul de judecată este de maxim 60 de zile.

Preşedintele este demis de drept la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

ARTICOLUL 79

Vacanta funcţiei de preşedinte

(1) Vacanta funcţiei de Preşedinte al României intervine în caz de demisie, de demitere din funcţie, de imposibilitate definitivă a exercitării atribuţiilor sau de deces;

(2) În termen de maxim 3 luni de la data la care a intervenit vacanta funcţiei de Preşedinte al României, Guvernul va organiza alegeri pentru un nou Preşedinte, în condiţiile articolelor 64 şi 65.

ARTICOLUL 80

Interimatul funcţiei de preşedinte

(1) Dacă funcţia de Preşedinte devine vacantă, dacă preşedintele este suspendat din

funcţie sau dacă se află în imposibilitate temporară de a-şi exercita atribuţiile, interimatul se asigură de către prim-ministru;

(2) Atribuţiile prevăzute la articolele 72,73,74,75,76 nu pot fi exercitate pe durata interimatului funcţiei prezidenţiale.

ARTICOLUL 81

Răspunderea preşedintelui interimar

(1) Dacă persoana care asigură interimatul funcţiei de Preşedinte al României săvârşeşte fapte grave prin care se încalcă prevederile Constituţiei, se aplică articolele 77 şi 78;

(2) Sfatul înţelepţilor se va reuni în maxim 48 de ore, vor face propuneri, vor dezbate şi vor vota un membru de-al lor pentru preluarea funcţiei de preşedinte interimar. În caz de egalitate se va vota din nou, în maxim 24 de ore, între primii doi candidaţi stabiliţi în

ordinea numărului de voturi obţinute;

(3) Persoana care are cele mai multe voturi devine preşedinte interimar;

(4) Preşedintele interimar va depune jurământul în faţa înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie. Se aplică articolul 65 alin. (3).

ARTICOLUL 82

Actele Preşedintelui

(1) În exercitarea atribuţiilor sale, Preşedintele României emite decrete care se publică în Monitorul Oficial al României în termen de maxim 48 ore din momentul emiterii. Nepublicarea atrage inexistenţa decretului;

(2) Decretele emise de Preşedintele României în exercitarea atribuţiilor sale prevăzute în articolul 74 alin. (2) şi alin. (3), articolul 75 alin. (1), se contrasemnează de prim-ministru.

ARTICOLUL 83

Indemnizaţia şi celelalte drepturi

(1) Indemnizaţia şi celelalte drepturi ale Preşedintelui României se stabilesc prin lege;

(2) Niciun alt salariat din sectorul public nu poate avea un salariu egal sau mai mare ca al Preşedintelui României.

ARTICOLUL 84

Serviciul de Consilieri

(1) Serviciul de Consilieri este un organ consultativ de specialitate al Preşedintelui României;

(2) Serviciul de Consilieri se compune din:

(a) Consiliul Legislativ care avizează proiectele de acte normative în vederea sistematizării, unificării şi coordonării întregii legislaţii. El ţine evidenţa oficială a legislaţiei României;

(b) Consilieri pe alte probleme, care pot fi maxim zece. Preşedintele este singurul care decide domeniile unde poate avea nevoie de aceşti consilieri.

(3) Înfiinţarea, organizarea şi funcţionarea organului consultativ al Serviciului de Consilieri se stabileşte prin lege organică.

ARTICOLUL 85

Serviciul de Protecţie şi Pază

(1) Serviciul de Protecţie şi Pază este o autoritate administrativă centrală cu atribuţii în domeniul securităţii statului, specializat în asigurarea protecţiei demnitarilor şi a membrilor lor de familie, precum şi în asigurarea pazei sediilor de lucru şi a reşedinţelor acestora;

(2) Înfiinţarea, organizarea şi funcţionarea Serviciului de Protecţie şi Pază se stabilesc

prin lege organică.

CAPITOLUL III Instituţia Guvernului

ARTICOLUL 86 Structura şi rolul

(1) Guvernul este instituţia de conducere administrativă a ţării care pune în aplicare prevederile constituţionale şi prevederile legilor şi altor acte normative cu putere de lege;

(2) În îndeplinirea atribuţiilor sale, Guvernul dispune de Administraţia Publică Centrală, de Prefecturi şi de Administraţia Publică Locală;

(3) Guvernul este alcătuit din Prim-ministru, Miniştri, Guvernatorul Băncii Naţionale, Directorul General al Fondului Naţional Public de Garantare a Drepturilor Fundamentale ale Cetăţenilor, Procurorul General al României şi alţi membri stabiliţi

prin lege organică;

(4) Prim-ministrul, Guvernatorul Băncii Naţionale, Directorul General al Fondului Naţional Public de Garantare a Drepturilor Fundamentale ale Cetăţenilor şi Procurorul General al României, constituie Consiliul de Conducere al Guvernului;

(5) Consiliul de Conducere al Guvernului stabileşte strategiile de dezvoltare durabilă ale ţării, relaţiile economice internaţionale necesare şi indicatorii strategici de dezvoltare naţională;

(6) Ministerele formează Administraţia Publică Centrală, care detaliază strategia de dezvoltare a ţării la nivelele sectoriale, de care răspund şi urmăresc executarea ei de către regiile autonome de interes naţional şi alţi agenţi economici publici;

(7) Guvernatorul Băncii Naţionale a României, asigură stabilitatea preţurilor, a

puterii de cumpărare a populaţiei şi eliminarea inflaţiei prin controlul masei monetare existente pe piaţă, în conformitate cu strategia de dezvoltare stabilită de Guvern;

(8) Procurorul General al României informează periodic Guvernul asupra stării de infracţionalitate la nivel naţional, a cauzelor acesteia şi a măsurilor dispuse pentru ca infractorii, indiferent de poziţia socială să nu poată eluda sancţiunile legale;

(9) Prefecţii sunt reprezentanţi ai Consiliului de Conducere al Guvernului, care veghează la realizarea strategiei de dezvoltare a ţării de către organele Administraţiei Publice Locale;

(10) Consiliile Judeţene şi Primăriile constituie Administraţia Publică Locală, care implementează strategiile naţionale şi sectoriale de dezvoltare la nivel local, urmăresc nivelul de garantare a drepturilor

fundamentale ale cetăţenilor lor şi dispun măsurile de corecţie ce se impun.

ARTICOLUL 87

Investitura prim-ministrului

(1) Prim-ministrul este ales prin vot universal, egal, direct, secret;

(2) Prim-ministrul realizează lista membrilor noului guvern, cu respectarea art. 62 alin. (8), îndată ce este validat în urma alegerilor;

(3) Prim-ministrul va cere, în termen de 15 zile calendaristice de la desemnare, votul de încredere al Preşedintelui asupra programului şi a întregii liste a membrilor guvernului;

(4) Programul poate fi respins de cel mult două ori, după care se declanşează procedura de consultare a populaţiei, prin referendum, asupra programului de guvernare;

(5) Dacă prin referendum programul de guvernare este aprobat, se aplică art.77 alin. (3), dacă nu este aprobat, prim-ministrul îşi pierde dreptul electoral dobândit iniţial şi se aplică art.95 şi art. 62 alin. (8);

(6) Lista noilor membri ai guvernului, parţială sau completă, poate fi respinsă de cel mult două ori, după care se declanşează procedura de consultare a populaţiei prin referendum asupra listei membrilor guvernului care au fost respinşi de către preşedinte;

(7) Dacă prin referendum, lista respinsă a membrilor guvernului este aprobată, prim-ministrul îşi pierde dreptul electoral dobândit iniţial şi se aplică art.95 şi art. 62 alin. (8). Dacă nu este aprobată, se aplică art.77 alin. (3).

ARTICOLUL 88

Jurământul de credinţă

(1) Prim-ministrul, miniştrii şi ceilalţi membri ai Guvernului vor depune individual, în faţa Preşedintelui României, jurământul de la articolul 65 alin. (3);

(2) Guvernul în întregul său, dar şi fiecare membru în parte, îşi exercită mandatul începând de la data depunerii jurământului.

ARTICOLUL 89

Incompatibilităţi

(1) Funcţia de membru al Guvernului este incompatibilă cu exercitarea altei funcţii publice de autoritate;

(2) De asemenea, ea este incompatibilă cu exercitarea unei funcţii de reprezentare profesională sau de administrare în firme cu scop comercial, personal şi prin rude până la gradul 2;

(3) Alte incompatibilităţi se stabilesc prin lege organică.

ARTICOLUL 90

Încetarea funcţiei de membru al Guvernului

(1) Funcţia de membru al Guvernului încetează în urma demisiei, a pierderii drepturilor electorale, a stării de incompatibilitate, a decesului, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege.

ARTICOLUL 91 Prim-ministrul

(1) Prim-ministrul conduce Guvernul şi coordonează activitatea membrilor acestuia respectând atribuţiile ce-i revin. De asemenea, prezintă Preşedintelui rapoarte şi declaraţii cu privire la strategiile Guvernului;

(2) Dacă prim-ministrul ales se află în una dintre situaţiile prevăzute la articolul 90 sau este în imposibilitate de a-şi exercita

atribuţiile, Preşedintele României va desemna ca prim-ministru interimar un alt membru al Guvernului, pentru a îndeplini atribuţiile prim-ministrului, până la formarea noului Guvern. Interimatul încetează dacă prim-ministrul ales îşi reia activitatea în Guvern;

(3) Prevederile alineatului (2) se aplică în mod corespunzător şi celorlalţi membri ai Guvernului, la propunerea prim-ministrului, pentru o perioadă de cel mult 45 de zile.

ARTICOLUL 92 Actele Guvernului

(1) Guvernul adoptă hotărâri, ordonanţe şi ordonanţe de urgenţă;

(2) Hotărârile Guvernului au puterea legilor organice, ordonanţele au puterea legilor ordinare, iar ordonanţele de urgenţă au regimul legilor speciale;

(3) Pentru punerea în aplicare a hotărârilor şi ordonanţelor ministerele

elaborează Metodologiile de aplicare la specificul domeniului de responsabilitate în cel mult 30 de zile de la promulgarea lor;

(4) Sfatul înţelepţilor poate propune prim-ministrului reconsiderarea conţinutului actelor guvernului, înainte de a le trimite spre promulgare, precum şi hotărârile de guvern ce trebuie aprobate prin referendum;

(5) Hotărârile şi ordonanţele adoptate de Guvern se semnează de prim-ministru, se contrasemnează de miniştri care au obligaţia punerii lor în executare, se promulgă de Preşedinte şi se publică în Monitorul Oficial al României. Nepublicarea atrage inexistenţa hotărârii sau a ordonanţei. Hotărârile cu caracter militar sau secret se comunică numai instituţiilor interesate.

ARTICOLUL 93

Răspunderea membrilor Guvernului

(1) Guvernul răspunde în faţa Preşedintelui pentru întreaga sa activitate. În situaţia evoluţiei economice şi sociale negative pe o perioadă mai mare de un an, Preşedintele împreună cu Sfatul înţelepţilor poate iniţia procedura de schimbare integrală a Guvernului;

(2) Fiecare membru al Guvernului răspunde administrativ sau penal, pentru consecinţele economice şi sociale negative produse din gravă neglijenţă, pentru deciziile eronate premeditate, pentru trafic de influenţă sau luare de mită;

(3) Preşedintele Curţii de Conturi, Prim-ministrul sau Preşedintele pot dispune cercetarea penală a membrilor Guvernului;

(4) Dreptul de punere sub urmărire penală a membrilor guvernului revine Parchetului General de pe lângă înalta Curte de Casaţie şi Justiţie;

(5) Dacă s-a cerut urmărirea penală, Preşedintele României poate dispune suspendarea acestora din funcţie;

(6) Trimiterea în judecată a unui membru al Guvernului atrage suspendarea lui din funcţie. Competenţa de judecată aparţine înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie. Termenul de judecată este de maxim 30 de zile;

(7) Cazurile de răspundere şi pedepsele aplicabile membrilor Guvernului sunt reglementate printr-o lege privind responsabilitatea ministerială.

ARTICOLUL 94

Încetarea mandatului guvernului

(1) Guvernul îşi exercită mandatul până la data validării noului guvern de către Preşedinte;

(2) Guvernul este demis dacă prim-ministrul se află în una dintre situaţiile

prevăzute la articolul 90, ori este în imposibilitatea de a-şi exercita atribuţiile mai mult de 45 de zile;

(3) În situaţiile prevăzute în alineatul (2) sunt aplicabile prevederile articolului 87;

(4) Guvernul al cărui mandat a încetat potrivit alineatelor (1) şi (2) îndeplineşte numai actele necesare pentru administrarea treburilor publice, până la depunerea jurământului de către membrii noului Guvern.

ARTICOLUL 95

Interimatul funcţiei de Prim-ministru

(1) Dacă funcţia de Prim-ministru devine vacantă ori dacă prim-ministrul este suspendat din funcţie sau dacă se află în imposibilitate temporară de a-şi exercita atribuţiile, preşedintele ales al României va desemna ca prim-ministru interimar un alt membru al Guvernului, pentru a îndeplini atribuţiile prim-

ministrului, până la formarea noului Guvern.

ARTICOLUL 96

Suspendarea din funcţie a prim-ministrului

(1) În cazul săvârşirii unor fapte grave prin care se încalcă prevederile Constituţiei, sau neasigurării evoluţiei pozitive a economiei şi a nivelului de trai al populaţiei, prim-ministrul poate fi suspendat din funcţie de Sfatul înţelepţilor printr-un memoriu justificativ, supus dezbaterii publice, şi depus la înalta Curte de Casaţie şi Justiţie. Prim-ministrul poate da populaţiei explicaţii cu privire la faptele ce i se impută;

(2) Decizia de suspendare din funcţie trebuie aprobată de cel puţin două treimi din judecătorii înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie;

(3) În cel mult 30 de zile Guvernul interimar organizează un referendum pentru

demiterea prim-ministrului;

(4) Propunerea de suspendare a prim-ministrului mai poate fi iniţiată şi de solicitarea unui număr de cel puţin 500.000 de cetăţeni, din majoritatea judeţelor ţării, depusă la înalta Curte de Casaţie şi Justiţie;

(5) Respingerea prin referendum a propunerii de revocare din funcţie propusă de Sfatul înţelepţilor atrage după sine suspendarea Sfatului înţelepţilor, excluderea iniţiatorilor memoriului din Sfatul înţelepţilor şi reorganizarea acestuia potrivit legii organice;

(6) Acceptarea prin referendum a propunerii de revocare din funcţie a prim-ministrului propusă de Sfatul înţelepţilor atrage după sine demisia întregului guvern. Se aplică articolul 94.

ARTICOLUL 97

Punerea sub acuzare a Prim-Ministrului

(1) Propunerea de punere sub acuzare poate fi iniţiată de Ministerul Public sau de Serviciul Român de Informaţii;

(2) De la data punerii sub acuzare şi până la data demiterii prim-ministrul este suspendat de drept;

(3) Competenţa de judecată aparţine înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie. Termenul de judecată este de maxim 30 de zile. În acest caz se aplică prevederile articolul 95;

(4) Prim-ministrul este demis de drept la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare. Acest lucru atrage după sine demisia întregului guvern. În acest caz se aplică prevederile articolul 94.

ARTICOLUL 98

Răspunderea prim-ministrului

interimar

(1) Dacă persoana desemnată de preşedinte, care asigură interimatul funcţiei de prim-ministru, săvârşeşte fapte grave prin care se încalcă prevederile Constituţiei, se aplică articolele 96 şi 97;

(2) Sfatul înţelepţilor se va reuni în maxim 48 de ore, vor face propuneri, vor dezbate şi vor vota un membru de-al lor pentru preluarea funcţiei de prim-ministru interimar. În caz de egalitate se va vota din nou, în maxim 24 de ore, între primii doi candidaţi stabiliţi în ordinea numărului de voturi obţinute;

(3) Persoana care are cele mai multe voturi devine prim-ministru interimar;

(4) Prim-ministrul interimar va depune jurământul în faţa preşedintelui. Se aplică articolul 65 alin. (3).

CAPITOLUL IV Instituţia Justiţiei

SECŢIUNEA I Instanţe judecătoreşti

ARTICOLUL 99 Înfăptuirea justiţiei

(1) Justiţia se înfăptuieşte în numele legii şi ai dreptăţii;

(2) Justiţia este unică, imparţială şi egală pentru toţi şi se asigură prin juraţi;

(3) Judecătorii sunt independenţi şi se supun numai legii;

(4) Niciun proces nu trebuie să depăşească termenul de 1 an în prima instanţă şi de 6 luni pentru fiecare cale de atac la instanţele superioare;

(5) Pedepsele vinovaţilor vor fi efective, fără suspendare, fără reduceri sau eliberări condiţionate, fără excepţii.

ARTICOLUL 100

Statutul judecătorilor şi al juraţilor

(1) Judecătorii sunt aleşi prin vot secret

pentru o perioadă de 8 ani şi sunt inamovibili pe perioada mandatului, în condiţiile legii;

(2) Funcţia de judecător este incompatibilă cu orice altă funcţie publică sau privată, cu excepţia funcţiilor didactice din învăţământul superior;

(3) Juraţii sunt aleşi de comunitate şi sunt selectaţi aleatoriu pentru fiecare cauză, în parte, conform legii;

(4) Corupţia judecătorilor şi a juraţilor se pedepseşte cu închisoare pe viaţă.

ARTICOLUL 101 Instanţele judecătoreşti

(1) Instanţele judecătoreşti sunt:

(a) Judecătoria;

(b) Tribunalul;

(e) Curtea de Apel;

(d) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie.

(2) Competenţa instanţelor judecătoreşti

şi procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege;

(3) Este interzisă înfiinţarea de instanţe extraordinare. Prin lege organică pot fi înfiinţate instanţe specializate în anumite materii, cu posibilitatea participării, după caz, a unor persoane din afara magistraturii;

(4) Managementul instanţelor judecătoreşti se asigură de către Ministerul Justiţiei, conform legii organice;

(5) Controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităţilor publice pe calea contenciosului administrativ este garantat, cu excepţia celor care privesc raporturile cu Preşedintele şi a actelor de comandament cu caracter militar. Instanţele de contencios administrativ sunt competente să soluţioneze cererile persoanelor vătămate prin ordonanţe sau, după caz, prin dispoziţii din ordonanţe declarate neconstituţionale.

ARTICOLUL 102

Caracterul public al dezbaterilor

(1) Şedinţele de judecată sunt publice, afară de cazurile prevăzute de lege.

ARTICOLUL 103

Folosirea limbii materne şi a interpretului în justiţie

(1) Procedura judiciară se desfăşoară în limba română;

(2) Cetăţenii români aparţinând minorităţilor naţionale au dreptul să se exprime în limba maternă în faţa instanţelor de judecată, în condiţiile legii organice;

(3) Modalităţile de exercitare a dreptului prevăzut la alin. (2), inclusiv prin folosirea de interpreţi sau traduceri, se vor stabili astfel încât să nu împiedice buna administrare a justiţiei şi să nu implice cheltuieli suplimentare

pentru cei interesaţi;

(3) Cetăţenii străini şi apatrizii care nu înţeleg sau nu vorbesc limba română au dreptul de a lua la cunoştinţă de toate actele şi lucrările dosarului, de a vorbi în instanţă şi de a pune concluzii, prin intermediul unui interpret. În procesele penale acest drept este asigurat în mod gratuit.

ARTICOLUL 104 Folosirea căilor de atac

(1) Împotriva hotărârilor judecătoreşti, părţile interesate şi Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condiţiile legii;

(2) Pe timpul desfăşurării proceselor penale se interzice cauţiunea sau orice altă formă de favorizarea inculpaţilor.

ARTICOLUL 105 Poliţia instanţelor

(1) Instanţele judecătoreşti dispun de poliţia pusă în serviciul lor.

ARTICOLUL 106

Aplicarea sentinţelor definitive şi irevocabile

(1) Sentinţele definitive şi irevocabile se pun în aplicare de Poliţia instanţelor judecătoreşti.

SECŢIUNEA II

Ministerul Public

ARTICOLUL 107 Structura şi rol

(1) În activitatea judiciară Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societăţii şi apără ordinea de drept, precum şi drepturile şi libertăţile cetăţenilor;

(2) Ministerul Public îşi exercită atribuţiile prin procurori constituiţi în parchete, în condiţiile legii organice;

(3) Ministerul Public este condus de Procurorul General al României, ales prin vot egal, direct şi secret, conform legii, cu respectarea articolului 62 alin. (8);

(4) Parchetele funcţionează pe lângă instanţele de judecată, fără a fi subordonate acestora, conduc şi supraveghează activitatea de cercetare penală a poliţiei judiciare, în condiţiile legii.

ARTICOLUL 108 Statutul procurorilor

(1) Procurorii sunt aleşi prin concurs pentru un mandat de 8 ani şi îşi desfăşoară activitatea potrivit principiului legalităţii, al imparţialităţii şi sunt inamovibili pe perioada mandatului;

(2) Statutul procurorilor este precizat prin legea organică de înfiinţare şi funcţionare a Ministerului Public;

(3) Funcţia de procuror este incompatibilă

cu orice altă funcţie publică sau privată, cu excepţia funcţiilor didactice din învăţământul superior.

SECŢIUNEA III
Consiliul Superior al Magistraturii

ARTICOLUL 109 Structura şi rol

(1) Consiliul Superior al Magistraturii este alcătuit din 17 membri, din care:

(a) 10 sunt aleşi în adunările generale ale magistraţilor care fac parte din două secţii, una pentru judecători şi una pentru procurori. Prima secţie este compusă din 5 judecători, iar cea de-a doua din 5 procurori;

(b) 4 reprezentanţi ai societăţii civile, specialişti în domeniul dreptului, care se bucură de înaltă reputaţie profesională şi morală. Aceştia participă numai la lucrările în plen;

(e) Ministrul justiţiei, Preşedintele înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie şi Procurorul General al României;

(2) Preşedintele Consiliului Superior al Magistraturii este ales pentru un mandat de un an iar el nu poate fi reînnoit;

(3) Durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este de 8 ani;

(4) Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii se iau prin vot secret;

(5) Preşedintele României prezidează lucrările Consiliului Superior al Magistraturii la care participă;

(6) Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii sunt definitive şi irevocabile, cu excepţia celor prevăzute la articolul 108 alin. (2).

ARTICOLUL 110

Atribuţii

(1) Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenţei Instituţiei Justiţiei în slujba interesului public şi atestă rezultatele alegerii judecătorilor, procurorilor şi juraţilor;

(2) Consiliul Superior al Magistraturii îndeplineşte rolul de instanţă de judecată, prin secţiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor şi a procurorilor, potrivit procedurii stabilite prin legea sa organică. În aceste situaţii, Ministrul Justiţiei, Preşedintele înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie şi Procurorul General României, nu au drept de vot.

(3) Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară pot fi atacate la înalta Curte de Casaţie şi Justiţie;

(4) Consiliul Superior al Magistraturii îndeplineşte şi alte atribuţii stabilite prin legea

sa organică, în realizarea rolului său de garant al independenţei şi caracterului prodemocrat al justiţiei.

CAPITOLUL V
Administraţia publică
SECŢIUNEA I
Administraţia Publică Centrală
ARTICOLUL 111 Structura şi rol

(1) Administraţia Publică Centrală se compune din Ministere şi Guvernatorul Băncii Naţionale a României;

(2) Ministerele sunt administratorii domeniilor sociale şi economice din sfera de competenţă, potrivit legii organice;

(3) Guvernatorul Băncii Naţionale, participă la optimizarea financiară a strategiei guvernului în domeniul economic, social şi relaţiilor economice internaţionale.

ARTICOLUL 112 Înfiinţarea

(1) Ministerele necesare îndeplinirii cerinţelor constituţionale sunt:

(a) Ministerul Afacerilor Externe;

(b) Ministerul Afacerilor Interne;

(e) Ministerul Agriculturii, Mediului, Apelor şi Pădurilor;

(d) Ministerul Alimentaţiei, Comerţului şi Protecţiei Consumatorilor;

(e) Ministerul Apărării Naţionale;

(f) Ministerul Culturii, Patrimoniului Naţional şi al Cultelor;

(g) Ministerul Educaţiei Naţionale, Cercetării şi al Invenţiilor;

(h) Ministerul Familiei, Turismului, Tineretului şi Sportului;

(i) Ministerul Finanţelor Publice;

(j) Ministerul Industriei, Energiei, Petrolului, Gazelor şi Minelor;

(k) Ministerul Justiţiei;

(l) Ministerul Mijloacelor de Comunicare în Masă; (m) Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Protecţiei Sociale; (n) Ministerul Transporturilor, Construcţiilor şi Dezvoltării Urbane.

(2) Ministerele se înfiinţează prin lege organică şi vor avea în structura lor Direcţii Centrale şi Locale pentru implementarea strategiilor economice, sociale şi de garantare a drepturilor şi libertăţilor constituţionale repartizate de Guvern fiecărui minister, prin lege organică;

(3) Ministerele stabilesc indicatorii de dezvoltare economică şi socială, obligatorii pentru Regiile Autonomie de interes public central şi local, ce administrează capitalul public din domeniul de autoritate ministerial, stabilit prin lege organică;

(4) Agenţii economici privaţi pot subscrie la programele de dezvoltare economică şi

socială ale fiecărui minister, în aceleaşi

(5)

Condiţii ca şi Regiile Autonome de interes public. În acest caz ei se bucură de aceleaşi condiţii de achiziţionare a energiei şi materiilor prime, precum şi de achiziţionarea bunurilor şi serviciilor rezultate ca şi Regiile Autonome.

SECŢIUNEA II

Siguranţa naţională

ARTICOLUL 113 Definire, structură şi rol

(1) Prin siguranţa naţională a României se înţelege nivelul de certitudine existenţială şi de continuitate a ţării, a cetăţenilor ei şi a statutului său naţional, suveran, unitar, independent şi indivizibil, a respectării caracterului prodemocrat al guvernării, prin

garantarea drepturilor fundamentale ale cetăţenilor şi asigurarea sau ocrotirea celorlalte drepturi şi libertăţi, potrivit principiilor şi normelor statornicite prin Constituţie;

(2) Siguranţa naţională se realizează prin cunoaşterea, prevenirea şi înlăturarea ameninţărilor interne sau externe ce pot aduce atingere valorilor prevăzute în alin. (1);

(3) Cetăţenii români, ca expresie a fidelităţii lor faţă de ţară, au îndatorirea de a contribui la realizarea siguranţei naţionale;

(4) Se interzice tuturor cetăţenilor ţării deţinerea de arme de orice fel, cu excepţia personalului activ şi în rezervă al forţelor armate, pe timpul îndeplinirii obligaţiilor militare, al personalului Ministerului de Interne aflat în misiune, al membrilor Asociaţiei Vânătorilor şi al Silvicultorilor, pe timpul îndeplinirii activităţilor specifice;

(5) Siguranţa naţională este prioritară pentru România şi se asigură prin:

(a) Consiliul Suprem de Apărare a Ţării;

(b) Forţele armate;

(e) Poliţie şi alte forţe de ordine publică;

(d) Serviciul Român de Informaţii.

ARTICOLUL 114

Consiliul Suprem de Apărare a Ţării

(1) Consiliul Suprem de Apărare a Ţării organizează şi coordonează unitar activităţile care privesc apărarea ţării şi securitatea naţională şi a cetăţenilor, participarea la apărarea colectivă în sistemele de alianţă militară;

(2) Structura şi funcţionarea Consiliului Suprem de Apărare a Ţării se stabilesc prin lege organică.

ARTICOLUL 115 Forţele armate

(1) Armata este subordonată exclusiv voinţei poporului pentru garantarea suveranităţii, a independenţei şi a unităţii statului, a integrităţii teritoriale a ţării şi a democraţiei constituţionale;

(2) Forţele armate intră în structura Ministerului Apărării Naţionale;

(3) În condiţiile legii şi ale tratatelor internaţionale la care România este parte, armata contribuie la apărarea colectivă în sistemele de alianţă militară şi participă la acţiuni armate numai în condiţiile în care partenerul de alianţă este supus unei agresiuni militare;

(4) Structura sistemului naţional de apărare, pregătirea populaţiei, a economiei şi a teritoriului pentru apărare, precum şi statutul cadrelor militare, se stabilesc prin lege organică;

(5) Prevederile alin. (1) şi alin. (2) se aplică, în mod corespunzător, şi celorlalte componente ale forţelor armate, stabilite potrivit legii;

(6) Organizarea de activităţi militare sau paramilitare în afara unei autorităţi statale este interzisă;

(7) Pe teritoriul României pot intra, staţiona, desfăşura operaţiuni sau trece trupe străine, numai în condiţiile legii sau ale tratatelor internaţionale la care România este parte.

ARTICOLUL 116

Poliţia şi alte forţe de ordine publică

(1) Poliţia şi alte forţe de ordine publică, sunt în structura Ministerului de Interne;

(2) Organizarea, statutul şi funcţionarea Poliţiei şi altor forţe de ordine publică se stabilesc prin lege organică.

ARTICOLUL 117

Serviciul Român de Informaţii

(1) Serviciul Român de Informaţii este în slujba poporului şi are rolul de a achiziţiona, clasifica, păstra şi valorifica în interes public informaţiile legate de siguranţa naţională şi a cetăţenilor, provenite din orice sursă internă şi externă. Obiectivul major al achiziţionării şi procesării informaţiilor vizează prevenirea trădării ţării, apariţiei şi extinderii corupţiei la toate nivelele şi a crimei organizate sub orice formă;

(2) Serviciul Român de Informaţii sesizează Preşedintele, Consiliul Suprem de Apărare a Ţării şi alte componente ale statului vizate, asupra oricăror ameninţări interne şi externe referitoare la siguranţa naţională;

(3) Informaţiile referitoare la infracţiunile

prevăzute în alin. (1) sunt transmise şi Procurorului General al României, care este obligat să declanşeze acţiunile de cercetare penală corespunzătoare. Dosarele de cercetare finalizate devin informaţii de interes public, dacă legea nu dispune altfel;

(4) Serviciul Român de Informaţii nu poate desfăşura alte activităţi în afara celor prevăzute la alin. (1);

(5) Organizarea şi funcţionarea Serviciului Român de Informaţii precum şi Statutul personalului acestuia sunt stabilite prin lege organică.

SECŢIUNEA III Administraţia publică locală

ARTICOLUL 118 Principii de bază

(1) Administraţia publică din unităţile administrativ-teritoriale se întemeiază pe

principiile apropierii structurilor de guvernare de specificul nevoilor şi resurselor locale ale cetăţenilor, precum şi de facilitarea accesului cetăţenilor la deciziile de guvernare publică;

(2) În unităţile administrativ-teritoriale în care cetăţenii aparţinând unei minorităţi naţionale au o pondere semnificativă se asigură folosirea limbii minorităţii naţionale respective, în scris şi oral, în relaţiile cu autorităţile administraţiei publice locale şi cu alte servicii publice, în condiţiile prevăzute de legea organică;

(3) Administraţia publică locală este autonomă în limitele realizării practice a indicatorilor de dezvoltare economică, socială şi de armonie cu mediul natural, stabilite de administraţia publică centrală;

(4) Administraţia publică locală legalizează sau autentifică orice document privind proprietatea, familia şi alte acte

individuale cerute de lege.

ARTICOLUL 119

Autorităţi comunale şi orăşeneşti

(1) Autorităţile prin care se realizează administraţia publică locală în comune şi în oraşe sunt consiliile locale alese şi primarii aleşi, în condiţiile legii electorale, cu respectarea articolului 62 alin. (8);

(2) Consiliile locale şi primarii funcţionează, în condiţiile legii, ca autorităţi administrative locale şi rezolvă treburile publice din comune şi din oraşe, în concordanţă cu strategia de dezvoltare naţională;

(3) Autorităţile prevăzute la alin. (1) se pot constitui şi în subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor.

ARTICOLUL 120

Consiliul judeţean

(1) Consiliul judeţean este autoritatea administraţiei publice locale pentru coordonarea activităţii consiliilor comunale şi orăşeneşti, în vederea realizării obiectivelor publice de interes judeţean;

(2) Consiliul judeţean este ales şi funcţionează în condiţiile legii cu respectarea articolului 62 alin. (8).

ARTICOLUL 121 Prefectul

(1) Guvernul numeşte un prefect în fiecare judeţ şi în municipiul Bucureşti.

(2) Prefectul este reprezentantul Guvernului pe plan local şi urmăreşte modul de realizare a obiectivelor de guvernare de către structurile publice ale ministerelor şi ale celorlalte organe ale administraţiei publice centrale din unităţile administrativ-teritoriale;

(3) Atribuţiile prefectului se stabilesc prin

lege organică;

(4) Între prefecţi, pe de o parte, şi consiliile locale cu primari, precum şi consiliile judeţene cu preşedinţii acestora, pe de altă parte, nu există raporturi de subordonare;

(5) Prefectul poate ataca în faţa instanţei de contencios administrativ un act al consiliului judeţean, un act al consiliului local sau un act al primarului, în cazul în care consideră acel act ilegal. Actul atacat este suspendat de drept.

CAPITOLUL VI Instituţiile de interes public major

SECŢIUNEA I
Autoritatea Naţională Meritocrată
ARTICOLUL 122 Structură şi rol

(1) Autoritatea Naţională Meritocrată este compusă din:

(a) Sfatul înţelepţilor;

(b) Conducerea centrală.

(e)

(d) Birouri judeţene;

(e) Birouri locale;

(f) Comisia electorală permanentă;

(2) Autoritatea Naţională Meritocrată este o instituţie de interes public major, care are următoarele atribuţii:

(a) Reprezintă structura neguvernamentală de supraveghere a respectării principiilor meritocrate în instituţiile statului, precum şi în exercitarea puterii acestora în interesul dezvoltării durabile a ţării;

(b) Constituie Sfatul înţelepţilor, format dintre cei mai valoroşi specialişti, care au o mare experienţă în toate domeniile economice

şi de conducere, capabili să interpreteze consecinţele actelor de guvernare şi să prevină erorile de drept şi de decizie socială şi economică;

(e) Asigură stabilirea criteriilor pentru identificarea şi valorificarea competenţelor specialiştilor de nivel înalt din România, în toate domeniile de specializare;

(3) Funcţia principală a Autorităţii Naţionale Meritocrate este organizarea de concursuri, teste şi examene de competenţă pentru persoanele compatibile ca titulari ai posturilor eligibile din structurile instituţiilor statului şi ale instituţiilor de interes public major. Pentru îndeplinirea acestei funcţii ea va apela la structurile abilitate ale Ministerului Educaţiei Naţionale, Cercetării şi al Invenţiilor, ale Ministerului Muncii, Sănătăţii şi Protecţiei Sociale, ale Serviciului Român de Informaţii şi altor persoane juridice sau fizice considerate

competente;

(4) Autoritatea Naţională Meritocrată pune la dispoziţie lista persoanelor eligibile pentru posturile din Instituţiile Statului către: Comisia Electorală Permanentă, Preşedintele României, Prim-Ministru;

(5) Lista persoanelor eligibile pentru posturile instituţiilor statului este publică şi poate fi modificată prin contestaţiile înaintate de persoanele fizice şi juridice interesate, şi aprobate ulterior, totul, în timpul stabilit de către legea organică;

(6) Sfatul înţelepţilor este constituit din foşti preşedinţi ai României, din foşti prim-miniştri sau din anumiţi foşti miniştri din guvernele ce au asigurat progresul ţării în două mandate consecutive. De asemenea, mai poate fi constituit din cei mai reputaţi specialişti din ţară sau din străinătate, recunoscuţi prin rezultate remarcabile

obţinute în viaţa publică, ştiinţifică şi economică, internă şi externă;

(7) Preşedintele Sfatului înţelepţilor face propuneri pentru introducerea de noi membri. Aceste propuneri se vor supune votului tuturor membrilor şi vor fi considerate acceptate numai în cazul votului favorabil a cel puţin două treimi din totalul membrilor;

(8) Este obligatoriu ca membri Sfatului înţelepţilor să fie cetăţeni români;

(9) Sfatul înţelepţilor nu poate depăşi un număr de 25 de membri;

(10) Prin Sfatul înţelepţilor se monitorizează respectarea principiilor democraţiei participative de către instituţiile statului;

(11) Sfatul înţelepţilor are dreptul de a contesta caracterul pro-democratic al legilor propuse spre promulgare şi de a dispune modificarea lor prin referendum;

(12) Organizarea şi funcţionarea Autorităţii Naţionale Merito-crate se stabileşte prin lege organică;

(13) Directorul Autorităţii Naţionale Meritocrate se alege pentru un mandat de 4 ani, prin vot egal, direct şi secret dintre persoanele care fac parte din cadrul acestei instituţii, în condiţiile legii;

(14) Directorul Autorităţii Naţionale Meritocrate este şi preşedintele Sfatului înţelepţilor. Mandatul poate fi prelungit o singură dată exclusiv prin votul favorabil al membrilor Sfatului înţelepţilor;

(15) Alte reguli de organizare şi funcţionare a Autorităţii Naţionale Meritocrate se stabilesc prin lege organică.

SECŢIUNEA II

Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie

ARTICOLUL 123 Structură şi rol

(1) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie este o instituţie juridică independentă care asigură elaborarea şi aplicarea unitară a sistemului de drept în spiritul guvernării meritocrate;

(2) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie este structurată pe secţii pentru fiecare categorie de drept, începând cu secţiunea de drept constituţional;

(3) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie este condusă de un preşedinte ales pe o perioadă de 8 ani, prin vot universal, egal, direct şi secret, în condiţiile legii;

(4) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie asigură respectarea Constituţiei de către celelalte instituţii ale statului, interpretarea şi aplicarea unitară a legii de către celelalte instanţe judecătoreşti, potrivit competenţei sale;

(5) Compunerea înaltei Curţi de Casaţie şi

Justiţie şi regulile de organizare şi funcţionare a acesteia se stabilesc prin lege organică.

SECŢIUNEA III
Curtea de Conturi

ARTICOLUL 121 Structură şi rol

(1) Curtea de Conturi este condusă de un Preşedinte ales prin vot universal, egal, direct şi secret, pentru un mandat de 8 ani;

(2) Curtea de Conturi exercită controlul asupra modului de formare, de administrare şi de întrebuinţare a resurselor financiare publice şi a capitalului public în instituţiile statului şi regiile publice;

(3) În condiţiile legii organice, litigiile rezultate din activitatea Curţii de Conturi se soluţionează de instanţele judecătoreşti specializate;

(4) Curtea de Conturi prezintă anual

Preşedintelui un raport asupra conturilor de gestiune ale bugetului public naţional din exerciţiul bugetar expirat, cuprinzând şi neregulile constatate şi soluţiile rămase definitive. Raportul este document public;

(5) La cererea Preşedintelui sau Prim-ministrului, Curtea de Conturi controlează modul de gestionare a resurselor publice şi raportează despre cele constatate;

(6) Consilierii de conturi se selectează din cei mai valoroşi specialişti, prin examen organizat de Preşedintele Curţii de Conturi, pentru un mandat de 8 ani, care nu poate fi prelungit sau înnoit. Membrii Curţii de Conturi sunt independenţi în exercitarea mandatului lor şi inamovibili pe toată durata acestuia. Ei sunt supuşi incompatibilităţilor prevăzute de lege pentru judecători;

(7) Revocarea membrilor Curţii de Conturi se face de către Preşedintele României, în

cazurile şi condiţiile prevăzute de lege.

SECŢIUNEA IV

Serviciul Naţional Public de Presă, Radio şi Televiziune

ARTICOLUL 122 Structură şi rol

(1) Serviciul Naţional Public de Presă, Radio şi Televiziune este o instituţie publică autonomă, are personalitate juridică şi îşi desfăşoară activitatea sub controlul poporului, potrivit legii organice;

(2) Serviciul Naţional Public de Presă, Radio şi Televiziune are obligaţia să asigure informarea corectă a opiniei publice;

(3) Conţinutul editorial al agenţiilor de presă, al publicaţiilor, al posturilor de radio şi de televiziune ale Serviciului Naţional Public de Presă, Radio şi Televiziune trebuie să răspundă standardelor profesionale în materie;

(4) În îndeplinirea atribuţiilor pe care le are Serviciului Naţional Public de Presă, Radio şi Televiziune trebuie să respecte principiile ordinii constituţionale din România;

(5) Produsele media furnizate de Serviciul Naţional Public de Presă, Radio şi Televiziune nu trebuie să fie folosite ca mijloace de dezinformare şi manipulare a opiniei publice, de defăimare a ţării şi a naţiunii, să nu îndemne la război de agresiune, la ură naţională, rasială, de clasă sau religioasă, să nu incite la discriminare, la separatism teritorial sau la violenţă publică, să nu propage manifestările obscene, contrare bunelor moravuri;

(6) Serviciul Naţional Public de Presă, Radio şi Televiziune trebuie să rezerve spaţiu şi timpi de emisie prezentării activităţii organizaţiilor constituite potrivit dreptului de liberă asociere. Zilnic, în perioada de maximă

audienţă, se vor aloca 2 ore de emisie TV şi 2 ore de emisie radio, pentru exprimarea opiniilor asupra caracterului prodemocrat al guvernării. Ca reprezentanţi ai opiniei publice vor fi: specialişti independenţi, consultanţi, asociaţii profesionale, reprezentanţii societăţii civile, partide politice, sindicate. Ei vor fi planificaţi în ordinea solicitărilor adresate conducerii Serviciului Naţional Public de Presă, Radio şi Televiziune;

(7) Programele nu trebuie să prejudicieze demnitatea, onoarea, viaţa particulară a persoanei şi nici dreptul la propria imagine;

(8) Serviciul Naţional Public de Presă, Radio şi Televiziune este condus de un director ales de popor prin vot universal, egal, direct, secret şi liber exprimat;

(9) Funcţia de director al Serviciului Naţional de Presă, Radio şi Televiziune este incompatibilă cu orice altă funcţie publică sau

privată, cu excepţia funcţiilor didactice din învăţământul superior;

(10) Directorul Serviciului Naţional Public de Presă, Radio şi Televiziune trebuie să aibă pregătire superioară, înaltă competenţă profesională, o vechime de cel puţin 18 ani în activităţi media sau în învăţământul superior;

(11) Cel puţin un post de televiziune şi un post de radio al Serviciului Naţional Public de Radio şi Televiziune vor funcţiona fără reclame sau alte servicii publicitare;

(12) Directorul Serviciului Naţional Public de Presă, Radio şi Televiziune este demis din funcţie prin referendum, cu un număr de voturi egal cu cel puţin numărul voturilor cu care a fost ales, la cererea Preşedintelui României, ori a cel puţin 200.000 de cetăţeni cu drept de vot.

SECŢIUNEA V

Institutul Naţional de Statistică şi

Calitate a Vieţii

ARTICOLUL 123 Structură şi rol

(1) Institutul Naţional de Statistică este o instituţie de interes public major prin importanţa achiziţionării, prelucrării, structurării şi furnizării către populaţie şi guvernanţi a informaţiilor corecte asupra stării şi dinamicii ţării sub toate componentele sale;

(2) Informaţiile statistice stau la baza predicţiilor evoluţiei viitoare a calităţii vieţii românilor şi a indicatorilor de dezvoltare naţională durabilă;

(3) Organizarea şi funcţionarea Institutului Naţional de Statistică se stabileşte prin lege organică;

(4) Directorul Institutului Naţional de Statistică se alege prin vot universal egal, direct şi secret din rândul candidaţilor selectaţi prin examen, conform legii electorale,

pentru un mandat de 8 ani.

SECŢIUNEA VI Academia Română

ARTICOLUL 124 Structură şi rol

(1) Academia Română este instituţia de interes public major care reuneşte într-un forum cei mai reputaţi oameni de ştiinţă şi creaţie din România;

(2) Structura şi funcţionarea Academiei Române se stabileşte prin lege organică;

(3) Membri Academiei Române primesc titlul ştiinţific de „academician”, în condiţiile legii organice;

(4) Membri Academiei Române nu pot fi membri ai partidelor politice sau ai altor organizaţii secrete sau semisecrete;

(5) Academia Română şi Autoritatea Naţională Meritocrată, vor colabora pentru asigurarea celui mai înalt ritm de dezvoltare

ştiinţifică, economică, socială şi ecologică posibilă;

(6) Conducerea Academiei Române se alege dintre cei mai valoroşi academicieni, pentru un mandat de 4 ani. Mandatul poate fi prelungit o singură dată;

(7) Conducerea Academiei Române sau academicienii au obligaţia de a sesiza direct sau în mod public orice instituţie a statului sau de interes public major, asupra neconformităţilor ştiinţifice sau aplicative ce pot afecta principiile democraţiei participative de guvernare, ori armonia cu mediul natural. Sesizările vor fi analizate de Ministerul Public care se va autosesiza în situaţiile cu conotaţii penale;

(8) Nicio altă instituţie din România nu poate purta titlu de „academie”.

SECŢIUNEA VII Avocatul Poporului

ARTICOLUL 125 Structură şi rol

(1) Avocatul Poporului este instituţia de interes public major care are ca drept scop apărarea drepturilor şi libertăţilor persoanelor fizice în raporturile acestora cu autorităţile publice.

(2) Instituţia Avocatul Poporului poate trata toate problemele care decurg din disfuncţionalităţi în administraţie.

(3) Avocatul Poporului este obligat să se autosesizeze după care să sesizeze înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în legătură cu orice lege sau prevedere legală care încalcă drepturile şi libertăţile persoanelor.

(4) Avocatul Poporului este obligat să se autosesizeze atunci când cel puţin 40000 de persoane au strâns semnături pentru organizarea unui referendum, şi să-i urmarească evoluţia.

(5) În momentul în care semnăturile strânse de cetăţeni au atins procentul de 25% din totalul necesar organizării referendumului, reprezentanţii Instituţiei Avocatul Poporului trebuie să ia act de acest lucru şi să organizeze dezbateri publice săptămânale, pe o perioadă de minim o lună şi maxim trei luni, în care Serviciul Naţional Public de Presă, Radio şi Televiziune este obligat să se implice.

(6) Reprezentanţii Instituţiei Avocatul Poporului vor fi pe post de moderatori între reprezentanţii cetăţenilor iniţiatori ai procedurii şi reprezentanţii instituţiei reclamate. Colaborarea celor două instituţii de interes public major are ca scop principal informarea tuturor cetăţenilor despre motivele declanşării procedurii de strângere a semnăturilor dar şi a motivelor comportamentului reprezentanţilor instituţiei reclamate;

(7) În momentul în care semnăturile strânse de cetăţeni au atins pragul stabilit de lege, Avocatul Poporului le va depune, împreună cu un memoriu, la înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, cerând acesteia declanşarea procedurilor pentru organizarea referendumului propus de cetăţeni;

(8) Funcţia de avocat al poporului este incompatibilă cu orice altă funcţie publică sau privată, cu excepţia funcţiilor didactice din învăţământul superior;

(9) Instituţia Avocatul Poporului este condusă de un preşedinte având funcţia de Avocat al Poporului, ales pe o perioadă de 8 ani, prin vot universal, egal, direct şi secret, în condiţiile legii.

SECŢIUNEA VIII Monitorul Oficial

ARTICOLUL 126 Structură şi rol

(1) Monitorul Oficial este instituţia de

interes public major care are ca drept scop asigurarea publicaţiei documentelor oficiale ale statului român;

(2) Primirea actelor în vederea publicării în Monitorul Oficial se realizează prin intermediul biroului organizat la sediul Guvernului;

(3) Legile se publică în Monitorul Oficial al României şi intră în vigoare de la data publicării sau la o dată ulterioară prevăzută în textul ei;

(4) Structura şi funcţionarea Instituţiei Monitorul Oficial al României se stabileşte prin lege organică.

TITLUL V Referendumul

ARTICOLUL 127 Rol şi consecinţe

(1) Referendumul reprezintă instrumentul democratic prin care poporul român îşi impune

voinţa şi îşi exercită suveranitatea în faţa Instituţiilor Statului;

(2) Referendumul poate fi de două tipuri:

(a) De interes naţional;

(b) De interes local;

(3) Referendumul de interes naţional poate avea ca scop următoarele:

(a) Modificarea sau anularea unor legi emise de o instituţie a statului la nivel central;

(b) Alegerea unei persoane pe o funcţie într-o instituţie a statului la nivel central;

(e) Demiterea unei persoane care deţine o funcţie într-o instituţie a statului la nivel central;

(d) Modificarea constituţiei;

(e) Alte motive care nu produc schimbări în caracterul pro-democrat şi meritocrat al

societăţii şi nici nu lezează drepturile şi libertăţile fundamentale ale poporului consfinţite prin constituţie;

(4) Referendumul de interes local poate avea ca scop următoarele:

(a) Modificarea sau anularea unor legi emise de o instituţie a statului la nivel local;

(b) Alegerea unei persoane pe o funcţie într-o instituţie a statului la nivel local;

(e) Demiterea unei persoane care deţine o funcţie într-o instituţie a statului la nivel local;

(d) Alte motive care nu produc schimbări în caracterul pro-democrat şi meritocrat al societăţii şi nici nu lezează drepturile şi libertăţile fundamentale ale poporului consfinţite prin constituţie;

(5) Toate datele unui referendum sunt centralizate de către instituţia care l-a organizat şi sunt transmise în maxim 10 zile de

la încheierea lui la înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, spre pronunţare;

(6) Un referendum poate fi organizat având maxim trei subiecte propuse votului popular;

(7) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie analizează datele primite şi, în maxim 3 zile, trebuie să valideze sau să invalideze subiectele referendumului, după cum urmează:

(a) Dacă la referendum nu au participat peste 50% din persoanele declarate cu drept de vot la data respectivă, înalta Curte de Casaţie şi Justiţie declară toate subiectele referendumului invalide;

(b) Dacă la referendum participă peste 50% din persoanele declarate cu drept de vot la data respectivă, iar din totalul participanţilor la vot, peste 50% dintre persoanele care au votat s-au pronunţat

împotriva unui subiect, înalta Curte de Casaţie şi Justiţie declară invalid acel subiect al referendumului;

(e) Dacă la referendum participă peste 50% din persoanele declarate cu drept de vot la data respectivă iar din totalul participanţilor la vot, peste 50% dintre persoanele care au votat s-au pronunţat în favoarea unui subiect, înalta Curte de Casaţie şi Justiţie declară valid acel subiect al referendumului;

(8) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie trebuie să facă public rezultatul referendumului imediat ce acesta a fost stabilit;

(9) În cazul validării unui subiect al referendumului înalta Curte de Casaţie şi Justiţie va comunica în mod oficial acest rezultat Instituţiilor Statului direct interesate;

(10) Instituţiile statului care au primit din partea înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie

documentele cu rezultatul declarat valid al subiectului referendumului vor face schimbările necesare, conform voinţei poporului, în maxim 60 de zile;

(11) Neadoptarea în termenele stabilite a voinţei poporului român este considerat act de înaltă trădare iar vinovaţii se pedepsesc conform legilor în vigoare.

TITLUL VI Tratate şi convenţii internaţionale

ARTICOLUL 128 Principii

(1) Aderarea României la tratate şi convenţii internaţionale nu trebuie să contravină constituţiei şi intereselor naţionale;

(2) România poate încheia tratate şi convenţii reciproc avantajoase, pe baza respectului reciproc, al demnităţii şi suveranităţii naţionale, cu oricare din statele

lumii;

(3) Orice tratat, convenţie sau act juridic încheiat cu alte state sau persoane juridice din alte state, ce contravin constituţiei sunt nule de drept;

(4) Apartenenţa actuală a României la structuri suprastatale va fi supusă referendumului, în cel mult 6 luni de la aprobarea prezentei constituţii. În cazul respingerii apartenenţei de către majoritatea

(5) Cetăţenilor cu drept de vot, instituţiile statului vor lua deciziile corespunzătoare de restabilire a independenţei şi suveranităţii naţionale în cel mult un an de la validarea referendumului;

(5) Aderarea României la alianţe militare, în scopul garantării independenţei, unităţii naţionale şi suveranităţii, se aprobă prin referendum, după o dezbatere publică de cel puţin 1 an, a avantajelor şi dezavantajelor

fiecărei opţiuni;

(6) Prevederile tratatelor şi alianţelor internaţionale aprobate prin referendum nu vor face obiectul modificării constituţiei. Aplicarea lor se va face prin legi organice.

(7) Prevederile alin. (4) se aplică şi în domeniul alianţelor militare.

TITLUL VII
Revizuirea Constituţiei

ARTICOLUL 129
Iniţiativa revizuirii

(1) Revizuirea Constituţiei poate fi iniţiată de Preşedintele României, la propunerea Guvernului, precum şi de cel puţin 500.000 de cetăţeni cu drept de vot;

(2) Cetăţenii care iniţiază revizuirea Constituţiei trebuie să provină din cel puţin jumătate din judeţele tării, iar în fiecare din

aceste judeţe sau în municipiul Bucureşti trebuie să fie înregistrate cel puţin 20.000 de semnături în sprijinul acestei iniţiative.

ARTICOLUL 130

Procedura de revizuire

(1) Proiectul sau propunerea de revizuire se depune la Guvern, cu avizul înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie pentru conformitatea cu forma şi principiile dreptului constituţional care, în termen de maxim 30 de zile de la sesizare, emite ordonanţă de urgenţă şi organizează avizarea sau respingerea prin referendum a proiectului sau propunerii de modificare;

(2) Revizuirea este definitivă, după aprobarea ei prin referendum şi validată de înalta Curte de Casaţie şi Justiţie.

ARTICOLUL 131

Limitele revizuirii

(1) Dispoziţiile prezentei Constituţii privind caracterul naţional, independent, unitar şi indivizibil al naţiunii române, forma republicană de guvernământ, caracterul ei prodemocrat şi meritocrat, independenţa justiţiei, constituirea şi metodele de folosire a Fondului Naţional Public de Garantare a Drepturilor Fundamentale ale Cetăţenilor, nu pot fi revizuite;

(2) De asemenea, nicio revizuire nu poate fi făcută dacă are ca rezultat suprimarea drepturilor şi a libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor sau a garanţiilor acestora.

(3) Constituţia nu poate fi revizuită pe durata stării de asediu sau a stării de urgenţă şi nici în timp de război.

TITLUL VIII

Dispoziţii finale şi tranzitorii

ARTICOLUL 132
Intrarea în vigoare

(1) Prezenta Constituţie intră în vigoare la data aprobării ei prin referendum.

(2) La aceeaşi dată, prevederile constituţiilor anterioare se abrogă.

ARTICOLUL 133
Conflictul temporal de legi

(1) Legile şi toate celelalte acte normative rămân în vigoare, în măsura în care ele nu contravin prezentei Constituţii;

(2) Consiliul Legislativ, în termen de 12 luni de la data intrării în vigoare a legii sale de organizare, va examina conformitatea Legislaţiei cu prezenta Constituţie şi va face Preşedintelui sau după caz, Guvernului, propuneri corespunzătoare.

ARTICOLUL 134

Dispoziţii tranzitorii

(1) Proiectele de legi şi propunerile legislative în curs de legiferare, cu prevederi contrare propunerilor de revizuire a constituţiei, se amână până la rezultatul de la referendum;

(2) Instituţiile prevăzute de Constituţie, existente la data intrării în vigoare a legii de revizuire, rămân în funcţiune până la constituirea celor noi;

(3) Dispoziţiile cu privire la înalta Curte de Casaţie şi Justiţie vor fi aduse la îndeplinire în cel mult 1 an de la data intrării în vigoare a constituţiei revizuite;

(4) Până la constituirea instanţelor judecătoreşti specializate, litigiile rezultate din activitatea Curţii de Conturi vor fi soluţionate de către instanţele judecătoreşti ordinare.

ARTICOLUL 135

Republicarea Constituţiei

(1) Legea de revizuire a Constituţiei se publică în Monitorul Oficial al României în termen de maxim 3 zile de la data adoptării. Constituţia, modificată şi completată, după aprobarea prin referendum, se republică de către Consiliul Legislativ, cu reactualizarea denumirilor, dându-se textelor o nouă numerotare.